Machine Translated by Google

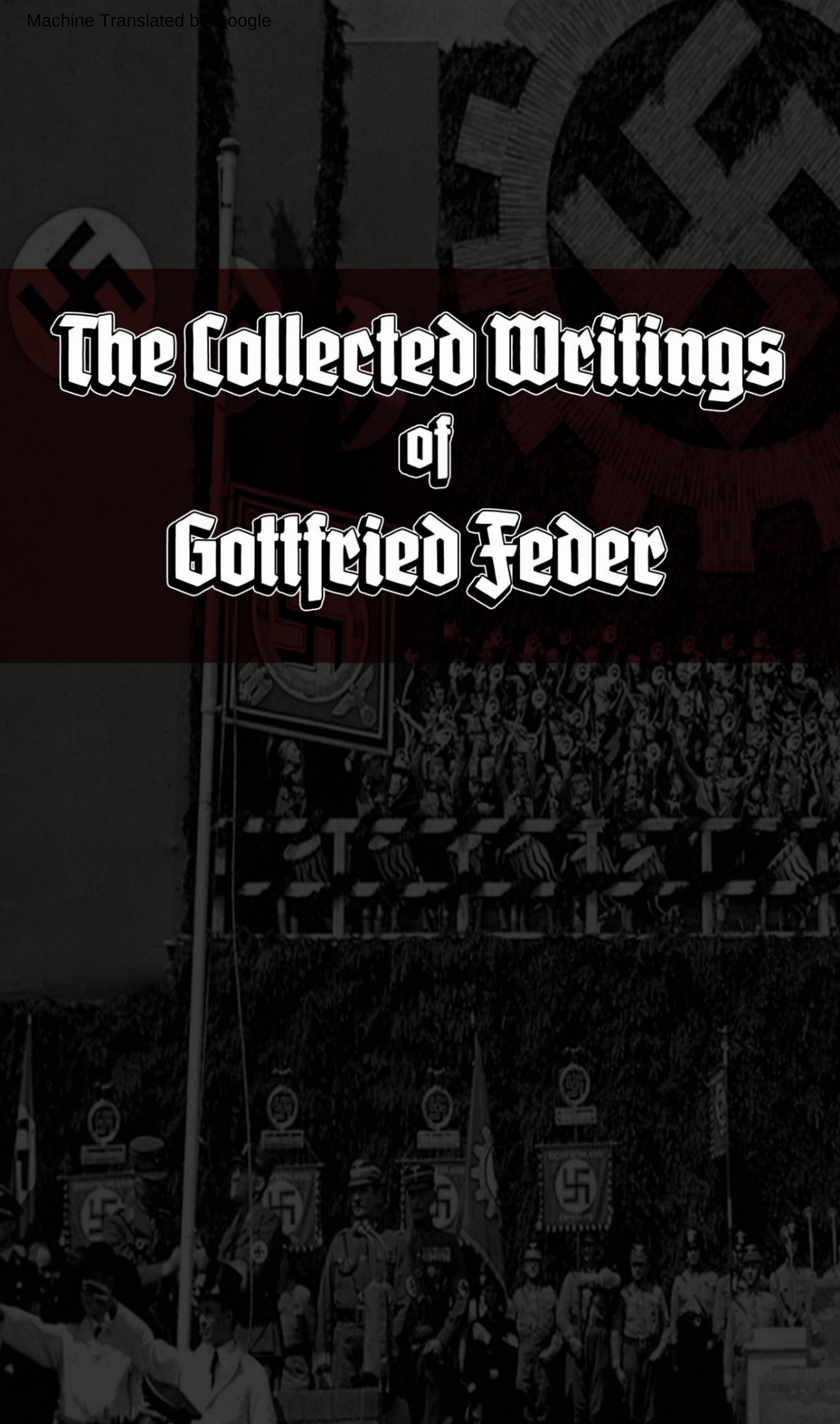

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

De verzamelde geschriften van Gottfried Feder

Gepubliceerd in Kali Yuga, 130 AH

SUDETENLAND VERLAG

Machine Translated by Google

Inhoudsopgave

Het programma van de NSDAP en haar algemene opvattingen 5

Inleiding en voorwoord 6

1. Officieel partijmanifest over het standpunt van de NSDAP ten opzichte van de boerenbevolking en de landbouw.. 13

Het beleid van de NSDAP inzake het eigendom van onroerend goed 17

2. De 25 punten.. 21

3. De basisideeën 25

4. De programmavereisten in detail... 32

5. Wat we niet verlangen.. 52

6. Conclusie.. 53

Het Manifest voor de Afschaffing van de Slavernij van Belangen 55

Implementaties en onderbouwing 57

De omzetting van oorlogsobligaties in bankkrediet 75

Speciale opmerkingen over de eis voor wetgeving in het manifest 76

De bezwaren en hun weerlegging 79

Verder programma 89

De Duitse staat op nationaal-socialistische grondslag 56

Inleiding en voorwoord 92

1. De fundamenten.. 97

2. Het programma 116

3. De staatsstructuur van de nationaalsocialistische staat 122

Machine Translated by Google

Gottfried Feder

Gottfried Feder, (27 januari 1883, Würzburg, Duitsland – 24 september ,
1941, Murnau), was een Duitse politieke activist die de belangrijkste *economische theoreticus* was van de beginfase van het Duitse nationaalsocialisme.

Feder, een civiel ingenieur, kreeg in 1919 bekendheid door zijn boek *'Manifesto for Breaking 'De slavernij van het belang',* en zijn toespraak voor een bijeenkomst van de Duitse Arbeiderspartij in München in september van dat jaar vormden de directe inspiratie voor **Adolf Hitlers** Zijn intrede in de politiek. **Feders** socialistische en antikapitalistische ideeën vonden later hun uitdrukking in **Hitlers** 25-puntenprogramma voor de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij (NSDAP) in maart 1920, evenals in **Feders** eigen boek, *'De Duitse Staat op de Nationaalsocialistische Stichting',* door **Hitler** beschouwd als "de catechismus van de [nationaalsocialistische] beweging". Tussen 1924 en 1936 zat **Feder** in de Duitse Rijksdag en was hij voorzitter van de economische raad van de NSDAP (1931), staatssecretaris van het Duitse Ministerie van Economische Zaken (1933) en staatscommissaris voor Volkshuisvesting (1934). Met de algemene aanpassing van het nazibeleid aan het bestaande economische systeem nam **Feders** rol in partijzaken echter drastisch af en in 1936 was hij vrijwel geheel

Machine Translated by Google

Het programma van de Nationale Socialistische Duitse Arbeiderspartij en haar algemene opvattingen

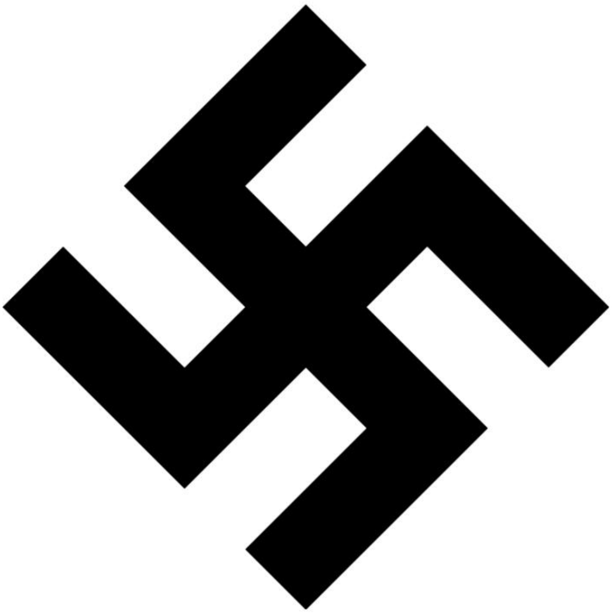

Machine Translated by Google

Historisch verslag van de opkomst van de NSDAP met een biografisch overzicht van de carrière van Adolf Hitler

Adolf Hitler werd geboren op 20 april 1889 in Braunau am Inn, een dorp uit de oude Beieren.

Zijn vader was een weeskind van een arme boer en werkte zich op tot douaneambtenaar. Zijn moeder kwam uit een Duits boerengezin. Toen hij 13 jaar oud was, verloor hij zijn vader, en vier jaar later zijn moeder. Adolf Hitler was toen leerling aan de Realschule in Linz aan de Donau, nadat hij de Nationale School had verlaten. Het was de wens van zijn vader dat hij ambtenaar zou worden, maar zijn eigen wens was kunstenaar. De dood van zijn moeder dwong hem onmiddellijk om in zijn eigen onderhoud te voorzien.

Op 17-jarige leeftijd ging Hitler naar Wenen, waar hij architect wilde worden. Hij verdiende de kost door eigen inspanningen, eerst als bouwvakker, waar hij de mortel mengde, daarna als tekenaar van een architect. Op 18-jarige leeftijd raakte hij al geïnteresseerd in politiek; hij werd antimarxist, maar speelde tot dan toe geen leidende rol. Vanaf zijn vroegste jeugd was Hitler een gepassioneerd nationalist en zijn hoop was de sociale ervaringen van zijn werkzame leven te combineren met zijn nationalistische overtuigingen. Jarenlang leefde hij in Wenen in extreme armoede.

In 1912 emigreerde hij naar München, waar hij studeerde. Hij had nooit jeugdige genoegens gekend, maar sinds de dag dat hij met 50 kronen op zak het huis verliet, waren arbeid en ontberingen zijn lot. In februari 1914 slaagde hij erin vrijgesteld te worden van de dienstplicht in het Oostenrijkse leger. Zes maanden later brak de oorlog uit. Hij meldde zich onmiddellijk vrijwillig aan voor dienst in het Duitse leger en kreeg, via een rechtstreeks verzoek aan koning Ludwig van Beieren, toestemming om zich als vrijwilliger bij een Beiers regiment voor de oorlog aan te melden. Op 10 oktober 1914 marcheerde het nieuwe regiment op.

Op 2 december 1914 werd de 25-jarige vrijwilliger onderscheiden met het IJzeren Kruis, 2e Klas.

Als erkenning voor zijn moed tijdens de aanval op het 'Bayernwald' en de andere gevechten bij Wijtschate, werd hem de taak van koerier op zich genomen. Dit vereiste bijzondere moed en betrouwbaarheid, want rapporten moesten vaak over open terrein en onder zwaar vuur worden overgebracht. Dit maakte zijn naam al snel bekend binnen het hele regiment, zelfs buiten de beperkte kring van zijn kameraden.

Op 7 oktober 1916 raakte hij gewond door een granaatscherf. In maart 1917 keerde hij terug naar zijn regiment. Hij ontving verschillende andere onderscheidingen, waaronder een Regiments-Diplom voor bijzondere dapperheid in de gevechten bij Fontaines, en uiteindelijk het IJzeren Kruis, Klasse I.

Op 14 oktober 1918 raakte hij, samen met vele kameraden van zijn regiment, ernstig gewond door het mosterdgas dat de Britten toen voor het eerst gebruikten, en raakte hij tijdelijk blind. Terwijl hij in het ziekenhuis lag, brak de Revolutie uit.

Hitler besloot politicus te worden. In 1919 sloot hij zich aan bij een kleine partij van zes man en richtte daaruit de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij op. Hij stelde het programma van de nieuwe beweging in grote lijnen op en bepaalde de aard en doelstellingen ervan.

Machine Translated by Google

De kern: zeven mannen

In september 1919 hield Adolf Hitler zijn eerste toespraak tot zeven mannen. Daarna sprak hij voor een publiek van 11, 25 en 47 personen. In december 1919 was dat 111, in januari 1920 270 en kort daarna 400. Op 14 november 1920 sprak hij op een massabijeenkomst met 1700 aanwezigen. Hij organiseerde nu de propaganda van de jonge partij, die na een jaar werk 64 leden telde. Een jaar later – 1920 – waren het er al 3000. Hitlers propagandistische activiteit in München was zodanig dat hij uiteindelijk drie keer per week massabijeenkomsten toesprak en op maandag een cursus gaf. Hij viel allereerst de dwaasheid van Versailles aan en ontkende de beweringen van de marxisten, de Centrumpartij, enz. dat het mogelijk was dat Verdrag na te leven. Hij hekelde de leus van deze partijen: "Geef de wapens op, en de anderen zullen ook ontwapenen." Hij sprak in de veronderstelling dat nadat wij de wapens hadden ingeleverd, de rest zou doorgaan met bewapenen – zo niet met hun eigen geld, dan wel met de miljoenen die de volledig ontwapende Duitse natie had afgeperst. Terwijl hij zich verzette tegen de propaganda van de SPD en het Centrum ten gunste van de ondertekening van het verdrag, voorspelde hij dat het Ruhrgebied bezet zou blijven, ongeacht wat we zouden ondertekenen.

1921.

Dit jaar werd gekenmerkt door de oprichting van de eerste lokale groepen in Rosenheim en Landshut. Hitler organiseerde de eerste groep mannen ter bescherming van de Partij en begon zijn strijd tegen de separatistische beweging in Beieren. Onze leider sprak ook een bijeenkomst van meer dan 5000 mensen toe in het Circus in München.

Hij verklaarde tijdens zijn vergaderingen dat de uitvoering van het Verdrag niet zou bijdragen, zoals de SPD, Centrum en Volkspartei beweerden, aan de vreedzame opbouw van de Duitse welvaart, maar dat het resultaat van dat dwaze beleid onvermijdelijk zou leiden tot grootschalige inflatie, met enorme schade voor de Duitse industrie. Hitlers bewering dat de zwart-rode regering van plan was de Staatsspoorwegen te denationaliseren, werd bestempeld als een 'onbeschaamde leugen'. Een poging tot een opstand binnen de partij werd verijdeld. Hitler stelde de nieuwe grondwet van de partij op, die hem dictatoriale bevoegdheden gaf.

De sociaaldemocratie, die de naam van Hitler niet langer kon negeren, probeerde zich nu met behulp van terreur van haar schrikbeeld te ontdoen. Bloedige botsingen vonden plaats tijdens de bijeenkomsten, waarin de ijzersterke zenuwen van onze leider de overhand hielden. Er werd een onoverwinnelijke lijfwacht gevormd, die voortaan de 'Sturmabteilung' werd genoemd.

1922.

Terwijl de verovering van München vorderde, begon de beweging zich te verspreiden naar de rest van Beieren. Hitler verwierp alle compromissen om zich bij andere partijen aan te sluiten. Hij vernietigde geleidelijk alle soortgelijke 'nationalistische' partijformaties en maakte de nationaalsocialistische beweging er oppermachtig boven.

In oktober 1922 trok Hitler met 800 man op naar Coburg en maakte in twee keer 24 uur voor het eerst een einde aan de Rode Terreur in die stad.

Adolf Hitler verklaarde toen publiekelijk dat we hals over kop op weg waren naar inflatie, die hij had voorzien als gevolg van het beleid van de zwart-rode coalitie. Hij werd

Machine Translated by Google

bekend als de gevaarlijkste en meest gehate vijand van het systeem. De sociaaldemocratie en de Centrumpartij hielden op zich met argumenten te verdedigen en voerden een lasterbeleid in.

1923.

In januari 1923 vond het eerste grote partijcongres plaats en werden de eerste vaandels van de partij ingewijd. De Sturmabteilung werd officieel opgericht.

De partijpropaganda werd grondig bestudeerd en verbeterd, en de permanente principes van de organisatie werden vastgelegd en vastgelegd. Aanhangers schaarden zich in groten getale rond Hitler, van wie de meesten vandaag de dag zijn trouwe partners in de strijd zijn. De aanvallen op hem werden intussen met toenemende vastberadenheid voortgezet; hij belandde voor het eerst in de gevangenis op beschuldiging van het verstoren van de bijeenkomsten van zijn tegenstanders; hij werd voortdurend beboet. Desondanks gaf hij geen moment op met zijn strijd tegen het systeem.

In de zomer van 1923 begon Adolf Hitler met het neerslaan van de Rode Terreur in de meeste steden in Beieren: Regensburg, Hof, Bayreuth, Neurenberg, Fürth, Ingolstadt, Würzburg, Schweinfurt — vaak ten koste van bloedvergieten in straatgevechten, waarin hij de sociaaldemocratische en communistische terreurbenden versloeg.

Zijn strijd tegen de incompetente Rijksregering ging gepaard met bittere beschuldigingen. Hij voorspelde het mislukken van de zwakke weerstand van de regering in de Ruhr-kwestie en viel voortdurend de domme politiek van een vergelijk met Frankrijk aan, en die van vervulling. Hij verzuimde nooit de noodzaak van een vergelijk met Engeland en Italië te benadrukken.

In november 1923 deed Adolf Hitler een poging om het systeem omver te werpen. De opstand mislukte en Hitler werd gearresteerd.

1924.

Het grote proces vond plaats in München in maart 1921. Hoewel hij schuldig werd bevonden op basis van de feiten, kreeg onze leider een overweldigende morele rechtvaardiging. Hitlers verdediging beïnvloedde de rechtbank in die mate, en zijn aanvaarding van de enige en exclusieve verantwoordelijkheid was zo overtuigend, dat de toespraak van de aanklager een opmerkelijk getuigenis van zijn eervolle motieven werd. De rechter veroordeelde hem echter tot een periode van detentie.

De Nationaalsocialistische Partij leed onder het verlies van haar leider. Haar tegenstanders waren ervan overtuigd dat de beweging ten dode was opgeschreven en moedigden aan om het beruchte Dawespact te ondertekenen, waarmee ze doelbewust het systeem van plundering van Duitsland in gang zetten dat in het Jonge Plan tot een hoogtepunt werd gebracht. Wat een triomf voor de sociaaldemocraten en het centrum! Het doel, de onderwerping van Duitsland, was blijkbaar bereikt!

Tevergeefs probeerde Hitler via zijn vrijgelaten medewerkers zich te verzetten tegen het Dawes-pact. Tevergeefs liet hij hen publiekelijk verklaren dat de verzekeringen van de Centrumpartij, de SPD en de Volkspartei, dat de buitenlandse leningen onder het Plan de nationale welvaart zouden verhogen, dat de werkloosheid zou ophouden, dat de lonen zouden worden verhoogd en de belastingen zouden worden verlaagd, dat de landbouw zou worden gered, slechts een misleiding van de natie waren. Tevergeefs liet hij hen erop wijzen dat het Dawes-pact de armoede onvermijdelijk zou vergroten, aangezien de rente op de leningen de industrie zou verlammen, terwijl de leningen zelf slechts dienden om aan de financiële verplichtingen onder het Plan te voldoen; faillissement en werkloosheid zouden toenemen, lonen zouden dalen.

Machine Translated by Google

zou dalen, de prijzen en belastingen zouden nog verder stijgen en de boeren zouden met een totale ondergang worden geconfronteerd en gedwongen worden afstand te doen van al hun bezittingen.

Op 20 december verliet Hitler het fort.

1925.

Op 27 februari 1925 klonk de oproep van Adolf Hitler voor de wedergeboorte van de Partij, en Hij hield zijn eerste toespraak na zijn gevangenschap voor een publiek van 4000 mensen.

De nationaalsocialistische beweging was na de gebeurtenissen van 9 november uiteengevallen , en al haar bezittingen en geld waren geconfisqueerd; zodat Adolf Hitler nu met lege handen begon de Partij vanaf de grond af aan weer op te bouwen. Vorwärts en Germania in Berlijn lachten om zijn inspanningen en bespotten de "dwaas die door gevangenschap gek was geworden".
Niettemin verliep de wederopbouw van de partij onder Hitlers leiding met grote snelheid. De oude leiders verzamelden zich opnieuw getrouw om hem heen. Hitler stimuleerde de partijpers tot nieuwe activiteit.

In december 1925 telde de partij 27.000 leden. Het Centrum en de Sociale Democraten verordonneerden dat de leider gedurende twee jaar niet in het openbaar mocht spreken.

1926.

In juni van dit jaar vond de eerste partijconferentie plaats sinds Hitler gevangen werd genomen.

De burgerlijke wereld was er nog steeds van overtuigd dat de vervullingpolitiek Duitsland zou redden en dat het Dawespact de industrie nieuw leven zou inblazen. De marxisten waren ervan overtuigd dat hun overheersing onwrikbaar was.

President von Hindenburg scheidde zich af van zijn achterban en trok samen met de Centrumpartij en de SPD op. De partij zette de strijd voort en telde eind 2014 49.000 leden.

1927.

Het verbod op openbare toespraken van Hitler werd ingetrokken, omdat het onmogelijk bleek dit te handhaven. Hij sprak op talloze massabijeenkomsten. Elke maand werd de partij sterker.

De ontwikkelingen bewezen steeds duidelijker dat Hitler gelijk had.
Het Dawespact werd ontmaskerd en de gevolgen waren verschrikkelijk. De sociaaldemocraten en de Centrumpartij probeerden te redden wat er te redden viel door middel van leugens en misbruik.

In augustus riep Hitler een partijcongres bijeen in Neurenberg, dat een groot succes bleek. Aan het einde van het jaar telde de partij 72.000 leden.

1928.

Adolf Hitler leidde zijn partij in een geïntensiveerde aanval op het bestaande systeem. Het nationaalsocialisme was nu de onverbiddelijke vijand van de vernietigers van Duitsland, zowel binnen als buiten. Hitler richtte zijn aanval vooral tegen de zinloze ondergang van de boeren en de middenklasse. Hij voorspelde de catastrofe die de binnenlandse markten zou treffen. Hij verklaarde op honderden bijeenkomsten keer op keer dat de vervullingpolitiek waanzin was, en dat de

Machine Translated by Google

De gevolgen zouden dood en verderf betekenen voor de Duitse industrie. De sociaaldemocraten en het centrum spotten en hoonden in hun poging wraak te nemen. Hun leugens en beledigingen waren gericht op Hitler persoonlijk.

Aan het eind van het jaar telde het ledenaantal 108.000 en waren er 12 leden van de partij zat in de Rijksdag.

1929.

Adolf Hitler zette zijn strijd tegen het bestaande systeem onvermoeibaar voort. De partijpers werd geperfectioneerd, de Sturmabteilung nam toe, de formaties werden sterker en de propaganda werd geïntensiveerd. De doctrines van het nationaalsocialisme begonnen diep in het nationale bewustzijn door te dringen.

Op 4 augustus vond in Neurenberg het tweede partijcongres plaats, op enorme schaal. Hitler viel het zwart-rode systeem met steeds toenemende energie aan en trad als machtigste leider naar voren, tegen alles wat met 'democratie' bedoeld werd. Alle pogingen om hem uit de partijleiding te zetten, werden de kop ingedrukt.

Eind dat jaar telde de partij 178.000 leden.

1930.

De strijd tegen het Jonge Plan was in volle gang. Hindenburg verdedigde het met kracht en beweerde dat Duitsland erdoor gered zou worden, dat de Duitse industrie zou herleven, dat de werkloosheid zou worden teruggedrongen, dat de boeren weer adem zouden krijgen en dat de belastingen verlicht zouden kunnen worden.

Adolf Hitler noemde dergelijke opvattingen onwerkelijk en noodlottig; hij voorspelde het tegendeel. Zijn partij begon de natie te verlichten te midden van hevige gevechten. De tegenstanders reageerden met een stroom leugens.

De verkiezingen voor de Rijksdag vonden plaats op 14 september, 1930. De partij haalde 6,5 stemmen miljoen stemmen en 107 leden werden gekozen. De interne organisatie was sterker dan ooit. Enkele kleine pogingen tot opstand, van buitenaf aangewakkerd, werden door Hitler onmiddellijk neergeslagen. Degenen die zich niet onvoorwaardelijk wilden onderwerpen, werden verdreven.

De Centrumpartij, die zich nu ten goede of ten kwade in handen van de SPD had gegeven, begon de kerk tegen Hitler op te zetten. Bisschoppen en priesters, die tot de Centrumpartij behoorden, zetten een fanatieke aanval in op de nationaalsocialistische beweging, excommuniceerden haar aanhangers en weigerden hun zelfs een christelijke begrafenis. Hitler hield onwrikbaar vast aan zijn overtuiging dat het Centrum de ondergang van Duitsland betekende en zette zijn strijd ertegen met nog grotere vastberadenheid voort. Hij verwierp streng elke poging om hem een verandering van zijn opvattingen af te dwingen.

Eind dat jaar telde de partij 389.000 leden.

1931.

De strijd tegen het Jonge Plan ging door. De door Hitler voorziene gevolgen werden werkelijkheid.

Machine Translated by Google

De regering begon te regeren door middel van noodmaatregelen, in de veronderstelling dat ze zo de industrie kon redden. Er volgden heftige discussies, waarin Adolf Hitler opnieuw wees op de fatale gevolgen van dat beleid. Binnen enkele maanden – zelfs enkele weken – kreeg hij gelijk.

Ondertussen waren er talloze nationaalsocialistische kranten ontstaan en was de centrale uitgeverij van de partij geleidelijk uitgegroeid tot een omvangrijke onderneming. De organisatie was zeer efficiënt geworden en de Sturmabteilung had in de loop der tijd een hoog ontwikkelingsstadium bereikt.

Onze tegenstanders logen en lieten bestellingen voor goederen in Frankrijk plaatsen.

Eind 1931 bereikte het ledenaantal van de Hitlerpartij 806.000, een maand later 862.000 en opnieuw een maand later 920.000. Op de dag van de verkiezingen waren er ongeveer een miljoen leden en ontelbare miljoenen aanhangers bij de stembus.

De man die ooit een arme arbeider en later een soldaat aan het front was, heeft zo in amper dertien jaar de grootste politieke organisatie opgebouwd die Duitsland ooit heeft gekend. De enige middelen die zijn tegenstanders tegen deze man kunnen inzetten, zijn leugens en laster. En tot nu toe heeft hij altijd gewonnen, ondanks alle leugens, en deze keer is hij er bijna in geslaagd om tot president van het Rijk te worden gekozen.

Heeft iemand in de hele geschiedenis van Duitsland ooit een vergelijkbare prestatie geleverd in twaalf jaar, ondanks tegenstand van de Partij, de hoge financiën, het kapitaal, de pers, de publieke opinie, de bureaucratie, leugens, terrorisme en vervolging?

Dit was geen beschermd kind; vanaf zijn vroegste jeugd was hij een man van de hoogste rang.
zin van het woord, waarbij hij uitsluitend op zijn eigen kracht vertrouwt.

Voorwoord

In Weimar besloot de Partijraad in 1926 een reeks pamfletten te publiceren, waarin de fundamentele kwesties die elk aspect van het politieke leven in Duitsland aangaan, beknopt werden behandeld. Onze bedoeling was, en is, een consistent en volledig beeld te schetsen van de houding van het nationaalsocialisme ten opzichte van de verschillende taken van ons openbare leven, en hoe het hoopt zijn fouten en tekortkomingen te corrigeren.

Onze taak is daarom om grondig te onderzoeken hoe het ervoor staat, vervolgens wetenschappelijk te onderzoeken waar het vandaan komt, en ten slotte, met creatieve inspiratie, de noodlottige vraag te beantwoorden: wat dan? Het hoge doel van deze pamfletten is om nieuwe methoden aan te wijzen voor het leven van de staat, voor financiën en economie; om een 'rocher de bronze' te creëren in de chaos, om door middel van grondige studie een voorraad heldere kennis te vormen, zodat uit dit alles een verenigde politieke wil kan ontstaan.

Op de grote bijeenkomst van 31 augustus 1927 verklaarde Adolf Hitler nadrukkelijk: "Programmakwesties hebben geen betrekking op de Raad van Bestuur; het programma staat vast en ik zal nooit veranderingen dulden in de principes van de beweging, zoals vastgelegd in haar programma." Ik sluit mij van harte aan bij deze beslissende uitspraak van onze Führer, want niets is gevaarlijker voor het leven en de slagkracht van een beweging als de onze, dan dat, naarmate de tijd verstrijkt, haar vastgelegde programma wordt onderworpen aan negatieve kritiek.

Niemand die vindt dat hij niet met ons mee kan in de Joodse kwestie, in onze strijd tegen de hoge financiën, het Dawes-pact en de verarmingspolitiek, of in welke andere kwestie dan ook die in ons programma staat, of die geneigd is de vrijheid van de Duitse natie via de Volkenbond, het Pact van Locarno, te verkwanselen door compromis en lafheid, hoeft zich tot ons te wenden. Zijn plaats valt buiten de NSDAP. Wij verwerpen ten stelligste de 'superieure privékennis' die iemand als hij zo graag tentoonspreidt in zijn redevoeringen op het podium en in zijn journalistieke uitlatingen.

Iemand die het in de kern eens is met onze principes, kan misschien bedenkingen hebben over een paar kleine details. We kunnen immers niet verwachten dat we het ooit over alle kwesties eens zullen zijn, zeker niet in een agressieve politieke beweging.

Het is echter een andere zaak wanneer politieke tegenstanders één punt tot gehakt maken door een afschuwelijke verkeerde voorstelling van zaken die er helemaal naast zit, zoals inderdaad is gebeurd. In zo'n geval is een officieel commentaar noodzakelijk.

Wij weigeren ons programma te wijzigen uit opportunistische overwegingen, zoals andere partijen doen, om zich aan zogenaamd gewijzigde omstandigheden aan te passen. Wij zijn van plan de omstandigheden aan te passen aan ons programma door ze te beheersen.

Ik heb van Adolf Hitler de opdracht gekregen om deze serie pamfletten uit te geven, die om de officiële literatuur van de Partij te vormen.

Ik heb het officiële Partijmanifest van 6 maart 1930 opgenomen, evenals mijn antwoord op tien vragen van de Deutsche Tageszeitung, het leidende orgaan van de Reichslandbund.
Die krant heeft mijn antwoorden geaccepteerd.

Dit is de beste en meest effectieve manier om alle leugens over onze slechte houding ten opzichte van het bezit en de erfenis van onroerend goed in Duitsland te ontkrachten.

Machine Translated by Google

1. Officieel partijmanifest over het standpunt van de NSDAP ten aanzien van de boerenbevolking en de la

München, 6 maart 1930

1. Het belang van de boerenstand en de landbouw voor Duitsland

De Duitse natie haalt een aanzienlijk deel van haar voedsel uit de import van buitenlandse levensmiddelen. Vóór de Tweede Wereldoorlog slaagden we erin deze import te betalen met onze industriële export, onze handel en onze buitenlandse kapitaaldeposito's. De uitkomst van de oorlog maakte een einde aan deze mogelijkheid.

Tegenwoordig betalen we ons geïmporteerde voedsel grotendeels met behulp van buitenlandse leningen, waardoor de Duitse natie steeds dieper in de schulden raakt bij de internationale financiers die kredieten verstrekken. Als het zo doorgaat, zal de Duitse bevolking steeds armer worden.

De enige mogelijkheid om aan deze slavernij te ontsnappen, ligt in het vermogen van Duitsland om zelf essentiële levensmiddelen te produceren. Een hogere productie door de Duitse landbouw is daarom een kwestie van leven of dood voor de Duitse natie.

Bovendien is een land met een economisch gezonde en productieve bevolking essentieel voor onze industrie, die in de toekomst steeds meer kansen op de binnenlandse markt zal moeten zoeken.

Wij beschouwen de plattelandsbevolking ook als drager van de erfenis van gezondheid, als bron van de jeugd van het land en als de ruggengraat van haar gewapende kracht.

Het in stand houden van een efficiënte landbouwklasse, waarvan de aantallen toenemen naarmate de algemene bevolking groeit, is een essentieel onderdeel van het nationaalsocialistische platform. Onze beweging streeft immers naar het welzijn van alle mensen in de generaties die na ons komen.

2. De verwaarlozing van de boerenklasse en de landbouw door de huidige staat

De landbouwproductie, die wel vergroot zou kunnen worden, ondervindt hinder doordat de groeiende schuldenlast van de boeren hen belet de benodigdheden voor de landbouw te kopen. Bovendien is het zo dat het niet rendabel is om landbouw te bedrijven, waardoor de prikkel om de productie te verhogen wegvalt.

Er moet gezocht worden naar de redenen waarom de landbouw niet voldoende rendement oplevert voor de arbeid:

1. in het huidige begrotingsbeleid, dat de landbouw onnodig belast. Dit komt door partijoverwegingen en omdat de Joodse wereldgeldmarkt – die de parlementaire democratie in Duitsland feitelijk beheerst – de Duitse landbouw wil vernietigen, aangezien dit de Duitse natie, en met name de arbeidersklasse, aan haar genade zou overleveren;

2. in de concurrentiestrijd met buitenlandse landbouwers, die onder gunstiger omstandigheden werken en die niet in toom worden gehouden door een protectionistisch beleid voor de Duitse landbouw;
3. in de extravagante winsten die de grote groothandelstussenpersonen maken, die zich tussen producent en consument bevinden.
4. in de onderdrukkende tarieven die de boer moet betalen voor elektriciteit en kunstmest om bedrijven die voornamelijk door Joden werden gerund.

De hoge belastingen kunnen niet worden betaald uit de schamele opbrengsten van de arbeid op het land. De boer wordt gedwongen schulden te maken en woekerrentes te betalen voor leningen. Hij zakt steeds dieper weg onder deze tirannie en verliest uiteindelijk al zijn bezittingen aan de Joodse geldschieter. De Duitse boerenklasse wordt onteigend.

3.In het Rijk, zoals wij hopen dat het zal worden, zullen de rechten van het land worden gerespecteerd en zal er een landbouwbeleid voor Duitsland zijn.

Er kan geen hoop zijn op een algehele verbetering van de omstandigheden van armoede van de plattelandsbevolking of op een heropleving van de landbouw, zolang de Duitse regering feitelijk gecontroleerd wordt door de internationale geldmagnaten, geholpen door het parlementair-democratische regeringssysteem. Deze willen immers de Duitse kracht, die gebaseerd is op het land, vernietigen.

In de nieuwe en totaal andere Duitse staat waar wij naar streven, zullen de boeren en de landbouw de aandacht krijgen die hun toekomt, omdat zij de belangrijkste steunpilaren zijn van een werkelijk nationale Duitse staat.

Hieruit vloeien de volgende eisen voort:

1. Het Duitse grondgebied, verworven en verdedigd door de Duitse natie, moet ten dienste staan van de Duitse natie, als thuis en als middel van bestaan. Degenen die het grondgebied bewonen, moeten het in die zin beheren.

2. Alleen leden van de Duitse natie mogen land bezitten.

3. Grond die zij rechtmatig hebben verkregen, wordt beschouwd als erfrecht. Aan het recht om eigendom te bezitten, is echter de verplichting verbonden om deze in het nationaal belang te gebruiken.
   Er worden speciale rechtbanken aangesteld om toezicht te houden op deze verplichting. Deze rechtbanken bestaan uit vertegenwoordigers van alle afdelingen van de landeigenarenklasse en één vertegenwoordiger van de staat.

4. Duitse grond mag geen voorwerp van financiële speculatie worden en mag de eigenaar geen onverdiende inkomsten opleveren. Het mag alleen worden verworven door iemand die bereid is het zelf te bewerken.
   De staat heeft daarom een voorkooprecht op elke verkoop van grond.
   Het is verboden grond te verpanden aan particuliere geldschieters. De benodigde leningen voor de teelt tegen gunstige voorwaarden worden aan boeren verstrekt, hetzij door door de staat erkende verenigingen, hetzij door de staat zelf.

5. Voor het gebruik van grond wordt een bijdrage aan de staat betaald, afhankelijk van de omvang en kwaliteit van het onroerend goed. Deze grondbelasting voorkomt verdere belastingheffing op onroerend goed.

6. Er kan geen vaste regel worden gesteld over de omvang van de landbouw. Vanuit het oogpunt van ons bevolkingsbeleid hebben we grote aantallen kleine en middelgrote landbouwbedrijven nodig.

boerderijen. Grootschalige landbouw speelt echter een essentiële rol, en als het een gezonde relatie met de kleinere bedrijven in stand houdt, is het gerechtvaardigd.

7. Er zal een erfrecht nodig zijn om de verdeling van eigendommen te voorkomen en een ophoping van schulden.

8. De staat heeft het recht om grond toe te eigenen, tegen een passende compensatie. toegekend:

   a. wanneer het geen eigendom is van een lid van de natie;

   b. wanneer – door een uitspraak van de Landrechtbank – wordt vastgesteld dat de eigenaar, door slechte landbouw, handelt niet in het nationaal belang;

   c. ten behoeve van de vestiging van zelfstandige boeren op het perceel, wanneer de eigenaar het perceel niet zelf bebouwt;

   d. wanneer het nodig is voor speciale staatsdoeleinden in het nationale belang (bijvoorbeeld communicatie, nationale defensie). Grond die illegaal is verkregen (volgens Duits recht) kan zonder compensatie worden geconfisqueerd.

Het is de plicht van de staat om vrijgekomen land te koloniseren volgens een plan gebaseerd op hoge overwegingen van een bevolkingsbeleid. Het land zal als erfelijk bezit aan kolonisten worden toegewezen onder voorwaarden die een bestaan mogelijk maken. Kolonisten zullen worden geselecteerd op basis van hun burgerlijke en professionele geschiktheid. Zonen van boeren die geen erfrecht hebben, zullen speciale gunsten worden betoond.

De kolonisatie van de oostgrenzen is van groot belang. In dit geval zal de vestiging van boerderijen alleen niet voldoende zijn, maar zal het noodzakelijk zijn om marktsteden te stichten in verband met de nieuwe industrietak. Dit is de enige manier om de mogelijkheid te creëren om de kleinere boerderijen rendabel te maken.

Het is de taak van het Duitse buitenlandse beleid om grote gebieden te creëren voor de voeding en vestiging van de groeiende bevolking van Duitsland.

4. De boerenklasse moet economisch en educatief worden opgevoed

1. De huidige armoede van de plattelandsbevolking moet onmiddellijk worden verlicht door belastingverlagingen en andere noodmaatregelen. Verdere schulden moeten worden aangepakt door de rente op leningen bij wet te verlagen naar die van vóór de oorlog, en door snel optreden tegen afpersing.

2. Het staatsbeleid moet erop gericht zijn ervoor te zorgen dat de landbouw de kosten betaalt. De Duitse landbouw moet beschermd worden door middel van invoerrechten, staatsregulering van de import en een nationaal opleidingsprogramma.

   De vaststelling van de prijzen voor landbouwproducten moet worden bevrijd van marktspeculatie en er moet een einde komen aan de uitbuiting van agrarische belangen door grote tussenpersonen. De staat moet de overdracht van hun activiteiten aan landbouwcoöperaties aanmoedigen.

   Het is de taak van dergelijke professionele organisaties om de bedrijfskosten van boeren te verlagen en de productie te verhogen. (Het leveren van werktuigen, mest, zaad, fokmateriaal)

Machine Translated by Google

(voorraad tegen gunstige voorwaarden, verbeteringen, ongediertebestrijding, gratis advies, chemisch onderzoek, enz.) De staat verleent de organisaties volledige medewerking bij de uitvoering van hun taak. In het bijzonder moet de staat aandringen op een aanzienlijke verlaging van de kosten voor boeren van kunstmest en elektriciteit.

3. De organisaties moeten de klasse van landarbeiders ook als leden van de boerengemeenschap erkennen door middel van contracten die in sociale zin rechtvaardig zijn. Toezicht en arbitrage in deze zaken zullen de taak van de staat zijn. Het moet mogelijk worden gemaakt dat goede arbeiders de status van landeigenaar bereiken. De zo gewenste verbetering van de levensomstandigheden en lonen van landarbeiders zal plaatsvinden zodra de algemene landbouwsituatie verbetert. Wanneer deze omstandigheden ten goede keren, zal het niet langer nodig zijn om buitenlandse arbeidskrachten op het land in te zetten en zal deze gewoonte in de toekomst worden verboden.

4. Het nationale belang van de boerenstand vereist dat de staat het technisch onderwijs in de landbouw bevordert. (Jeugdinstellingen, middelbare scholen voor landbouw, met zeer gunstige voorwaarden voor jongeren met talent maar zonder financiële middelen.)

5. Professionele organisaties kunnen niet alle hulp bieden die de boerenklasse nodig heeft; alleen de politieke beweging van de NSDAP voor Duitse vrijheid kan dit doen.

De plattelandsbevolking is arm omdat de hele Duitse natie arm is. Het is een vergissing te denken dat één enkele arbeidersklasse zich kan onttrekken aan de verdeling van het lot van de Duitse gemeenschap als geheel, en een misdaad om jaloezie te zaaien tussen stadsmensen en plattelandsbewoners, die ten goede of ten kwade met elkaar verbonden zijn.

Economische hulp kan binnen het huidige politieke systeem geen blijvende verbetering opleveren. Politieke slavernij ligt aan de basis van de armoede van ons volk en alleen politieke methoden kunnen die wegnemen.

De oude politieke partijen, die verantwoordelijk waren en zijn voor de nationale slavernij, kunnen niet de leiders zijn op de weg naar vrijheid.

De beroepsorganisaties in onze toekomstige staat wachten belangrijke economische taken; nu al kunnen ze op dat vlak veel voorbereidend werk verrichten. Maar voor de politieke bevrijdingsstrijd, die de grondslag moet leggen voor een nieuwe economische orde, zijn ze niet geschikt. Die strijd zal immers niet vanuit het oogpunt van één enkele beroepsgroep moeten worden uitgevochten, maar vanuit het oogpunt van het hele volk.

De beweging die de politieke strijd voor bevrijding tot het einde zal voortzetten is de NSDAP

(ondertekend) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Het beleid van de NSDAP inzake het eigendom van grondbezit

Een antwoord van Gottfried Feder

De Deutsche Tageszeitung *(nr. 47)* van 25 januari 1930 publiceerde een aantal vragen van de leiders van de Brandenburgse Landbund. Hun voornaamste doel was een definitie te krijgen van de houding van de NSDAP ten opzichte van particulier grondbezit, erfrecht, kredietverlening, invoerrechten, prijsregulering, winstdeling en kwesties van algemeen sociaal-politiek en verkiezingstactisch belang.

I.

Om de angst weg te nemen met betrekking tot een eventuele latere willekeurige interpretatie van punt 17 van het partijprogramma, werd de eerste vraag in de volgende bewoordingen gesteld:

"Is de NSDAP bereid een garantie te geven dat zij zich niet tegen de partij zal keren?" "bezit van grond."

Antwoord: Het nationaalsocialisme erkent het privébezit als een principe en plaatst het in de context van de vrije markt. onder staatsbescherming.

Het streeft ernaar om een gezonde mix van alle bedrijven, klein en groot, in het economische leven van het land te behouden.

De geest van het gehele programma bewijst duidelijk dat het nationaalsocialisme, als overtuigd en consequent tegenstander van het marxisme, de ruïneuze centrale doctrine van algemene confiscatie volledig verwerpt en een permanente agrarische klasse beschouwt als de beste en zekerste basis voor de nationale staat.

Maar omdat het nationaal-socialisme ook een vastberaden tegenstander is van de grote kapitalisten, die alle agrarische waarden voor zichzelf willen mobiliseren en de boeren willen verdrijven door middel van belastingen en rente op leningen, eist het dat de staat de boeren beschermt tegen agressie van de grootkapitaalbelangen.

Wij hebben een sterke, gezonde klasse boeren nodig, vrij van de slavernij van rente en de tirannie van belastingen.

II.

De tweede vraag was aan mij persoonlijk gericht, aangezien ik door Hitler was aangesteld 'de uiteindelijke beslisser over alle kwesties betreffende het Programma'.

"Wat is de houding van het nationaal-socialisme ten opzichte van het erven van eigendommen, en opvolgingsplichten?"

Antwoord: Omdat het de steunpilaar van de nationale gedachte is, is continuïteit van eigendom, d.w.z. het erven van het land dat door iemands voorouders is ontgonnen en bewerkt, een natuurlijk gevolg. Het nationaalsocialisme erkent daarom het principe van erfopvolging, net zoals het dat van landbezit doet.

Machine Translated by Google

Indien eigendom naar verre verwanten gaat, heft de nationaalsocialistische staat een speciale belasting. Bij nauwere verwanten wordt het op basis van het op dat moment geldende tarief berekend.

Derde.

Deze vraag werd gesteld vanwege de – volkomen ongegronde – angst over de mogelijke gevolgen van het verbieden van leningen van particuliere kapitalisten voor de zekerheid van het land.

Antwoord: Een staat die de landbouwsector schuldenvrij wil maken en de boeren wil redden uit de klauwen van professionele financiers – veel boeren zijn immers door de Joden uit hun huizen verdreven – een staat die het geldmonopolie van het kapitalisme wil doorbreken en de slavernij van de rente wil afschaffen, zal waarschijnlijk niet de nodige kredieten achterhouden of woekerrentes vragen. Integendeel, het nationaalsocialisme wil de landbouw zo veel mogelijk ondersteunen.

Vierde.

"Het doorbreken van de slavernij van de rente." Afschaffing van niet-verdiende inkomsten. "Wat is de Wat is de houding van de Nationaal-Socialistische Partij ten opzichte van gespaard of geërfd kapitaal?

Antwoord: Heeft een boer vandaag de dag een 'onverdiend inkomen' uit de vraag naar rente, of kan een landeigenaar leven van het geld dat hij overhoudt van zijn pacht?

Dat betekent dat er sprake is van ongerustheid bij bepaalde grondeigenaren die nog over een klein kapitaal beschikken, of dat er sprake is van een opzettelijk misverstand of onwetendheid over de meest essentiële eis van het Nationaal-Socialistische Programma.

NB We bedoelen letterlijk "het doorbreken van de slavernij van rente". Niemand zal kleine bedragen aan rente, spaargeld, een hypotheek of een overheidslening, de slavernij van rente noemen. Wat we bedoelen, is dat opzettelijke inflatie ons van al ons spaargeld heeft beroofd en de boer rente moet betalen over nieuwe hypotheken en kortlopende kredieten tegen rentes die hem ruïneren.

Degenen die vasthouden aan het huidige kapitalistische systeem zijn tegen de ware belangen van de boeren en zijn ervoor om de banken en hun agenten de landbouw te laten steunen. Verder verwijs ik lezers graag naar mijn brochures getiteld "Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage" en "Das Programm der NSDAP" *(De Duitse Staat over de Nationaal-Socialistische Stichting en het Programma van de NSDAP).*

V.

Ons beleid ten aanzien van belastingen stelt duidelijk en consequent: de consument bevrijden van de last van indirecte belastingen en de producent van belastingen die zijn bedrijf belemmeren.

"Is de Partij van plan de invoerrechten af te schaffen?"

Antwoord: De Landbund zou zich ervan bewust moeten zijn dat de nationaalsocialistische stemming in de Rijksdag volledig vóór beschermende heffingen op landbouwproducten was, overeenkomstig het beginsel: bescherming van de nationale arbeid in stad en land.

VI.

De kwestie van winstdeling. Het is onmogelijk om hier op dit brede en moeilijke onderwerp in te gaan. In mijn weekblad Die Flamme heb ik onze houding in een aantal artikelen uitgebreid beschreven.

Machine Translated by Google

Het artikel in de Deutsche Tageszeitung is misleidend, omdat het de geciteerde zinnen uit hun context haalt. Persoonlijk ben ik van mening dat winstdeling in de algemene zin van de kapitalistische en marxistische denkrichtingen niet de juiste oplossing is. Ons programma verwijst in dit verband naar arbeiders in fabrieken, en het heeft geen zin om te proberen de kwestie te verduidelijken in een brochure over landbouw.

VII.

Verlenging van de ouderdomsverzekering.

"Hoe wordt voorgesteld om de fondsen voor dit doel te werven?"

Antwoord: Er is nu een ouderdomsverzekering, maar deze is in veel gevallen onvoldoende en wordt gezien als verarming. Zodra de belastingdruk verdwijnt en degenen die nu werkloos zijn maar wel kunnen werken, weer in de economische sfeer komen, zullen er voldoende middelen zijn om ruime ouderdomsuitkeringen te verstrekken aan degenen die voorheen werkten.

VII, IX, X.

Dit zijn slechts vragen over partijtactieken en niet over principes.

Omdat we ons verzetten tegen een coalitie die Duitsland ongelukkig heeft gemaakt, moeten we natuurlijk af en toe met de communisten stemmen (hoewel een hele wereld ons van hen scheidt), net zoals de Duitse nationale en christelijke nationale boeren dat doen. We laten ons door niemand voorschrijven waar we onze aanhangers vandaan halen, maar we wenden ons tot allen – arbeiders, burgers en boeren – die een 'goed Duits hart' in hun lijf hebben, mensen van goede wil zijn en een einde wensen aan het parlementaire wanbestuur en de ellendige politiek van nakoming (van de vredesverdragen). We beschouwen 'sociale communicatie' met andere partijen niet als een geschikte methode om de Duitse natie te bevrijden van marxisme en parlementarisme, want dat leidt tot politieke onderhandelingen. Alleen dictatoriale actie en vastberaden machtsuitoefening kunnen Duitsland uit de modder trekken.

De natie wil geen mooie woorden, maar kracht. Geen onderhandelingen, maar degelijk werk voor ons arme, onderdrukte volk.

Een volledig en helder verslag van het voorgaande wordt gegeven in nr. 19 van de nationaalsocialistische bundel — Unser täglich Brot: Fundamentele vraagstukken van de Duitse landbouw; door Hermann Schneider, Eckersdorf, Kreis Namslau, over de gehele politiek van het nationaalsocialisme ten aanzien van de landbouw. Het bevat goed doordachte voorstellen voor het herstel van de noodlijdende boerenklasse in Duitsland.

Nr. 16, van Dr. Buchner, bevat een uitstekend essay over de betekenis en de geest van ons economisch beleid.

In nummer 12, geschreven door Kolonel Hierl, wordt ons beleid voor nationale verdediging beschreven.

We sluiten af met enkele opmerkingen over bepaalde kwesties die onze politieke vijanden op een hatelijke en leugenachtige manier verkeerd voorstellen, in de hoop ons schade te berokkenen.

Onze houding ten opzichte van de permanente ambtelijke klasse is zeker een waardige. We zouden geen onverdeelde bewonderaars van de grote koning van Pruisen zijn als we tegen deze klasse waren. Wat het leger in het buitenland was, is een zuivere, onkreukbare ambtelijke klasse voor de staat in eigen land. Eer en plicht moeten weer essentiële eigenschappen worden voor onze ambtenaren. Het soort ambtenaren dat afhankelijk is van de Rode en Zwarte Partij, zal in de toekomstige staat verdwijnen; zulke partij-dwangarbeiders hebben geen behoefte aan eer en plicht.

Machine Translated by Google

De suggestie dat de nationaalsocialisten tegen de ambtenaren zijn en van plan zijn hun salarissen te verlagen en de pensioenen af te schaffen, is een politieke leugen, die door de pers van onze tegenstanders is verspreid. Integendeel, wij willen alle leden van de natie die Duitsland hun hele leven trouw hebben gediend, een erepensioen toekennen dat hen op hun oude dag van zorgen zal bevrijden. Alleen zo zal de sociale bijstand bevrijd worden van het stigma van 'verarming'.

We moeten ook kijken naar de uitbreiding van het pensioenidee naar zelfstandigen en handarbeiders. We hoeven ons geen zorgen te maken over hoe we daarvoor geld moeten inzamelen. Wanneer we stoppen met het jaarlijks betalen van miljarden aan het buitenland, en nog meer aan onze eigen banken, zal een fractie van die bedragen voldoende zijn om de ouderdomspensioenen te betalen.

Werkloosheidsuitkering en verzekering

Het is op zichzelf niet de taak van de staat om met staatsgeld mannen te ondersteunen die kunnen werken. Onze houding ten opzichte van het huidige systeem van bijstand voor mensen die geen inkomen kunnen verdienen, is nooit veranderd; we hebben in het Parlement altijd aangedrongen op betere omstandigheden voor werkloze Wij doen dit niet omdat wij denken dat dit een juiste stand van zaken is, maar omdat een regering als de huidige, waarvan het idiote buitenlands en binnenlands beleid de arbeid, de voedselproductie en alle handel tot de rand van de afgrond heeft gebracht, verplicht is om haar beleid te laten varen.

Een staat die er niet in slaagt miljoenen mensen die kunnen werken weer een plek te geven in de economie, verdient het om weggevaagd te worden. Als de staat er dan ook niet in slaagt om het probleem van de werkloosheidsuitkeringen financieel op te lossen, halen we alleen maar onze schouders op.

De verschillende aanvallen op het systeem van de uitkering, zelfs als ze terecht zijn wanneer ze verwijzen naar gevallen van misbruik van deze sociale bijstand, brengen ons niet van het principe af waarin we geloven. Toegegeven, onder de bijna 3.000.000 werklozen kunnen er 2 of 300.000 notoire nietsnutten zijn die graag weer aan het werk zouden gaan als de uitkering zou worden afgeschaft – we mogen niet vergeten dat er minstens 2,5 miljoen goede werkers, werknemers, ingenieurs, technici, voormannen, bedienden, enz. overblijven die wanhopig op zoek zijn naar werk en het niet kunnen vinden. Het is te wijten aan het falen van ons volstrekt ondeugdelijke overheidsbeleid dat het onmogelijk is om ook maar iets te veranderen aan de ellendige werkloosheidsuitkering.

Aanvallen op religie en de geestelijkheid

We kunnen niet vaak genoeg verklaren dat de NSDA.P. er niet van droomt de
Het christelijk geloof en haar waardige dienaren.

Wij vallen het corrupte beleid van het centrum en de Beierse Volkspartij aan. Zij laten geen gelegenheid onbenut om te roepen "De kerk is in gevaar", behalve wanneer zij gemeenschappelijke zaak maken met de atheïstische, God-ontkennende sociaaldemocratie.

Omdat wij zulke hoge en heilige idealen hebben over de relatie van de mens tot zijn God, haten wij het als religie bezoedeld wordt door het vuil van politieke conflicten.

Machine Translated by Google

2. De 25 punten

Op 25 februari 1920 maakte de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij tijdens een grote massabijeenkomst in het Hofbräuhous-Festsaal in München haar programma aan de wereld bekend.

In artikel 2 van de Grondwet van onze Partij wordt verklaard dat dit programma onveranderlijk is.

Het programma

Het programma van de Duitse Arbeiderspartij is beperkt in de tijd. De leiders zijn niet van plan om, zodra de daarin verkondigde doelen bereikt zijn, nieuwe doelen op te stellen. Dit doen ze alleen maar om de ontevredenheid van de massa kunstmatig te vergroten en zo het voortbestaan van de partij veilig te stellen.

1. Wij eisen de vereniging van alle Duitsers om een Groot-Duitsland te vormen op basis van het recht van de zelfbeschikking die naties genieten.
2. Wij eisen gelijke rechten voor het Duitse volk in de omgang met andere landen en de afschaffing van de vredesverdragen van Versailles en St. Germain.
3. Wij eisen land en grondgebied (koloniën) voor de voeding van ons volk en voor de vestiging van onze overtollige bevolking.
4. Alleen leden van de staat mogen staatsburger zijn. Alleen zij die van Duitse afkomst zijn, ongeacht hun geloof, mogen lid zijn van de staat. Daarom mag geen enkele Jood lid zijn van de staat.
5. Iedereen die geen staatsburger is, mag in Duitsland alleen als gast verblijven en moet: worden beschouwd als onderworpen aan buitenlands recht.
6. Het stemrecht voor het staatsbestuur en de wetgeving komt uitsluitend toe aan de staatsburgers. Wij eisen daarom dat alle officiële benoemingen, van welke aard dan ook, zowel in het Rijk, op het platteland als in de kleinere gemeenten, uitsluitend aan staatsburgers worden toegekend. Wij verzetten ons tegen de corrupte gewoonte van het parlement om ambten te bekleden louter op basis van partijbelangen, en zonder rekening te houden met karakter of bekwaamheid.
7. Wij eisen dat de staat zich tot zijn eerste plicht maakt om de industrie en het levensonderhoud van de staatsburgers te bevorderen. Indien het niet mogelijk is om de gehele staatsbevolking te voeden, moeten buitenlanders (niet-staatsburgers) uit het Rijk worden geweerd.
8. Alle niet-Duitse immigratie moet worden voorkomen. Wij eisen dat alle niet-Duitsers die na 2 augustus 1914 Duitsland zijn binnengekomen, onmiddellijk worden verzocht het Rijk te verlaten.
9. Alle staatsburgers zijn gelijk wat betreft rechten en plichten.
10. Het moet de eerste plicht van elke staatsburger zijn om met zijn geest of met zijn lichaam te werken. De activiteiten van het individu mogen niet botsen met de belangen van het geheel, maar moet binnen het kader van de gemeenschap plaatsvinden en in het belang van het algemeen zijn.

Machine Translated by Google

Wij eisen daarom:

11. Afschaffing van inkomens die niet door arbeid zijn verdiend.

Afschaffing van de slavernij van de rente.

12. Gezien de enorme opoffering van mensenlevens en bezittingen die van een volk wordt geëist bij elke oorlog, moet persoonlijke verrijking ten gevolge van een oorlog worden beschouwd als een misdaad tegen het volk. Wij eisen daarom een meedogenloze inbeslagname van alle oorlogswinsten.

13. Wij eisen de nationalisatie van alle ondernemingen die tot nu toe zijn opgericht als vennootschappen (trusts).

14. Wij eisen dat de winsten uit de groothandel worden verdeeld.

15. Wij eisen een uitgebreide ontwikkeling van de voorzieningen voor de oude dag.

16. Wij eisen de oprichting en het behoud van een gezonde middenklasse, de onmiddellijke privatisering van groothandelspanden en de verhuur ervan tegen een goedkoop tarief aan kleine handelaren. Bovendien eisen wij dat er uiterste zorgvuldigheid wordt betracht ten opzichte van alle kleine leveranciers aan de staat, districtsautoriteiten en kleinere gemeenten.

17. Wij eisen een landhervorming die past bij onze nationale behoeften, het aannemen van een wet voor de confiscatie van land zonder compensatie voor gemeenschappelijke doeleinden; afschaffing van de rente op landleningen en het voorkomen van alle speculatie met land[1] .

18. Wij eisen meedogenloze vervolging van degenen wier activiteiten schadelijk zijn voor het algemeen belang. Walgelijke misdadigers tegen de natie, woekeraars, profiteurs, enz. moeten met de dood worden gestraft, ongeacht hun geloof of ras.

19. Wij eisen dat het Romeinse recht, dat de materialistische wereldorde dient, vervangen wordt door een rechtssysteem voor heel Duitsland.

20. Om elke bekwame en ijverige Duitser de mogelijkheid tot hoger onderwijs te bieden en zo promotie te maken, moet de staat een grondige herziening van ons nationale onderwijssysteem overwegen. Het curriculum van alle onderwijsinstellingen moet worden afgestemd op de eisen van het dagelijks leven.

    Begrip van de staatsidee (staatssociologie) moet het schooldoel zijn, te beginnen bij de eerste tekenen van intelligentie bij de leerling. Wij eisen de ontwikkeling van begaafde kinderen van arme ouders, ongeacht hun klasse of beroep, ten koste van de staat.

21. De staat moet ervoor zorgen dat de gezondheidsstandaard in het land wordt verhoogd door moeders en kinderen te beschermen, kinderarbeid te verbieden, de lichamelijke prestaties te verbeteren door verplichte gymnastiek en wettelijk vastgelegde sporten, en door uitgebreide steun aan clubs die zich inzetten voor de lichamelijke ontwikkeling van jongeren.

22. Wij eisen de afschaffing van het betaalde leger en de vorming van een nationaal leger.

23. Wij eisen juridische strijd tegen bewuste politieke leugens en de verspreiding ervan in de pers. Om de oprichting van een Duitse nationale pers te vergemakkelijken, eisen wij:

---

[1] Op 13 april 1928 deed Adolf Hitler de volgende verklaring: Het is noodzakelijk om te reageren op de verkeerde interpretatie van punt 17 van het programma van de NSDAP door onze tegenstanders.

Aangezien de NSDAP het principe van privébezit erkent, is het duidelijk dat de uitdrukking 'confiscatie zonder compensatie' slechts verwijst naar mogelijke wettelijke bevoegdheden om, indien nodig, land te confisqueren dat illegaal is verkregen of niet in overeenstemming met het nationaal welzijn is beheerd. Deze is gericht in overeenstemming met het nationaal welzijn. Ze is in de eerste plaats gericht tegen de Joodse bedrijven die speculeren in land.

München, 13 april 1928. (ondertekend) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

a. dat alle redacteuren van kranten en hun assistenten, die de Duitse taal, moeten leden van de natie zijn;

b. dat speciale toestemming van de staat nodig is voordat niet-Duitse kranten mogen verschijnen. Deze worden niet noodzakelijkerwijs in het Duits gedrukt;

c. dat het niet-Duitsers bij wet verboden zal worden financieel deel te nemen aan of invloed uit te oefenen op Duitse kranten, en dat overtreding van de wet bestraft zal worden met het onderdrukken van een dergelijke krant en onmiddellijke deportatie van de betrokken niet-Duitse krant. Het publiceren van kranten die niet bijdragen aan het nationale welzijn moet verboden worden. Wij eisen gerechtelijke vervolging van alle stromingen in kunst en literatuur die ons leven als natie dreigen te ontwrichten, en de onderdrukking van instellingen die in strijd zijn met bovengenoemde eisen.

24. Wij eisen vrijheid voor alle religieuze gezindten in de staat, voor zover zij geen gevaar voor de staat vormen en niet indruisen tegen de morele gevoelens van het Duitse ras.

De Partij als zodanig staat voor positief christendom, maar bindt zich qua geloofsovertuiging niet aan een bepaalde geloofsrichting. Ze bestrijdt de Joods-materialistische geest in ons en buiten ons, en is ervan overtuigd dat onze natie alleen van binnenuit blijvende gezondheid kan bereiken op basis van het principe:

Het algemeen belang boven het eigen belang.

25. Om al het voorgaande te verwezenlijken, eisen wij de oprichting van een sterke centrale staatsmacht. Onbetwiste autoriteit van het politiek gecentraliseerde Parlement over het gehele Rijk en zijn organisatie; en de vorming van Kamers voor klassen en beroepen ter uitvoering van de door het Rijk uitgevaardigde algemene wetten in de verschillende staten van de confederatie.

De leiders van de Partij zweren dat ze recht voor hun raap zullen zijn – en dat ze desnoods hun eigen belangen zullen opofferen. levens — bij het veiligstellen van de vervulling van de voorgaande punten.

München, 24 februari 1920.

Na uitvoerige discussie tijdens de Algemene Ledenvergadering van 22 mei 1920 werd besloten dat "dit programma onveranderlijk is". Dit betekent niet dat elk woord onveranderd moet blijven, noch dat elke actie ter verdieping of ontwikkeling van het programma verboden moet worden, maar het impliceert met absolute vastberadenheid en onwrikbare helderheid dat er niet mag worden geknoeid met de principes en leidende ideeën die erin vervat zijn.

Er mag niet worden afgeweken van overwegingen van opportunisme, er mag niet heimelijk worden ingegrepen in zeer belangrijke – en voor de huidige politieke, maatschappelijke en economische verhoudingen zeer ongewenste – punten in het programma, er mag niet worden afgeweken van sentimenten.

Adolf Hitler drukt de twee hoofdpunten ervan in loden letters: Het algemeen belang vóór het eigenbelang – de geest van het programma. De afschaffing van de slavernij van het belang – de kern van het nationaalsocialisme. Zodra deze twee punten zijn bereikt, betekent dit een overwinning van de naderende universalistische ordening van de maatschappij in de 'ware staat' op de huidige scheiding van staat, natie en economie, onder de corrumperende invloed van de individualistische theorie van de maatschappij zoals die nu is.

Machine Translated by Google

geconstrueerd. De schijnstaat van vandaag, die de arbeidersklasse onderdrukt en de gepirateerde winsten van bankiers en beursspeculanten beschermt, is het toneel van roekeloze privéverrijking en de laagste politieke winstbejag; ze schenkt geen aandacht aan haar bevolking en biedt geen enkele morele band van eenheid. De macht van het geld, de meest meedogenloze van alle machten, heeft absolute controle en oefent een corrumperende, vernietigende invloed uit op staat, natie, maatschappij, moraal, drama, literatuur en op alle morele kwesties die minder gemakkelijk in te schatten zijn.

Uiteraard mag er in deze gigantische strijd geen sprake zijn van aarzeling of terugdeinzen; het is winst of verlies.

De enigszins gevarieerde visie op hetzelfde basisprincipe, die ik in mijn boek Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage (F. Eher Nachf.) heb gegeven, is geen verandering, maar een reeks punten die bij elkaar horen, verzameld en gerangschikt volgens verschillende politieke, economische, financiële en culturele aspecten van het leven.

Als mijn standpunten *(zie p. 22)* als afwijkend van of in strijd met de 25 Punten konden worden beschouwd, zou Hitler mijn boek in zijn korte voorwoord nooit de "catechismus van onze beweging" hebben genoemd. Iedereen is vrij om een van de twee standpunten naar eigen smaak te kiezen, maar als hij ze met elkaar vergelijkt, zal hij ze niet met elkaar in tegenspraak vinden.

Om voor de toekomst een absolute overeenstemming te verzekeren over onze eisen zoals verwoord in ons Programma, en om de beweging te beschermen tegen de schokken die elke beweging zouden kunnen schaden, — de 'suggesties voor verbetering' die door professionele en amateurcritici, mopperaars en betweters werden aangedragen, Adolf Hitler, op een conferentie van alle districtsorganisatoren die op 11 februari 1926 in Bamberg werd gehouden, benoemde Gottfried Feder officieel tot de uiteindelijke beoordelaar van alle kwesties met betrekking tot het programma.

3. De basisideeën

Het is onze bedoeling om in deze brochure de essentiële principes van de nationaalsocialistische staatsopvatting zo kort en eenvoudig mogelijk uiteen te zetten. In een later artikel zullen we uitgebreider ingaan op de sociologische, theoretische en spirituele aspecten van die opvatting.

Wij zullen ook niet proberen de verschillende andere politieke aspiraties te beschrijven, noch degenen die deze in de verschillende partijen en verenigingen vertegenwoordigen – dat is een taak op zich – maar we geven hier slechts de essentiële punten van onze eisen weer.

De wereld is ontstaan uit chaos, orde uit wanorde, organisatie uit wilde verwarring.

Tegenwoordig heerst er chaos in de wereld – verwarring, strijd, haat, onderdrukking, roof, wreedheid, zelfzucht. Broeder is vervreemd van broer. Leden van dezelfde natie vallen elkaar aan, steken een man dood, enkel en alleen omdat hij een hakenkruis draagt. Ze lijden allemaal onder dezelfde lasten, dezelfde ontberingen; maar wie heeft de afgelopen maanden ooit gehoord van marxistische arbeiders die hun werkgevers, hun partijleiders, bankiers, beursbloedzuigers of grootverdieners hebben aangevallen of vermoord? Het enige offer aan de chaos is de goede, eenvoudige arbeider. De marxisten hebben hun hoofd verloren en verdringen zich om zich aan te sluiten bij de plunderaars van hun eigen klasse, terwijl ze zich wreed keren tegen degenen die klaarstaan om haar te redden.

De nationalistische en andere partijen zitten in de regering of vechten om daarin te komen met degenen die hun nationale idealen hebben vernietigd en daardoor zowel eer als karakter hebben verloren. De verdedigingsorganisaties streven ernaar 'in de staat' door te dringen – de staat van Severing en Grzesinsky – pacifisten, internationalisten en Joden, met wie ze denken de regering te kunnen runnen.

Ze zijn helemaal gek geworden! De zogenaamde Rechtskreise ziet niet dat arenden en slangen, wolven en lammeren, de mensheid en de cholerabacterie niet kunnen samenwerken. Ze zetten al hun krachten in om een schijn van 'orde' te wekken bij wanorde, politieke chaos, politieke vervlakking. Maar ze keren zich tegen de nationaalsocialisten, die 'fanatici', vol krankzinnige angst dat die hen een deel van hun vroegere privileges en posities zouden kunnen ontnemen, — en vergeten dat ze juist de mensen van wie ze nu 'een deel van de politieke broden en vissen' eisen, volledig hebben verloren.

De industriëlen, groot en klein, hebben maar één doel voor ogen: winst, maar één verlangen: krediet, maar één protest: tegen belastingen. Ze vrezen en respecteren maar één ding: de banken. Ze halen hun schouders op als het gaat om de nationaalsocialistische eis om de slavernij van de rente te doorbreken.

Hun enige wens is 'schulden maken'. De enorme belasting die de banken zonder moeite of arbeid uit leningen innen, beschouwen ze als volkomen in orde. Ze richtten economische partijen op en stemden voor de Dawes-wetten, die de belangrijkste oorzaak zijn van de hoge belastingen.

Eer heeft zich teruggetrokken uit het bedrijfsleven, dat volledig in handen is van machtige bedrijven. De producenten hebben zich overgegeven aan de hoge financiën, hun grootste vijand. De werkgevers in de fabrieken en kantoren, diep in de schulden, moeten genoegen nemen met een schamele som geld, want alle winsten van de arbeid verdwijnen in de vorm van rente en dividend in de zakken van de onpersoonlijke geldmacht.

De machthebbers zijn totaal niet in staat de chaos te stoppen. Van bovenaf verpletterd door belastingen en rentebetalingen, van onderaf bedreigd door het gemor van de ondergelopen machten.

Machine Translated by Google

arbeiders, ze hebben zich blindelings verbonden aan een door het kapitalisme gecontroleerde staat, terwijl de uitbuiters van de huidige chaos hen slechts als slavendrijvers over de werkende massa's aan de macht laten. Hun woede is niet gericht tegen de waanzin van het marxisme, maar tegen de dragers van het Haakkruis. Ze vergeten dat wij, en wij alleen, de tragedie van de Duitse economie zagen naderen, zagen en lieten zien hoe Duitsland, mits tijdig aangepakt, door eigen kracht het evenwicht zou kunnen herstellen.

Verenigingen onder allerlei namen, redelijk in hun basisideeën – hopeloos in de huidige chaos van het openbare leven – proberen orde te scheppen. Het is allemaal tevergeefs, want ze hebben geen voeling met de natie als een groot sociaal geheel. Ze zijn er allemaal slechts op uit om kleine voordelen te behalen voor hun eigen kaste; zonder enig politiek of economisch principe, passen ze zich op hun beurt toe op elke politieke partij. Ze buigen voor het bestaande systeem en buigen voor de zogenaamde hoogste autoriteit.

Ze kostten de Duitse natie onnoemelijke bedragen aan betalingen aan talloze organisatoren, directeuren en telegrafisten, maar geen van hen deed ook maar iets goeds. Inflatie – een criminele maatregel – beroofde alle klassen, de spaarzamen, leden van verenigingen, ambachtslieden, van hun spaargeld.
Een nieuwe belasting, rechtstreeks van de groene tafel, vernietigt de hoop die na jaren van werk is opgebouwd. Een voordeel dat is verkregen na talloze vergaderingen, discussies en deputaties bij de regering, wordt meestal tenietgedaan door een stijging van de kosten van levensonderhoud, een stijging of daling van de prijzen.

Chaos en waanzin! Hoe kan een boer onder zulke vervolging leven? Hoe kan de arbeider kopen terwijl de prijzen voortdurend stijgen? Wat heeft het voor zin om de lonen van ambtenaren en werknemers te verhogen als de index van de kosten van levensonderhoud blijft stijgen? Ze zoeken in hun goedgelovigheid hulp bij de staat, de staat die alle verarming en onderdrukking heeft veroorzaakt, die niet de 'Vader des Vaderlands' is, maar de tiran en belastinginner van het gelddespotisme.

Dus keren ze zich steeds weer terug naar de oude partijen, zeggen dat ze zich niet interesseren voor politiek en dat ze erbij horen. aan geen enkele partij, en laat ondertussen de ellendige partijruzies maar gewoon doorgaan.

De grote taak die het nationaal-socialisme zich gesteld heeft, is het besluit om de orde te herstellen, de chaos te verdrijven, de wereld, die zich van de oude schikkingen heeft losgemaakt, weer op orde te brengen en die orde te bewaken – in de hoogste Platonische zin.

Hierbij moet worden opgemerkt dat wij noch de schijnbare orde van een gepolitiseerde staat, noch de door gewoonte geheiligde en wettelijk toegestane diefstal van financiën, noch de samenzweringen van syndicaten, trusts en andere georganiseerde vormen van nationaal verraad als 'Orde' beschouwen, hoe goed ze ook 'functioneren'. Zelfs een roversbende kent 'orde', gevangenissen hebben hun 'regels'. Maar in de natie, als organisch geheel beschouwd, vertoont elk aspect van ons openbare leven pijn, slavernij, onderdrukking, onoprechtheid en schetst het een chaotisch beeld van een strijd van allen tegen allen.

Regering tegen volk, Partij tegen Partij, en tegelijkertijd de meest onnatuurlijke allianties sluitend, werkgever tegen werknemer, handelaar tegen producent en consument, landeigenaar tegen huurder, arbeider tegen boer, ambtenaren tegen het publiek, arbeider tegen
'bourgeoisie', Kerk tegen Staat, elk blindelings gericht op zijn eigen tegenstander en alleen denkend aan zijn eigen egoïstische belangen, zijn vooruitgang en zijn geldbuidel. Niemand houdt er rekening mee dat de ander het recht heeft om te leven, of dat het nastreven van zijn eigen egoïstische doelen betekent dat iemand anders daarvoor moet betalen. Niemand denkt aan het welzijn van zijn naaste, of aan zijn hogere plichten jegens de gemeenschap. Een adembenemende jacht op persoonlijk gewin. Je buurman dwingen om verder te komen, hem vertrappen als je er iets mee bereikt – waarom zou je je er druk om maken? Dat is de moderne zakenwereld.

Laten we onszelf niet voor de gek houden. We bevinden ons midden in een grote wereldverandering, en het is natuurlijk dat eenvoudige zielen, arme dwalende geesten, geen uitweg uit de chaos zien en verlichting zoeken in

Machine Translated by Google

zelfmoord, of denken dat de wereld vergaat en meedoen aan de race achter het gouden kalf en blindelings de draaikolk in rennen. "Geniet zolang het kan – na ons de zondvloed."

Zo'n vreselijke klap voor het moreel van een natie is alleen mogelijk en verklaarbaar als het hele intellectuele fundament van de samenleving wordt geschokt of anderszins vals is, — en in feite zien we dat het marxisme, het kapitalisme en de leiders van ons openbare leven allemaal dezelfde god aanbidden — Individualisme. Persoonlijk belang is de enige drijfveer, — het verkrijgen van voordelen voor de eigen beperkte klasse in het leven.

Later zal een verdere bijdrage aan deze serie verschijnen, gewijd aan een zorgvuldige sociologische studie van de opbouw van de samenleving.

Ik zal hier slechts kort proberen een vergelijkend beeld te schetsen van het verschil tussen de organische fouten in de huidige staats- en politieke economie en de essentie van een nationaalsocialistische staat. De huidige leer luidt: de maatschappij is de som van de individuen – de staat op zijn best een handige verzameling van individuen of verenigingen.

We kunnen deze leer van de opbouw van de samenleving vergelijken met een hoop stenen. Het enige echte eraan zijn de individuele stukken steen. De vorm ervan is een kwestie van toeval; of een steen erboven of eronder ligt, doet er niet toe. Het resultaat is niet meer of minder dan een hoop stenen.
stenen.

Volgens dezelfde vergelijking is de staat die beantwoordt aan onze nationaalsocialistische maatschappijleer en staatsfilosofie het huis. Mechanisch gesproken bestaat het huis ook uit zoveel losse stenen – zand, cement, balken, ramen, deuren, vloeren, enzovoort. Maar iedereen kan zien dat een huis, een kamer, een hogere entiteit is, iets nieuws, eigenaardigs en compleets op zichzelf, meer dan een optelsom van opgestapelde stenen. Iedereen kan begrijpen dat een huis niet ontstaat door een aantal losse onderdelen op een hoop te stapelen, maar alleen door deze onderdelen volgens een weloverwogen plan samen te voegen.

Zo is het ook met een natie. Pas wanneer chaos organisch, door een weloverwogen plan, in orde is gebracht en ruimte heeft gemaakt voor vorm, pas wanneer een beredeneerd geheel is samengesteld uit de massa van onderdelen, kan de ware staat verschijnen. Pas dan zullen de onderdelen een doelbewuste vorm aannemen. Othmar Spann, voormalig rector van de Universiteit van Wenen, heeft in zijn boek Der wahre Staat en in zijn Gesellschaftslehre op bewonderenswaardige wijze de sociologische grondslagen van de huidige individualistische staat uiteengezet, in tegenstelling tot het hoge ideaal van universele orde in een staat gebaseerd op wetenschappelijke principes.

Wij, de nationaal-socialisten, hebben een uitdrukking bedacht die iedereen kan begrijpen:

De gemeenschap vóór het individu.

Alleen door het algemeen belang te dienen als lid van de nationale gemeenschap, ontwaakt het individu tot een hoger leven, ieder op zijn eigen plek. Alleen zo zal iedereen het ware socialisme, het gemeenschapsgevoel, het ware leven bereiken, een gevoel van veiligheid verkrijgen en beseffen dat alleen onder de heerschappij van dit idee een organische, nationale regering kan ontstaan uit het huidige systeem van roof, en van nut kan zijn voor de gemeenschap en voor elk lid van de gemeenschap.

Tegenwoordig is het individu een hulpeloos slachtoffer van de krachten die strijden om de heerschappij; zijn verenigingen zijn machteloos om hem te helpen. Het is niet duidelijk wie de werkelijke vijand is: de luie profiteur en uitbuiter. Ondanks de marxistische schreeuw tegen het kapitalisme, de vrome uitspraken van het centrum, de klachten van de zakenwereld over de last van

Machine Translated by Google

Belastingen en rente, niemand beseft wie de vijand van de wereld is, de financiën die de wereld overschaduwen, en haar vertegenwoordiger, de Joodse magnaat.

Alle klassen hebben de zweep van de rente gevoeld; de belastinginner drukt zwaar op elke laag van de bevolking – maar wie durft zich te verzetten tegen de macht van bank en beurs? Het kapitaal verkondigt zijn karakter door te groeien, in tegenstelling tot alle ervaringen elders op aarde, als het ware buiten zichzelf zonder moeite of moeite, door middel van rente en dividenden, en door met de minuut sterker en machtiger te worden. Het duivelse principe van leugens heeft het gewonnen van de fatsoenlijkheid van creatieve arbeid.

Onze strijdkreet luidt: ‘ Breek *af, de slavernij van de interesse’ .*

Ik weet dat deze eis, die aan alle andere ten grondslag ligt, zelfs in onze eigen gelederen niet in zijn volle omvang wordt begrepen. Slechts weinigen van onze sprekers durven bijvoorbeeld deze fundamentele kwestie aan te vallen, hoewel de meesten van hen beseffen hoe belangrijk die is; een van onze partijleuzen is immers "Vecht tegen het kapitaal en de beurs". Maar wat de 'slavernij van de rente' werkelijk inhoudt, hoe die van invloed is op het leven van de natie en het individu, hoe de 'financiën' de bevolking hebben geknecht, en wat de juiste en praktische methoden zijn om die te doorbreken, en wat de gevolgen van een dergelijke doorbraak voor de hele bevolking zouden zijn – is voor slechts weinigen voldoende duidelijk om het in hun eigen woorden te kunnen uitleggen.

In zijn grote werk Mein Kampf (deel I, pp. 224-225) heeft Adolf Hitler het enorme belang van deze vraag als volgt aangegeven: *"Toen ik in juni 1919 luisterde naar Gottfried Feders eerste lezing over het doorbreken van de slavernij van de rente, wist ik meteen dat dit een theoretische waarheid was die van enorm belang was voor de toekomst van de Duitse natie. De strijd tegen het internationale kapitaal en de internationale financiën is het hoofdpunt geworden van het programma voor de strijd van de Duitse natie voor onafhankelijkheid en vrijheid."*

Alle serieuze nationaal-socialisten delen deze overtuiging, want de oplossing van dit vraagstuk impliceert de oplossing van het Joodse vraagstuk — en nog veel meer dan dat.

Antisemitisme is in zekere zin de basis van het gevoel dat ten grondslag ligt aan onze hele beweging. Elke nationaal-socialist is een antisemiet, maar niet elke antisemiet hoeft een nationaal-socialist te zijn. Antisemitisme is negatief; de antisemiet herkent de drager van de nationale pestziekte, maar deze kennis leidt meestal tot haat jegens de individuele Jood en het succes van de Joden in het zakenleven. In het beste geval komt antisemitisme dan in opstand om de Jood uit onze staat en het economische leven te verdrijven. De antisemiet maakt zich geen zorgen over hoe en wat er nu moet gebeuren.

Als, zelfs nadat de Joden waren verdreven, het principe van de hedendaagse Joodse overheersing — eigenbelang boven algemeen belang — en het Joodse bank- en kredietsysteem nog steeds bestonden, zouden er nog steeds genoeg bastaardjoden of zelfs 'normale Duitsers' van gemengd ras zijn die net zo bereid zijn om in de schoenen van de Joden te stappen en zich te keren tegen hun eigen ras als de Joden nu. En dan zouden we misschien wel heel wat 'antisemieten' zien zitten waar vroeger de Joden zaten.

Nu is het nationaalsocialisme met zijn belangrijkste eis, het doorbreken van de slavernij van het belang, in wezen constructief. Het bijt dieper en de gevolgen zijn veel omvattender.

In mijn essay Das Herzstück unseres Programms (Nationaal-Sociaal Jaarboek, 1927) heb ik gewezen op de bijzondere positie die de eis ons geeft ten opzichte van alle andere partijen en verenigingen. In al onze andere eisen vinden we vergelijkbare en parallelle aspiraties bij de partijen van rechts en links. Geen enkele andere partij dan de onze kan een tegenhanger van deze ene eis laten zien.

Machine Translated by Google

We weten allemaal dat noch links, met hun valse kreet "Weg met het Kapitalisme", noch rechts met hun uitspraken over het Vaderland, in staat zijn een nieuw wereldtijdperk te ontketenen. Want noch de marxisten, noch de reactionairen zouden iets kunnen veranderen aan de aard van onze economie, maar zouden alleen maar vernietigen, zoals de communisten in Rusland doen. Ze zijn niet in staat tot constructie —
zoals de communisten in Rusland.

Wat bedoelen we met slavernij van belang?

De toestand van de volkeren onder de geldheerschappij van het wereldwijde Jodendom.

De landeigenaar is geknecht door deze slavernij. Hij moet leningen afsluiten om zijn landbouwactiviteiten te financieren, leningen met zulke hoge rentes dat de opbrengsten van zijn arbeid bijna opeten. Of hij moet schulden maken en de hypotheken als een loodzware last met zich meeslepen.

Dat geldt ook voor de arbeider die in winkels en fabrieken voor een hongerloontje werkt, terwijl de aandeelhouder dividenden en bonussen ontvangt waar hij niet voor heeft gewerkt.

Dat geldt ook voor de middenklasse, die vrijwel uitsluitend werkt om de rente op bankschulden te betalen.

Dat geldt ook voor iedereen die zijn brood moet verdienen met geestelijke of lichamelijke arbeid, terwijl een relatief klein deel, zonder arbeid of moeite, enorme winsten opstrijkt uit hun dividenden, speculaties en bankaandelen. We hebben het hier niet over de spaarzame spaarders en kleine kapitalisten —
hoewel ook zij hun winsten aan een vals systeem verschuldigd waren, of verschuldigd waren, — maar hun hele leven lang werd het bedrag van hun kleine rente hen vaak afgenomen in de vorm van belastingen, zodat we hen op hun oude dag gemakkelijk een deel van hun volledige inkomsten, die hen werden afgenomen, kunnen terugbetalen. Ik zal hier later meer over zeggen.

Zo is het ook met de industrieel, die zijn bedrijf moeizaam heeft opgebouwd en er in de loop der tijd een bedrijf van heeft gemaakt. Hij is niet langer een vrijbuiter, maar moet ook de hebzuchtige raad van bestuur en zijn aandeelhouders tevreden stellen – als hij niet uitgeknepen wil worden.

Dat geldt ook voor alle landen die hun tekorten dekken door middel van leningen.

Deze slavernij betekent de ondergang voor elk land dat zijn binnenlandse soevereine rechten, de controle over zijn financiën, de spoorwegen, belastingen en douanerechten overdraagt aan de geldmacht, de bankiers, zoals Duitsland heeft gedaan door de Dawes-wet te aanvaarden.

Creatieve arbeid verkeert in dezelfde slavernij, als het in de eerste plaats aan geld denkt.
Geld, de 'dienaar van het bedrijfsleven', is de meester, sterker nog, de wrede tiran van de arbeid geworden.

Slavernij van belang is de werkelijke uitdrukking voor de tegenstellingen: Kapitaal versus Arbeid, bloed versus geld, creatief werk versus uitbuiting.

De noodzaak om deze slavernij te verbreken is van zo'n groot belang voor onze natie en ons ras, dat alleen hiervan de hoop van onze natie afhangt om zich te verheffen uit haar schande en slavernij; meer bepaald de hoop op het herwinnen van geluk, welvaart en beschaving over de hele wereld.

"Het is de spil waar alles om draait; het is veel meer dan een loutere noodzaak van financieel beleid. Hoewel de principes en gevolgen ervan diep in het politieke en economische leven doordringen, is het een leidende vraag voor economische studie, die ieder individu raakt en van ieder een beslissing vereist: — Dienstbaarheid aan de natie of onbeperkte privéverrijking. Het betekent een oplossing voor de sociale kwestie."

Alle 'wereldvragen' kunnen worden beschreven met één woord, dat als een vlam uit de chaos oprijst. Tegelijkertijd zijn er talloze profeten en boeken die niet alle vragen kunnen beschrijven die uit dat woord voortkomen.

Machine Translated by Google

Meer kunnen we momenteel niet zeggen over dit uitgebreide basisprincipe van het nationaal-socialisme. Ik heb al elke essentiële kant van het probleem belicht in mijn pamfletten: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft – München, 1926 (nu niet meer gedrukt); Der Staatsbankrott, Die Rettung – Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; en Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage – Frz. Eher Nachf., München, (allemaal verkrijgbaar via de bibliotheek van onze partij in München, Thierschstr. 11).

Om de details van dit probleem te doorgronden, is een intensieve studie nodig. De praktische economie van de laatste 50 jaar heeft het kapitalistische idee namelijk zo nauwlettend gevolgd, dat iedereen die ermee is opgegroeid een complete verandering van oriëntatie nodig heeft om zich ervan te bevrijden.

Binnenkort verschijnt er een brochure over dit onderwerp, waarin onze leden uitleg krijgen over deze uiterst belangrijke taak van de opkomende nationalistische staat.

Naast de twee hierboven genoemde, geheel nieuwe basisprincipes van ons programma, moet bepaalde anderen noemen in verband met het algemene beleid van de staat.

Het principe waarop ons staatsbeleid is gebaseerd, komt in het kort hierop neer: Het Duitse Rijk is het thuisland van de Duitsers.

Het is het grote principe voor ons gehele buitenlandse beleid en omvat de politieke bevrijding van Duitsland, alle vereisten van ons rassenbeleid en de voorwaarden voor lidmaatschap van de staat.

Ons economisch principe is: de taak van de nationale economie is om in de basisbehoeften te voorzien van het leven en niet om het behalen van zo hoog mogelijke winsten voor het kapitaal.

Dit beginsel van economisch beleid omvat een fundamentele houding van het nationaalsocialisme ten opzichte van privébezit en ten opzichte van de verschillende vormen van zakendoen, van heel klein tot heel groot - syndicaten, trusts - en ook ten opzichte van de grote morele vragen die een levende kracht in het bedrijfsleven moeten zijn, wil de 'nationale economie' niet afglijden naar louter uitbuiting van de natie en louter gerund worden voor winst!

Ons uitgangspunt ten aanzien van financiën is als volgt:

De financiën bestaan ten behoeve van de staat; de financiële magnaten mogen geen staatsbedrijven vormen. Staat binnen de staat.

Dit principe brengt een aardverschuiving met zich mee. Het betreft de praktische maatregelen die genomen moeten worden om de slavernij van de rente te doorbreken: nationalisatie van de financiële wereld, controle over het kredietsysteem en het bankwezen.

Elk van deze taken is van het grootste belang vanuit het perspectief van ons programma. Ze hebben betrekking op alle belastingwetgeving, met als ultieme – en schijnbaar onmogelijke – doel van een staat zonder belastingen.

Ons uitgangspunt ten aanzien van maatschappelijke onderwerpen luidt als volgt:

Het algemeen welzijn is de hoogste wet.

Dit principe van ons staat haaks op de huidige praktijk, waarin elke klasse, elk beroep, in het sociale beleid voordelen probeert te behalen voor de eigen groep, zonder rekening te houden met het algemeen belang. Wij willen het voor iedereen mogelijk maken een woning te vinden en een bestaan op te bouwen, en een algemeen systeem van ouderenzorg invoeren.

Wat betreft educatieve en morele vooruitgang is het ons onveranderlijke principe: al het werk in die richting moet worden gedaan vanuit het uitsluitende perspectief van de Duitse nationaliteit. Het kan niet door bevel of geweld zijn dat de morele en intellectuele krachten van onze natie een nieuwe Renaissance, een nieuw klassiek tijdperk in de kunsten, kunnen inluiden. Er zal een einde moeten komen aan de geleden schade.

Machine Translated by Google

door ons Duitse artistieke en intellectuele leven in handen van de Joodse dictatuur, met name door de vergiftiging van de pers.

Naast dit belangrijke domein van het openbare leven zijn er uiteraard nog veel meer verbeteringen te bedenken.

Het is duidelijk dat ons rechtssysteem zal moeten worden aangepast om tegemoet te komen aan de verscheidenheid aan nieuwe instellingen. Dat het schandaal van democratische verkiezingen voor het Parlement zal moeten worden opgelost. En dat we na de overgangsperiode van een dictatuur beslissingen zullen moeten nemen over de naar buiten zichtbare vorm van de staat en de interne functies van de federale staten.

We kunnen echter al in dit korte overzicht de enorme omvang van deze vragen zien wanneer we geconfronteerd worden met de geweldige basisprincipes van ons programma.

Het is niet fundamenteel - sterker nog, het maakt ons niet uit of we een monarchie of een republiek willen zijn, of we een federatie van 5 of 25 staten willen, op voorwaarde dat het allemaal Duitse staten zijn, verenigd onder een sterke centrale regering, tegenover de buitenlander, en op voorwaarde dat alleen de burgers van de Duitse staat thuis gelukkig en tevreden kunnen leven.

Machine Translated by Google

4. De programmavereisten in detail

zoals geformuleerd door Gottfried Feder in Der deutsche Staat.

Het zal voor de duidelijkheid zorgen om bij de werving van nieuwe leden gebruik te maken van het programma in de vorm zoals hieronder aangegeven. De minder belangrijke bepalingen zijn ondergebracht onder de belangrijkste rubrieken, overeenkomstig de principes die in het vorige hoofdstuk zijn uiteengezet.

Het politieke en economische programma van de NSDAP

Ons doel is: de wedergeboorte van Duitsland als Duitse vrijheid in de Duitse geest.

De middelen om dit doel te bereiken zijn:

1. Het politieke principe: Het Duitse Rijk is het thuisland van de Duitsers.

   a. In het buitenlands beleid:

   - Vorming van een homogene nationale staat, die alle Duitse rassen omvat.
   - Energieke vertegenwoordiging van Duitse belangen in het buitenland.

   b. In het rassenbeleid:

   - Vorming van een homogene nationale staat, die alle Duitse rassen omvat.
   - Energieke vertegenwoordiging van Duitse belangen in het buitenland.

   c. In het interne beleid:

   - Alleen Duitsers die belijden een gehele gemeenschap te zijn met de geest en de bestemming van Duitsland, mogen de rechten van een staatsburger uitoefenen.
   - Wie geen Duitser is, mag in de Duitse staat alleen als gast verblijven en valt onder het buitenlands recht.
   - De rechten van Duitsers hebben voorrang op de rechten van burgers van andere landen.

2. Ons economisch principe: De plicht van de staat is om te voorzien in de levensbehoeften en niet om de hoogst mogelijke winst voor het kapitaal te behalen.

   a. Het nationaalsocialisme erkent het privébezit als principe en beschermt het door wet.

   b. Het nationale welzijn vereist echter dat er een grens wordt gesteld aan de accumulatie van rijkdom in de handen van individuen.

   c. Alle Duitsers vormen een gemeenschap ter bevordering van het algemeen welzijn en cultuur.

   d. Binnen de grenzen van de arbeidsplicht van iedere Duitser en met inachtneming van de heiligheid van het privébezit, is iedere Duitser vrij om de resultaten van zijn arbeid te verdienen en erover te beschikken.

e. De gezonde combinatie van alle vormen van ondernemen, klein en groot, in alle domeinen van het economisch leven, inclusief de landbouw, moet worden aangemoedigd.

f. Alle bestaande ondernemingen die tot nu toe de vorm van een vennootschap hadden, genationaliseerd worden.

g. Woeker en winstbejag en persoonlijke verrijking ten koste en ten nadele van de eigenaar. van het volk zal met de dood gestraft worden.

h. Invoering van een jaarlijkse arbeidsplicht (voor de Staat), die geldt voor elke Duits.

3. Ons financiële principe: Financiën dienen ten behoeve van de staat; de financiële magnaten vormen geen staat binnen de staat. Vandaar ons doel om de slavernij van de rente te doorbreken.

a. Ontheffing van de staat, en daarmee van de natie, van haar schulden aan de grote financiële instellingen die geld lenen tegen rente.

b. Nationalisatie van de Reichsbank en de uitgevende instellingen. c.

Geldvoorziening voor alle grote openbare objecten (waterkracht, spoorwegen, etc.), niet door middel van leningen, maar door het verstrekken van renteloze staatsobligaties of zonder gebruikmaking van contant geld.

d. Invoering van een vaste valutastandaard op een gewaarborgde basis.

e. Oprichting van een nationale bank voor bedrijfsontwikkeling (hervorming van de munteenheid) voor het verstrekken van renteloze leningen.

f. Fundamentele herziening van het belastingstelsel op basis van sociaal-economische principes. Verlichting van de consument van de last van indirecte belastingen en van de producent van verlammende belastingen (fiscale hervorming en belastingverlichting).

4. Ons sociaal-politieke principe: het algemeen welzijn is de hoogste wet.

a. Ontwikkeling van een grootschalige ouderdomsverzekering door nationalisatie van het lijfrentestelsel. Elk lid van de Duitse staat moet verzekerd zijn van voldoende levensonderhoud bij het bereiken van een bepaalde leeftijd, of, indien blijvend arbeidsongeschikt, vóór die leeftijd.

b. Deelname van allen die betrokken zijn bij productieve ondernemingen aan de winst, naar gelang efficiëntie en leeftijd. Ook vanuit nationaal oogpunt zal de verantwoordelijkheid worden gedeeld bij het vervullen van de taak.

c. Inbeslagname voor sociale doeleinden van alle winsten die zijn gemaakt uit de oorlog en de revolutie en die niet te danken zijn aan eerlijk werk, en van de fortuinen van woekeraars en geldwolven.

d. Verlichting van het woningtekort door grootschalige nieuwbouw in het hele Rijk, met behulp van de in nr. 20 voorgestelde middelen (een nieuwe nationale bank).

5. Ons culturele doel is dat alle wetenschappen en schone kunsten floreren op basis van een politiek vrije, economisch gezonde staat. De middelen om dit te bereiken zijn:

a. De jeugd opvoeden tot een gezond lichaam en een vrije geest, na de grote tradities van de Duitse cultuur.

b. Volledige vrijheid van geloof en geweten.

c. Speciale bescherming voor de christelijke denominaties.

d. Het ontmoedigen van dogma's die in strijd zijn met de Duitse morele instincten en die schadelijk zijn voor de staat en de natie.

Machine Translated by Google

e. Ontmoediging van alle kwade invloeden in de pers, in de literatuur, het toneel, de kunsten en de bioscopen.

f. Vrijheid van onderwijs in de Duitse middelbare scholen; vorming van een regelgevend klasse van hoogstaande mannen.

6. Militaire zaken.

a. Om de natie efficiënt te maken door elke vrije Duitser toe te staan te dienen en te dragen armen.

b. Afschaffing van het betaalde leger.

c. Oprichting van een nationaal leger voor de nationale verdediging onder bevel van een hooggekwalificeerd korps van professionele officieren.

7. Overige aanbevelingen.

a. Hervorming van de pers. Onderdrukking van alle tijdschriften die in strijd zijn met het nationaal belang. Strikte verantwoordelijkheid voor alle onware en opzettelijk vervalste informatie.

b. Wijziging van de kieswetten om de demoraliserende methoden van verkiezingsstrijd te beëindigen en de immuniteit van de gekozenen te waarborgen.

c. Vorming van speciale kamers voor ambachten en beroepen.

d. Juridische hervorming met betrekking tot de Grondwetten — erkenning van de eigendomsrechten op grond als beginsel; geen recht om geld te lenen van particuliere bronnen als onderpand van grond; de staat moet het recht van voorkoop hebben, vooral in het geval van buitenlanders en Joden; de staat moet de bevoegdheid krijgen om landgoederen te beheren in geval van wanbeheer door de eigenaar.

Burgerlijk recht — aanzienlijk betere bescherming van de persoonlijke eer en gezondheid, in tegenstelling tot de eenzijdige wettelijke bescherming van eigendomsrechten die tegenwoordig overheerst.

e. Hervorming van het staatsrecht.

De staatsvorm die het meest geschikt is voor het Duitse karakter is een soevereine macht verenigd in een centrale persoonlijke macht. De natie moet later beslissen of deze centrale persoonlijke macht uitgeoefend zal worden door een gekozen vorst of een president.

Federale karakter van het Rijk.

De samenstelling van de Duitse natie, die bestaat uit een aantal landen die door ras en geschiedenis nauw met elkaar verbonden zijn, maakt het noodzakelijk dat elk van de staten in binnenlandse aangelegenheden grotendeels onafhankelijk is.

Het is de taak van het Rijk om de Duitse natie in het buitenland te vertegenwoordigen en te zorgen voor paspoorten en douaneformaliteiten, ook voor het leger en de marine.

Er zijn drie grote obstakels voor de uitvoering van dit nationale programma van Nationale Socialisme: marxisme, het parlementaire stelsel en de kapitalistische magnaten.

1. Onze anti-marxistische campagne is gericht tegen de verstorende doctrines van de Jood, Karl Marx — die van de klassenstrijd die de natie verdeelt, die van de afschaffing van het privébezit dat zakendoen onmogelijk maakt — en tegen de gehele economisch-materialistische visie op de geschiedenis.

Machine Translated by Google

2. Onze campagne tegen parlementen is gericht tegen het gebrek aan verantwoordelijkheid van de zogenaamde volksvertegenwoordigers, die — omdat ze immuun zijn — in de praktijk nooit ter verantwoording geroepen kunnen worden voor de gevolgen van hun beslissingen; en ook tegen alle kwalen die voortkomen uit het systeem (morele corruptie, nepotisme, omkoopbaarheid), die allemaal resulteren in het uiteindelijke kwaad — een regering die afhankelijk is van zo'n parlement.

3. Onze campagne tegen Mammon, die boven de andere twee staat, is gericht tegen de wereldwijde macht van het geld, dat wil zeggen de voortdurende uitbuiting van onze natie door de grote kredietverstrekkers.

Het is ook een enorme strijd tegen de zieldodende, materialistische geest van hebzucht en roofzucht met alle verstorende gevolgen van dien in ons openbare, commerciële en culturele leven.

De belangrijkste strijd is die tussen twee wereldtheorieën, vertegenwoordigd door twee wezenlijk verschillende structuren: de geest die geschapen heeft en scheppend is, en de onrustige, grijpende geest. De scheppende geest, diepgeworteld, maar superieur aan de rest van de wereld in spirituele ervaring, wordt gedragen door: voornamelijk het Arische ras; — de grijpende geest, zonder enige wortels, uitsluitend gericht op materiële, commerciële zaken, wordt voornamelijk vertegenwoordigd door de Joden.

Het nationaalsocialisme beschouwt, net als het antisemitisme, de Joods-materialistische geest als de hoofdoorzaak van het kwaad. Het weet echter dat deze grootste strijd in de geschiedenis zich niet mag beperken tot het louter vernietigen van de Semitische geest. Daarom gaat het grote programma van het nationaalsocialisme veel verder dan de antisemitische drang tot vernietiging. Het biedt namelijk een positief en constructief beeld van hoe de nationaalsocialistische staat van arbeid en prestatie er na voltooiing uit moet zien.

Zodra dit hoge doel bereikt is, zal de Nationaalsocialistische Partij automatisch ontbinden; want het nationaalsocialisme zal dan het hele leven van de hele Duitse natie zijn. De NSDAP is geen politieke partij in de gebruikelijke zin van het woord, maar is dat deel van de natie dat vol vertrouwen en zeker van de toekomst is, dat zich heeft verzameld rond sterke en vastberaden leiders om Duitsland te bevrijden van schaamte en onmacht in het buitenland en van demoralisatie in eigen land, en om het land weer sterk en gerespecteerd in het buitenland, en moreel en economisch gezond in eigen land te maken.

"Het Duitse Rijk is het thuisland van het Duitse volk."

Elk woord van dit principe van het staatsbeleid is een snee met een zweep, als we de ellendige staat van zaken van vandaag de dag in ogenschouw nemen.

Het 'Duitse Rijk' – waar is er tegenwoordig nog een Duits Rijk? Kan Duitsland aanspraak maken op een onafhankelijke staat? Nee! Zelfs de meest zelfgenoegzame experts in het staatsrecht zouden een land zoals Duitsland nu is, niet kunnen beschrijven als een land dat ten volle geniet van al zijn soevereine rechten.

De vijf belangrijkste rechten van een staat zijn: soevereiniteit over zijn grondgebied, zijn leger, zijn financiën, het intern bestuur en de communicatie, en ten slotte de rechtspraak.

Als je de kwestie op deze manier aan een leek voorlegt, zonder dat er verder wordt ingegaan op de rechten van een natie onder het internationaal recht, en je vergelijkt het met de positie van Duitsland vandaag de dag, dan wordt het duidelijk dat het onmogelijk is om nog langer vol te houden dat er een soeverein 'Duits Rijk' bestaat.

Onze controle over ons grondgebied is een bespotting, want wanneer Frankrijk dat wil, kan het Duits grondgebied innemen zonder toestemming te vragen en zonder tegenstand te ondervinden. Tsjechen, Polen, Denen

Machine Translated by Google

kan zonder angst voor hinder elke inval op Duits grondgebied wagen. Het 'vervloekte oude regime' gaf een heel andere interpretatie aan de geringste grensoverschrijding. Een militaire inval op Duits grondgebied impliceerde toen een 'oorlogstoestand'.

Om zijn territoriale soevereiniteit te beschermen, heeft een natie een gewapende macht nodig die in staat is elke aanval op zijn land, en daarmee op het leven en geluk van zijn onderdanen, af te slaan. Een vrije staat kan niet toestaan dat een buitenlandse mogendheid zijn acties controleert, of het recht heeft om te beslissen over de sterkte, uitrusting, bewapening en garnizoenen van zijn leger; als hij dat wel doet, is hij zeker niet 'soeverein'; hij kan niet over zijn machtsmiddelen beschikken; hij heeft de controle over zijn militaire troepen opgegeven. Duitsland heeft dit gedaan door toe te geven aan de vijandelijke Commissies voor Ontwapening en Controle.

Duitsland had deze vernedering al ondervonden tijdens de wapenstilstand en had haar internationale rechten verloren.

Toch had ze nog enigszins haar interne controle kunnen behouden. Maar zodra de militaire controle was verdwenen, grepen de financiële magnaten hun kans om de Duitse arbeiders grenzeloos uit te buiten.

Allereerst barstte de modderige stortvloed van de Revolutie los over Duitsland; vervolgens deelden de woekeraars en profiteurs, de sociaaldemocratische verraders, zonen van chaos, deserteurs en bajesklanten de macht met de Democraten en het Centrum, en achter en boven alle financiers, de Joden, deden hun werk. Al snel werden de vrijmetselaars van de zogenaamde Nationale Partijen, met name Broeder Stresemann, ingeschakeld. De genadeslag zou spoedig komen. De experts met hun Dawes-wet beroofden Duitsland van de controle over haar financiën, die werden verhandeld aan een handvol Joden, de Duitse en buitenlandse financiële magnaten. De Rijksdag liet de spoorwegen gaan, en daarmee alle controle over de communicatie, ook een groot deel van de controle over belastingen en douanerechten, door ze over te dragen aan de Herstelcommissaris.

Controle op de rechtspraak bestaat nauwelijks meer. De bezette districten vallen onder buitenlands militair recht; de rest van Duitsland wordt beheerst door speciale regelingen, zoals die ter verdediging van de Republiek; rechtsonzekerheid, georganiseerde openbare roof via de zogenaamde Aufwertungsgesetze, dwingen de rechtbanken om onrecht als recht te verklaren.

Duitsland is niet langer een soevereine staat. Het is een slavenkolonie. Duitsers worden onderdrukt, gevangengezet en hun vrijheid van meningsuiting ontzegd – simpelweg omdat ze nog steeds 'Duits' zijn en een einde willen maken aan hun slavernij.

Ja, we willen Duitsland weer vrij, en dit komende Duitse Rijk zal het thuisland van de Duitsers zijn – niet slechts een ordehandhavingsmachine, niet slechts een 'staat', een 'autoriteit', een 'regering', een sinecure voor een handvol regerende huizen, maar een thuis, dat woord van charme – liefde voor thuis, lieflijk, zonnig, geliefd. De geur van de thuisgrond stijgt op, de zwerver trilt van vreugde bij het voelen van de thuisgrond onder zijn voeten; hij is er door bloedbanden mee verbonden.
Het thuisgevoel is het gevoel van veiligheid, en daaruit bloeit de prachtige bloem van thuisliefde. De staat en de natie kunnen geen mooier doel hebben dan dit.

Het is belangrijker dan een voorzichtig sociaal beleid, een werkloosheidsverzekering of een huisvestingsprogramma, hoewel het hebben van een eigen huis een van de sterkste prikkels is om van je thuis te houden.

Thuis is meer dan een 'keizerlijke staat' die men dient, hetzij uit enthousiasme of uit eigenbelang.
onder dwang.

Het is meer dan een bestuur, meer dan de verdediging van de eigen belangen, meer dan een stal voor vee, of bescherming van persoon en eigendom. Al deze publieke objecten moeten het concept van thuis dienen. Net zoals het idee van thuis een bijzondere charme heeft voor de kinderen in een behoorlijke...

Machine Translated by Google

georganiseerd gezin, omdat je eigen kamer heel andere gevoelens oproept dan een kamer in een hotel of een gevangeniscel; thuis is iets onuitsprekelijk teder en toch krachtig, superieur aan het idee van een doelgerichte vereniging, wat de liberale – parlementaire – democratische opvatting van de sociale staat is.

Beleid van de staat

Beginsel: Het Duitse Rijk moet een tehuis zijn voor de Duitsers, niet voor Joden, Russen (communisten), sociaaldemocraten, die geen vaderland hebben dat Duitsland heet (Crispien), en ook niet voor alle buitenlanders die voor een korte of langere tijd op Duitse bodem verblijven.

Wij verzetten ons fel en principieel tegen de Grondwet van Weimar, die enkel spreekt over 'Duitse staatsburgers', maar het begrip 'Duits' in de nationale of liever raciale zin negeert.

(a) Buitenlands beleid.

1. Oprichting van een solide nationale staat, die alle takken van het Duitse ras omvat.

   Al het Duitse bloed, of het nu onder Franse, Deense, Poolse, Tsjechische of Italiaanse heerschappij leeft, zal verenigd zijn in een Duits Rijk. Wij eisen niet minder en niet meer dan wat er voor onze vijanden werd geëist: het recht van Duitsers om te beslissen tot hun moederland, de Duitse Staat, te behoren.

   Wij eisen alle Duitsers op in Sudeten-Duitsland, Elzas-Lotharingen, Polen, de Liga-kolonie Oostenrijk en de staten die het oude Oostenrijk opvolgden. Deze eis sluit echter uitdrukkelijk elke neiging tot imperialisme uit; het is de eenvoudige en natuurlijke eis die elke sterke nationaliteit als haar natuurlijke vereiste naar voren brengt.

2. Een sterke vertegenwoordiging van de Duitse belangen in het buitenland is een verder en noodzakelijk gevolg van punt a.

   Het zijn doorgaans de besten, meest ijverige en ondernemende – ingenieurs, ontdekkingsreizigers, professoren, kooplieden, artsen – die naar het buitenland trekken en de Duitse cultuur met zich meedragen. Zij zijn leden van de grote Duitse nationale familie, waarin zij nooit verloren mogen gaan. Zij hebben het recht bescherming van thuis te verwachten wanneer zij in het buitenland zijn. Zij zouden niet alleen verspreiders van cultuur moeten zijn, maar de bewuste voorhoede van de Germaanse gedachte in de wereld; geen 'apostelen van de mensheid', maar dragers van de Noordse gedachte.

   Degenen die Duitsland in het buitenland vertegenwoordigen, moeten zich geen buitenlandse ideeën eigen maken, maar vasthouden aan hun superieure Duitse karakter. Ons ministerie van Buitenlandse Zaken moet met een ijzeren bezem worden schoongeveegd. We moeten een einde maken aan de onderdanigheid jegens buitenlanders, zoals bij Erzberger en Stresemann, en dan zal blijken dat een sterke vertegenwoordiging van de Duitse belangen volkomen anders zal worden gerespecteerd, en dat aandacht voor Duitse verlangens in plaats van minachting het resultaat zal zijn.

(b) Rassenbeleid.

3. Uitsluiting van Joden en alle niet-Duitsers van alle verantwoordelijke posities in het openbare leven.

   Deze eis is voor ons, nationaal-socialisten, zo vanzelfsprekend dat er geen verdere uitleg nodig is. Maar het is niet mogelijk om in het kort overtuigende argumenten te geven aan hen die de principes van onze rassenleer niet begrijpen.

Machine Translated by Google

Iedereen die een Jood beschouwt als een 'staatsburger van de Joodse religie' – en niet als een heterogeen, gesegregeerd volk met een parasitair karakter – zal de essentie van deze eis niet inzien. Als iemand zou beweren of denken dat een kool die toevallig midden in een aardbeienplant is gegroeid een aardbeienplant is, en dat er goede aardbeien uit te halen zijn, zou hij het net zo mis hebben als wanneer hij zou denken dat een leeuwenwelp die zich tussen een kudde schapen heeft begeven, daardoor een schaap is geworden. Een Duitser zou geen goede overheidsfunctionaris zijn in China of India, en we zouden geen Chinees of een Hottentot willen hebben als ambtenaar bij de schatkist of burgemeester van een Duitse stad.

En toch zou het beter zijn om een Enver Pasha of een Chang Kai Chek aan de macht te hebben in Duitsland, dan een Jood die vrij spel heeft met zijn desintegrerende raciale kenmerken. Wat zeker is, is dat de Revolutie de orde in de staat heeft versoepeld en dat de gevestigde Joodse bankiers, evenals de Joden uit het Oosten die recent naar Duitsland zijn geëmigreerd, zich hebben verrijkt door Duitsland te verarmen. We hebben dit allemaal gezien en ervaren; het is altijd al zo geweest, deze desintegratie van de Noordse instellingen. "Er staat maar één weg open voor dit sluwe volk – het heeft niets te hopen zolang de orde gehandhaafd blijft." (Goethe op de kermis in Plundersweilen)

Daarom eisen wij:

4. Dat de immigratie van oosterse Joden en andere parasitaire vreemdelingen zal worden gestopt, en dat ongewenste vreemdelingen en Joden gedeporteerd zullen worden.

Ten tijde van de grote inflatie stroomden Joden uit Galicië en Polen als ongedierte de Duitse steden binnen. Hoewel er een groot huizentekort was, waren ze al snel goed gehuisvest, terwijl de Duitsers zich in de schuilplaatsen moesten verstoppen. Ze begonnen hun smerige zaken en kochten alles op: parels, Perzische tapijten, diamanten, goud, zilver, platina, oorlogsleningen, bankbiljetten van duizend mark, koper, lood, literatuur, theaters, graan (de Verdampermaatschappij). Ze werden al snel zichtbaar rijk en werden in de ogen van 'normale Duitsers' tot de Duitsers gerekend.

Compromissen zijn volstrekt onaanvaardbaar in deze zaak. We hebben bestuurders nodig met duidelijke en onwrikbare raciale overtuigingen. De gezondheid van het ras moet worden hersteld door de praktische toepassing van de antisemitische behandeling, en onze natie moet noordwaarts gericht worden in de zin van de Noordse gedachte.

Deze vraag hoort misschien niet thuis in het 'voorlopige programma' van de NSDAP. Maar we moeten allemaal goed beseffen dat er niet veel met de Duitse natie kan worden gedaan zolang deze niet is 'verbasterd'.

Maar we kunnen hier en nu stellen dat de vreselijke raciale decadentie alleen — in ieder geval in theorie — is gestuit door de opmerkelijke belangstelling die in het algemeen wordt gewekt voor rassenkwesties en door het feit dat er een aantal boeken over dit onderwerp zijn; alleen gedegen en voortdurend werk kan ons echter in staat stellen werkelijke vooruitgang te boeken.

(c) Wat het staatsburgerschap betreft, eisen wij:

5. Dat niemand anders dan Duitsers, die geloven in de Duitse cultuur en het gemeenschappelijke lot van alle Duitsers, genieten de rechten van een staatsburger.

Machine Translated by Google

Zelfs hier moeten grenzen worden gesteld. Mensen die, hoewel in Duitsland geboren, bewust handelen op een manier die schadelijk is voor de natie en de staat, en bevelen van buitenaf ontvangen en opvolgen – d.w.z. geen deel hebben aan het gemeenschappelijke lot – mogen de rechten van het burgerschap niet worden toegekend; er zijn er genoeg aan wie we de hoge eer van het genieten van deze rechten zullen moeten ontzeggen.

6. Niet-Duitsers mogen in de Duitse staat alleen als gast verblijven en worden als zodanig beschouwd. als onderworpen aan buitenlands recht.

Dit is een noodzakelijk principe, bedoeld om voorgoed een einde te maken aan de eeuwige onderdanigheid jegens de buitenlander. Maar het betekent niet dat we burgers van een vreemd land niet hartelijk zullen verwelkomen en hen niet als gasten zullen behandelen, zolang ze zich maar fatsoenlijk gedragen; maar

7. De rechten en belangen van Duitsers hebben voorrang op die van onderdanen van een vreemde natie.

Onze verdere eisen hoeven niet gedetailleerd in ons programma te worden opgenomen. Zo zal de vorm die de wetten met betrekking tot buitenlanders aannemen, later voor vestiging aan bod komen, net als de methoden voor uitsluiting van Joden. Van een principeprogramma kan niet worden verwacht dat het een actieprogramma is, met tactische details over hoe de suprematie moet worden veiliggesteld, enz. Ik ben er absoluut tegen om ons programma te rigide vast te leggen, want in deze grote strijd moeten we eerst de principes bepalen waarvan we nooit zullen afwijken, en mogen we de stemmenvergaringsmethoden van de burgerlijke en socialistische partijen niet imiteren.

Economisch beleid

Het is de plicht van de nationale overheid om in de levensbehoeften te voorzien en niet om de hoogst mogelijke winst voor Capital veiligstellen.

Eenvoudige, nuchter denkende mensen denken misschien dat het overbodig is om dit vanzelfsprekende feit als principe te verkondigen. Het is voor de producent, de boer, de ambachtsman, de fabrikant een vanzelfsprekendheid dat wat hij maakt, óf gebruikt óf geconsumeerd wordt – door hemzelf of, als handelsartikel, door anderen.

In zijn ogen is een bedrijf dat zich niet bezighoudt met productie of consumptie belachelijk, onmogelijk, in strijd met het gezond verstand.

Dit brengt ons bij een van de grote intellectuele moeilijkheden bij ons wervingswerk. Onze landgenoten zullen ongetwijfeld zeggen: — Natuurlijk is uw natuurlijke gevoel bij het nadenken over de betekenissen en doelen van arbeid en economie volkomen juist, maar helaas voldoet onze zogenaamde politieke economie van vandaag op geen enkele manier aan deze natuurlijke claim. Als u beter kijkt, zult u de vreselijke kenmerken ontdekken die volledig in strijd zijn met de vanzelfsprekende plicht van elke nationale politieke economie.

Want hoe zit het met de geldschieters en profiteurs? Denken deze universele plunderaars er wel eens aan om in de levensbehoeften te voorzien? Nee! Houden ze zich bezig met het creëren van waarde, produceren ze überhaupt iets? Nee! Ze zijn rovers en verraders in economische zin, en vergaren slechts rijkdom voor zichzelf.

Hoe zit het met de banken? Zij circuleren geld en verlenen 'krediet'. Ja, maar de Post doet dit, en goedkoper, sneller en beter; en aan wie verlenen de banken krediet? — Aan de

Machine Translated by Google

behoeftigen, de werkende massa's, die geen eigen huis hebben, of voor het bouwen van huizen, voor het voorzien in de schreeuwende behoefte aan woningen? Nee! Of aan de boeren, of aan degenen die bedrijven runnen en de economische levensbehoeften produceren en distribueren? Niet vrijwillig, en alleen als er zekerheid wordt geboden, bovenop de natuurlijke verplichting tot terugbetaling; bovendien rekenen ze rente. Maakt het de banken iets uit of de klanten van de producenten goed, goedkoop en snel worden bediend, of dat economische levensbehoeften snel, goedkoop en met de nodige aandacht worden geleverd? Nee! Hun enige gedachte is om winst te maken uit de rente, commissie, of hoe het bankproces van het aanboren van de geldhoeveelheid ook heet. Wat produceren de banken? Niets! Wat verdienen ze? Enorme bedragen.

Zo voorzien geldschieters, profiteurs, banken en financiers niet in de behoefte, maar halen ze enorme winsten uit het heersende kapitalistische systeem – sterker nog, ze tiranniseren en exploiteren het antisociale economische systeem van vandaag. De belangrijkste taak van de economie is ervoor te zorgen dat de rente op leningen veilig is, d.w.z. dat de arbeiders gedwongen worden een deel van hun inkomsten af te staan aan de 'stad'. Wat doet de fabriekseigenaar, of zoals de arbeiders hem noemen, de 'uitbuiter' en 'bloedzuiger'? Door de laagst mogelijke lonen te betalen, door inferieure materialen te gebruiken, door massaproductie, middeling en hoge verkoopprijzen, probeert hij de grootst mogelijke winst voor zichzelf te behalen.

Hij schenkt geen aandacht aan de armoede van zijn werknemers; het kan hem niet schelen of zijn waren snel als afval moeten worden weggegooid – des te beter, want dat betekent meer werk en meer winst voor hem. De domme mensen rennen steeds maar weer achter goedkoop afval aan, als het maar aantrekkelijk wordt uitgestald.

Voor hem komt het rendement op zijn kapitaal op de eerste plaats, het voorzien in de eerste levensbehoeften komt op de tweede plaats.

Maar hij doet wel iets. Hij levert werk.

De ware fabriekseigenaar is iets heel anders: hij die zich bewust is van zijn belangrijke taak als economisch leider. Hij moet een hoge morele waarde bezitten – althans in economische zin.
Zijn taak is het ontdekken van de werkelijke economische behoeften van de mensen – als hij ook een uitvinder is, doet hij dit pionierswerk zelf. Hij moet zijn kosten zo laag mogelijk houden en ze zo voordelig mogelijk inzetten, de prijzen zo laag mogelijk houden om zijn goederen op de markt te krijgen; zowel de kwaliteit als de kwantiteit van de productie op peil houden, zijn werknemers goed betalen, zodat ze vrijelijk goederen kunnen kopen, en altijd nadenken over verbeteringen en vernieuwingen van fabrieken en handelsmethoden. Als hij dit alles voorop stelt in zijn bedrijf, 'voorziet hij in de levensbehoeften' in de beste en hoogste zin van het woord, en de winst zal vanzelf komen zonder dat hij ze tot zijn eerste doel maakt. 'Het beste en meest algemeen bekende voorbeeld van dit soort fabrikant is Henry Ford. Er zijn andere namen in onze eigen zware industrie die even hoog aangeschreven staan, —

Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens en vele anderen.

Het karakter van zulke bedrijven is totaal anders wanneer ze niet meer persoonlijk worden aangestuurd door mannen met hoge morele kwaliteiten die de belangen van hun werknemers behartigen, maar worden overgedragen aan onpersoonlijke vennootschappen met beperkte aansprakelijkheid.

Zolang de oprichter van een bedrijf tevens de hoofdaandeelhouder is en de kwaliteit van zijn producten kan handhaven, kan alles goed gaan; maar zodra de omschakeling plaatsvindt, wordt deze overschaduwd door de belangen van de kapitalistische aandeelhouders. De voormalige eigenaren, de managers, zijn nu afhankelijk van de Raad van Bestuur, die de aandeelhouders vertegenwoordigt, voor verbeteringen in bedrijfsmethoden en arbeidsomstandigheden, en de aandeelhouders hebben geen enkel belang (behalve dat van de slavendrijver) bij het welzijn van de arbeiders en de kwaliteit van het werk, zolang de

De dividenden die eruit voortkomen, zijn goed en groot. De introductie van eigen aandelen heeft een zeer verwoestende invloed gehad, want elke kans die speculanten krijgen om aandelen te verwerven en daadwerkelijk eigenaar te worden van grote industriële fabrieken zonder er ook maar iets van te weten. Voor de beurs zijn aandelen slechts papier om mee te spelen. Ze zijn niet geïnteresseerd in productie- en arbeidsomstandigheden; de meesten van hen kunnen niet zeggen wat de producten of de marketing-, arbeids-, loon- en onderhoudsvoorwaarden zijn van de onderneming waarvan ze wettelijk eigenaar zijn. (!) En eigenaar zijn ze in feite, alleen maar omdat ze nu eenmaal aandelen van deze of gene fabriek op de markt hebben.

Laten we deze stand van zaken nu eens onderzoeken in het licht van de gevolgen ervan voor de politieke economie, om zo het corrupte karakter van het kapitalistische systeem te onderkennen.

Tegenwoordig kijken bedrijven alleen nog maar naar rendement op kapitaal.

De grote winkels hanteren andere methoden. Ze cultiveren 'aantrekkingskracht', 'bluf', 'gemiddeld', 'luxe artikelen' en wekken verlangen op naar niet-noodzakelijke goederen, zoals 1 hierboven aantoonde.

Grote paleizen, gebouwd met alle verfijning van dien, nodigen uit tot de aankoop van ogenschijnlijk goedkope, maar meestal volkomen nutteloze artikelen, en door gemakkelijke betalingsvoorwaarden te bieden, verleiden ze hun klanten om allerlei bedragen uit te geven aan pure luxe. Toiletten zijn er om mensen in staat te stellen lang in de winkels door te brengen, die zo louter broeinesten van extravagantie worden, want laat niemand denken dat hij iets cadeau krijgt. Echt welgestelde mensen kopen niet in grote winkels; zij weten wat de armere niet weet: wie goedkoop koopt, koopt duur. Denken de menigten die in die paleizen kopen, dat ze anders gebouwd zijn dan met hun gespaarde centen? Denken ze dat ze wegkomen met het betalen voor de roltrappen, de liften, de toiletten, de feeërieke verlichting?

Besef ook dat de grote winkels de ondergang betekenen voor de kleine middenstanders, dat ze huisarbeiders en hun personeel wreed uitbuiten, en dat wat er geproduceerd wordt meestal rommel is. De betere artikelen zijn doorgaans duurder dan in respectabele speciaalzaken, een feit dat onze strijd tegen de grote winkels rechtvaardigt. Wij beschouwen ze als een bijzondere vorm van het kapitalistische idee in de praktijk, dat niet voorziet in levensbehoeften, maar er slechts is om enorme winsten voor de aandeelhouders te genereren.

Gegeven deze leidende opvatting over de voorziening in de noodzakelijke levensbehoeften (die, zoals we moeten opmerken, niets te maken heeft met het communistische economische stelsel), staat deze vraag op de eerste plaats in onze houding ten opzichte van privébezit.

8. Het nationaalsocialisme erkent privébezit als principe en beschermt het bij wet, mits het op eervolle wijze wordt verworven en gebruikt. We kunnen hier niet op ingaan, maar iedereen die de term 'werk' goed begrijpt, zal snel inzien dat het product van 'werk' eigendom moet zijn van degene die werkt. Een producent zal niet begrijpen waarom zijn werk, of de waarde ervan, eigendom zou moeten zijn van een vage 'gemeenschap', noch zal hij snel toegeven dat de vruchten van zijn arbeid naar een individu, de kapitalist, zouden moeten gaan. Een juist begrip van de betekenis van 'werk' leidt daarom vanzelfsprekend tot de erkenning van privébezit.

Ten slotte is er nog een ander onderwerp: het concept van het thuis. Het thuis is geen realiteit tenzij het echt iemands eigen bezit is, en zijn eigen huis zijn eigen gezin huisvest. Iemands eigen fruit en groenten uit eigen tuin smaken beter dan een maaltijd in een overvol eethuis. Iedereen die het verlangen naar bezittingen niet kent, noch de vreugde van bezit, zal het belang van het erkennen van privébezit niet begrijpen. Zo'n man heeft nergens wortels, het is merkwaardig dat

Machine Translated by Google

Het roofzuchtige type mens is altijd jaloers, altijd op zoek naar iets nieuws om te bezitten, terwijl de Noordse man, de solide man van het land, absoluut bescheiden is in zijn ideeën. Hij wil niet meer dan hij met zijn werk kan krijgen. Een arbeider wenst geen mooie villa die hij nooit zou kunnen verdienen; hij wil een mooi klein huis voor zichzelf, geen gehuurd huis waarvoor hij in de loop van zijn leven drie of vier keer zoveel zou betalen als de bouwkosten van het huis. Maar de Jood, de kapitalist, — hij wil niet gebonden zijn aan een stuk grond; zijn ideaal is een grote kluis vol met schuldbewijzen, hypotheekakten en promessen. Rijkdom, niet in onroerend goed, maar in het met hypotheek bezwaarde bezit van anderen, is zijn doel. Hij werkt niet, maar hij rust niet totdat hij bundels obligaties heeft verzameld die hem de macht geven over allen aan wie hij geld heeft geleend. De volgende eis van ons Programma is opgesteld om hier een einde aan te maken.

9. Het welzijn van de natie vereist dat er een grens wordt gesteld aan het vergaren van rijkdom. in de handen van individuen.

Rijkdom is op zichzelf niet schadelijk; integendeel, goed beheerde bezittingen doen iedereen die ermee verbonden is goed. Maar nogmaals, het is het kapitalistische systeem van leningen dat rijkdom van een zegen in een vloek heeft veranderd; het is roof. De grote massa bezitloze arbeiders 40 en de schuldenlastende middenklasse raken steeds verder verwijderd van de rijken; talloze kleine eigenaren worden gedwongen schulden te betalen, en de macht van de financiers, die geen vaderland, geen thuisland kennen, wordt steeds sinisterder, terwijl ze in hun moderne roofridderskastelen, de banken, zitten. Om hieraan tegemoet te komen, zal de Nationale Staat ervoor zorgen dat:

10. Alle Duitsers zullen worden gevormd tot een werkgemeenschap ter bevordering van de algemeen welzijn en cultuur.

Dit idee van arbeidsgemeenschap impliceert de economische omverwerping van de universalistische opvatting van de maatschappij. Alle arbeid en productie moeten worden opgenomen in het hogere idee van dienstbaarheid aan de gemeenschap. Het is geenszins tegen persoonlijke inspanning en ijver, maar het betekent dat individuele vooruitgang niet ten koste mag gaan van de medemens. Het volgende punt geeft uitdrukking aan deze eis.

11. Binnen het kader van de algemene arbeidsplicht die geldt voor iedere Duitser en met erkenning van het privébezit als beginsel, is iedere Duitser vrij om op de manier die hij verkiest geld te verdienen en vrij om over de resultaten van zijn arbeid te beschikken.

Het voorgaande verwerpt uitdrukkelijk de socialisatieplannen van het marxisme en ook de hoge financiën. De staat moet een zo groot mogelijk aantal vrije bestaansmiddelen omvatten, verbonden door het sociale idee van dienstverlening. — Het is natuurlijk uitgesloten om mijnen, hoogovens, walserijen en scheepswerven op kleine schaal te runnen, maar honderdduizend vrije en onafhankelijke meester-schoenmakers zijn beter dan vijf monsterlijke schoenfabrieken.

De grote landgoederen in Noord- en Oost-Duitsland zijn productiever wanneer ze op grote schaal worden geëxploiteerd dan wanneer ze worden beheerd door kleine, vrije boeren. Kleine, vrije boeren gedijen het beste binnen handbereik van steden en dorpen. Ons volgende punt vereist dat:

12. Een gezonde combinatie van bedrijven van allerlei aard, groot en klein, inclusief landbouw, worden gehandhaafd.

13. Grote bedrijven (syndicaten, trusts) worden genationaliseerd. Deze eis is in lijn met onze algemene strijd tegen het kapitalistische idee. — Het eerste doel van syndicaten en trusts in een bepaalde productietak is om zich te verenigen met andere soortgelijke bedrijven.

Machine Translated by Google

met als doel prijzen te dicteren. Ze worden niet geleid door de wens om goede goederen tegen een lage prijs te distribueren. Dergelijke 'kringen' worden vooral aangetrokken door nieuwe bedrijven die het goed doen. Nieuwe bedrijven in dezelfde branche worden opgekocht en vaak tegen een zeer hoge prijs als compensatie aan de kant geschoven. Het aanbod wordt gereguleerd door pooling, waardoor ze de prijzen kunnen reguleren in overeenstemming met een ogenschijnlijk echte 'vraag en aanbod'. Dat is wat de aandeelhouders bezighoudt, die er geen behoefte aan hebben dat de prijzen laag worden gehouden door concurrentie. Nieuwe ideeën en uitvindingen worden met een vijandige blik bekeken en bij voorkeur onderdrukt als hun invoering de betalingscapaciteit van oudere bedrijven in gevaar zou brengen. Dergelijke bedrijven, gerund als enorme trusts vanuit een groot centraal kantoor, zijn duidelijk 'rijp voor socialisatie', dat wil zeggen dat ze geen van de diensten aan de gemeenschap verlenen die individuele concurrentie wel verleent. Ze zijn vanaf het begin verlamd en dienen alleen nog de hebzucht van het kapitalisme.

14. Woekeraars en profiteurs, en meedogenloze zelfverrijking ten koste van de natie, worden met de dood gestraft.

De wet, zoals die nu is, biedt speciale bescherming aan individueel bezit. Kleine diefstallen worden onmenselijk bestraft, terwijl de wet geen manier biedt om grootschalige oplichters te pakken, die een heel volk beroven met 'kapitalistische methoden'. We doelen hierbij met name op degenen die de inflatie bevorderden en er profijt van hadden. Het was de eerste keer in de geschiedenis dat een heel ijverig volk al zijn spaargeld kwijtraakte door een misdaad van inflatie op zo'n grote schaal als in Duitsland.

De hebzucht van de banken na de stabilisatie was erger dan een roofoverval. Er werden meer Duitsers het slachtoffer van de praktijken van de 'oorlogsmaatschappijen' dan van welke georganiseerde roversbende dan ook.

Te zijner tijd zullen we deze zaken gedetailleerder behandelen en er een juridische formule voor vinden. Maar iedereen zal het erover eens zijn dat 'georganiseerde fraude tegen de natie' net zo streng, en zelfs strenger, bestraft moet worden dan kleine diefstallen van geld of fraude.

15. Invoering van een verplicht arbeids- of dienstjaar voor elke Duitser.

De plicht om te dienen door te werken zal de zichtbare uiting zijn van de plicht tot dienstbetoon aan het publiek. Het is bedoeld als leermiddel en om elke Duitser een voorbeeld te geven van de hele gemeenschap die als één man samenwerkt. Het zal elke Duitser de zegen tonen van de strikte vervulling van zijn plicht in dienst van de natie.

Financieel beleid

De slavernij van interesse doorbreken.

Onze principes op dit gebied zijn in het tweede hoofdstuk zo volledig uiteengezet, dat we zal hier enkel de maatregelen beschrijven die geschikt zijn om ons doel in de praktijk te bereiken.

16. Bevrijding van de staat, en daarmee van de natie, van haar schulden en van de verplichting om rente te betalen aan de grote financiële instellingen.

De staat mag geen schulden maken – want hij heeft daartoe geen enkele noodzaak. Er is geen vergelijking mogelijk tussen de staat en de particulier die af en toe leningen nodig heeft en gedwongen wordt schulden te maken. De staat controleert de Munt; hij kan dus geld maken, wat de particulier niet kan! Hij deed dit op een krankzinnige manier.

Machine Translated by Google

tijdens de inflatie. Hetzelfde deed het met de Rentenmark, en hetzelfde – nadat het de controle aan de zogenaamde Reichsbank had overgedragen – met de zogenaamde Reichsmark.

De staat zou dit recht om geld te maken veel beter kunnen benutten, zonder dat er gevaar voor inflatie bestaat. — Maar alleen als eerst:

17. De Reichsbank en alle uitgevende banken worden genationaliseerd en

18. Indien er voor alle grote openbare objecten (waterkracht, spoorwegen, etc.) geld beschikbaar wordt gesteld, niet door middel van leningen, maar door het verstrekken van renteloze staatsobligaties of zonder gebruikmaking van contant geld.

Met andere woorden: — Het ongebreideld drukken van bankbiljetten, zonder nieuwe waarde te creëren, betekent inflatie. We hebben het allemaal meegemaakt. Maar de juiste conclusie is dat een uitgifte van renteloze obligaties door de staat geen inflatie kan veroorzaken als er tegelijkertijd nieuwe waarde wordt gecreëerd.

Het feit dat grote economische ondernemingen tegenwoordig niet van de grond kunnen komen zonder een beroep te doen op leningen, is pure waanzin. Hier is een redelijk gebruik van het recht van de staat om geld te produceren dat de meest gunstige resultaten zou kunnen opleveren.

Het moet voor iedereen duidelijk zijn dat bijvoorbeeld een grote elektriciteitscentrale die gebruik maakt van waterkracht, heel goed op de volgende, niet al te bijzondere manier kan worden gebouwd:

De regering dient bij de Wetgevende Raad een wetsvoorstel in voor de exploitatie van de waterkrachtcentrales van Beieren, Saksen, enz., door te voldoen aan alle economische eisen. De plaatselijke Kamer, of een ander orgaan, beslist over de aanleg en machtigt de minister van Financiën of de Staatsbank om een reeks bankbiljetten uit te geven, speciaal gemarkeerd om aan te geven dat ze volledig gedekt zijn door de beoogde nieuwe werken. Deze biljetten worden gedekt door het gecombineerde krediet van de Staat of het Rijk. Niemand kan bezwaar maken tegen inflatie. De aanleg vindt plaats op basis van het aanvullende krediet dat is toegekend door de Raad die de natie vertegenwoordigt, en de biljetten worden wettig betaalmiddel, net als de rest.

Wanneer het werk voltooid is, worden nitraten of elektriciteit tegen dit geld aan klanten geleverd, en binnen een paar jaar kan de opbrengst worden teruggeroepen en vernietigd. Resultaat: de staat, de natie, heeft een nieuw werk ingesteld, wat hen een grote nieuwe bron van inkomsten oplevert, en de natie is er rijker door geworden.

Om de dwaasheid van het huidige systeem te bewijzen, moeten we het voorgaande vergelijken met wat er nu gebeurt. nu verder.

Er wordt een lening aangegaan. Een paar kapitalisten doen wat de hele natie, ook al stemt het parlement er misschien mee in, niet kan: ze staan de staat toe geld van hen te lenen. In plaats van zijn directe gezag ten behoeve van de natie te gebruiken, verplicht de staat zich tot het betalen van permanente rente over het bedrag dat nodig is om bepaald werk te voltooien, en hangt daarmee een molensteen om zijn nek. En, wat het kostbaarst is, hij geeft obligaties uit en creëert zo 'nieuwe koopkracht'. Op de balans maakt het geen verschil of het nieuwe werk wordt vertegenwoordigd door nieuw papiergeld of nieuwe obligaties.

Maar de gemeenschap lijdt schade omdat de obligaties impliceren dat het nieuwe werk wordt verpand aan het kapitaal, dat zich natuurlijk behoorlijk zeker maakt, de prijzen dicteert en de winst opstrijkt. Het zijn dus in feite de financiers die rijker worden door de ontwikkeling van de waterkracht van het land; ze zijn onverschillig over terugbetaling; ze houden ervan monopolies te hebben zoals permanente melkkoeien. De bevolking wordt gedwongen

Machine Translated by Google

om hoge prijzen te betalen voor elektrische stroom of nitraten, en opnieuw wordt een deel van het nationale bezit omgezet in het belang van de financiers.

Ik moet de lezer verwijzen naar mijn eerdere geschriften, met name Der deutsche Staat, waarin ik deze vragen uitgebreider bespreek dan in dit pamflet mogelijk is. Verschillende nummers in deze reeks behandelen bovendien diverse bijzondere aspecten van de nieuwe methoden van de opkomende staat om geld te creëren.

19. Wij eisen de invoering van een vaste muntstandaard. Die hebben we nu weliswaar, maar de roof blijft hetzelfde. Wij nationaalsocialisten hadden, toen we eenmaal aan de macht waren, alles klaar om de inflatiefraude onmiddellijk te beëindigen en een nieuwe, gegarandeerde muntstandaard in te voeren.

20. Oprichting van een nieuwe nationale bank voor ontwikkeling en economie.

Deze eis wordt uitvoerig uiteengezet in pamflet 8 van de Nationaal Socialistische Bibliotheek: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. Het is opmerkelijk dat deze eis van ons voor een financieel beleid diep is doorgedrongen in andere politieke kringen dan de onze.

In 1921 diende ik deze eis in bij de Beierse regering in de vorm van een volledig uitgewerkt wetsvoorstel. Aanvankelijk was er veel sympathie voor het idee: maar toen de 'experts' – de bankwereld – eenmaal in overleg waren getreden, verwierp de regering 'Feder's Utopia'.

Na de succesvolle verkiezingen in Thüringen in februari 1921 zette onze partij zich in de Landdag aldaar hard in voor de oprichting van een dergelijke bank en vond von Kluchtzner, de minister van Financiën, bereid mee te werken; ook de burgerlijke middenklasse was sympathiek. Met een meerderheidsbesluit in de Landdag kreeg de regering de bevoegdheid een Sociale Bank voor ontwikkeling en economie op te richten. Hierop verbood de Rijksregering, onder druk van de Reichsbank, de uitvoering van de wil van het volk.

Intussen was het mij gelukt om in de Rijksdag een wetsvoorstel in hoofdlijnen in te dienen, dat voorzag in de oprichting van soortgelijke banken in de verschillende deelstaten; in de korte zittingsperiode van het Dawes-jaar (1924) werd dit echter door de regeringspartijen voorzichtig uitgesteld tot de ontbinding in de herfst van dat jaar.

Een wetsvoorstel voor een bank lag voor bij de Landdag van Mechlenburg. De resolutie werd ongeldig verklaard door de aarzeling van de Duitse nationalistische minister van Financiën, mede door de obstakels die de Reichsbank naar verwachting zou opwerpen.

Het idee achter de ontwikkelingsbank is niet minder eenvoudig dan het hierboven beschreven plan om geld te creëren voor grote publieke doelen.

Een gecombineerde economische corporatie, zoals de Bank voor Economische Ontwikkeling, zou het recht moeten krijgen om geld uit te geven voor ontwikkeling (Baumark-Scheinen) dat gedekt wordt door de waarde van de nieuw gebouwde huizen. Deze zouden dan vrijgesteld kunnen worden van de enorme rentelast, die het vandaag de dag alleen al onmogelijk maakt om in voldoende aantallen te bouwen.

Elke Duitser met een eigen huis. Een vrij volk op onbezwaard land.

Machine Translated by Google

21. Volledige herziening van het belastingstelsel op basis van sociaal-politieke economische principes. Bevrijding van de consument van de last van indirecte belastingen en van de producent van belastingen die zijn activiteiten belemmeren.

Sociaal beleid

Sociaal beleid is het favoriete motto van onze huidige politieke wondermiddelen. Het klinkt zo mooi, maakt ze populair en trekt stemmen voor de partij die belooft alles goed te maken.

Wanneer elke partij de ambtenaar bijvoorbeeld een loonsverhoging belooft, noemen ze dat sociaal beleid.

Hetzelfde geldt wanneer ze beloven de wensen van klerken en arbeiders te vervullen, of wanneer ze iets doen om mensen met een laag inkomen, of oorlogsslachtoffers, of jonge leraren, of Duitsers in het buitenland te helpen.

En al die mensen rennen achter die politieke rattenvangers aan als ze op hun 'sociale' fluit spelen .

Allereerst moet duidelijk worden gemaakt dat sociaal beleid het algemeen welzijn als hoogste wet aanduidt, en dat sociaal beleid, zoals het nu begrepen wordt, in feite een beleid is dat uitgaat van eigenbelang en geen rekening houdt met het algemeen welzijn. Er worden allerlei onzorgvuldige beloftes gedaan, en degenen die ze doen, moeten vanaf het begin weten dat het onmogelijk is ze na te komen.

Nu Duitsland politiek, economisch en financieel zo machteloos is – wat eerst tot uiting komt in de Dawes-wetten en nu in de Jungengesetz, en in de zogenaamde vervullingpolitiek die onze natie lasten heeft opgelegd die het leven bijna onmogelijk maken – is het zowel onjuist als belachelijk om over 'sociaal beleid' te praten. Nu het Duitse leven zo benauwd is, wanneer iedereen zijn buurman vertrapt en probeert voor te zijn en opzij te schuiven, wanneer de verschillende bevolkingsklassen met elkaar in conflict zijn, zijn beloften om de ene groep te bevoordelen ten koste van de andere geen 'sociaal beleid voor het algemeen belang', maar een beleid van het ophitsen van de ene klasse tegen de andere. Ze weten heel goed dat een tijdelijke 'verbetering' teniet wordt gedaan door hogere kosten van levensonderhoud en hogere belastingen.

Sociaal beleid betekent iets heel anders: de vastberadenheid om het sociale probleem op te lossen.

De ongelukkigen, de uitgebuite arbeidersklassen, geloven dat hun rechtvaardige lonen, hun behoorlijke hun positie in de maatschappelijke orde wordt hen onthouden — vandaar de klassenoorlog.

Het is voor iedereen duidelijk dat ons economisch leven te lijden heeft onder ernstige wonden en bittere onrechtvaardigheid. En toch zijn de conclusies die het marxisme trekt met zijn 'klassenstrijd' en zijn 'sociale en economische eisen' van 'onteigening van de onteigenaar' en 'socialisatie' volkomen onjuist. Want dat is in strijd met alle ware vereisten van een werkelijk sociaal beleid, waarvan de hoogste wet het algemeen welzijn is.

Het leidende principe van klassenstrijd – als beleidsprincipe – is haat. 'Onteigening van de onteigenaar' maakt van afgunst een economisch principe, en 'socialisatie' betekent het neerhalen van de persoonlijkheid in het leiderschap en het stellen van materialisme, de massa, in de plaats van intellect en efficiëntie.

---

2 Een toespeling op de Rattenvanger van Hamelen.

Machine Translated by Google

Er is geen verdere bewijsvoering nodig om de totale ineenstorting van de marxistische doctrines te bewijzen, gezien het volledige bankroet van het communistische economische systeem en de jammerlijke mislukking van de Duitse revolutie van 1918.

Ik wil de bijzondere aandacht van mijn lezers vestigen op het feit dat dit pseudo-socialisme, geboren uit het marxisme, niet gebaseerd is op gezond verstand of op enig 'sociaal' idee, niet constructief is, maar verzonken blijft in de diepste diepten van het politieke denken, dat het berust op hetzelfde algemene principe van grof en chaotisch individualisme als we het altijd hebben gekend. Het wordt slechts geloofd door een aantal individuen, verenigd door gevoelens van haat en afgunst – niet door enig constructief doel – jegens de andere helft van de natie. Kunnen we verbaasd zijn dat de sociale kwestie niet op deze manier wordt en niet kan worden opgelost, en dat hun enige oplossing haat en de zucht naar buit is; dat er uit de marxistische beursopstand geen levende staat kon ontstaan, maar slechts een puinhoop.

Opnieuw vindt het nationaalsocialisme het juiste woord: beursopstand. Marxisme is een uiting van kapitalistisch verraad. Kapitalistisch, want wanneer een op individualisme gebaseerde samenleving in chaos vervalt, komt ze noodgedwongen onder de heerschappij van de grote financiële magnaat.

De sociaal-politieke theorieën die zich voordoen als 'antikapitalistisch' (marxisme, de klassenstrijd) – sociaal beleid zoals dat tegenwoordig wordt begrepen – zijn noodzakelijkerwijs kapitalistisch, omdat ze hetzelfde intellectuele principe delen. Ze hebben niet de wens om leden voor leden organisch te construeren, om de verschillende klassen die werken onder het verheven concept van nationale eenheid met pijnlijke zorg met elkaar te verbinden, maar hun aspiraties zijn puur egoïstisch, hun wens is om hun eigen positie te verbeteren zonder rekening te houden met anderen.

Kapitalisme en marxisme zijn één en hetzelfde! Ze groeien op dezelfde intellectuele stam.
Er is een wereld van verschil tussen hen en ons, hun bitterste tegenstanders. Onze hele opvatting over de opbouw van de maatschappij verschilt enorm van die van hen. Het is noch klassenstrijd, noch klassenegoïsme, maar – onze belangrijkste wet is het algemeen welzijn.

22. Belangrijke ontwikkelingen in de ouderdomsverzekering door de nationalisatie van lijfrentes. Elk lid van de Duitse natie is verzekerd van voldoende levensonderhoud bij het bereiken van een bepaalde leeftijd, en vóór die leeftijd bij blijvende arbeidsongeschiktheid.

    Dat is de oplossing van het maatschappelijke probleem.

    Het is niet zozeer de directe ontevredenheid over lonen, salarissen en inkomens die sociale spanningen veroorzaakt, maar eerder de onzekerheid, de angst van een man voor zijn latere jaren, uit angst om op straat te belanden. Het is deze knagende angst die de verschillende beroepen ertoe aanzet zich te verenigen in schijnsociale organisaties van het marxistische en kapitalistische type en de vijandigheid tussen werkgever en werknemer aanwakkert. Het maakt de meest basale instincten aan beide kanten los, met wederzijdse vijandigheid als gevolg. Het werkelijke doel van de arbeider in het leven vervaagt in de strijd voor een tijdelijke loonsverhoging, en hij realiseert zich nooit wat het grote doel van het sociale beleid zou moeten zijn: een goede voorziening voor ouderen.

    leeftijd.

    We zien opnieuw hoe de staat een goede en prijzenswaardige oplossing heeft gevonden in het geval van de ambtenaren, door voor hen te zorgen na hun pensionering. Het is de juiste en gelukkige oplossing van het kapitalistische inkomensideaal, namelijk om dit om te zetten in het ware staatsideaal van voorziening, gebaseerd op persoonlijke arbeid en efficiëntie.

Machine Translated by Google

Het zal het hoogste en nobelste doel van het nationaal-socialisme zijn om deze norm van algemeen welzijn te verwezenlijken.

23. Winstdeling voor iedereen.

De NSDAP identificeert zich met deze eis. Het is in feite een puur socialistische eis in de strikte zin van het woord; desondanks komt het tot ons als een aantrekkelijk maar corrumperend geschenk van het kapitalisme.

Het delen van winsten die voortvloeien uit het werk van anderen valt onder de categorie van het niet-verdiende inkomen, dat het scherpst wordt aangepakt door het nationaalsocialisme. Het delen van de winsten uit eigen werk is een eis die zo vanzelfsprekend en sociaal zo rechtvaardig is, dat er als principe niets tegenin kan worden gebracht.

Het probleem ontstaat juist bij de uitvoering ervan, namelijk in de beperking van de omvang van het aandeel dat toekomt aan de productie, de vaardigheden en de ijver van de arbeider, en van datgene dat toekomt aan het denkwerk van de uitvinder, de boekhouder, de koopman, het management en andere omstandigheden die met het bedrijf te maken hebben.

Het is uiteraard van groot belang dat de partijen die de waarde van een product verhogen, niet buiten beschouwing blijven. Zelfs onder het huidige systeem zou een deel van de buit die het kapitaal hoopt te behalen uit een bedrijf, voor de werknemer kunnen worden teruggevorderd.

Op de vraag hoe de nationaal-socialistische staat het probleem straks zal oplossen, gaan we hier niet in.

Persoonlijk vond ik dat een algemene verlaging van de prijzen, terwijl de lonen op het huidige niveau bleven, een betere en meer praktische manier zou zijn om te voldoen aan de vraag naar een verdeling van de winsten van onze gehele nationale productie.

Het is echter mogelijk dat de nationaalsocialistische staat het probleem op een veel omvattender manier zal oplossen dan vandaag de dag wordt gedacht door denkers met een marxistische en kapitalistische inslag. De huidige vraag naar winstdeling komt voort uit winstbejag (in wezen kapitalistisch), of uit afgunst (in wezen marxistisch).

Alleen in de ideale staat, zoals wij die opvatten, is het gerechtvaardigd. Want als we tot een oplossing komen, moeten we de kapitalistische methode vermijden waarbij men een klein aandeel in het bedrijf toekent. Het enige doel hiervan is om de grotere aandeelhouders hun recht op dividend te garanderen. Ook moeten we het marxistische idee van afgunst vermijden, want dat verlaagt de persoonlijke factor en schaadt het grote publiek.

Ter verduidelijking geven we enkele voorbeelden.

Het heeft geen zin voor de 'winstdelende' arbeiders in een schoenfabriek om een paar aandelen in het bedrijf te krijgen, of een kleine bonus, of een paar schoenen tegen kostprijs, als ze net zoveel moeten betalen voor hun overhemden, pakken, sokken, eten en drinken, omdat de kleermakers, bakkers en brouwers de hebzucht van de kleermakers, bakkerijen en brouwerijen dekken met hun eigen 'winstdeling'.

Het verlagen van de prijzen is de charme die ervoor moet zorgen dat alle leden van de natie een deel van de winsten van de nationale productie krijgen.

Machine Translated by Google

Het zal het gevoel van sociale rechtvaardigheid van een oprechte nationaalsocialist niet bevredigen als straatvegers, dagloners, spoorwegpersoneel, postbodes, transportarbeiders, ziekenhuispersoneel – om er maar een paar te noemen –, landarbeiders, mijnwerkers, bouwvakkers en arbeiders worden uitgesloten van winstdeling, simpelweg omdat deze klassen niet bijdragen aan waardevermeerdering. Ook wat betreft de landbouw (waarbij niet alleen de details van de landbouw in ogenschouw moeten worden genomen, maar ook de miljoenen die in andere daarmee verbonden bedrijven werkzaam zijn), moet worden gezegd dat deze 'loont' in jaren met een goede oogst; ook in de zware industrie leveren de mijnen slechts een minimale winst op vanwege de druk van de wereldwijde concurrentie.

Kunnen we stellen dat deze miljoenen arbeiders en werknemers, die vaak werkzaam zijn in de belangrijkste industriële sectoren, maar die vanwege de omstandigheden geen kans maken op een direct aandeel in de winst, minder aanzien krijgen dan de grote klasse, die bijvoorbeeld werkt als afwasser of portier in een nachtclub of Turks badhuis, of in een optiek- of chemische fabriek die een monopolie geniet en de hele wereld bevoorraadt? Moeten deze laatsten de winsten en dividenden op de luxeproductie delen, maken zij het voor de meerderheid van de natie steeds onmogelijker om deze voordelen te behalen?

We stellen ons graag een stortvloed aan dividenden, bonussen en kerstcadeaus voor, uitgestort over werknemers en ambtenaren die jarenlang schitterend werk voor een bedrijf hebben verricht. Dergelijke sociaal-politieke aspiraties hoeven in dit traktaat over algemene principes niet besproken en beargumenteerd te worden. De eis, zoals de zaken er nu voor staan, is een belangrijke eis, en een die aanhangers zou moeten trekken. 'Winst' hangt voornamelijk af van de algemene bedrijfssituatie en van de technische vaardigheid en verkoopvaardigheden van het management; mislukking kan het gevolg zijn van een foutieve constructie of een rekenfout. Hoe bekwaam de werknemers ook zijn, hoe ijverig ze ook zijn, ze kunnen weinig of geen invloed hebben op de resultaten van het werk van het jaar, of op de winst of het verlies.
Hun efficiëntie rechtvaardigt hun eis van een behoorlijk en toereikend loon, maar er zijn geen morele of economische gronden voor hun claim op een deel van de winst. Ze zouden zich terecht verzetten tegen de suggestie dat ze eventuele verliezen van het boekjaar met hun spaargeld zouden moeten dekken; ze zouden zich terecht verzetten tegen de verwachting dat ze slecht management of een extravagante levensstijl van de directie zouden compenseren door middel van een loonsverlaging. Maar 'winstdeling' is alleen gerechtvaardigd als er de mogelijkheid en bereidheid is om risico's en verliezen te delen, of als bijzondere efficiëntie dit rechtvaardigt.

Hier is een aspect van algemene winstdeling.

Waarom zouden bijvoorbeeld de grote Duitse ververijen met hun dominante monopoliepositie slechts een melkkoe voor de aandeelhouders van IG Farbenindustrie zijn en in het beste geval, door de prijzen te verhogen, een deel van de winst aan hun werknemers en ambtenaren afstaan?

De taak van de nationaalsocialistische staat zal zijn ervoor te zorgen dat de enorme monopolistische winsten door een zeer royale prijsverlaging ter beschikking van het grote publiek worden gesteld.

Het is duidelijk dat het probleem niet een kwestie is van sociaal beleid, maar nauw verbonden is met de huidige kapitalistische maatschappijorde (aanspraken van aandeelhouders).

Machine Translated by Google

Deze kort geformuleerde principes willen wij toepassen en ons erdoor laten leiden in ons streven om winstdeling zo breed mogelijk te realiseren in alle ondernemingen waarvan de winsten uitsluitend in de zakken van professionele financiers terechtkomen.

24. Onteigening van alle winsten die niet door eerlijke arbeid zijn verkregen, maar door de oorlog, de Revolutie — en verder — de stabilisatie en herwaardering van de mark; ook het eigendom van geldschieters en graaiers.

    Dit is een maatregel van straf en rechtvaardigheid, die op grond van geen enkel beginsel een toelichting behoeft.

25. Het wegwerken van het woningtekort door grootschalige bouw in het hele Rijk met de middelen die onder nr. 20 (de ontwikkelingsbank) beschikbaar zijn gesteld. Hiermee is de lijst met sociaal-politieke eisen afgerond. Over de technisch-financiële kwestie valt in deze brochure niet veel te zeggen, want het is een zeer omvangrijk en bijzonder onderwerp, een onderwerp dat, naar het schijnt, alleen door financiële geesten begrepen wordt en dat zij daadwerkelijk zullen moeten uitvoeren. Brochure 8 van de NS-bibliotheek gaat hier uitgebreid op in.

Religie en kunst

Het is niet mogelijk om in een programma over dit onderwerp meer dan een paar leidende principes te formuleren. Dat is al gebeurd. Voor het overige moet het ons uitgangspunt zijn om religieuze kwesties niet te betrekken bij uitspraken over de algemene politiek; hoewel we de corrumperende invloed van de geheime doctrines van het jodendom wel degelijk als object voor publieke uitlatingen en aanvallen kunnen beschouwen.

Hetzelfde geldt voor al die domme aanvallen op het christendom. Uitdrukkingen als "het christendom heeft alleen maar schade aangericht" tonen slechts aan dat degene die ze uitspreekt noch menselijke, noch politieke intelligentie bezit.

Men kan de Kerk wel verwijten zich met politiek te bemoeien, en alle goede christenen zullen de wreedheden die in naam van het kruis worden begaan door de Inquisitie en de heksenprocessen afkeuren, maar het is verkeerd om het grootste fenomeen in de menselijke geschiedenis in algemene zin te misbruiken voor de fouten en verdorvenheid van individuen. De christelijke religie heeft miljoenen en miljoenen mensen verheven en gesticht en hen via lijden tot God gebracht.

De middeleeuwse cultuur stond in het kruisteken; prestaties, opoffering en moedige religies hebben hun wortels in het christendom. Daarom moeten we zorgvuldig de innerlijke spirituele kern van het christendom onderscheiden van de verschillende vormen van uitwas die er in de loop van de geschiedenis op zijn verschenen.

Onze partij staat op het fundament van positief christendom.

Het is hier niet de plaats om alle problemen, verwachtingen en verlangens te bespreken over de vraag of de Duitse natie op een gegeven moment een nieuwe vorm zal vinden voor haar religieuze overtuigingen en ervaringen. Dit zijn zaken die de grenzen van een programma als dat van het nationaalsocialisme ver te boven gaan.

Het is van groot belang om ons te verzetten tegen alle verstorende invloeden die onze natie schade toebrengen op het gebied van kunst, literatuur, wetenschap, het toneel, de filmindustrie en bovenal in de gehele pers. Ons programma van principes – de 25 punten – gaat zo ver in detail dat het niet nodig is om er meer over te zeggen.

Machine Translated by Google

Militaire en andere hervormingen

Het nationale leger, de Kamers van Koophandel, de hervorming van het kiesrecht en de wetgeving, het zijn zulke omvangrijke vraagstukken die het leven van de burgers aangaan, dat ze niet in een paar zinnen kunnen worden weggelaten. De hoofdlijnen van de ideeën staan in het programma zelf, maar de taak om ze te bedenken en uit te werken, en vooral om ze te enten op het historische verleden, zal de grote uitdaging van de komende jaren zijn, waarin we hopen dat de politieke macht aan ons zal toebehoren en waarin we zullen moeten beschikken over de kracht en kennis die nodig zijn om de staatszaken over te nemen.

Hier ligt een rijk onderzoeksveld voor het nationaalsocialisme.

De betekenis van het nationaalsocialisme blijkt uit het feit dat het geen enkel terrein van het nationale leven onberoerd laat. Het biedt een geheel nieuw fundament waarop wij dat leven moeten opbouwen.

Machine Translated by Google

5. Wat we niet wensen

Om de positieve kant van ons programma te versterken, is het goed om binnenkort het volgende te melden: wat wij niet wensen.

We willen niet dat de wielen van de geschiedenis terugdraaien, noch dat we dynastieën die door eigen schuld zijn verdwenen en nauwelijks een spoor van zichzelf hebben achtergelaten, weer tot leven wekken. Evenmin willen we de van de troon gestoten klassen weer in hun vroegere bevoorrechte posities plaatsen.
De officierenklasse en de ambtenaren zijn in feite niet hoger of beter dan welke andere beroepsklasse dan ook, in zoverre zij werkelijk aansluiten bij ons idee om in de eerste plaats de natie te dienen.

Het is niet het uniform of het gouden kantwerk, maar de prestatie die de man maakt.

Wij wensen geen eenzijdige bevoordeling of kunstmatige verheffing van de arbeidersklasse, noch enige vorm van proletarische dictatuur. Niemand mag zichzelf wijsmaken dat welke klasse dan ook, louter en alleen omdat ze in het verleden onderdrukt is, aanspraak kan maken op macht. Zulke aspiraties, vertaald in realiteit, leiden onherroepelijk tot verschrikkelijke gevolgen, zoals die welke gepaard gingen met de beursopstand van november 1918. Tot nu toe is het niet het 'onderdrukte' deel van de bevolking dat de macht in handen heeft, maar een horde politieke oplichters, hebzuchtige avonturiers, profiteurs, kletsmajoors en dwazen, die de politieke machine en het bestuur in hun greep hebben. De beloofde dictatuur van het proletariaat is veranderd in

De dictatuur van het 'profitariaat'.

Zelfs een nieuwe staatsordening onder het nationaalsocialisme zou geen kans op succes hebben zonder een zeer grondig opgeleide staf van vastberaden mannen, volledig doordrongen van de principes van ons programma, serieuze mannen met energie en ervaring. Zelfs bij ons zouden te veel pure demagogen zich een weg banen en voordeel halen uit de nieuwe orde.

Het is veel gemakkelijker om kritiek te leveren op de tekortkomingen van een ineenstortende sociale orde, dan om er constructief aan te werken.

We hebben niet alleen een nieuwe partij nodig, die langzaam voet aan de grond krijgt in het parlement en de regering, en dan misschien een of twee posten aanvaardt in een coalitieministerie, om uiteindelijk de ruggengraat te breken – want dan zou onze rol in de geschiedenis uitgespeeld zijn, net zoals de sociaaldemocratie vandaag de dag als politieke en intellectuele kracht in Duitsland ten onder is gegaan. Hetzelfde geldt voor de Duitse nationalisten, die al van hun basisprincipes zijn afgeweken om zetels in de regering te bemachtigen.

We willen geen ministers die hun ambt aanvaarden puur omwille van hun positie of voor de macht, maar we beschouwen zo'n positie als een tussenstap naar ons grote doel. Tussen ons en de rest hangt altijd het vlammende zwaard van onze wereldtheorie.

Aan de ene kant de staat; of beter gezegd de schijnstaat, van het liberaal-democratisch-parlementaire soort, die uit noodzaak gedwongen is de tirannie van de financiers te maskeren, en aan zijn voeten een woedende menigte van Joodse meelopers en plaatsjagers, die vechten om van het systeem te leven.

Aan onze kant strijden we voor de bevrijding en zuivering van ons volk, totdat we een ware staat van sociale rechtvaardigheid en nationale vrijheid hebben bereikt.

Machine Translated by Google

6. Conclusie

De taak van deze eerste brochure van de NS Bibliotheek is om de nationaalsocialist te leren wat hij moet weten over het Partijprogramma. We hebben keer op keer het ene hoofdprincipe gezien dat als een rode draad door al onze argumenten loopt: het nationaalsocialisme is een wereldtheorie die scherp contrasteert met de huidige wereld van het kapitalisme en zijn marxistische en burgerlijke satellieten.

Ons leven is een strijd in dienst van dit machtige idee, een strijd voor een nieuw Duitsland.

Wij nationaal-socialisten zwaaien onze stormvlag voor de wereld. Altijd jong, stralend. en glinsterend in de zon rijst het Haakkruis op, het symbool van het herontwakende leven.

Machine Translated by Google

Het Manifest voor de afschaffing van Slavernij van interesse

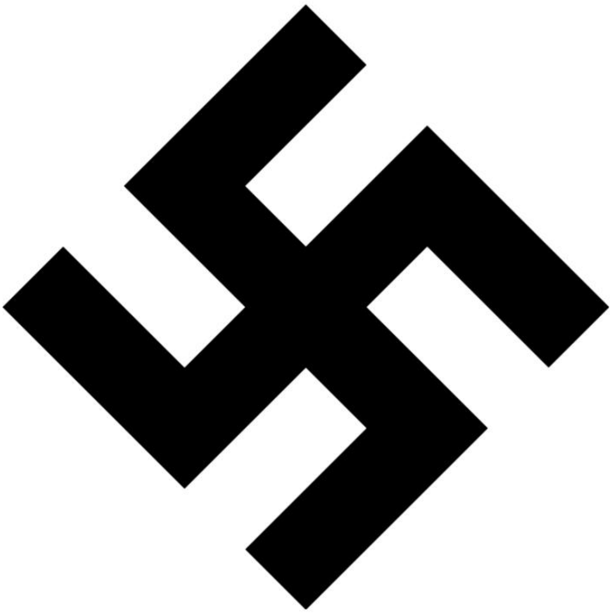

Machine Translated by Google

Mammonisme is de zware, allesomvattende en overweldigende ziekte waaraan onze hedendaagse cultuur, en eigenlijk de hele mensheid, lijdt. Het is als een verwoestende ziekte, als een verslindend gif dat de volkeren van de wereld in zijn greep heeft.

Onder Mammonisme wordt verstaan:

aan de ene kant de overweldigende internationale geldmachten, de supragouvernementele financiële macht die boven elk zelfbeschikkingsrecht van de volkeren troont, het internationale grootkapitaal, de zuiver Gouden Internationale;

aan de andere kant een mentaliteit die zich meester heeft gemaakt van de breedste kring van volkeren; de onverzadigbare zucht naar winst, de puur wereldse opvatting van het leven die al tot een angstaanjagende teloorgang van alle morele concepten heeft geleid en alleen maar tot meer kan leiden.

Deze mentaliteit is belichaamd en bereikt haar hoogtepunt in de internationale plutocratie.

De belangrijkste bron van kracht voor het Mammonisme is het moeiteloze en eindeloze inkomen dat voortkomt uit rente.

Uit het ronduit immorele idee van rente op leningen ontstond Gold International.
De geestelijke en morele gesteldheid die voortkomt uit de zucht naar rente en winstbejag van welke aard dan ook, heeft geleid tot de angstaanjagende corruptie van een deel van de bourgeoisie.

Het idee van rente op leningen is de duivelse uitvinding van het grote leenkapitaal; alleen dit idee maakt het luie leven van een minderheid van magnaten mogelijk, ten koste van de productieve bevolking en hun arbeidspotentieel; het heeft geleid tot diepe, onoverbrugbare verschillen, tot klassenhaat, waaruit oorlog tussen burgers en broeders is geboren.

De enige remedie, het radicale middel om het lijden van de mensheid te genezen, is

de afschaffing van de slavernij van rente.

De afschaffing van de slavernij aan de rente op geld betekent de enige mogelijke en definitieve bevrijding van productieve arbeid van de verborgen, dwingende macht van het geld.

De afschaffing van de slavernij aan rente betekent het herstel van de vrije persoonlijkheid, de verlossing van de mens uit de slavernij, van de vloek waarmee het mammonisme zijn ziel heeft gebonden.
Wie het kapitalisme wil bestrijden, moet de slavernij van de rente afschaffen.

Waar moet de afschaffing van de renteslavernij beginnen? *Met leenkapitaal!*

Waarom?

Omdat leenkapitaal, vergeleken met al het industriële grootkapitaal, zo overweldigend is dat de grote geldmachten alleen effectief bestreden kunnen worden door de afschaffing van de renteslavernij. De verhouding tussen leenkapitaal en industrieel grootkapitaal is 20:1. Het Duitse volk moet jaarlijks meer dan 12 miljard aan rente voor leenkapitaal bijeenbrengen in de vorm van directe en indirecte belastingen, huur en de stijgende kosten van levensonderhoud, terwijl zelfs in de hoogtijdagen van de oorlog de som van alle dividenden die door de Duitse naamloze vennootschappen werden uitgekeerd slechts 1 miljard bedroeg.

De *lawineachtige groei* van het leenkapitaal overtreft alle menselijke rekencapaciteit, door eeuwig, eindeloos en moeiteloos inkomen uit rente, en uit rente op rente.

Welke zegen brengt de afschaffing van de slavernij aan rente voor de werkende mensen? van Duitsland, voor de proletariërs van alle landen ter wereld?

De afschaffing van de renteslavernij geeft ons de mogelijkheid om *de afschaffing van alle directe en indirecte belastingen na te streven.* Luister, waardeproducerende mannen van alle landen, alle staten en continenten: alle staatsinkomsten die uit directe en indirecte bronnen voortvloeien, stromen voortdurend in de zakken van groot leenkapitaal.

De winsten van staatsbedrijven, waaronder de post, telegraaf, telefoon, spoorwegen, mijnen, bossen, enzovoort, zijn geheel voldoende voor de financiering van alle essentiële overheidsverplichtingen voor scholen, universiteiten, rechtbanken, overheidsinstanties en sociale voorzieningen.

Daarom zal geen enkel waarachtig socialisme de mensheid enige zegen brengen zolang de winsten van overheidsbedrijven blijven afhankelijk van groot leenkapitaal.

Daarom eisen wij als grondwet van de staat, in de eerste plaats voor de Duitse volken, en vervolgens als grondwet voor alle verwante volken die met ons willen toetreden tot de culturele gemeenschap van een volkenbond, het volgende:

1. Oorlogsleningen, alsmede alle andere schuldbewijzen van het Duitse Rijk, alsmede alle andere schuldbewijzen van de Duitse deelstaten, in het bijzonder spoorwegleningen, alsmede obligatieleningen van alle lokale overheden, worden, onder afschaffing van de renteverplichting, tot wettig betaalmiddel voor de nominale waarde verklaard [of liever gezegd, zij worden omgezet in bankkrediet].

2. Bij alle overige vastrentende waardepapieren, gedekte obligaties, industriële obligaties, hypotheken, etc. wordt de verplichting tot het betalen van rente vervangen door de verplichting tot terugbetaling van de hoofdsom. Zo wordt na 20 of 25 jaar, afhankelijk van de rentevoet, het geleende kapitaal terugbetaald en de schuld kwijtgescholden.

3. Alle schulden met betrekking tot onroerend goed, hypotheken, enz. dienen te worden afgelost in termijnen van hetzelfde bedrag als de tot nu toe vereiste betalingen, overeenkomstig de in het kadaster vermelde lasten. De op deze wijze van schulden bevrijde huizen en gronden worden gedeeltelijk eigendom van de staat of van de lokale overheid. [Op deze manier is de staat beter in staat om de huren te controleren en te verlagen.]

4. Het gehele monetaire systeem zou onder de centrale bank van de staat moeten vallen. Alle particuliere banken – postchequebanken, spaarbanken en kredietverenigingen – worden eveneens aangesloten als filiaal.

5. Alle kredieten voor onroerend goed worden uitsluitend verstrekt via de staatsbank. Persoonlijke kredieten en zakelijke kredieten worden verstrekt aan private bankiers onder een concessie van de staat. Deze concessie wordt verleend op basis van een behoefteoverweging, met een verbod op de vestiging van afdelingen voor bepaalde districten. De hoogte van de tarieven wordt vastgesteld door de staat.

6. Aandelen worden op dezelfde manier afgelost als vastrentende waardepapieren, tegen een jaarlijks tarief van 5%. Overwinsten worden deels aan de aandeelhouders uitgekeerd als compensatie voor het "geriskeerde" kapitaal (in tegenstelling tot vastrentende waardepapieren en door munten gedekte waardepapieren), terwijl het resterende overschot, via het soevereine recht van arbeid, ofwel sociaal wordt verdeeld ofwel wordt aangewend voor prijsverlagingen van producten.

7. Voor alle personen die om lichamelijke redenen (hoge leeftijd, ziekte, lichamelijke of geestelijke arbeidsongeschiktheid, extreme jeugd) niet in staat zijn in hun levensonderhoud te voorzien, worden de rente-inkomsten uit aanwezige kapitaalgoederen als pensioen uitgekeerd tegen hetzelfde of eventueel verhoogd niveau, tegen levering van effecten.

8. Om de huidige inflatie van papiergeld te verminderen, wordt een universele, sterk getrapte belasting op oorlogsobligatiecertificaten en andere schuldinstrumenten van het Rijk en van staten ingevoerd. Deze papieren worden vernietigd.

9. Door intensieve verlichting van het volk moet het duidelijk worden gemaakt dat geld niets anders is en moet zijn dan een tegoedbon voor voltooide arbeid; dat terwijl elke hoogontwikkelde economie uiteraard behoefte heeft aan geld als middel van

Machine Translated by Google

uitwisseling, de functie van geld eindigt ook daarmee, en in geen geval mag aan geld een bovenaardse kracht worden verleend om uit zichzelf te groeien door middel van rente, ten koste van productieve arbeid.

Waarom hebben we dit alles niet al gedaan, wat zo vanzelfsprekend is, wat als vanzelfsprekend beschouwd moet worden? als het Ei van Columbus voor de sociale kwestie?

Omdat we in onze mammonistische blindheid zijn afgeleerd helder te zien dat de leer van de heiligheid van rente een monsterlijke zelfbedrog is, dat het evangelie van de leningrente die als enige gelukkig maakt, ons hele denken heeft verstrikt in het gouden web van de internationale plutocratie. Omdat we vergeten zijn en opzettelijk in verwarring worden gehouden door de almachtige geldmachten over het feit dat – behalve in het geval van een paar rijke mensen –
De rente die zo lieflijk lijkt en zo geliefd is bij de onnadenkenden, wordt volledig gecompenseerd door belastingen. Al onze belastingwetgeving is en blijft, zolang we niet bevrijd zijn van de slavernij aan rente, slechts een belastingplicht jegens het grootkapitaal, en niet, zoals we denken, een vrijwillige opoffering voor het verrichten van arbeid voor de gemeenschap.

Bevrijding van de slavernij van rente op geld is daarom het duidelijke motto voor de wereldwijde revolutie, voor de bevrijding van de productieve arbeid uit de ketenen van de supragouvernementele geldmachten.

Implementaties en onderbouwing

We staan midden in een van de zwaarste crises die ons verarmde volk in zijn pijnlijke geschiedenis heeft moeten doorstaan. Ons volk is ernstig ziek; de hele wereld is ernstig ziek.
Hulpeloos stotteren de naties; een hartstochtelijk verlangen, een roep om verlossing gaat door de sombere massa. Met gelach en dans, met film en pracht en praal probeert het volk zijn eigen betreurenswaardige lot te vergeten – zijn gedesillusioneerde hoop te vergeten, de diepe innerlijke pijn,
over de verschrikkelijke teleurstelling over wat men zo graag ‘de winst van de revolutie’ zou noemen.
Maar hoe hadden we het ons allemaal anders voorgesteld? Hoe liepen al die mooie beloftes anders? Alles wat we hoopten te winnen in de duisternis van de nacht, in de duisternis van onze militaire ineenstorting, leek glinsterend goud, maar nu, wanneer de grijze dag de vondst verlicht, is het allemaal rotte stukjes hout.
Nu staan we hier met onze mond vol tanden. Ter wille van deze verrotte stukjes hout die zo mooi glansden in de nacht, hebben we alles wat ons tot nu toe dierbaar en waardevol was weggegooid en al onze zakken volgestopt met deze betreurenswaardige schat. Geen wonder dat de woede van wanhoop juist de allerarmsten in zijn greep houdt, en dat ze in zinloze woede tegen hun eigen broeders tekeergaan en in hun diepe verlangen naar verlossing proberen alles wat hen in de weg staat te vernietigen.
Deze toestand moet wel tot volslagen waanzin leiden, als gewetenloosheid en domheid het volk nog verder aanzetten.

En waar deze waanzin toe leidt, zien we in het bolsjewistische Rusland. Nationalisatie, zoals socialisatie in Rusland heet, is een mislukking gebleken, verklaart een onverstoorbare Lenin. De economie is verwoest, de koopkracht van het geld is tot nul gereduceerd, de intelligentsia is vermoord, de arbeider is broodloos. Wanhoop in het hele volk; alleen bloedige terreur gebaseerd op Chinese en Letse huurlingen kan de Rode dictators beschermen tegen de wraak van het verraden volk. Ook onder ons zal de ontwikkeling deze koers volgen, als internationale speculanten, geobsedeerde partijfanatici, vertegenwoordigers van de zwaarst belaste bourgeoisie en leden van een ras dat van nature het meest vreemd is aan het Duitse volk, in de regering blijven.

Machine Translated by Google

Wat waren die mooie, mooie woorden die iemand in ons oor fluisterde? Onderhandeld Vrede, Volkenbond, parlementarisme, volkssoevereiniteit, democratie, dictatuur van het proletariaat, socialisme, vernietiging van het kapitalisme, bevrijding van het militarisme, en meer van dergelijke mooie slogans. Er zou een nieuw vrij volk ontstaan, dat zijn eigen lot zou bepalen. Niets daarvan is uitgekomen, kon uitgekomen worden, of zou ooit uitgekomen kunnen worden, als we niet met de hoogste morele ernst al deze verschijningen, al deze slogans onderzoeken – als we niet gewetensvol de symptomen van de ziekte onderzoeken als een intelligente, betrokken arts, en nauwgezet de huidige toestand van de zieke diagnosticeren, waarbij we geen moeite sparen om vast te stellen waar deze ernstige, kritieke ziekte vandaan komt.

De ziekte van onze tijd heet Mammonisme.

Wat is Mammonisme?

Mammonisme is de sinistere, onzichtbare, mysterieuze heerschappij van de grote internationale geldmachten. Mammonisme is echter ook een mentaliteit; het is de aanbidding van deze geldmachten door allen die besmet zijn met het mammonistische gif. Mammonisme is de onbegrensde hypertrofie van de – op zichzelf gezonde – menselijke drang tot bezit. Mammonisme is de tot waanzin uitgegroeide geldzucht, die geen hoger doel kent dan geld op geld stapelen, die met ongeëvenaarde brutaliteit alle krachten van de wereld tot haar dienst probeert te dwingen, en moet leiden tot economische slavernij, tot uitbuiting van het arbeidspotentieel van alle volkeren ter wereld. Mammonisme is de mentaliteit die heeft geleid tot de teloorgang van alle morele concepten. Mammonisme, beschouwd als een wereldwijd fenomeen, moet gelijkgesteld worden aan bruut, meedogenloos egoïsme in de mens. Mammonisme is de geest van hebzucht, van een grenzeloos verlangen om te heersen, van een mentaliteit die volledig gericht is op het in bezit nemen van de goederen en schatten van de wereld; in essentie is het de religie van het puur werelds georiënteerde menselijke type.

Mammonisme is het tegenovergestelde van socialisme. Socialisme, opgevat als het hoogste morele idee, als het idee dat de mens niet alleen voor zichzelf in de wereld is, dat ieder mens plichten heeft jegens de gemeenschap, jegens de hele mensheid, en dat hij niet alleen verantwoordelijk is voor het tijdelijke welzijn van zijn gezin, de leden van zijn stam, zijn volk, maar dat hij ook onwrikbare morele verplichtingen heeft jegens de toekomst van zijn kinderen en zijn volk.

Concreter gezegd moeten we Mammonisme zien als de bewuste samenwerking van de machtsbeluste grootkapitalisten aller landen. Opvallend hierbij is altijd de verborgen opkomst van Mammonisme geweest.

De grote magnaten liggen inderdaad op de loer als de ultieme drijvende kracht achter het wereldwijde Anglo-Amerikaanse imperialisme; niets anders. De grote geldmachten financierden inderdaad de angstaanjagende massamoorden van de Wereldoorlog. De grote geldmachten hebben, als eigenaren van alle grote kranten, de wereld inderdaad in een web van leugens geweven. Ze hebben met genoegen alle lagere passies aangewakkerd, de groei van huidige tendensen ijverig bevorderd en door slimme perspropaganda het Franse revanchisme tot het kookpunt gebracht. Ze koesterden zorgvuldig het panslavische idee, de Servische waan van een grootmacht te zijn en de behoefte van deze staten aan geld, tot het punt dat de wereldbrand moest ontbranden.

Zelfs onder ons in Duitsland heerste de geest van het Mammonisme, die alleen maar meer exportcijfers, nationale rijkdom, expansie, grote bankprojecten en internationale financiële deals wilde weten,

Machine Translated by Google

leidde tot een ondergang van de publieke moraal, tot de teloorgang van onze heersende klasse tot materialisme en hedonisme, tot een oppervlakkigheid in ons nationale leven. Al deze factoren zijn medeverantwoordelijk voor de angstaanjagende ineenstorting.

Met verbazing moeten wij ons afvragen waar het Mammonisme, waar het internationale grootkapitaal zijn onweerstaanbare macht aan ontleent, vandaan komt.

Het is niet te ontkennen dat de internationale samenwerking van de grote geldmachten een compleet nieuw fenomeen vertegenwoordigt. We kennen hiervoor geen parallel in de geschiedenis. Internationale verplichtingen van monetaire aard waren praktisch onbekend. Pas met de opkomst van de wereldeconomie, met de algemene wereldhandel, ontstond het idee van een internationale rente-economie, en hier raken we de diepste wortel, hier raken we de diepste bron van kracht waaruit de Gouden Internationale haar onweerstaanbare kracht put.

Rente, de moeiteloze en eindeloze toestroom van goederen gebaseerd op het loutere bezit van geld zonder enige toevoeging van arbeid, heeft de grote geldmachten doen groeien. Rente op leningen is het duivelse principe waaruit de Gouden Internationale is ontstaan. Het leenkapitaal heeft zijn bloedstroom absoluut overal stevig vastgezet. Als de armen van een anemoon heeft het grote leenkapitaal alle staten, alle volkeren ter wereld, in zijn greep.

Overheidsleningen, staatsobligaties, spoorwegobligaties, oorlogsobligaties, hypotheken, gedekte obligaties – kortom, allerlei soorten leeninstrumenten hebben ons hele economische leven in zekere zin in de val gelokt, zodat alle volkeren ter wereld zich voortaan hulpeloos in de gouden webs kronkelen. Ter wille van het rentebeginsel, in overeenstemming met een volkomen krankzinnige politieke waan dat elke vorm van bezit recht geeft op inkomsten, hebben we ons onderworpen aan de slavernij van rente op geld. Er is geen enkele reële, geldige morele reden te geven waarom het louter bezit van geld recht zou moeten geven op eeuwigdurende rentebetalingen.

Deze innerlijke weerstand tegen rente en tegen elke vorm van inkomen zonder enige productieve arbeid, strekt zich uit tot het zielenleven van alle volkeren en tijden. Maar nooit is deze diepe innerlijke weerstand tegen de macht van het geld zo bewust geworden onder de volkeren als in onze tijd.

Nooit is het mammonisme op zo'n wereldomvattende manier voorbereid om de wereldheerschappij te beginnen. Nooit heeft het alle laagheid, machtswellust, wraakzucht, hebzucht, afgunst en leugenachtigheid zo slim verhuld en toch bruut opdringerig in dienst gesteld als nu. De Wereldoorlog is in de diepste kern een van de grootste beslissingen in het evolutionaire proces van de mensheid, in de strijd om te beslissen of in de toekomst het mammonistisch-materialistische wereldbeeld of het socialistisch-aristocratische wereldbeeld het lot van de mensheid zal bepalen.
de wereld.

Op het eerste gezicht heeft de mammonistische Anglo-Amerikaanse coalitie ongetwijfeld aanvankelijk gewonnen. Als reactie hierop ontstond het bolsjewisme in het Oosten, en als men een groot idee in het bolsjewisme wil zien, dan is dat ongetwijfeld de positie die lijnrecht tegenover het mammonistische wereldbeeld staat. De methoden die het bolsjewisme hiervoor probeert te gebruiken, zijn echter de mislukte behandelingen van een Dr. Eisenbarth. Het gaat om de poging om iemand die ziek is van inwendige vergiftiging met een scalpel te helpen door zijn hoofd, arm en benen te amputeren.

Machine Translated by Google

Tegen deze plundering van het bolsjewisme, tegen deze zinloze omverwerping, moeten we een nieuw en bruikbaar idee presenteren dat met verenigende kracht alle werkende klassen verenigt om zo het gif te verdrijven dat de wereld ziek heeft gemaakt.

Ik zie deze betekenis in de afschaffing van de slavernij aan rente op geld.

Er zijn drie factoren die de rente op leenkapitaal duidelijk de werkelijke oorzaak maken van onze financiële ellende.

Ten eerste de monsterlijke wanverhouding van het vastrentende leenkapitaal, en dus van het kapitaal dat vanzelf groeit zonder inzet van creatieve arbeid, en dat zelfs eeuwig blijft groeien.
Bij ons in Duitsland heeft dit leenkapitaal met 250 miljard al een niveau bereikt dat we niet te hoog achten. In tegenstelling tot dit enorme bedrag bedraagt het industriële werkkapitaal van onze gehele Duitse industrie slechts 11,8 miljard. Daarbij komt nog de 3,5 miljard aan kapitaal van de 16.000 industriële vennootschappen met beperkte aansprakelijkheid (GmbH), zodat we in totaal slechts ongeveer 15 miljard aan industrieel kapitaal hoeven te berekenen. 20:1 is de eerste fundamentele bevinding[3] .

Deze beoordeling betekent dat bij de allergrootste financiële problemen alle maatregelen die gericht zijn op vreemd vermogen, twintig keer effectiever moeten blijken dan maatregelen die gericht zijn op het industriële grootkapitaal.

Ten tweede: de rentebetaling op het hierboven genoemde geleende kapitaal, geschat op 250 miljard, bedraagt in totaal voor alle tijden ongeveer 12,5 miljard mark per jaar. Daarentegen bedroeg de som van alle industriële dividenden die in 1916 werden uitgekeerd in 1915 ongeveer een miljard mark. In de voorgaande decennia bedroeg dit bedrag gemiddeld ongeveer 600 miljoen. In de laatste twee oorlogsjaren [1914-1918] is dit bedrag wellicht aanzienlijk gestegen, maar het lopende jaar [1919] zal een nog grotere daling laten zien.

De gemiddelde winstgevendheid van alle Duitse naamloze vennootschappen [AG] bedroeg 8,21%; dus slechts ongeveer 3,5% hoger dan het gemiddelde rendement op leningen met een vaste rente.

Ik vat het samen: in de toekomst zal het Duitse volk ongeveer 12,5 miljard [jaarlijks] moeten betalen voor de verschillende eeuwige rentelasten van het grote leenkapitaal, terwijl de opbrengst van het industriële kapitaal in het jaar van de grootste economische groei 1 miljard bedroeg, en in tijden van ongestoord succes slechts 0,6 miljard. Zo zien we hier opnieuw een verhouding in de orde van grootte van 20:1 tot 12:1.

De derde en gevaarlijkste factor is de enorme, onbegrijpelijke groei van het grote leenkapitaal door rente en rente op rente. Ik moet hier even uitweiden en hoop het probleem met een kleine uitstap naar de hogere wiskunde te verduidelijken. Eerst een paar voorbeelden.

Het charmante verhaal over de uitvinding van het schaakspel is algemeen bekend. De rijke Indiase koning Shihram schonk de uitvinder, als dank voor de uitvinding van het koninklijke spel, de vervulling van een wens. De wens van de wijze man was dat de koning hem één graankorrel zou geven op het eerste veld van het schaakspel, twee op het tweede, vier op het derde, en dus op elk veld altijd twee keer zoveel als op het vorige. De koning glimlachte om de ogenschijnlijk bescheiden wens van de wijze man en beval dat er een zak tarwe werd gebracht, zodat voor elk veld de graankorrels verdeeld konden worden. Zoals we allemaal weten, was de vervulling van deze wens zelfs voor de rijkste prins ter wereld onmogelijk. Alle wereldoogsten in duizend jaar zouden niet voldoende zijn om de 64 velden van het schaakbord te vullen.

---

[3] Uiteraard is 17:1 nauwkeuriger, maar misschien houdt Feder er rekening mee dat de verhouding waarschijnlijk zal toenemen.

Machine Translated by Google

Nog een voorbeeld: velen zullen zich uit hun schooltijd nog de marteling van het berekenen van samengestelde rente herinneren; hoe de penny die ten tijde van de geboorte van Christus werd geïnvesteerd, zich vermenigvuldigde met samengestelde rente, zodat deze elke 15 jaar verdubbelt. In het jaar 15 na de geboorte van Christus groeide de penny uit tot 2 penny's, in het jaar 30 n.Chr. tot 4 penny's, in het jaar 45 n.Chr. tot 8 penny's, enzovoort. Slechts weinigen zullen zich herinneren welke waarde deze penny vandaag de dag zou vertegenwoordigen: een hoeveelheid goud gelijk aan de omvang van de aarde, de zon en alle planeten samen zou niet voldoende zijn om de waarde van deze penny, geïnvesteerd met samengestelde rente, te vertegenwoordigen.

Een derde voorbeeld: het vermogen van het Huis Rothschild, de oudste internationale plutocratie, wordt vandaag de dag geschat op ongeveer 40 miljard. Het is bekend dat de oude burgemeester Amschel Rothschild, zonder noemenswaardige eigen rijkdom, rond 1800 in Frankfurt de basis legde voor het gigantische vermogen van zijn huis door middel van fractionele leningen van de miljoenen die graaf Wilhelm I van Hessen hem in bewaring had gegeven.

Als de geldgroei door rente en rente op rente bij Rothschild slechts met de bescheiden snelheid van de cent was gelukt, zou de curve niet zo steil zijn gestegen. Maar ervan uitgaande dat het collectieve vermogen van de Rothschilds slechts met de cent was toegenomen, zou het vermogen van de Rothschilds in 1935 80 miljard bedragen, in 1950 160 miljard en in 1965 320 miljard, en daarmee het totale Duitse nationale vermogen al ruimschoots hebben overtroffen.

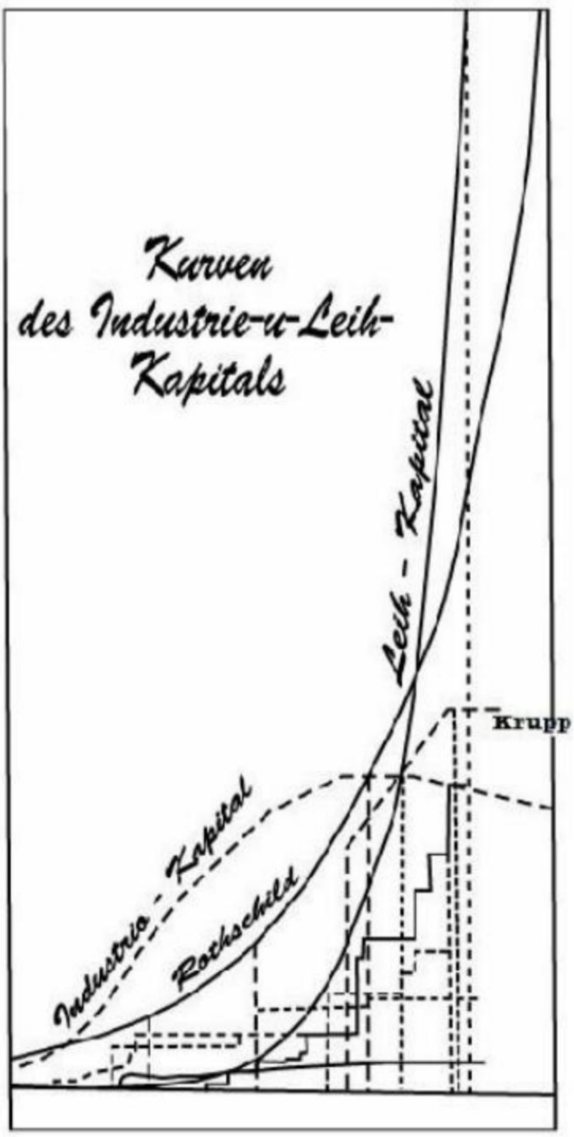

Uit deze drie voorbeelden kan een wiskundige wet worden afgeleid. De curve die de opkomst van het Rothschild-fortuin weergeeft, de curve die kan worden afgeleid uit het aantal tarwekorrels voor het schaakbord, en het getal dat de vermenigvuldiging van de penny weergeeft.
produceert bij samengestelde rente, zijn eenvoudige wiskundige curven. Al deze curven hebben hetzelfde karakter. Na een aanvankelijk bescheiden en geleidelijke stijging wordt de curve steeds steiler en nadert al snel praktisch het punt waarop hij bijna raakt aan het oneindige.

De groeicurve van het industriële kapitaal verloopt echter geheel anders.
Ook al zijn de beginperiodes meestal klein, al snel treedt er een sterke stijging van de curve op, totdat er een zekere verzadiging van het kapitaal is bereikt.
Dan lopen de curven vlakker en zullen ze in bepaalde sectoren misschien zelfs licht dalen, als nieuwe uitvindingen hebben geleid tot devaluatie van bestaande fabrieken, machines, enzovoort. Ik wil hier slechts één voorbeeld noemen: de ontwikkeling van de Krupp-fabriek. In 1826 stierf de oude Krupp vrijwel zonder bezittingen. In 1855 ontving Alfred Krupp zijn eerste bestelling voor 36 kanonnen namens de Egyptische regering.

In 1873 had Krupp al 12.000 werknemers in dienst. In 1903 verkocht mevrouw Berta Krupp de gehele fabriek en het gehele landgoed aan Alfred Krupp.

Machine Translated by Google

Naamloze Vennootschap voor 160 miljoen. Vandaag de dag bedraagt de totale waarde van het aandelenkapitaal 250 miljoen. Wat betekent de naam Krupp voor ons Duitsers? Het hoogtepunt van onze industriële ontwikkeling. De eerste fabrikant van [stalen] kanonnen ter wereld. Een enorme som van de meest volhardende, doelgerichte en intensieve productiviteit. Voor honderdduizenden van onze volksgenoten betekende de Krupp-onderneming brood en werk. Voor onze natie wapens en verdediging – en toch is het een dwerg vergeleken met de miljarden van de Rothschilds. Welke betekenis heeft de groei van het Krupp-fortuin gedurende een eeuw vergeleken met de groei van het Rothschild-fortuin door moeiteloze en eindeloze aanwas van rente en rente op rente?

De twee dikgedrukte curven geven de rente op leningen weer. De bovenste curve toont de ontwikkeling van het Rothschild-vermogen. De onderste curve, eerst vlak en vervolgens snel stijgend, toont in zeer algemene zin de karakteristieke ontwikkeling van al dergelijke curven, waarbij een kleine stijging op de horizontale as een verdubbeling van de waarde op de verticale as kan opleveren. De gearceerde lijn toont de ontwikkelingscurve van onze totale industrie in de afgelopen 40-50 jaar. De verschillend gearceerde fijne lijnen tonen de ontwikkeling van verschillende willekeurig geselecteerde grote industriële ondernemingen, waaruit het algemene karakter van de gearceerde curve van het industriële kapitaal is afgeleid.

Er moet nadrukkelijk worden opgemerkt dat de curven van het leenkapitaal sterk gecomprimeerd worden weergegeven. Zo moet bijvoorbeeld de curve van het Rothschild-fortuin 80 keer zo hoog worden gesteld als de Krupp-curve. Het doel van het weergeven van de curven is uiteraard slechts om het fundamenteel verschillende karakter van de twee kapitaaltypen te demonstreren. De curven van het leenkapitaal vertonen aanvankelijk een vrij geleidelijke stijgende ontwikkeling; de ontwikkeling gaat vervolgens sneller totdat ze, steeds wilder en alles met zich meeslepend, zich ver boven het menselijke begrip verheft en naar de oneindigheid streeft.

De curve van het industriële kapitaal daarentegen blijft eindig! Hoe sterk de verschillen ook mogen zijn die een spoor in detail vertoont, over het geheel genomen zal het fundamentele karakter van de industriële ontwikkeling altijd zodanig zijn dat na een sterke initiële ontwikkeling een zekere periode van rijpheid, van verzadiging, volgt, waarna vroeg of laat de neergang intreedt.

Niets laat ons duidelijker het fundamentele verschil zien tussen vreemd vermogen en industrieel kapitaal. Niets kan ons het verschil duidelijker maken tussen de verwoestende effecten van vreemd vermogen en de bedrijfswinsten (dividenden) van bedrijfskapitaal, geïnvesteerd en geriskeerd in grote industriële ondernemingen, dan deze vergelijking.

Het kan niet genoeg benadrukt worden dat de erkenning van de wiskundige wetten die leenkapitaal en industrieel kapitaal volgen, ons alleen al de duidelijke weg wijst waar de hefboom moet worden aangewend om onze geruïneerde financiële economie weer op orde te brengen. We erkennen duidelijk dat niet de kapitalistische economische orde, niet het kapitaal op zich en als zodanig, de gesel van de mensheid is. *De onverzadigbare rentebehoefte aan groot leenkapitaal is de vloek van de hele werkende mensheid!*

Kapitaal moet er zijn! Arbeid moet er zijn! Arbeid alleen kan weinig doen. Kapitaal alleen kan niets doen!

Kapitaal zonder arbeid kan alleen maar onvruchtbaar zijn! Daarom is de belangrijkste eis, de nobelste taak van de revolutie, de meest zinvolle betekenis van een wereldrevolutie, de afschaffing van de slavernij aan geldrente.

Het Huis Rothschild wordt tegenwoordig gewaardeerd op 40 miljard. De miljardairs van de Amerikaanse high finance, de heren Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt en Astor, worden samen gewaardeerd.

Machine Translated by Google

op zijn minst 60-70 miljard. Bij een rente van slechts 5% betekent dit voor deze acht families een inkomen van 5-6 miljard, wat volgens het onderzoek van Karl Helfferich ongeveer 75% is van het jaarinkomen dat alle belastingbetalers in Pruisen in 1912 hadden. (Er waren destijds ongeveer 21 miljoen belastingbetalers, waarvan 75% ongeveer 15 miljoen zou zijn. Per belastingbetaler zijn er gemiddeld 1,56 familieleden; dus 23 miljoen familieleden.)

Zo'n 38 miljoen Duitsers hebben dus moeten leven van het jaarinkomen van de eerder genoemde miljardairs. De Amerikaanse miljardairs zijn zeker geen pure leningkapitalisten in dezelfde zin als het Huis Rothschild en dergelijke. Ik wil helemaal niet discussiëren over de vraag of de Amerikaanse miljardairs echt "miljonairs van 100 miljoen dollar" of "miljonairs van 1000 miljoen dollar" zijn.
"miljardairs van een miljoen mark"; in het eerste geval zou men slechts rekening moeten houden met een of twee dozijn extra Croesussen. Of laten we Rathenau's "300" gewoon accepteren; dan is onze inventarisatie zeker in orde. Het is hier niet belangrijk om een exact aantal te noemen, maar de erkende verhouding van 300 op 38 miljoen opent onze ogen voor de wrede heerschappij van het internationale leenkapitaal.

Laten we daarom deze vreselijke ketenen afwerpen, die slechts alle energieke arbeid kunnen wurgen; laten we het geld de macht ontnemen om rente te dragen, en laten we steeds weer rente dragen totdat de gehele mensheid volledig gebonden is aan het internationale leenkapitaal om rente te betalen.

Het zijn dus deze drie punten die ons voor het eerst duidelijk maken waar alleen de hefboom voor staat. effectief kunnen worden toegepast ter verlichting van onze interne financiële nood.

Bovendien erkennen we dat de aanval van de gehele socialistische ideeënwereld tegen het industriële kapitaal volledig de plank misslaat, omdat zelfs een beoogde volledige regulering of socialisatie van alle ondernemerswinst – ervan uitgaande dat de economie niet verzwakt is –
zou een belachelijk klein bedrag opleveren, vergeleken met de enorme financiële lasten van de begrotingen van ons Rijk en onze staat.

Door de afschaffing van de geldrenteverslaving kan de hele financiële malaise in één klap worden weggenomen. We voelen ons meteen weer vaste grond onder de voeten; het moet en zal ons meteen duidelijk worden dat we onszelf met deze ellendige obligatie-economie slechts op de meest groteske wijze hebben bedrogen.

Want wat is leenkapitaal anders dan schulden? *Leenkapitaal ís schulden!* Dat kan niet vaak genoeg herhaald worden. Wat voor waanzin is het als het Duitse volk in zijn geheel 150 miljard heeft geleend voor zijn oorlog? Als het zichzelf daarvoor zelfs een bedrag van 7,5 miljard aan rente heeft toegezegd en zich nu in de lastige, van meet af aan onvermijdelijke, situatie bevindt dat het die 7,5 miljard van zichzelf probeert te innen in de vorm van volstrekt onzinnige belastingen?

Het tragische aan dit zelfbedrog is ondertussen niet zozeer de domheid van deze hele oorlogsobligatie-economie, waarvan we altijd zoveel beter gebruik hebben gemaakt dan de rest van de wereld, maar eerder het feit dat slechts een relatief klein aantal grote kapitalisten er enorm veel profijt van heeft, terwijl de hele werkende bevolking, inclusief de middelgrote en kleine kapitalisten, evenals het bedrijfsleven, de handel en de industrie, de rente moet betalen. En hier komt de politieke kant van het hele idee aan het licht. Hier kunnen ze erkennen dat in feite groot leenkapitaal en alleen dit [dus niet het industriële kapitaal] de vloek is van de hele werkende mensheid. Je kunt de zaak verdraaien zoals je wilt, maar uiteindelijk moet de massa van alle hardwerkende mensen de kosten dragen van de rentebetalingen op het leenkapitaal. De middelgrote en kleine kapitalisten hebben niets te laten zien voor hun mooie rentebetalingen; kunnen niets te laten zien hebben voor de bedragen van

Machine Translated by Google

Rente moet volledig worden wegbelast. Of het nu in de vorm van directe belastingen is of indirect via indirecte belastingen, zegels, invoerrechten of andere lasten op de handel, de hardwerkende mensen zijn *altijd de dupe* en *het grote kapitaal* de begunstigde. Het is nu verbazingwekkend om te zien hoe de socialistische ideeënwereld van Marx en Engel

Het is nu ronduit verbazingwekkend om te zien hoe de socialistische ideeënwereld van Marx en Engels, van het Communistisch Manifest tot het Erfurt-programma (met name Kautsky), en zelfs de huidige socialistische leiders, de belangen van het leenkapitaal als op bevel ontzien. De heiligheid van rente is taboe; rente is het heilige der heiligen; niemand heeft het tot nu toe aangedurfd deze in twijfel te trekken. Terwijl eigendom, adel, zekerheid van persoon en bezittingen, de wetten van de Kroon, privileges en religieuze overtuiging, de eer van officieren, vaderland en vrijheid min of meer verboden zijn, is rente heilig en onaantastbaar. Confiscatie van rijkdom en socialisatie, dus regelrechte schendingen van de wet die slechts enigszins verbloemd worden, voor zover ze ogenschijnlijk in naam van de totaliteit van het individu worden begaan, zijn aan de orde van de dag: dat alles is toegestaan, maar rente, rente is de *noli me tangere,* het "raak-me-nietje" (aanraken).

De rentebetaling op de staatsschuld is de alfa en omega van de staatsbegroting. De gigantische omvang ervan sleept het staatsschip de afgrond in, en toch... is het allemaal één grote zwendel... [A] monsterlijk zelfbedrog, uitsluitend en alleen in stand gehouden ten behoeve van de grote geldmachten.

Ik wil hier nu kort ingaan op de bezwaren met betrekking tot kleine gepensioneerden, die later ter sprake komen, zodat men er niet te lang over na hoeft te denken. Bij de beschouwing van de zeer grote vraagstukken worden deze niet meegenomen, maar het spreekt voor zich dat deze compensaties zullen worden verstrekt via een zo breed mogelijke uitbreiding van de sociale voorzieningen.

Oplichting, zei ik! *Rente-oplichting!* Een sterk woord. Maar als dit woord gerechtvaardigd is, wat tijdens de oorlog misschien wel het meest gebruikte woord was in het veld en thuis, dan is het het meest gerechtvaardigd met betrekking tot rente-oplichting.

Maar hoe zat het met de oorlogsleningen? Met de eerste 5 miljard haalde het Rijk de spaargelden van de bevolking die er daadwerkelijk waren. Het geld stroomde weer terug. Toen kwam de nieuwe lening om het geld weer op te zuigen, en daarmee de laatste restjes spaargeld. En weer kwam de pomp en zoog de miljarden op, en weer ebden ze weer weg, totdat het Rijk, na dit charmante spelletje negen keer te hebben herhaald, vrolijk 100 miljard aan schulden had opgebouwd.

In ruil daarvoor kregen de mensen natuurlijk 100 miljard aan fijn gedrukt papier in handen – in eerste instantie dachten we dat we zoveel rijker waren geworden – maar toen kwam de staat en zei: “Ik ga failliet.”

Ja, maar waarom? – Ikzelf kan zeker niet failliet gaan, zelfs niet als ik af en toe een briefje van honderd mark uit mijn rechterbovenzak haal en in mijn linker steek. Het zou absoluut de grootste dwaasheid van allemaal zijn als we de dwaasheid van onze oorlogsobligatie-economie zouden voortzetten door failliet te gaan .

Laten we de slavernij van rente op geld doorbreken! Laten we de oorlogsobligatiecertificaten wettig betaalmiddel verklaren met renteaftrek, en de nachtmerrie van een staatsbankroet zal van ons wegsmelten als sneeuw voor de zon.

4 Feder beschouwt de Duitse natie hier als een verenigd geheel en niet als een verzameling individuen: het geld dat van sommige Duitsers naar andere Duitsers is overgemaakt, blijft binnen de Duitse natie. Dat betekent dat de Duitse overheid de macht heeft om de verdeling aan te passen, misschien ten nadele van sommige individuen, maar ten goede van de natie als geheel.

Machine Translated by Google

Mensen zeggen tegen mij: het stopzetten van de rentebetalingen is een vermomd staatsbankroet. Nee, dat is niet waar! – Het spook van een staatsbankroet is in werkelijkheid niets anders dan een sprookje en een boeman, verzonnen door de mammonistische krachten.

Het boek van Franz Röhr, Wat iedereen zou moeten weten over het staatsbankroet, zit volledig vast in mammonistische denkpatronen.
Hoewel de auteur in het algemeen de economische problemen die ons door de socialisatie bedreigen, heel duidelijk erkent en hoewel hij nadrukkelijk en terecht adviseert dat uiteindelijk alleen een heropbouw van onze economie ons kan redden, kan hij zich niet losmaken van het bijgeloof in de heiligheid van rente en daarom schildert hij het staatsbankroet, geheel in overeenstemming met de belangen van het mammonisme, af als een volkomen angstaanjagende catastrofe.

Het is interessant om op te merken dat Röhr, ondanks zijn betere historische kennis, zich niet kan losmaken van de mammonistische visie en in zijn slotwoord opmerkt: "Als de ruïneuze economische catastrofe niet wordt afgewend, zal niemand erdoor gespaard blijven", terwijl hij op pagina 81 toegeeft dat de gevolgen van het wanbeheer van de overheidsfinanciën zeer snel gedeeltelijk ongedaan zijn gemaakt, en op pagina 68 stelt hij dat er in ieder geval geen twijfel over mag bestaan dat Rusland (in de vorige eeuw) deze valutacrises zonder blijvende problemen heeft overwonnen. Op pagina 76 stelt hij, terwijl hij de gevolgen van staatsfaillissementen onderzoekt, dat hoewel er natuurlijk diepe economische problemen enz. zijn ontstaan, dit over het algemeen noch de vernietiging van de staat, noch die van zijn economische kracht tot gevolg had. *Integendeel, een snelle opleving van de nationale economie en een herstel van de overheidsfinanciën zijn vaak genoeg waargenomen.* Wanneer de auteur vervolgens nog drie regels doorgaat met te zeggen dat staatsfaillissement absoluut een economische catastrofe betekent en oneindige ellende veroorzaakt, betreur ik het dat ik deze logica niet kan volgen.

Maar terug naar ons specifieke geval! Wat zou eerlijker zijn? Farizeïsch spreken over de onaantastbaarheid van oorlogsleningen, terwijl we het volk onderdrukken met een torenhoge belastingdruk?
Of, als een minister van Financiën de moed had om openlijk tot de bevolking te spreken en te verklaren: "Ik kan de rentebetalingen op de oorlogsobligaties niet doen, of ik kan het alleen als ik precies hetzelfde bedrag aan belastingen van u int." ... Maar destijds, tijdens de oorlog, had ik absoluut geld nodig; er schoot me niets slimmers te binnen (zie Engeland), en dus pleegde ik de zwendel met de hoogrentende oorlogsobligaties. U moet me vergeven, geliefde mensen; het was uiteindelijk allemaal voor u, maar als we geen verstoppertje meer willen spelen... zal ik, de staat, geen rente meer betalen, en u, de belastingbetaler, hoeft geen belasting te betalen om deze rentebetalingen te dekken... Dat vereenvoudigt onze transacties aanzienlijk; we vermijden de enorme belastingbureaucratie en eveneens de enorme rentebetalende bureaucratie, en besparen zo een enorme hoeveelheid geld en werkpotentieel."

Ik heb lang getwijfeld over het aan de kaak stellen van deze zwendel, maar ik beschouw het als absoluut fundamenteel Hierbij verliezen we op geen enkel moment het grote geheel uit het oog.

Volgens de Beierse belastingaangiften bedraagt de kring van mensen die hiervan de dupe zouden worden — laten we zeggen juist degenen die volgens hun belastingaangiften meer dan 30.000 mark aan rentebetalingen hebben ontvangen — 822 personen, wat slechts 0,4% is van de belastingplichtigen (Bayr. St-Z. 1913) in heel Duitsland, dus ongeveer 10.000. (De bovenste 10.000!)

Laten we nu zo kort mogelijk de belangrijkste aspecten van deze revolutionaire eis voor onszelf verduidelijken. En laten we de kwesties eerst eens vanuit ons nationale perspectief bekijken.

Machine Translated by Google

Hiervoor is allereerst een heldere blik op onze huidige situatie nodig. Staatssecretaris Eugen Schiffer heeft in zijn belangrijke toespraak voor de Berlijnse Kamer van Koophandel verklaard dat het "onmogelijk is om te negeren". Dat is slechts gedeeltelijk juist. Mogelijk om te negeren is de enorme schuldenlast van onze nationale economie en de ongekende devaluatie van onze munteenheid –
Kortom, het feit dat we van de ene op de andere dag een verarmd volk zijn geworden.

De lasten die ons door het vredesverdrag worden opgelegd, kunnen echter niet worden genegeerd. De huidige schuldbewijzen bedragen, zoals we hebben gezien, ongeveer 250 miljard. Laten we eerst aannemen dat de Entente ons in een of andere vorm nog eens 50 miljard aan oorlogsherstelbetalingen oplegt: dat komt neer op een totaal van ongeveer 300 miljard aan schulden.

Hoe zwaar het ook mag wegen binnen de beperkte ruimte van dit traktaat, toch moeten er enkele woorden worden gezegd over de omvang van het Duitse nationale vermogen. De onderzoeken van Helferrich en Steinmann-Bucher schatten het Duitse nationale vermogen op ongeveer 350 miljard. Aan dergelijke bevindingen kan slechts een zeer beperkte waarde worden toegekend, hoe zorgvuldig ze ook zijn verkregen. Ze gelden alleen voor perioden van ongestoorde economische activiteit. Maar ze zijn ook behoorlijk misleidend, aangezien staats- en gemeentelijke eigendommen zijn inbegrepen, dus bijvoorbeeld ook wegonderhoud, waterwegaanpassingen, enzovoort. Het is duidelijk dat, hoewel de productie van dergelijke werken enorm veel geld heeft gekost, ze strikt genomen geen intrinsieke waarde hebben. Een betere maatstaf voor nationaal vermogen is het zogenaamde belastbare vermogen, zoals dat blijkt uit de belastingaangiften voor de defensiebijdrage of de vermogensbelasting tijdens de oorlog. Hieruit komt een totaal van 192 miljard voort, dus veel minder dan Helfferichs cijfer. Aan dit bedrag kan echter, volgens de ervaring, ongeveer 10% worden toegevoegd voor de wettelijk belastingvrije kleine vermogens, en ongeveer een gelijk bedrag voor “stille reserves ”.

Hoe dan ook lijkt het mij overdreven optimistisch om te spreken van een nationale rijkdom van meer dan 250 miljard. Maar zelfs dit getal heeft slechts een zeer beperkte betekenis. Het meest correct zou zijn om volledig af te stappen van het idee van een nationale rijkdom die überhaupt numeriek te bevatten is, en door te dringen tot de erkenning dat nationale rijkdom zich uitsluitend uitdrukt in het mentale en fysieke arbeidspotentieel van de hele natie, en dus behoort tot ordes van grootte die geen enkele relatie hebben met het engere begrip kapitaal. We moeten inderdaad nog een verdere bron van nationale rijkdom zien in de aanwezigheid van minerale hulpbronnen, de rijkdommen van het bos en vruchtbare grond, maar ook deze dingen zijn numeriek niet te bevatten, aangezien hun waarde fluctueert tussen nul en oneindig, afhankelijk van of de minerale hulpbronnen onontgonnen liggen of, op basis van een geologisch rapport, kunnen worden gerekend tot miljarden tonnen steenkool en

spoedig.

Laten we niet vergeten dat Duitsland werkelijk een arm land is. Het bezit vrijwel geen monopolies. Qua rijkdom aan minerale grondstoffen staat het ver achter bij de meeste buurlanden, om nog maar te zwijgen van de ongeëvenaarde minerale grondstoffen van de Chinese, Indiase en Amerikaanse rijken. Qua bodemvruchtbaarheid schiet het ver tekort vergeleken met de gezegende velden van de Russische zwarte aarde en vergeleken met de moeiteloos productieve tropische en subtropische gebieden. Daarom hebben we uiteindelijk alleen het potentieel en de wil van onze bevolking om te werken, evenals de beschikbaarheid van voldoende werk, en we moeten goed begrijpen dat er in deze situatie geen sprake kan zijn van gedekte schulden, van onderpand voor onze schuldbewijzen...

5 “Stille reserves” zijn het resultaat van het onderschatten van positieve waarden en het overschatten van negatieve waarden in de boekhouding, dus om de schijn te wekken van een zo laag mogelijk vermogen.

Machine Translated by Google

Of het nu gaat om rentegevende oorlogsleningen of om niet-rentegevende Rijksbankbiljetten, achter deze twee vormen van belasting staat enkel en alleen het belastingpotentieel van de gehele bevolking – en wat is belastingpotentieel anders dan een functie van de arbeidskracht van de totale beroepsbevolking?

We moeten nu voor onszelf nog een relevant complex van vragen verhelderen, en natuurlijk de belangrijkste posten van onze staatsinkomsten en -uitgaven. Er is een opmerkelijk contrast tussen de brede ruimte die de zorg voor geld verdienen in ons privéleven inneemt en de aandacht die we besteden aan de grote vraagstukken van ons staatsfinancieel beheer, en toch bestaat er geen enkel wezenlijk verschil tussen de individuele economie en de nationale economie.

De belangrijkste posten voor de staatsinkomsten zijn: ten eerste de nettowinst van postkantoren en spoorwegen; ten tweede die van de mijnen, bosbouwadministraties en andere staatsbedrijven; ten derde tolgelden en indirecte belastingen; ten vierde directe belastingen.

Om geen puur theoretische discussies te voeden over zulke bij uitstek praktische kwesties, wil ik de afzonderlijke posten uit de Beierse staatsbegroting van 1911 toelichten, gerangschikt naar grootteorde. Post, telegraaf en spoorwegen brachten 120 miljoen op; bossen, mijnen, enz. ongeveer 40 miljoen; indirecte belastingen 53 miljoen; directe belastingen 60 miljoen. Nog eens 67 miljoen stroomde binnen via zegelrechten, leges, erfbelasting, grondbelasting, belastingontvangsten van het Rijk, enzovoort.

Hoe zit het met de uitgaven? We vinden hier allereerst de rentebetalingen op de staatsschuld, inclusief de spoorwegschulden, met 85 miljoen. Voor het koningshuis 5 miljoen; rechtspraak 27 miljoen; binnenlands bestuur 40 miljoen; kerken en scholen 51 miljoen; financieel beheer 13 miljoen; uitgaven voor Rijksdoeleinden 50 miljoen; pensioenen 36 miljoen. Diverse uitgaven 5 miljoen. Destijds, in dit voorspoedige jaar voor de Beierse financiën, liet de jaarlijkse begroting een inkomstenoverschot van 27 miljoen over.

In het kader van onze overwegingen hebben we echter alleen oog voor die uitgaven die kunnen worden weggelaten door de afschaffing van de renteslavernij. Hier staat de rentebetaling op de staatsschuld natuurlijk op de eerste plaats met 85 miljoen mark; tel daarbij op het grootste deel van onze betaling voor de financiële administratie, ongeveer 10 miljoen; verder is een groot deel van de betalingen voor Rijksdoeleinden, waarvan we de helft, 25 miljoen, en ten slotte de 5 miljoen aan betalingen voor het koningshuis, nu verdwenen: in totaal 125 miljoen.

Het verdwijnen van deze vermeldingen betekent dat we kunnen afzien van *alle directe en indirecte belastingen,* die, zoals we zagen, respectievelijk 53 miljoen en 60 miljoen mark opbrachten, in totaal 113 miljoen mark!

Wij zijn nu helemaal niet van mening dat directe en indirecte belastingen volledig moeten worden afgeschaft; binnen redelijke grenzen dienen ze ongetwijfeld enerzijds ter educatie en anderzijds ter regulering. Het is zeker niet meer dan juist en billijk dat de winsten uit vrij en onbelemmerd bezit onderworpen blijven aan een gematigde, progressieve belasting, aangezien de staat uiteraard ook een veilig eigendomsrecht moet handhaven bij zijn politiediensten. Het lijkt evenzeer wenselijk dat handel en industrie verplicht worden belastingbijdragen te betalen die overeenkomen met hun bedrijfswinsten, aangezien de staat ook moet zorgen voor het onderhoud en de ontwikkeling van openbare handelswegen voor hen. Een overeenkomstige minimale hoofdelijke belasting voor elke stemgerechtigde burger is eveneens een

Machine Translated by Google

eis van billijkheid, aangezien ook van de staat de zorg voor de veiligheid van de persoon en diens eigendommen wordt verlangd.

Op het gebied van de indirecte belastingen heeft een sterke uitbreiding van alle zuivere luxebelastingen in de beste zin van het woord een regulerende werking, terwijl alle eenvoudige levensmiddelen en eerste levensbehoeften van de bevolking vrijgesteld zouden moeten worden van belastingen!

Het resultaat van een dergelijk belastingbeleid zou niet zozeer liggen in hoge inkomsten – waarover overigens niet gesproken kan worden, aangezien voor de grote massa van de bevolking de belastingheffing geen echte last zou moeten zijn, maar slechts een herinnering dat de mens niet alleen een individu is, maar ook een staatsburger, en dat hij naast burgerrechten ook burgerplichten heeft.

Belastinginkomsten zouden minder nodig moeten zijn voor het afbetalen van de schulden van staatsbedrijven, waarvan de nettowinst, zoals we hebben gezien, voldoende is om de normale uitgaven van de staat te dekken, zoals scholen, universiteiten, rechtspraak, interne administratie, enz. Belastinginkomsten zouden gebruikt moeten worden om speciale culturele taken van de staat te bevorderen, waarvoor binnen de normale staatsbegroting nooit voldoende middelen beschikbaar waren. Ik denk hierbij in de eerste plaats aan weeshuizen, instituten voor blinden en gehandicapten, kinderdagverblijven, zorg voor aanstaande moeders, de strijd tegen tuberculose, alcohol en geslachtsziekten, en de bouw van tuinsteden en nederzettingen, met name voor de huisvesting en humane verzorging van onze oorlogsinvaliden.

卐卐卐卐卐

Onze blik verruimt. We zien ongerepte grond. Zou de afschaffing van renteslavernij de afschaffing van alle belastingen kunnen betekenen? Dat zou betekenen dat we als een overwinnend volk uit deze gigantische strijd waren gekomen. Laten we, zoals de zaken er nu voor staan, niet te vroeg juichen; de lasten die onze vijanden ons opleggen, zullen ervoor zorgen dat we dat niet doen. Maar hoe dan ook, we zien ongerepte grond, gebaseerd op het inderdaad vrij simpele voorbeeld van onze Beierse staatsbegroting dat we net hebben gebruikt...

Over het algemeen vinden we vrijwel vergelijkbare verhoudingen in de andere Duitse deelstaten, en het is niet overdreven om te stellen dat uit de overschotten van de staatsbedrijven, de spoorwegen, postkantoren, telegrafie, bossen, mijnen, enzovoort, alle staatsuitgaven voor de gehele rechtspraak, voor alle interne administratie, inclusief staatsbouwprojecten, alle uitgaven voor scholen en universiteiten, evenals voor culturele doeleinden, zonder problemen konden worden gedekt. Een volkomen ideale situatie dus.

Waarom is dat niet zo? De rente is er ingeslopen. Door de rentebetalingen worden de levensmiddelen van de bevolking duurder; door de rente worden suiker en zout, bier en wijn, lucifers en tabak en talloze andere dagelijkse levensbehoeften indirect belast.

Vanwege de rente moeten de directe belastingen worden verhoogd, die zijn onderverdeeld in grondbelastingen die worden doorberekend in de vorm van hogere graanprijzen, onroerendgoedbelastingen die de huur opdrijven, en bedrijfsbelastingen die de inkomsten uit arbeid verhogen. productieve arbeid belasten, inkomstenbelastingen die onvermijdelijk de levensstandaard van ambtenaren en mensen met een vast salaris drukken, en uiteindelijk, bescheiden in het geven maar onverzadigbaar in het nemen, betaalt het leenkapitaal belasting over kapitaaldividenden. Volgens de belastingaangiften van 1911 werd van de 253 miljoen aan kapitaaldividenden die in Beieren werden ontvangen, slechts 8,1 miljoen aan staatsbelastingen betaald.

We hebben gezien dat alle kapitaaldividenden, alle rente op kapitaal, uiteindelijk door de arbeid van het hele volk moeten worden verkregen. We hebben gezien dat de rentebetaling op staatsschulden

Machine Translated by Google

vormt de grootste post op onze staatsbegroting en we hebben gezien dat degenen die belasting moeten betalen over rentebetalingen, slechts een uiterst beperkte bijdrage leveren aan de staatsinkomsten.

Relatief gezien betaalde de kapitalist 8 miljoen van de in totaal 60 miljoen aan directe belastingen, wat slechts een achtste tot een zesde is van de directe staatsbelastingen die in 1911 in Beieren werden betaald. Directe belastingen vormen echter slechts ongeveer een vijfde van de totale staatsinkomsten. Het leenkapitaal draagt dus slechts ongeveer een dertigste tot een achtenveertigste bij aan de totale behoeften van de staat.

Het valt niet te ontkennen dat de belastingwetgeving tijdens de oorlog, en vooral in de laatste jaren, heeft geleid tot een strengere belasting op kapitaaldividenden. De strengere indirecte belastingen hebben hier echter min of meer gelijke tred mee gehouden, zodat de relatieve omvang nauwelijks is veranderd.

Het beeld wordt grimmiger wanneer we de begroting van het Rijk bekijken. Hier zijn de verhoudingen op zichzelf al veel ongunstiger. Het Rijk beschikt niet over dezelfde belastingbronnen als de afzonderlijke deelstaten. Directe belastingen zijn voorbehouden aan de deelstaten; de ondernemingen van het Rijk zijn beperkt tot het postkantoor en de spoorwegen van het Rijk (let wel, dit omvat niet de Pruisische staatsspoorwegen), en bijgevolg blijven alleen tolgelden en indirecte belastingen over.

De ordes van grootte van de inkomstenbronnen van het Rijk *(zie het Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich voor de jaren 1917 en 1918)* bedroegen in 1915 1 miljard aan indirecte belastingen, 0,8 miljard aan speciale inkomsten (oorlogsbijdragen, inschrijvingsgelden), enzovoort. Ook hier weer hetzelfde beeld. Meer dan een derde, om precies te zijn 1,3 miljard, werd al in 1915 verslonden door rentebetalingen op de Rijksschuld. Ook hier drong het leenkapitaal weer binnen. Ook hier zijn alle directe belastingen nodig om aan de eisen te voldoen. Suiker levert 163 miljoen op, zout 61 miljoen, bier 128 miljoen, tabak, schnaps, mousserende wijn, lampolie, lucifers, speelkaarten en talloze andere artikelen moesten worden belast om een miljard mark bijeen te schrapen dat vervolgens volledig in de zakken van de kapitalisten vloeide.

Hoe de rente op de Rijksschuld betaald moet worden, is vandaag de dag een raadsel. Alleen al de rentebetalingen verslinden jaarlijks 8 miljard, gebaseerd op 100 miljard aan oorlogsleningen plus andere oorlogskredieten. De inkomsten van de post en de spoorwegen kunnen nauwelijks verder worden verhoogd. Een verdere verhoging van de tol zal nauwelijks worden getolereerd; daarom blijft waarschijnlijk slechts een vijf- of tienvoudige verhoging van de indirecte belastingen over – een onmogelijkheid! – of het heldere inzicht dat alleen en uitsluitend de afschaffing van de renteslavernij ons redding kan brengen. Een enorm zelfbedrog was de hele oorlogsleningeconomie. De Duitse natie leende honderd miljard van zichzelf voor haar oorlog. Daarvoor beloofde ze zichzelf 5 miljard aan rente; ze moet dus 5 miljard aan belastingen betalen. Alle winst gaat naar de grote kapitalist, die zoveel aan kapitaaldividenden opneemt dat hij het onmogelijk kan opmaken, en toch wordt er slechts een heel bescheiden percentage afgehouden via de belasting op kapitaaldividenden, zoals we hebben gezien.

Ik hoop nu met de hoofdlijnen van mijn presentatie de begrijpelijke angst die veel lezers wellicht hebben om uiteindelijk de rente-inkomsten van hun mooie certificaten te verliezen, te hebben weggenomen. Laat ik met één voorbeeld kort aantonen dat de hele rente-economie een groot zelfbedrog is, en daarnaast wil ik kijken naar een hoger niveau van solide middenklasse-inkomen.

Stel dat het hoofd van een huishouden een inkomen uit arbeid heeft van 10.000 mark, en daarbovenop nog eens 5.000 mark aan kapitaaldividenden. In eerste instantie zal hiervan ongeveer 1.500 mark aan directe belastingen worden betaald; vervolgens zal minstens 1.000-1.200 mark in de vorm van hoge huren worden betaald.

weggestreept voor eeuwige rente. Nog eens 1000 mark zal waarschijnlijk worden weggesluisd in de vorm van indirecte belastingen voor een gezin van vijf of zes, en nu al beseft men dat er niet veel meer over is van de mooie kapitaaldividenden die de kleine en middelgrote kapitalisten genoten onder de gunstige belastingtarieven van vroeger. Inderdaad, er kan vandaag de dag al geen sprake meer zijn van "overschot"; integendeel, als men vandaag de dag zelf de huidige fantastische belastingvoorstellen onderzoekt, zal er waarschijnlijk aanzienlijk meer inkomen uit arbeid worden weggebelast.

Natuurlijk lijkt de situatie heel anders te zijn voor de grote kapitalist, die bijvoorbeeld slechts 1 miljoen aan kapitaaldividenden int. (Zulke mensen zijn tegenwoordig vrij talrijk in Duitsland.) Aan de belasting op kapitaaldividenden betaalt deze fortuinlijke man hooguit 50-60 duizend mark. Aan indirecte belastingen betaalt hij ook niet meer dan de huisvader uit het vorige voorbeeld. Met zijn budget kan hij immers nog steeds behoorlijk comfortabel rondkomen van 40-50 duizend mark, zelfs in de huidige dure tijd. Als hem ongeveer 900.000 mark aan contanten resteert, krijgt hij daar met 5% rente op leningen volgend jaar nog eens 45.000 mark voor terug, en dat, wettelijk gezien, ten koste van de werkende bevolking.

De kleine pensionaris die alleen van zijn rente leeft, zou ongetwijfeld schade ondervinden. Als hij kan werken, moet hij zich natuurlijk voornemen om een inkomen te verdienen met arbeid. Daarmee staat hij er dan veel beter voor dan zijn miljoenen volksgenoten die niets anders hebben dan hun fysieke of mentale arbeidspotentieel. Wil hij dat niet, dan moet hij zijn rijkdom aanvreten. Uiteindelijk heeft hij 20 jaar de tijd om er steeds weer van te snoepen, als hij het jaarlijkse bedrag dat hij tot nu toe heeft ontvangen tegen 5% rente blijft consumeren. Voor mensen die niet kunnen werken, of verzwakt zijn door ziekte of ouderdom, moet uiteraard een passend levensonderhoud worden geregeld door de ontwikkeling van sociale voorzieningen voor alle bevolkingsgroepen.

Ik visualiseer het sociale welzijn als volgt:

Laten we aannemen dat een oudere dame, een weduwe, die tot nu toe moest leven van de rente op een kapitaalinvestering van 60.000 mark, door de wettelijk afgekondigde afschaffing van de renteslavernij van haar bron van inkomsten wordt beroofd. In dit geval zou, door de breedste uitbreiding van het pensioenstelsel, de bovengenoemde persoon de mogelijkheid krijgen om een pensioen op te nemen dat overeenkomt met haar kapitaal, waarbij het jaarlijkse pensioen zelfs zou kunnen worden verhoogd ten opzichte van de eerdere renteopbrengst, om zo ook deze kring van mensen enigszins te compenseren voor de waardevermindering van geld. Zo zou bijvoorbeeld in ruil voor de ingeleverde 60.000 mark in schuldbewijzen van het Rijk, van de deelstaten of in gedekte obligaties, een jaarlijks levenslang pensioen van 4.000 mark kunnen worden verstrekt. Als de weduwe kinderen heeft en een deel van haar vermogen aan hen wil nalaten, kan haar worden toegestaan dat slechts 40.000 mark wordt omgezet in een pensioen, terwijl de resterende 20.000 mark voor de kinderen wordt bewaard. Van de 40.000 mark kan, afhankelijk van de leeftijd van de pensioenaanvrager, jaarlijks maximaal 1/12 van het ontvangen kapitaal worden geschonken. Verder moet hierbij worden opgemerkt dat de afschaffing van de renteslavernij, met de afschaffing van de drukkende belastingen, de kosten van levensonderhoud voor de weduwe aanzienlijk zullen verlagen.

Het zou de reikwijdte van dit essay ver te buiten gaan om de persoonlijke belangen van elke bevolkingslaag in detail te onderzoeken. Zo'n revolutionaire eis kan niet om persoonlijke belangen draaien; desalniettemin zal men, naarmate het idee in werking treedt, merken dat de heilzame gevolgen uiteindelijk ieder individu persoonlijk ten goede komen.

Juist door het hierboven al genoemde probleem van hoe we bevrijding van de rente op oorlogsleningen kunnen bewerkstelligen, heb ik al geprobeerd duidelijk te maken dat kleine kapitalisten – en daarmee bedoel ik al die honderdduizenden die door een hyper-Amerikaanse reclame zijn overgehaald –

Machine Translated by Google

campagne voeren om hun spaargeld te besteden aan inschrijvingen voor oorlogsobligaties — niet alleen geen rente ontvangen, aangezien ze die uiteraard zelf met belastingen moeten betalen, maar, met belastingwetgeving die is toegesneden op de bescherming van het grootkapitaal, moeten ze de rentebetalingen voor inschrijvingen van miljoenen mark ondersteunen.

Het lijkt mij dat, afgezien van deze directe overwegingen, een beroep op iedereen ter wille van het welzijn van hun kinderen de bezorgde obligatiehouder er op zichzelf al toe moet bewegen de afstand van de eeuwige rente op de schulden van het Rijk als volkomen natuurlijk te accepteren. Wat verliest de patriot, die 10.000 mark aan zijn vaderland in uiterste nood heeft geschonken, in dit geval werkelijk, behalve een woekerclaim om binnen honderd jaar 50.000 mark aan rente te ontvangen, zonder zelfs maar de hoofdsom te verminderen? Eeuwig moeten zijn kinderen en kleinkinderen werken, alleen al om alle rente te betalen.

De kwestie van de terugbetaling van de geleende bedragen kan op verschillende manieren worden opgelost. In mijn kort uiteengezette hoofdideeën over het onderhavige probleem, die ik op 20 november van vorig jaar [1918] aan de regering van de Volksstaat Beieren [onder Kurt Eisner] heb voorgelegd, heb ik eenvoudigweg voorgesteld om de terugbetaling de rentebetaling te laten vervangen tegen een tarief van 5% per jaar gedurende 20 jaar. Ik geloof dat ik in het volgende zelfs een veel betere suggestie kan doen, die vanwege zijn eenvoud zeker de voorkeur verdient: "De oorlogsobligatiebewijzen worden na afschaffing van de rente tot betaalmiddel verklaard." Dat is het Ei van Columbus. Het voordeel van deze maatregel is in de eerste plaats dat niemand er werkelijk iets van merkt. De oorlogsobligatiebewijzen blijven in de depots liggen; maar geen enkele jongere krijgt ze, net zomin als een boek, een kast of een ander nuttig voorwerp dat iemand aan zijn vriend zou uitlenen.

Als je geld nodig hebt, dan pak je gewoon een oorlogsbriefje en betaal je daarmee. Oorlogsobligatiebiljetten hebben immers net zoveel schoonheid en papierwaarde als onze andere biljetten van 10, 20, 100 en 1000 mark. Er kan zeker geen sprake zijn van een overspoeling van de markt met geld tijdens zo'n soepele overgang van de rente-economie naar de rentevrije nationale economie.
economie. Alle oorlogsobligatiecertificaten zijn inderdaad al goed beschermd en opgeslagen in bankkluizen of andere door de bevolking als veilig beschouwde schuilplaatsen, zoals een wollen kous of een mesthoop. Het valt niet te ontkennen dat ons uitgegeven papiergeld, zo'n 40 miljard, ook niet in omloop is, maar grotendeels op de hierboven beschreven manier wordt opgepot. Onze behoefte aan contant geld in de economische bloeiperiode vóór de oorlog bedroeg ook slechts ongeveer 4-6 miljard, en het is ondenkbaar dat we vandaag de dag in de steeds gebruikelijker wordende cashloze economie meer dan het dubbele nodig zouden hebben .

De kwijtschelding van rente moet voor alle vastrentende activa op exact dezelfde manier gebeuren. Voor deze activa, net als voor dividendrendementen, wordt de oorspronkelijk voorgestelde "aflossing" in 20- of 25-jarige jaarlijkse pensioenen aanbevolen, met name voor hypotheken.

De afschaffing van de renteslavernij voor hypotheken betekent ongetwijfeld de oplossing van het woningprobleem, de bevrijding van exorbitante huren. Het is helemaal niet duidelijk waarom de houder

6 In een later gedeelte stelt Feder dat hij heeft besloten dat het simpelweg toestaan dat oorlogsobligatiecertificaten als betaalmiddel worden gebruikt niet de oplossing is.
beste idee. Hij stelt voor om ze in plaats daarvan om te zetten in bankkrediet.

Machine Translated by Google

Als een hypotheek het eeuwige voordeel van rente zou moeten hebben op een eenmaal geleend bedrag, waarom zou hem dan een moeiteloze en eindeloze toestroom van goederen worden verleend, waarom zou de grote massa van een volk, alleen vanwege dit ongezonde principe van rente, jaar in jaar uit hoge huren moeten betalen? Laat er heel kort tussen worden gevoegd dat er vanzelfsprekend geen sprake kan zijn van een volledige kwijtschelding van huur, aangezien het beheer en onderhoud van huizen natuurlijk constante arbeid en geld vereist. Een verlaging van de huurprijzen kan dus alleen plaatsvinden voor zover deze uit zichzelf voortvloeit uit de voltooide aflossing van hypotheken.

Slechts één ding moet scherp benadrukt worden: de afschaffing van de verslaving aan rente heeft niets te maken met onze totale waardeproducerende arbeid, voor zover er geen enkele belemmering wordt gevormd voor de ondernemersgeest, de productieve arbeid, de productie van goederen of de verwerving van rijkdom. Integendeel, zoals we hebben gezien, wordt de hele werkende bevolking bevrijd van een verstikkende, onredelijke, zware last; ons zielenleven wordt gezuiverd van een bedwelmend gif.

Hoe terecht de vruchtbaarheid van het renteprobleem in de loop van de geschiedenis is onderkend, kunnen we vaststellen aan het feit dat de geesten in alle tijden en bij alle volkeren zich ermee hebben beziggehouden…

In verschillende passages uit het Oude Testament, zoals Leviticus 25 en Deuteronomium 15, vinden we voorschriften over het stopzetten van de rente, in de vorm dat het zevende jaar altijd een aanvaardings- of jubeljaar moet zijn, waarin alle schulden van volksgenoten moeten worden kwijtgescholden.

Solon schafte in het jaar 594 v.Chr. de persoonlijke schuldslavernij af door middel van wetgeving. Deze wet werd de grote Seisachtheia (het afschudden van lasten) genoemd.

In het oude Rome werd in het jaar 332 v.Chr. de *Lex Gemicia* ingevoerd, die Romeinse burgers abrupt verbood om rente te vragen.

Onder Justinianus werd een verbod op samengestelde rente uitgevaardigd, met de regel dat er geen rente meer mocht worden gevorderd wanneer de achterstallige rente was opgelopen tot het niveau van het oorspronkelijk geleende bedrag.

Paus Leo I (de Grote) vaardigde in het jaar 443 een algemeen verbod uit op het vragen van rente; tot dan toe was het alleen geestelijken verboden rente te vragen over een lening. Het verbod op rente maakte nu deel uit van het canoniek recht en was tevens een bindende regeling voor leken. Ook de seculiere wetgeving sloot zich geleidelijk aan bij de canonieke opvattingen en dreigde zelfs met straf voor het vragen van rente. We vinden dit terug in de politieverordeningen van het Heilige Roomse Rijk uit de jaren 1500, 1530 en 1577.

Natuurlijk werden zulke wetten nu met grote tegenstand geconfronteerd en vaak omzeild. In dit korte historische overzicht kan dan ook als een verbazingwekkend historisch feit worden vermeld: hoewel het kerkelijk recht van de 11e tot en met de 17e eeuw het berekenen van rente aan christenen verbood, was het aan joden wel toegestaan.

Het zou buitengewoon interessant zijn om in elk geval te onderzoeken welke economische problemen tot deze krachtige afstoting van lasten hebben geleid. Het zou vooral waardevol zijn om te zien welke machten en krachten de renteverboden keer op keer hebben overtreden.

In de middeleeuwen werd er zeker vaak korte metten gemaakt met woekeraars; de boeren of burgers die waren uitgebloed, kwamen bijeen en sloegen de profiteurs dood. Vandaag de dag hebben we

Machine Translated by Google

een heel andere fase van het renteprobleem ingegaan. Dergelijke pogroms worden ten zeerste afgekeurd.

Bovendien gaat het niet langer om individuele, lokaal beperkte ziekteverschijnselen die bestreden zouden kunnen worden door de zakken van de bevolking open te snijden. Wat er gebeurt is een ernstige vorm van ziekmakendheid voor de hele mensheid.

Het moet met nadruk worden benadrukt dat juist onze hedendaagse cultuur, juist de internationaliteit van de economische betrekkingen, het belangenbeginsel zo moorddadig maken.
De voorgaande historische terugblik mag ook niet worden beschouwd als een analogie voor de huidige omstandigheden. Toen de Babyloniërs de Assyriërs, de Romeinen de Carthagers, de Germanen de Romeinen overwonnen, was er geen sprake meer van renteslavernij; er waren geen internationale wereldmachten. De oorlogen werden ook niet gefinancierd door leningen, maar met schatten die tijdens vredestijd waren verzameld. David Hume geeft hier een zeer mooi overzicht van in zijn Essay on Public Credit. Alleen de moderne tijd met zijn continuïteit van eigendom en zijn internationaal recht staat toe dat leenkapitaal tot in het oneindige oploopt. De penny die ten tijde van de geboorte van Christus tegen rente werd belegd, bestaat niet meer, omdat sindsdien alle eigendomsrechten meermaals voor geweld hebben moeten wijken; de penny daarentegen die de oude Rothschild tegen rente belegde, bestaat nog steeds en zal, als er internationaal recht is, tot in de eeuwigheid blijven bestaan.

Bovendien moet in aanmerking worden genomen dat grote delen van de aarde pas in de moderne tijd zijn overgegaan van een natuurlijke economie naar een monetaire economie. Het is in dit verband van bijzonder belang dat pas halverwege de 19e eeuw alle beperkingen op het heffen van rente, en alle verboden daarop, werden afgeschaft: bijvoorbeeld Engeland in 1854, Denemarken in 1856, België in 1865 en Oostenrijk in 1868.

Het huidige concept van rente als onlosmakelijk verbonden met het bezit van geld is dus niet veel ouder dan een halve eeuw. Maar juist dit renteconcept heeft ervoor gezorgd dat geld voor het eerst de demonische macht werd van de universele dwang die we nu kennen.

De beginnende en vervolgens steeds toenemende schuldenlast van staten aan kapitalisten dateert eveneens pas van het midden van de 19e eeuw. Pas sinds die tijd zien we de staat gedegradeerd van beheerder van de volksgemeenschap tot beheerder van kapitalistische belangen. Deze ontwikkeling heeft zijn hoogtepunt bereikt in de oorlogsleningen, die we in alle landen tegenkomen en die, zoals we hebben erkend, uitsluitend mammonistische belangen dienen, die bekroond zouden moeten worden met het gigantische kredietgebouw van een wereldlening.

Deze korte terugblikken zouden het voor ons gemakkelijker moeten maken om eindelijk los te komen van de veronderstelling dat aan leenkapitaal de bovenaardse kracht moet worden verleend om eeuwig en oneindig uit zichzelf te groeien. Begiftigd met een angstaanjagend potentieel om leeg te zuigen. We moeten loskomen van het idee dat leenkapitaal, onaangetast door wereldse daden en wandaden, in staat zou moeten zijn om boven de wolken te tronen, onaangetast door vergankelijkheid, onaangetast door de krachten van vernietiging, onaangetast door de schoten van onze gigantische kanonnen. Want zelfs als huizen en hutten, spoorlijnen en bruggen, vernield door granaten, in stof en as zouden verzinken, zouden de hypotheken nog steeds bestaan;

Machine Translated by Google

De spoorwegobligaties en openbare schuldbewijzen worden daardoor niet uitgewist. Mochten dorpen en steden, hele provincies, ten prooi vallen aan de waanzinnige oorlogsvernietiging, wat is dan het resultaat? Nieuwe schuldbewijzen, dat is het. Met blikken vol hebzucht kijkt de Gouden Internationale, tronend boven de wolken, naar de waanzinnige stormloop van de mensheid. En het is niet lang meer voordat de hele mensheid uiteindelijk slechts nog als renteslaven van het mammonisme zal dienen.

Het idee is internationaal; het moet de hele wereld bevrijden. Leve de natie die als eerste durft de gedurfde stap te zetten. Al snel zullen anderen volgen.

De vraag die mij vaak gesteld wordt, is of het idee überhaupt nationaal realiseerbaar is. Antwoord met ja. We hebben een interne schuld.

Tegen buitenlandse renteclaims staan we nu natuurlijk machteloos; deze moeten gewoon betaald worden. Overmatige kapitaaluitstroom moet zoveel mogelijk worden tegengegaan, maar net zo min als de wetgever zich onthoudt van het opstellen van wetten tegen moord, doodslag, fraude, enz., omdat er altijd nog schurken zouden zijn, net zo min mag een volk als geheel zich ervan weerhouden een stap te zetten die als noodzakelijk wordt erkend voor het herstel van zijn overheidsfinanciën, juist omdat niet bepaald de beste elementen van het volk proberen hun buit in veiligheid te brengen buiten het land. Als we aannemen dat honderden miljoenen, zelfs miljarden aan oorlogsobligatiecertificaten in het buitenland zouden worden uitgegeven, zou zelfs dit nog steeds geen significante impuls kunnen zijn om de renteslavernij niet af te schaffen; want naar verhouding moet van de meer dan 250 miljard mark aan vastrentende binnenlandse beleggingsactiva verreweg het grootste deel zich nog steeds in het land bevinden.

Laten we het nog eens kort samenvatten. – De afschaffing van de renteslavernij is het radicale middel voor de definitieve en blijvende genezing van onze overheidsfinanciën. – De afschaffing van de rentegemeenschap betekent de mogelijkheid om af te zien van onderdrukkende directe en indirecte belastingen, omdat de staatsbedrijven, vooral na de socialisatie van verdere geschikte sectoren (binnenvaart, elektriciteit, luchtvaart, enz.), voldoende overschotten aan de staatskas zullen opleveren om alle sociale en culturele taken van de staat te ondersteunen.

Afgezien van deze financiële overweging zal de afschaffing van de belangengemeenschap productieve arbeid op alle gebieden de prioriteit geven die het verdient. Geld krijgt weer de rol die het toekomt, namelijk die van dienst aan de krachtige drijfkracht van onze nationale economie. *Het zal weer worden wat het is: een tegoedbon voor voltooide arbeid,* en daarmee wordt de weg vrijgemaakt voor een hoger doel: onthouding van de razende geldzucht van onze tijd.

Het idee wijst op de vorming van een verenigd front van de gehele werkende bevolking: van de bezitloze arbeider, die, zoals we hebben gezien, zwaar belast is met indirecte belastingen ter voldoening van het leenkapitaal, via de gehele burgerlijke klasse van ambtenaren en werknemers, van de boeren en de middenklasse van de kleine ambachten, die de meedogenloze tirannie van het geld voelen in de vorm van ellendige woningen, pacht van landbouwgrond, bankrente, enzovoort, tot aan de leidende leiders, uitvinders en directeuren van onze grote industrie, die stuk voor stuk min of meer vastzitten in de klauwen van het grote leenkapitaal, voor wie de eerste levenstaak altijd is om te werken voor pensioenen, dividenden en rente voor de geldmachten die achter de schermen spelen. Niet minder behoren alle kringen van de intelligentsia – kunstenaars, schrijvers, acteurs, wetenschappers, evenals andere onafhankelijke professionals – ook tot deze groep.

Hoewel het grote leenkapitaal, als groep natuurlijke personen of als personificatie van het rentebeginsel, bewust of instinctief het feit van zijn grenzeloze zucht naar controle probeert te verbergen, en hoewel onze gehele rechtstraditie gebaseerd op het Romeinse recht, dus op het recht dat dient ter bescherming van een plutocratie, de bescherming van het eigendom zo sterk heeft benadrukt en daarmee het rechtvaardigheidsgevoel van ons volk heeft doordrongen, is *de afschaffing van de slavernij van d*

Machine Translated by Google

Geld moet komen, als de enige uitweg uit de dreigende economische slavernij van de hele wereld door de Gouden Internationale, als een van de manieren om het gif van het mammonisme met zijn corruptie en besmetting van de mentaliteit van onze tijd te verdrijven.

De omzetting van oorlogsobligaties in bankkrediet

De eis in §1, om oorlogsobligatiecertificaten etc. om te zetten in wettig betaalmiddel, is herhaaldelijk beantwoord met het bezwaar dat dit zou betekenen dat de markt overmatig met geld zou worden overspoeld. Dit bezwaar is op zichzelf volkomen onjuist. Inflatie ontstaat door het loutere bestaan van oorlogsobligaties.

Het is echter waar dat, ondanks de onjuistheid ervan, de bezorgdheid over de fysieke aanwezigheid van deze tot betaalmiddel verklaarde papieren niet zal verdwijnen, en dat deze bezorgdheid, ondanks haar onrealistische aard, daarom onaangename neveneffecten zou kunnen hebben, alsof er in feite een nieuwe inflatie heeft plaatsgevonden. Daarom eisen wij, door § 1 te wijzigen, na wettelijke afschaffing van de rentebetalingsverplichting, de omzetting van oorlogscertificaten, samen met andere staatsobligaties, [niet in betaalmiddel maar] in bankkrediet.

Deze formulering heeft het grote voordeel dat het fysieke bestaan van oorlogsobligaties als papier zou ophouden te bestaan; de oorlogsobligatiecertificaten zouden door banken, bankiers, spaarbanken, enz. aan de Reichsbank worden geleverd en vernietigd nadat een creditnota voor de nominale waarde is afgegeven. Daarmee zou vrijwel elke Duitser een bankkrediet ontvangen, een open bankrekening die hij kan gebruiken.

Een dergelijke procedure zou bovendien het grote voordeel hebben dat het niet mogelijk zou zijn om grotere beleggingen in particulier bezit te houden, aangezien de niet-ingeleverde certificaten na het verstrijken van een bepaalde termijn nietig zouden worden verklaard.

Bovendien zou het op zijn minst mogelijk zijn om te controleren hoeveel oorlogsleningen buiten het land worden uitgegeven [en dus de Duitse handelsbalans beïnvloeden]. Dit laatste punt mag echter op geen enkele manier de afschaffing van de renteslavernij in de weg staan. Omdat we ons werkelijk te zwak voelen ten opzichte van het buitenland, moeten we (alleen) voldoen aan de rente-eisen die we vanuit het buitenland stellen. Persoonlijk ben ik er volledig van overtuigd dat we de afschaffing van rente ook voor buitenlandse obligatiehouders moeten handhaven. We hoeven niet te vrezen dat buitenlandse renteclaims met geweld worden afgedwongen, aangezien er zoveel vooruitgang is geboekt in de terugkeer [van oorlogswaanzin] naar iets dat lijkt op zelfbewustzijn, en nog nooit in de geschiedenis is een oorlogshandeling tegen een grote staat ondernomen vanwege financiële maatregelen die particulieren treffen.

Men moet zich ook niet voorstellen dat zelfs het Franse volk een ultimatum aan Duitsland zou stellen vanwege de renteclaims van de heren Mayer, Schulze en Cohn uit Duitsland, gebaseerd op hun Duitse oorlogsleningen die zij over de grens meebrachten.

Bovendien zou het mogelijk zijn, om zelfs maar de schijn van een staatsbankroet voor de rest van de wereld te vermijden, een loterij te houden op de oorlogslening. Deze zou dan natuurlijk gemakkelijk gemanipuleerd kunnen worden op basis van statistieken verkregen door de verplichte levering van certificaten, zodat in eerste instantie alleen de nummers zouden worden getrokken die vermoedelijk toebehoorden aan personen in het buitenland en zouden worden uitbetaald in bankbiljetten van het Rijk.

Een derde punt zou de welkome vaststelling van de verdeling van oorlogsleningen zijn, en de daarmee gepaard gaande mogelijkheid die nog steeds bestaat voor een buitengewoon eenvoudige inning van de vermogensbelasting, terwijl de beursverstrekkers natuurlijk alleen de kantoren van de Reichsbank zouden hoeven te instrueren om de rekening van de heer NN te belasten met zoveel mark aan belasting. Op deze manier zou de belasting-

Machine Translated by Google

betalingen zouden veel pijnlozer zijn – hoewel het recht van beroep voor belastingbetalers uiteraard in zijn volle omvang zou blijven bestaan.

Met een dergelijke transformatie (conversie) van oorlogsobligaties in bankkredieten zou ook een zekere sociale nivellering kunnen worden bewerkstelligd, aangezien kleinere investeringen in oorlogsobligaties, dus alle kleine inschrijvingen van al diegenen voor wie de inschrijving op oorlogsobligaties werkelijk als een patriottische daad moet worden beschouwd (laten we zeggen tot 5.000 of 10.000 mark), tegen pari zouden worden afgelost, terwijl alle grotere inschrijvingen tegen een nader vast te stellen koers zouden kunnen worden gecrediteerd. De kredieten voor al het overige overheidspapier zouden op precies dezelfde manier worden afgehandeld.

Speciale opmerkingen over de vraag naar wetgeving in de Manifest

Over §

1 Het is absoluut noodzakelijk dat alle inschrijvingen op staats- en gemeentelijke schulden op dezelfde wijze worden behandeld, omdat alleen een dergelijke uniforme, grootschalige regulering van ons gehele monetaire stelsel, hand in hand met de afschaffing van de renteslavernij, kan worden gerealiseerd.

Over § 2

Het is nu al duidelijk dat de afschaffing van de renteslavernij gelijktijdig moet worden toegepast op alle andere vastrentende waardepapieren, om te voorkomen dat er een absurde hausse in deze waardepapieren ontstaat, wat uiteraard zou gebeuren als alleen de publieke waardepapieren renteloos zouden worden verklaard. De schuldvermindering als zodanig zou worden bereikt door jaarlijkse aflossing, waardoor een constante en consistente schuldverlichting van alle schulddragende objecten zou worden bereikt.

Over § 3

Deze paragraaf is nauw verbonden met de voorgaande paragrafen, en ook met de eis tot nationalisatie van hypothecaire leningen in § 5. De boer of huiseigenaar die met hypotheken is belast, blijft, net als voorheen, het bedrag betalen dat hij aan zijn schuldeisers moest betalen, maar niet langer als eeuwige rente, maar als aflossing. Zo zal het eigendom van grond en woning na 20, 25 of 30 jaar, afhankelijk van de bestaande rente, bevrijd zijn van schulden. (De hypotheekbank van haar kant kan uiteraard ook gedurende deze tijd overeenkomstig rente op gedekte obligaties blijven betalen aan houders van gedekte obligaties.) Hand in hand met deze schuldbevrijding ontstaat het eigendomsrecht van de gemeenschap op het onroerend goed dat van hypotheken is bevrijd.

Er zou eerst een universeel woningregister of beter gezegd een onroerendgoedkadaster moeten komen. Want schuldenvrij onroerendgoedbezit heeft natuurlijk ook recht op terugbetaling van het geïnvesteerde kapitaal, een blijvende claim op een deel van de huur, het betalen van alle lasten, uitgaven en dergelijke die met het onroerendgoedbezit gepaard gaan, en een passende vergoeding voor werkzaamheden die de eigenaar zelf verricht .

Laten we dit in grote lijnen bekijken aan de hand van het voorbeeld van een stedelijk appartementencomplex. Het huis heeft een waarde van 100.000 mark. Daartegenover staat een hypotheekbankinvestering van 50.000 mark tegen 4% in positie 1, en een niet-zakelijke investering van 20.000 mark tegen 5% in positie 1.

7 Het verband tussen het woningregister en de rechten van schuldenvrije eigenaren is raadselachtig, tenzij het de bedoeling is om de groei van huurwoningen zo te sturen dat deze redelijk rendabel blijven.

Machine Translated by Google

Positie 2, en 30.000 mark is het bedrag dat de huiseigenaar zelf inlegt. De huuropbrengst bedraagt 7.000 mark. Hiervan moet 2.000 mark worden betaald voor de eerste hypotheek, 1.000 mark voor de tweede hypotheek en 1.000 mark voor kosten, uitgaven, enzovoort: in totaal 4.000 mark. Zo blijft er 3.000 mark over voor de huiseigenaar als rentebetaling [om zo te zeggen] voor zijn eigen geïnvesteerde kapitaal van 30.000 mark.

Na de wettelijke afschaffing van de rente op geld is de situatie na tien jaar als volgt: 1e hypotheek 30.000 mark, 2e hypotheek 10.000 mark. De huiseigenaar heeft zijn geïnvesteerde kapitaal volledig terugverdiend, maar daartegenover staat een nieuw, publiek eigendomsrecht ter waarde van 50.000 mark. Daarmee begint het recht van de staat om inspraak te hebben in verdere huurinkomsten en de hoogte van de huur te bepalen .

Het zou nu, wat betreft de aflossing, onrechtvaardig zijn om de huiseigenaar op één lijn te stellen met hypotheken. Zijn kapitaal is immers geen zuiver leenkapitaal in engere zin, dat door de afschaffing van de renteslavernij zou moeten worden beïnvloed; we hebben het hier over "risicokapitaal", specifiek over geld dat wordt omgezet in een waardevol goed, namelijk een huis. Het is dus aan de huiseigenaar om te bepalen of hij een langere aflossingsperiode toestaat, of een overeenkomstig percentage dat permanent in de exploitatiekosten van het huis wordt opgenomen.

Het kan hier niet de bedoeling zijn om bindende voorstellen te doen; hier worden slechts suggesties gedaan hoe een soepele overgang van de rente-economie naar de rentevrije economie ook op het gebied van onroerend goed zou kunnen plaatsvinden.

Om het voorbeeld te completeren, veronderstellen we de situatie na 25 jaar als volgt: tegen die tijd zijn alle hypotheken afgelost; alleen de permanente kosten zijn gelijk gebleven of, vanwege de hogere leeftijd van het huis, gestegen van 1000 mark tot misschien wel 1500 mark. Stel dat de huiseigenaar ook ongeveer 1000 tot 1500 mark aan huurinkomsten ontvangt; dan lijkt het erop dat ongeveer 3000 mark van de huurinkomsten naar niet-onderhandelbare lasten gaat, terwijl de resterende 4000 van de oorspronkelijke 7000 mark aan huurinkomsten vrij besteedbaar zou zijn. De staat heeft dus de mogelijkheid om de huren met meer dan de helft te verlagen; dit kan bijvoorbeeld gebeuren in arbeiderswoningen, of de staat kan de huren met slechts 20, 30 of 40% verlagen en zo uit het verschil een enorme bron van inkomsten halen voor andere openbare benodigdheden, met name uiteraard voor door de overheid uitgevoerde woningbouw. Voor herenhuizen worden de huren niet of nauwelijks verlaagd, waardoor er ook zeer grote extra middelen beschikbaar komen voor de betere bouw van woningen of voor speciale sociale doeleinden. Deze toekomstige situatie onthult echter – en ik beschouw dit als een zeer vruchtbaar vooruitzicht – de innerlijke rechtvaardiging voor de gemeenschap (de staat) om nu al deel te nemen aan het bepalen van de hoogte van de huur op de manier die ik hierboven heb geschetst, met een huurverlaging voor arbeiderswoningen.

In het groeiende recht van de staat om deel te nemen aan het onroerendgoedbezit ligt ook de basis voor een gezonde uitgiftebank en verstrekking van krediet aan hypotheekverstrekkers.

Over § 4 en 5

Deze paragrafen eisen de socialisatie van het gehele monetaire systeem. Geld is slechts en uitsluitend een tegoedbon voor voltooide arbeid, uitgegeven door een gemeenschap die haar eigen

8 Feder geeft niet aan hoe hij aan het bedrag van 50.000 mark komt: het is de helft van de waarde van het appartement, maar ook gelijk aan het bedrag van de hypotheek van de onderneming. Het belangrijkste feit is waarschijnlijk dat het niet meer is dan het verschuldigde hypotheekbedrag en daarom geen pijn doet aan de huiseigenaar. Gezien de nadruk die Feder legt op een pijnloze overgang, zou de staat volgens Feders plan vermoedelijk nog steeds geen groter deel van het eigendom claimen dan het verschuldigde hypotheekbedrag, gezien de nadruk die Feder legt op een pijnloze overgang.

Machine Translated by Google

De staat. Het uitgeven van geldpenningen is een van de soevereine grondrechten van de staat. Het vervalsen van staatsgeldpenningen wordt met de zwaarste straffen bestraft; *het is dan ook een zeer dwingende maatschappelijke eis dat het geldstelsel onder controle van de gemeenschap wordt geplaatst.* De werkkracht van de gemeenschap is het enige substraat van geldpenningen, en alleen het niet erkennen van dit fundamentele feit heeft in het algemeen geleid tot de verslechtering van onze overheidsfinanciën en tot volledige anarchie van het geldstelsel in het algemeen.

Met de in § 5 voorgestelde opheffing van persoonlijk en commercieel krediet door private bankiers, wordt een diepere ingreep in het totale kredietsysteem gemaakt. Voor het staatskredietsysteem, evenals voor gemeentelijk krediet en zelfs vastgoedkrediet, moet men zich met de grootste strengheid en energie inzetten voor de afschaffing van de renteslavernij, omdat dit de onmisbare voorwaarde is voor de sociale staat in het algemeen.

De situatie is anders bij persoonlijk krediet. We eisen ook, op zichzelf, de renteloosheid van persoonlijk krediet; maar deze eis heeft niet dezelfde enorme en principiële waarde. We herinneren ons de 250 miljard aan vastrentende leningen vergeleken met
de enige 12 miljard in dividendbetalende aandelen.

Al dergelijke kredieten, aandelen, participatiebewijzen, mijnbouwaandelen, aandelenparticipaties, enzovoort, vormen risicokapitaal. Het rendement van dit kapitaal hangt af van de ijver en efficiëntie van de personen aan wie het geld is toevertrouwd. Hier spelen het risico en het gevaar van verlies een rol, samen met de kwestie van persoonlijk vertrouwen. Daarvoor lijkt een bepaalde vorm van compensatie nog steeds onmisbaar. De eigenaar van aandelen en dergelijke wordt op geen enkele manier gecompenseerd of bevoordeeld als de onderneming waaraan hij zijn geld heeft toevertrouwd, niets oplevert. Hij verliest zijn geld volledig als de onderneming failliet gaat.

Anders is het gesteld met bijvoorbeeld de eigenaar van obligatieleningen van de Reicheisenbahn.
De spoorwegen van het Rijk [in Elsaß-Lothringen] zijn met het verlies van Elsaß-Lothringen volledig verloren gegaan. Niettemin blijft de houder van spoorwegobligaties zijn rentebetalingen ontvangen. Van wie? Van de belastingen van de gemeenschap. De spoorwegen kunnen met een tekort van enige omvang werken, zoals in Pruisen en Beieren in het afgelopen jaar; toch ontvangen de obligatiehouders hun rentebetalingen evengoed. Van wie? Van belasting betaald uit het arbeidspotentieel en de consumptie van de werkende bevolking.

Men wil dit fundamentele onderscheid graag volkomen duidelijk maken, om uiteindelijk
om te herkennen waar de vampier het werkpotentieel van de mensen wegzuigt.

Persoonlijk krediet zou dus moeten blijven bestaan, of liever gezegd weer worden toegewezen, aan persoonlijke transacties via de private bank. De persoonlijke efficiëntie van de kredietzoeker, waarmee de bankier persoonlijk vertrouwd is, zou opnieuw de bepalende factor voor persoonlijk krediet moeten worden. De door de staat vastgestelde tarieven zullen zichzelf reguleren, in overeenstemming met de liquiditeit van het geld die hoe dan ook zal ingaan met de afschaffing van de renteslavernij.

Over § 6

Het hoofdpunt van § 5 geldt in het bijzonder ook voor dividendactiva. In het belang van de sociale staatsgemeenschap moet worden geëist dat ook voor de grote industriële ondernemingen een terugbetaling van het eenmaal geleende kapitaal wordt nagestreefd – om hier een vermindering van de schuldenlast van de individuele industriële ondernemingen ten opzichte van degenen die slechts als investeerders optreden, te bewerkstelligen.

Want wat we konden waarnemen in de verhouding van leenkapitaal tot alle volkeren, herhaalt zich hier op kleinere schaal. Ook hier buit de kapitalist de arbeider uit, de

Machine Translated by Google

voorman, ingenieur, ondernemer, allen gelijk, omdat de drang om dividend te moeten verdienen voorrang krijgt9 .

Wanneer we er echter in slagen de industrie en het bedrijfsleven te bevrijden van de eeuwige rentezuiger, dan is de weg vrij voor het verlagen van de productprijzen en voor de levering en distributie van meerwaarde, deels aan de gemeenschap, deels aan de arbeiders, het middenmanagement en de raden van bestuur van de afzonderlijke ondernemingen, en dus aan hen die in werkelijkheid de enigen zijn die de productie en de waarde creëren.

Op § 7

In deze paragraaf komt uiteraard ook het hele verzekeringsdomein aan bod, dat op een analoge renteloze basis kan worden geconstrueerd. De betaalde premies kunnen niet groeien door rentetoevoeging; de verzekeringsmaatschappijen worden spaarbanken; met andere woorden, het risico en het voordeel van de verzekering blijven behouden. Hiervoor moet de politieke gemeenschap verantwoordelijk zijn.

Over § 8

Wat betreft de devaluatie van ons geld, die enkel en alleen het gevolg is van de enorme hoeveelheid van onze ontelbare schuldbewijzen, eisen wij een sterk getrapte vermogensbelasting. We leggen hierbij de nadruk op "sterk getrapt".

Een [vlakke] vermogensbelasting [ten behoeve van] de vermindering van het aantal bankbiljetten en dergelijke zou niets anders zijn dan zelfbedrog, waarmee men het volk zand in de ogen strooit. Want als ik ook nog eens de helft van alle rijkdom overal confisqueer en daarvoor betaald krijg in obligaties en papier, dan wordt daarmee feitelijk alleen de hoeveelheid papier verminderd, terwijl in ruil daarvoor een omrekeningsfactor de fictieve waarde van het totale circulerende papier tot hetzelfde niveau zal verhogen als voorheen. De werkelijke waarde komt altijd alleen toe aan consumptiegoederen en gebruiksgoederen, nooit aan de papieren bonnen voor voltooide arbeid.

Een andere vraag is of de wisselkoers van onze mark verbeterd kan worden. Maar zelfs deze verbetering van de wisselkoers is uiteindelijk alleen afhankelijk van het arbeidspotentieel en de productie, oftewel de productiecapaciteit van onze totale nationale economie.

De bezwaren en hun weerlegging

Nog nooit heeft een idee zich zonder tegenstand kunnen vestigen, en al helemaal niet een idee dat zo radicaal afwijkt van de al lang bestaande aannames over de heiligheid en onschendbaarheid van rente. Gezien de reeds geuite en de te verwachten bezwaren, is er altijd een tweeledige observatie te maken: ten eerste, welk deel van de bezwaren is gebaseerd op een opzettelijke verdraaiing van het idee van afschaffing van renteslavernij, en ten tweede, wat moet er gezegd worden als reactie op alle oprechte en op feiten gebaseerde bedenkingen?

Het meest gehoorde bezwaar is de bewering: als er geen rente wordt gerekend, leent niemand geld uit.

9 Dit is een probleem van naamloze vennootschappen. Bedrijven die vrij en onbelemmerd in handen zijn van families, zoals gebruikelijk is in Duitsland, hebben deze eigenschap niet.

Machine Translated by Google

We willen eigenlijk niet meer dat iemand zijn geld uitleent. Krediet was de truc, was de val waarin onze economie terechtkwam en waarin ze nu hulpeloos gevangen zit.

Als het volk echt dringend meer kapitaal nodig heeft, dan krijgt het het benodigde geld renteloos uit de centrale staatskas, met alleen terugbetaling. Uiteindelijk zal het nieuwe bankbiljetten uitgeven. Waarom zou het dan rentedragende certificaten uitgeven?! Of het papier nu rente geeft of niet, maakt geen verschil! De enige en enige dekking is het arbeidspotentieel en belastingpotentieel van het volk. Waarom zou je elke overheidsuitgave vanaf het begin belasten met de loodzware last van eeuwige rente?

Ja, maar hoe moet de staat zijn culturele taken voor de gemeenschap vervullen? Er is nog steeds behoefte aan geld en kan in deze taak alleen eerlijk zijn door middel van leningen waar rente over wordt gerekend.

Deze bewering is gebaseerd op een volledig mammonistische denkwijze. Na grondige lezing van dit Manifest zou men er bewust op bedacht moeten zijn om de verkeerde richting in te slaan; want ten eerste hebben we bewezen dat na de afschaffing van de renteslavernij alle culturele en sociale taken van de staat gedekt kunnen worden uit staatsbedrijven, uit de inkomsten van de post, spoorwegen, mijnen, bossen, enzovoort, zonder verdere verplichtingen. Ten tweede heeft de soevereine Volksstaat te allen tijde de macht om bijzondere culturele taken op zich te nemen door de uitgifte van renteloze waardebonnen in plaats van de rentedragende certificaten die in de mammonistische staat als regel gelden. Het is volstrekt onmogelijk in te zien waarom de staat bijzondere culturele taken, zoals de aanleg van spoorwegen, kanalen en waterkrachtcentrales, duurder voor zichzelf zou maken met een eeuwigdurende rentebelofte die volstrekt onnodig is. Als de staat de bouwkosten niet kan betalen uit de inkomsten van de huidige staatsbedrijven, dan is er geen reden waarom de staat het geld niet zou creëren; Het soevereine volk moet er inderdaad voor betalen, terwijl het juist dit geld als betaalmiddel erkent. Waarom zou het volk, met zijn volledige arbeids- en belastingpotentieel, echter achter nóg een stukje papier (de rentedragende lening) staan, dat het volk in zijn totaliteit slechts een eeuwige renteverplichting oplegt ten behoeve van de kapitalist!? Dus, weg met deze obsessie van de mammonistische staat!

De kapitalisten zullen dan gewoon de uitgegeven bankbiljetten opnemen en papier verzamelen geld.

Dit wordt op twee manieren weerlegd. Ten eerste zou de eis dat het louter bezitten van geld onrendabel zou moeten worden, dan natuurlijk al vervuld zijn, en de afschaffing van de renteslavernij zou vrijwillig door de kapitalisten zelf worden ondernomen, aangezien de kapitalist uit eigen beweging afziet van rente als hij zijn bankbiljetten thuis opstapelt. Ten tweede maakt de angst van de kapitalist voor zijn geld dit onwaarschijnlijk; men hoeft zich de slapeloze nachten van de geldhamster voor te stellen die grote sommen geld thuis opstapelt en voortdurend zijn bezit bedreigd ziet door dieven, rovers, inbrekers, huiszoekingen, brand en overstromingen. Ik ben ervan overtuigd dat de rechtschapen burger deze zorgen al snel beu zou worden en snel de weg naar de staatsbank zou vinden. De staatsbank geeft een kwitantie af en is nu wettelijk verantwoordelijk voor de rekening, maar niet voor eventuele rentebetalingen. Anders blijft er natuurlijk nog een derde mogelijkheid open voor iedereen, namelijk om met zijn geld te werken, waarden te creëren en goederen te produceren, om deel te nemen aan industriële ondernemingen, om zijn leven steeds rijker en mooier te maken, om kunst en wetenschap te ondersteunen, kortom om nuttig gebruik te maken van zijn geld en tegelijkertijd de verheerlijking van het Mammon te verwerpen.

Het kan echter nog steeds voorkomen dat er zich voor bepaalde doeleinden dringend een particuliere behoefte aan kapitaal voordoet, bijvoorbeeld voor het testen van uitvindingen, het oprichten van bedrijven door jonge, bekwame ambachtslieden of zakenlieden, etc.

Machine Translated by Google

Om te beginnen heeft dit helemaal niets te maken met de afschaffing van renteslavernij! Want in de eerste plaats moet men logischerwijs aannemen dat de kapitalist, die na de afschaffing van de renteslavernij uiteraard geen mogelijkheid meer heeft om zijn geld bomvrij te investeren en te wachten op nutteloze renteconsumptie, eerder, zoals in een vroeger tijdperk, geneigd zal zijn zijn geld voor dergelijke doeleinden te riskeren, zodat een gebrek of behoefte in deze richting zich daardoor veel minder zal voordoen dan tot nu toe. Of heeft men integendeel niet steeds weer van de efficiënte zakenlieden, van de slimste uitvinders, juist de klacht gehoord hoe moeilijk het is om in de mammonistische staat geld voor dergelijke doeleinden te krijgen, tenzij een "dividend" gegarandeerd kon worden? Ten tweede moet het de taak van de toekomstige staat zijn om elke competente kracht te stimuleren door middel van genereuze steun. Er waren inderdaad al vóór die tijd aanzetten daartoe in de oude bureaucratische staat, maar zo kleingeestig dat er, in plaats van een stimulans, een remming en terughoudendheid ontstond, vanwege de lastige regelgeving die met het verlenen van overheidssteun gepaard ging. Ten derde moet worden opgemerkt dat met de toewijzing van enkele miljoenen marken enorm veel bereikt zou kunnen worden. De arbeidsvreugde, de ijver en de vasthoudendheid van de Duitse uitvinder, ingenieur, ambachtsman, enz. zijn zo groot dat, via het recht van de staat om deel te nemen aan de resultaten van gelukkige uitvindingen, de uitgaven hoogstwaarschijnlijk rijkelijk beloond zouden worden (bijvoorbeeld in Engeland).

De afschaffing van renteslavernij leidt noodzakelijkerwijs tot uitputting van de rijkdom.

Oei! Wie beweert dat? Maar natuurlijk! Wie zijn leven heeft aangepast aan de consumptie van zijn rentebetalingen op kapitaal en niet kan besluiten te werken, voor hem geldt het zeker: met een jaarlijkse consumptie van 5% heeft hij zijn vermogen binnen 20 jaar volledig uitgeput. Natuurlijk, maar dat is ook volkomen terecht! Wat wij willen, is juist de afschaffing van de renteslavernij; we willen dat leven van een pensioen niet langer het hoogste ideaal van de burger is. We willen een einde maken aan deze mammonistische decadentie; sterker nog, we willen niet langer tolereren dat één, dat velen, permanent comfortabel kunnen leven van alleen rentebetalingen op leningen – met andere woorden, ten koste van anderen!

Ik herhaal: het is ook helemaal niet waar dat de afschaffing van de heerschappij van de rente zou leiden tot de eliminatie en uitputting van rijkdom. Integendeel, de afschaffing van renteslavernij zou de schepping van rijkdom bevorderen op basis van arbeid die goederen produceert en waarde produceert, onbelast en bevrijd van eeuwige rente-uitgaven. De afschaffing van renteslavernij leidt, zoals we hebben gezien, tot een algehele kostenverlaging in het hele leven; het bevrijdt ons van de buitensporige belastingdruk, zodat voor elke werkende man de mogelijkheid om te sparen in de toekomst groter moet zijn dan tot nu toe. Nog één ding! De goederen- en waardeproducerende nationaal-economische arbeid van industrie, handel en nijverheid wordt op geen enkele manier belemmerd, maar juist maximaal bevorderd door de afschaffing van renteslavernij.

Wat krijgt de arbeider als kapitalisten geen rentebetalingen meer ontvangen?

Deze vraag zou eigenlijk niet meer gesteld moeten worden! Ten eerste was het natuurlijk de constante strijdkreet van de arbeiders dat de kapitalisten de arbeiders zouden uitbuiten; ten tweede hebben we inderdaad duidelijk en onomwonden gezien dat het de arbeider is die, meer dan wie dan ook, de rente op leningen moet betalen. [Met andere woorden: wat de arbeider krijgt, zijn lagere belastingen en lagere kosten voor levensonderhoud.]

De familiebanden worden verzwakt en beschadigd als men geen rijkdom achterlaat voor de kinderen.

Ja, wat is hier de realiteit? Over het algemeen denk ik dat geld weinig tot niets te maken heeft met het familiegevoel. Of heeft men gehoord dat kinderen van rijkere ouders zich aan een familie hechten?

Machine Translated by Google

Hun ouders meer dan die van arme ouders? Of houden rijke ouders meer van hun kinderen dan de minder bedeelden? Wat is waarschijnlijk belangrijker voor de kinderen: dat hun ouders hen de best mogelijke opvoeding geven en hen wat discipline bijbrengen, zodat ze opgroeien tot ijverige, gezonde en moedige mensen, of dat ze hen de grootst mogelijke geldbuidel nalaten?

In specifieke gevallen zal een gerechtvaardigd streven om de financiële toekomst van de kinderen veilig te stellen ongetwijfeld erkend moeten worden. Dit streven, en daarmee de spaarzaamheid van de ouders voor hun kinderen, zal geenszins negatief worden beïnvloed door de afschaffing van de renteslavernij; integendeel. De mogelijkheid tot sparen zal groter worden wanneer onze nationale economie bevrijd zal zijn van de allesomvattende druk van de renteslavernij.

We hebben aan het voorbeeld van de man met een inkomen van 10.000 mark en een pensioen van 5.000 mark gezien dat alle middelgrote en kleinere vermogens in feite van elk nuttig effect worden beroofd via de omweg van directe en indirecte belastingen op huizen – huur, enzovoort. Ik kan het niet vaak genoeg herhalen: rente op obligaties voor bezitters van kleine en middelgrote vermogens is oplichterij, zelfbedrog, een rondjes draaien, maar het grootkapitaal heeft via zijn toegewijde pers op duivelse wijze het geloof in de heiligheid en onschendbaarheid van rente over de hele wereld verspreid en verkondigd. Het staat iedereen schijnbaar toe deel te nemen aan de heerlijke, verdovende consumptie van rente, om het slechte geweten in slaap te sussen dat steevast gepaard moet gaan met nutteloze, werkloze renteconsumptie – en om kameraden te werven voor de strijd, voor de verdediging van dit hoogste goed van het mammonisme.

De ambtenaar, de staatsman, zal zeggen: de staat kan de verplichting die hij jegens zijn schuldeisers is aangegaan, niet verzaken.

Wat betekent "verplichtingen"? Is het op enigerlei wijze moreel om verplichtingen aan te gaan waarvan de staat vanaf het begin moet weten dat hij deze verplichtingen alleen kan nakomen als hij de rente via directe en indirecte belastingen in precies hetzelfde bedrag van de schuldeisers afneemt? Waar zit de moraliteit daarin? Of is het misschien niet eerlijker om toe te geven: "Ik kan de rente alleen betalen als ik evenveel belasting int – maar tijdens de oorlog moest ik absoluut geld hebben, en daarvoor heb ik de zwendel met de oorlogslening gepleegd; u moet me vergeven, geliefde mensen; het was uiteindelijk voor u, en nu willen we geen verstoppertje meer spelen; ik, de staat, betaal geen rente en u, de belastingbetaler, hoeft geen belasting te betalen over de rente; dat zal onze transacties aanzienlijk vereenvoudigen. Zo zullen we de enorme belastingbureaucratie en de eveneens buitengewone rentedienende bureaucratie missen. Toch? Hebben we een deal?" En u, meneer Scheidemann, zet uw naam niet opnieuw op alle reclamezuilen als staatssecretaris van de oude, gecompromitteerde regering, te midden van dwaze verklaringen over de veiligheid en onschendbaarheid van de oorlogslening. U maakt uzelf alleen maar belachelijk: het voordeel van de hele zwendel is inderdaad uitsluitend en alleen naar het grote leenkapitaal gegaan.

Financiële functionarissen en bankiers verklaren dat het afschaffen van de slavernij aan rente op oorlogsleningen en staatsschulden onmogelijk is, omdat dit synoniem staat met een staatsbankroet.

U zult me vergeven: volgens uw toespraken zijn we hoe dan ook publiekelijk failliet, of moeten we dat worden. Een openlijke verklaring van publiek bankroet zou echter de grootste domheid zijn die we zouden kunnen begaan: aan de feitelijke incompetentie van de huidige machthebbers zou het voorbarig de historische bevestiging van die incompetentie toevoegen.

Waarom faillissement aanvragen? Als ik 3 mark uit de rechterbroekzak in de linker heb gestopt, Ik mag om die reden nog steeds niet het faillissement van de rechter broekzak aanvragen!

Met de oorlogslening was het inderdaad niet anders! Het Rijk haalde de eerste daadwerkelijk aanwezige miljarden uit de zakken van het volk, waarna het geld weer terugvloeide; toen kwam de nieuwe lening en weer stroomde het geld terug; opnieuw kwam de pomp en zoog de miljarden op en weer ebden ze terug, totdat, na negen keer spelen, de staat vrolijk 100 miljard aan schulden had gecreëerd. Daarvoor had het volk 100 miljard aan fijn gedrukt papier in handen. Eerst beeldde het volk zich in dat het zoveel rijker was geworden; toen kwam de staat en zei: "Het is verschrikkelijk; ik heb 100 miljard aan schulden en sta op het punt failliet te gaan." - Ja, maar waarom? Dat is in ieder geval alleen maar zelfbedrog! Ikzelf kan inderdaad nooit failliet gaan als ik mijn geld zo nu en dan uit de ene zak haal en in de andere stop. Daarom kunnen we gerust zijn over een staatsbankroet met betrekking tot onze interne oorlogsschulden. Daarom hoeven we echt niet failliet te gaan en kunnen we onszelf de gigantische klus van die stomme rentebetalingen en die hoge, maar nog stommere, belastingen besparen.

Laten we ons eindelijk eens bevrijden van het gesjoemel met groot leenkapitaal! Alleen groot leenkapitaal profiteert van deze zwendel met rente op leningen, omdat er een mooiere goudklomp voor overblijft en de werkende bevolking dit overschot betaalt in de vorm van indirecte belastingen; ondertussen jaagt de kleine en middelgrote kapitalist echter gewoon zijn eigen staart na.

De wereldeconoom zegt: De afschaffing van de renteslavernij kunnen wij niet alleen in Duitsland bewerkstelligen. Dat moet internationaal gebeuren. Anders verliezen wij alle krediet, stroomt het kapitaal weg en moeten wij alsnog aan onze renteverplichtingen ten opzichte van de rest van de wereld voldoen.

Ik moet bekennen dat ik zelf lange tijd met deze vraag in het ongewisse heb gezeten. Het is de moeilijkste vraag, omdat het onze relatie met de rest van de wereld betreft; tegelijkertijd heeft de kwestie twee kanten. Aan de ene kant is het idee van de afschaffing van renteslavernij de strijdkreet van alle productieve volkeren tegen de internationale slavernij aan rente op geld; aan de andere kant is het de radicale remedie voor onze interne financiële ellende. Maar het is echt geen reden om af te zien van een remedie, alleen maar omdat de even zieke buurman er niet tegelijkertijd gebruik van maakt. Het zou echter nog stommer zijn als wij in Duitsland in een krankzinnige cirkel zouden blijven ronddraaien en belasting en rente zouden blijven betalen, terwijl we duidelijk hebben erkend dat deze belachelijke activiteit alleen de grote kapitalisten ten goede komt en niemand anders. Laten we daarom het voortouw nemen met ons bevrijdende voorbeeld; laten we onszelf bevrijden van de slavernij aan rente op geld, en we zullen spoedig zien dat de kracht van dit zegevierende bevrijdende idee de volkeren van de wereld zal stimuleren om ons te volgen.

Ik ben er werkelijk van overtuigd dat ons initiatief – als dit initiatief niet wordt onderdrukt door de Duitse Mammonisten – zullen de andere volkeren met onweerstaanbare noodzaak meeslepen.

De Spartakist zegt: Het hele idee komt alleen neer op een bescherming van het kapitaal; het is nog steeds blijft dan zoals het was: de arme man heeft niets en de rijken blijven.

Ja, mijn vriend; het is over het algemeen erg moeilijk om een discussie met je te voeren – als je diep in je ziel werkelijk een communist bent, en daarom feitelijk zult volhouden dat "alle dingen van alle mensen zijn".

, en als u daarnaast ook nog eens op de hoogte bent van de werkelijke ideeën van de grote bolsjewistische leiders in Rusland, met name Lenin, en deze als juist beschouwt, en dienovereenkomstig de volgende taken van de Sovjetrepubliek, zoals door Lenin aangegeven, "universele aanbesteding van rekeningen en controle over de gehele productie en distributie", als menselijkerwijs mogelijk beschouwt.

10Peter Kropotkin, De verovering van het brood

Machine Translated by Google

Maar als u er volkomen zeker van bent dat deze taak alleen, als die er überhaupt is, haalbaar is onder een afschuwelijke tirannie, en u bent diep in uw hart nog steeds een overtuigd communist of spartakist, laten we dan niet verder met elkaar discussiëren. We begrijpen elkaar gewoon niet en spreken verschillende talen. De toekomst zal het verschil maken: of het gaat om de dwangbuisstaat die uiteindelijk kan ontstaan uit de chaos van het bolsjewisme, of om de nieuwe staat waarop ik hoop, met een volkshuishouding die bevrijd is van de renteslavernij.

Maar als je diep in je communistische hart – als je eerlijk bent – merkt dat je nog steeds denkt aan, verlangt naar vrouw en kind, naar een menselijke ziel die dichter bij je staat dan een Eskimo of een Zoeloe-kaffer, als je tijdens fabrieksarbeid onder bevel van de Sovjet-directeur denkt dat het nog steeds leuk zou zijn om je eigen kleine huisje, een klein tuintje te bezitten, als het inderdaad diep in je ziel echt geen echte voldoening zou geven dat je als een hond op straat het recht zou hebben om elke teef die je pad kruist te gebruiken, als je iemand je vrouw wilt noemen, als je er alleen maar aan denkt om iets van je loon te besparen, dat dan alleen aan jou zou moeten toebehoren, dan ben je al geen communist meer; dan heb je in je hart al gebroken met je zo luid verkondigde slogan, "Alle dingen behoren toe aan alle mensen"; dan is precies wat je niet wilt dat alle dingen aan alle mensen zouden moeten toebehoren; Je wilt precies datgene wat je voor jezelf wenst: een vrouw, een kind, een huis, een boerderij, spaargeld. Of je het nu al hebt of alleen maar hoopt te krijgen, zelfs dan zou het alleen van jou moeten zijn.

En zie je, mijn vriend, als je in je hart al vermoedt dat het voor jou een verschil zou kunnen maken, als er zomaar iemand zou komen en je spaargeld zou afpakken in naam van “allen”, en als hij een ander kind voor je zou meenemen en ook jouw kind zou meenemen omdat alle kinderen van “allen” zijn, dan, mijn vriend, laten we dan niet langer langs elkaar heen praten.

Misschien mag ik u vragen om erover na te denken of de communistische boodschap dat alle dingen aan alle mensen behoren, niet per se *het einde van elke cultuur zou betekenen.* Want het ontbreken van enig concept van eigendom zou de mens met dwingende logica tot het niveau van het beest moeten reduceren.

Als alle dingen van alle mensen zijn, als een aanbesteding van rekeningen en controle over alle bovengrondse productie en distributie in Lenins zin afgedwongen kon worden, dan zou in het beste geval een mierenkolonie ontstaan. Maar in dat geval kunnen we het ook stellen zonder taal, ziel en gedachten; stilzwijgend en instinctief kunnen we onze gedwongen arbeid verrichten. *Het einde van de mens is daar.*[11]

Maar genoeg nu, vriend Spartacus. Laat deze fundamentele overweging diep in je hoofd en hart doordringen. Een preciezer antwoord op je vraag zal dan tijdens het gesprek met de andere partijen ontstaan.

En nu, jullie kameraden van de twee socialistische richtingen, gematigd en onafhankelijk![12]

Ik kan mij niet voorstellen dat er van uw kant ernstige tegenspraken of bezwaren zouden komen tegen de afschaffing van de renteslavernij, en toch moet ik u categorisch behandelen, samen met de hele socialistische ideeënwereld, van Marx tot de huidige leiders Ebert, Scheidemann, Kautsky, enzovoort.

1. De socialistische wil: *de verheffing van de arbeidersklasse* is een idee dat onvoorwaardelijk zal zegevieren. *Tot zover zijn we het eens.*

---

11 "Het einde van de mens" komt uit Ezechiël. Daar betekent het het doel van de mens, maar hier zou het een dubbele betekenis kunnen hebben. Het doel van de mens onder het communisme wordt gedachteloze slavernij, wat neerkomt op de vernietiging van de mens.

12 Feder verwijst hier naar de Sociaal-Democratische Partij en haar pacifistische afsplitsing, de Onafhankelijke Sociaal-Democratische Partij.

2. De paden die bewandeld worden om dit grote doel te bereiken zijn bijna volledig verkeerd, omdat ze
3. zijn gebaseerd op valse aannames.
4. Het [marxistisch] socialistische idee van de staat leidt noodzakelijkerwijs tot communisme en dus tot afwijzen.
5. Omdat de sociaaldemocratie echter een ander doel heeft, namelijk de verheffing van de arbeidersklasse, van alle werkende mensen in het algemeen, staat zij voor een vreselijk innerlijk conflict. De logische gevolgen van het marxisme leiden namelijk tot het tegenovergestelde van het praktische doel van de arbeidersbeweging.
6. Uit deze innerlijke verdeeldheid ontstaat de openlijke onzekerheid in de richting van de regering.
7. Om het grote praktische doel (de verheffing van de arbeidersklasse) te bereiken, moet een scherpere lijn worden getrokken tegen Spartacus en het bolsjewistische communisme, en hun methoden moeten met alle macht worden bestreden. Maar de sociaaldemocratie, georganiseerd door vakbonden, voelt zich vandaag de dag zwak tegenover deze radicale groeperingen, omdat ze het marxistische denken als basisprincipe van haar opvoeding heeft omarmd, en omdat alle marxistische denkwijzen logischerwijs tot het communisme leiden.

En nu het bewijs: punt 2 zegt dat de paden die de sociaaldemocratie bewandelt, bijna volledig verkeerd zijn.

De hele agitatie die in het hele land is gevoerd, heeft geleid tot een diepe verdeeldheid onder de bevolking van ons land. De voortdurend herhaalde lastercampagne tegen werkgevers van allerlei slag, ja zelfs van elke burgerlijke stand, als uitbuiters en bloedzuigers van de ogenschijnlijk onbetaald werkende handarbeider, heeft geleid tot een ongerechtvaardigde verbittering en hoogmoed van de arbeiders, die vandaag de dag noodzakelijkerwijs tot uiting komt in de eis voor de "dictatuur van het proletariaat" (Communistisch Manifest). De essentiële eis van het Erfurtse programma – de overdracht van de productiemiddelen van privébezit naar het bezit en de exploitatie ervan door de gemeenschap – is vandaag de dag samengebald in de roep om "socialisatie".

Het is voor elke serieuze politicus volkomen duidelijk dat volledige socialisatie van onze economische ondergang een volledig staatsbankroet zou betekenen. Maar men durft dit niet openlijk en vrijuit aan het volk te bekennen.

Niet socialisatie, maar desocialisatie zou nu het motto moeten zijn. Zo probeert men de flagrante mislukking van elke socialisatie te compenseren met waanvoorstellingen over belastingprojecten en zo de onteigenaars voor de tweede keer te "onteigenen". Dit alles betekent niets anders dan de hele nationale economie aan de ondergang prijsgeven. In plaats van groei (een verdubbeling van de productie, zoals de hele socialistische literatuur voor de periode na de revolutie beloofde, is uitgesloten), is precies het tegenovergestelde gebeurd.

Het ergste zou echter zijn als de huidige socialistische regering zou overwegen grote buitenlandse leningen te accepteren. Daarmee zouden we niet alleen onze economische neergang bezegelen, maar zouden we ons bovendien volledig overgeven aan renteslavernij van de Entente, waar geen weg meer terug is.

De fundamentele mislukking, de fundamentele fout, waarop deze hele verkeerde keten van verdragen, eisen en beloften aan het volk is gebaseerd, is een volkomen verkeerde houding ten opzichte van industrieel kapitaal en leenkapitaal. Het Communistisch Manifest, het Erfurt-programma, Marx,

Machine Translated by Google

Engels, Lasalle en Kautsky hebben het radicale verschil tussen industrieel kapitaal en leenkapitaal niet onderkend.

Op dit punt moet de hele sociaaldemocratie opnieuw leren; deze fundamentele fout moet duidelijk erkend en zonder voorbehoud openlijk erkend worden. Vervolgens moeten echter ook onverbiddelijk de enig mogelijke conclusies worden getrokken. Deze betekenen echter een radicale verzaking aan het zinloze, want volkomen onjuiste, woede tegen de industrie, tegen de werkgever. *Arbeider en werkgever horen bij elkaar;* ze hebben hetzelfde doel: werk, productie; want zonder productie, zonder werk, kan er geen leven, geen cultuur, geen vooruitgang en geen opwaartse beweging zijn. De vanzelfsprekende en onvermijdelijke tegenstellingen die tussen mensen bestaan, juist omdat ze mensen zijn, zijn veel minder belangrijk dan het grote gedeelde belang van werkgever en werknemer. Deze tegenstellingen zijn en waren oplosbaar door middel van looncontracten en vakbondsorganisaties, tot wederzijdse tevredenheid van beide partijen.

Maar laten we ons niet verder verdiepen in deze vragen, die in het kader van ons verhandeling over de grootste politieke krachtlijnen triviaal zijn, en laten we alleen benadrukken dat de collectieve belangen van de arbeid perfect aansluiten bij onze nationale industrie en bij de nationale economie van ons volk.

Wie anders leert en de tegenstellingen tussen werkgever en werknemer als belangrijker voorstelt, toont zich juist ten opzichte van de werknemers onverantwoordelijk. Want hij legt daarmee de bijl aan de wortels van de boom die de arbeider voedt en onderhoudt.

De sociaaldemocratie heeft dit echter gedaan en heeft zich daarmee een eeuwige schuld op de hals gehaald tegenover de Duitse arbeiders; heeft daarmee onuitsprekelijke ellende over ons volk gebracht, omdat zij niet al haar beloften kan nakomen, *omdat zij ons geen vrede van wederzijds begrip kan brengen, omdat zij ons geen werk kan verschaffen, omdat zij zelfs gewapende macht tegen ons moet inzetten, omdat zij het niet zonder ambtenarenapparaat kan stellen, omdat zij de arbeidsplicht moet eisen, omdat algemeen, gelijk en direct kiesrecht voor mannen en vrouwen boven de 20 jaar niemand helpt om in zijn levensonderhoud te voorzien, omdat zonder garantie van de staat voor de veiligheid van persoon en eigendom chaotische toestanden moeten ontstaan, omdat zonder integratie en ondergeschiktheid van het individu aan de maatschappij geen levensvatbaarheid van de staat mogelijk is.*

Zo gaat er een diepe, wanhopige golf van teleurstelling door het hele volk. Als individuen het nog steeds niet begrijpen, blijven ministers, parlementsleden en volksvertegenwoordigers elkaar vrolijk voorliegen dat de "winst van de revolutie" verdedigd moet worden tegen de "reactie": wat deze twee termen überhaupt betekenen, zou geen enkele oprechte staatsman het volk duidelijk kunnen maken.

De negatieve acties van de revolutie, *het afzetten van een reeks ouderwetse dynastieën, het afzetten van officieren, de afschaffing van de adel, de ontbinding van het leger,* kortom, de “Grote Vernietiging”, zijn inderdaad geen “winst”.

En reactie?! De weggevaagde, verrotte leer van het goddelijk recht heeft nergens in het hele volk voldoende morele steun om tot enige krachtige actie te leiden; de bourgeoisie, ten opzichte van de echte bourgeoisie, is veel te laf, veel te moreel corrupt, om zich te verzetten tegen klassenbewuste arbeid: daarom is het niet nodig dat de heersende klasse van de arbeiders zich zorgen maakt over een dynastieke of burgerlijke reactie.

Maar de diepe teleurstelling van het volk over de zogenaamde verworvenheden van de revolutie, met andere woorden over het uitblijven van enige daadwerkelijke verbetering van de situatie van het volk, dát is het grote gevaar. Deze teleurstelling leidt ertoe dat grote massa's steeds verder naar links wegstromen, waar de reeds gedane beloften verre overtroffen worden.

Uiteindelijk kun je geen beloftes meer doen zoals "alles voor iedereen". Dat is pure waanzin, maar elk idee, elk fenomeen, elke activiteit die tot het uiterste wordt opgerekt en overdreven, wordt uiteindelijk waanzin en verandert dan in het tegenovergestelde. Zo gaat het ook met het communistische idee dat alles van iedereen zou moeten zijn, want daaraan komt uiteindelijk een einde en eindigt alles... niets hebben. Honger, wanhoop, ellende, ziekte en nood hebben Rusland bereikt; de mensen hebben het laatste restje moed en levensvreugde verloren.

Ik herhaal: de enorme fundamentele fout in de socialistische ideeënwereld is uiteindelijk terug te voeren op het onvermogen om het fundamentele verschil tussen industrieel kapitaal en leenkapitaal te erkennen. *Renteverslindend leenkapitaal is de gesel van de mensheid.* Het is de eeuwige, moeiteloze en eindeloze groei van groot leenkapitaal, en niet van productief, goederenproducerend, industrieel werkkapitaal, dat leidt tot uitbuiting van volkeren.

Ik kan hier niet nalaten de vraag te onderzoeken waarom dit wezenlijke verschil niet is onderkend; of het werkelijk niet is onderkend, of dat het misschien is verdoezeld ten behoeve van het grote leenkapitaal; of de leiders en leiders in de strijd tegen het kapitalisme, de opstellers van het Communistisch Manifest, van het Erfurt-programma en de huidige leiders altijd met de nodige nauwgezetheid te werk zijn gegaan.

Het is het meest ernstige en verschrikkelijke wanneer men twijfelt aan de absolute ernst en vaste overtuiging van een ander; het lijkt des te ernstiger naarmate men zorgvuldiger zoekt naar de oorzaken en verbanden die verband houden met de gebeurtenissen in het leven. Ik wil daarom ook helemaal geen antwoord geven op deze vraag zelf, maar slechts zinspelen op grote, obscure verbanden door een uitspraak van Disraeli, de grootste Engelse premier, Lord Beaconsfield, aan te halen. Hij schrijft hierover in zijn roman Endymion:

"Niemand zal het principe van ras onverschillig behandelen. Het is de sleutel tot de geschiedenis, en de reden waarom de geschiedenis vaak zo verwarrend is, is dat ze is geschreven door mannen die onwetend waren van dit principe en alle kennis die ermee gepaard gaat." [Baron Sergius tegen Endymion]

De burgerij.

De burger, voor wie rust zijn burgerlijke plicht lijkt, wordt ongetwijfeld verontrust door elke nieuwe revolutionaire eis, zoals altijd met elk nieuw idee. Het betekent onrust voor hem; want misschien zou hij er zelfs over na moeten denken. Alle verandering is hem weerzinwekkend; hij wil zijn rust, en wee hem die zijn geldbuidel begeert. Nu verlangt men inderdaad van hem zijn rentebetalingen, zijn inkomsten uit huur van huizen, de rentebetalingen van zijn gedekte obligaties, de rente die hij op hypotheken int; kortom, wat zijn rust, zijn tevredenheid en zijn geluk uitmaakt.

Toch moeten we ons afvragen wat de leden van de klassen die leenkapitaal bezitten, te zeggen zullen hebben. Zij vormen, afgezien van de ware bourgeois... De bourgeois is een menselijk type, waarmee niets meer te beginnen valt; de bourgeois is een tak aan de boom van de mensheid die, hoe eerder hoe beter, moet worden afgehakt. Dit zijn de zelfvoldane, zelfvoldane Babbitts met hun betreurenswaardig beperkte horizon, die geen enkel enthousiasme kunnen opbrengen. Ze slijten hun dagen in eeuwige monotonie met koffie, ochtendkrant, ochtenddrankje, middagkrant, lunch, middagdutje, coupons knippen, middagdrankje, vrienden in de kroeg en af en toe de bioscoop. Zonder begrip voor alles wat de wereld beweegt, alles waar de jeugd naar verlangt, alles wat het volk, de staat en de maatschappij kwelt, onbezorgd over oorlog en overwinning, vegeteren en vervallen ze, tegelijkertijd arrogant en onderdanig – maar de bourgeoisie is zo'n brede klasse dat ze niet genegeerd kan worden.

Machine Translated by Google

Door de afschaffing van renteslavernij wordt de spaarzaamheid vernietigd en komen mensen in de armenhuizen terecht.

Dat de afschaffing van renteslavernij in het algemeen invloed kan hebben op spaarzaamheid, moet resoluut worden ontkend. Spaarzaamheid heeft net zo min te maken met de heersende economische opvattingen als bijvoorbeeld verspilling. Spaarzaamheid en verspilling zijn menselijke eigenschappen die al dan niet aanwezig zijn, ongeacht of een tijdperk het idee van rente goedkeurt of afkeurt.

In tijden van overgang kan misschien een toename of afname van spaarzaamheid worden bevorderd. In dit geval neig ik echter veel meer naar de opvatting dat een rationeel, economisch ingesteld persoon tegen zichzelf het volgende zal zeggen: "Ik kan er in de toekomst niet meer op rekenen om alleen van mijn rente te leven. Ik wil echter ook op latere leeftijd nog iets nalaten voor mijn kinderen; daarom moet ik nu meer sparen." De afschaffing van de renteslavernij moet naar mijn mening dit effect op de meerderheid van de mensen hebben. Wat ouderen betreft, die zullen uiteraard naar de sociale zekerheid worden verwezen.

Ook hier moet ik nogmaals met klem benadrukken dat, gezien de huidige druk van directe belastingen op vermogen en de druk van indirecte belastingen op elke levensstijl, er niets overblijft van de mooie rentebetalingen, behalve in het geval van die persoon voor wie – en het is inderdaad iets onrechtvaardigs en iets om te bestrijden – alle inkomsten uitsluitend voortvloeien uit eeuwige rentebetalingen. Een afname van de spaarzaamheid is daarom waarschijnlijk niet te vrezen.

Is het (walgelijke) grootkapitaal werkelijk zo volkomen onvruchtbaar? Heeft het niet ook de middelen geschapen voor grootschalige vooruitgang die de mensheid meer vruchten oplevert dan de rente op leenkapitaal vernietigt?

Nee! Het stellen van de vraag bewijst alleen maar dat de mammonistische fraseologie onze heldere visie heeft vertroebeld.

Grootkapitaal heeft niet de middelen voor grootschalige vooruitgang gecreëerd; grootkapitaal is juist gegroeid uit arbeid! Al het kapitaal is opgebouwd uit arbeid. Grootkapitaal is op zichzelf onproductief, omdat gewoon geld op zichzelf volkomen onvruchtbaar is. Vanuit de geest, arbeid en beschikbare of reeds ontwikkelde grondstoffen of minerale bronnen worden waarden geproduceerd en goederen vervaardigd – door arbeid en uitsluitend door arbeid.

Want als men zoveel geld in de vruchtbaarste landbouwgrond, in de rijkste kolenmijn, stopt, dan brengt de landbouwgrond geen graan voort, en stoot de kolenmijn zelf geen kolen uit! Laten we dit met zekerheid vaststellen.

Als mensen geld hebben uitgevonden, is dat dus heel nuttig en redelijk; want in elke wereld
In een complexe economie heeft men deze (universeel erkende) "bon voor voltooide arbeid" nodig. Maar dat deze "geldimperiums" een potentieel in zich dragen om eeuwig uit zichzelf te groeien tot een enormiteit – en geld doet dat, als het rente kan dragen – is datgene waartegen de kern van ons wezen in opstand komt; het is datgene wat geld ver boven alle andere aardse manifestaties verheft; het is datgene wat geld tot een afgod maakt. En dat alles is inderdaad slechts het meest enorme zelfbedrog van de mensheid!

Niets, maar dan ook niets, kan van geld alleen komen. Tafel, kast, kleding, huis, gereedschap, kortom, alles om ons heen heeft waarde; uiteindelijk kun je een kapot meubelstuk nog steeds als brandhout gebruiken om je te warmen, maar met een briefje van twintig mark kun je niets;
Ik kan er nog geen stuk kaas in wikkelen. Pas nadat mensen verstandig hebben ingestemd met het faciliteren van de uitwisseling van goederen voor consumptie, het uitschrijven van bonnen voor voltooide arbeid, pas dan krijgt het briefje betekenis en doel, en is het heel redelijk dat de boer voor zijn graan van de kolenmijnmaatschappij geen steenkool maar geld ontvangt; dus een

een bon voor ander voltooid werk, zoals hooivorken, serviesgoed, ploeg en zeis. Maar daarmee zou de macht van het geld moeten eindigen.

De grootschalige vooruitgang van de mensheid is dus niet tot stand gekomen door geld, maar door de mensen zelf, hun stoutmoedige geest, hun trotse durf, hun slimme geest, de kracht van hun handen, hun gedeelde, en dus sociale, ijverige arbeid. Zo trots en zo duidelijk moeten we zien. De mensen waren het, zeker niet de zielige papiertjes die mensen bedachten om de handel te vereenvoudigen.

Verder programma

Hoewel de afschaffing van de renteslavernij niet het einddoel is van de nieuwe staatsmacht, is het wel de meest ingrijpende daad, de enige daad die alle volkeren kan verenigen in een ware alliantie van naties, tegen de tirannie van het mammonisme dat alle volkeren omvat. Maar het is niet het einde.
Integendeel, de afschaffing van de renteslavernij moet leiden tot verdere stappen, want zoals we hebben gezien, pakt zij het wereldwijde kwaad bij de wortel aan, en wel bij de hoofdwortel.

Pas wanneer de fundamentele eis tot afschaffing van renteslavernij is vervuld, wordt voor het eerst de weg vrijgemaakt voor de verzorgingsstaat. Dit moet duidelijk worden erkend en moet worden gerealiseerd ondanks alle mammonistische machten. De roep om socialisatie [zolang de renteslavernij blijft bestaan] is niets meer dan een poging om de vorming van een trust van alle industrieën te bewerkstelligen en overal gigantische conglomeraten te creëren, waarover het grote leenkapitaal, ondanks alle vermogensbelastingen, in de toekomst natuurlijk ook weer de beslissende invloed zal hebben. Een socialistische staat op mammonistische grondslag is een absurditeit en leidt van nature tot een compromis tussen de sociaaldemocratie, die toch al sterk besmet is met mammonisme, en het grootkapitaal.

Wij eisen daarentegen een radicale verwerping van de mammonistische staat en een heropbouw van de staat volgens de ware geest van het socialisme, waarin de heersende grondgedachte de plicht tot voeden is - waarin een oude basiseis van het communisme op rationele en nuttige wijze bevredigd kan worden - in de zin dat ieder lid van het volk het hem toebedeelde recht op de grond van het vaderland krijgt door de toewijzing van de belangrijkste levensmiddelen door de staat.

Verder eisen wij, als basis voor de nieuwe staat, een vertegenwoordiging van het volk via de Kamer van Volksvertegenwoordigers, die op de breedst mogelijke basis gekozen moet worden, en daarnaast een permanente Kamer van Arbeid, de centrale raad waarin de arbeiders van het land een stem hebben, evenredig aan hun verdeling qua beroep en economische klasse.
Ten slotte eisen we de hoogste verantwoordingsplicht voor de bestuurders van de staat. Deze nieuwe staatsconstructie op een socialistisch-aristocratische basis zal in een aanvullend werk worden behandeld.
die binnenkort bij dezelfde uitgever zal verschijnen. Voorwaarde voor al deze constructies blijft echter de afschaffing van de renteslavernij.

Mijn onwrikbare geloof, sterker nog, mijn kennis doet me duidelijk beseffen dat de afschaffing van de renteslavernij niet alleen afdwingbaar is, maar overal met onbeschrijfelijke vreugde zal en moet worden omarmd. Want bedenk: in tegenstelling tot alle andere ideeën, bewegingen en inspanningen, hoe goed bedoeld ook, die de verbetering van de mensheid beogen, wil mijn voorstel niet proberen de menselijke natuur te verbeteren; het richt zich veeleer op een giftige substantie, op een fenomeen dat kunstig – nee, duivels – is uitgevonden, volledig in strijd met het diepste gevoel van de mens, om de mensheid ziek te maken, om de mensheid te verstrikken in materialisme, om haar het beste te ontnemen wat ze heeft, de ziel. Hand in hand ernaast

Machine Translated by Google

gaat de vreselijke, meedogenloze tirannie van de geldmachten, waarvan de mensen slechts rente-slaven zijn, die alleen bestaan om te werken voor het dividend, voor de rente.

Diep bedroefd erkennen wij de angstaanjagende helderheid en waarheid van de oude Bijbelse spreekwoorden, volgens welke de god van de Joden, Jahweh, aan zijn uitverkoren volk belooft: “Ik wil u alle schatten van de wereld schenken; aan uw voeten zullen alle volken van de aarde liggen en u zult over hen heersen.”

Deze mondiale kwestie wordt nu aan jullie allen voorgelegd. Mondiale kwesties worden niet met een handgebaar opgelost, maar het idee is glashelder. En de daad moet ijverig worden verspreid; we moeten duidelijk begrijpen dat we tegenover de meest geduchte vijand staan: de wereldomvattende geldmachten. Alle macht aan de andere kant, aan onze kant alleen rechtvaardigheid, de eeuwige rechtvaardigheid van productieve arbeid.

Werkers aller landen, steek uw handen naar mij uit, verenigt u!

Machine Translated by Google

De Duitse staat op nationaal niveau

Socialistische Stichting

Machine Translated by Google

Voorwoord

door

Adolf Hitler

Elk groot idee heeft twee dingen nodig: de wil tot macht en duidelijke doelen. De wil tot macht, tot bevrijding, gloeit en is sterk aanwezig in ons hart. Gottfried Feder heeft in zijn boek De Duitse Staat op nationaal-socialistische grondslag onze doelen helder, eenvoudig en voor iedereen begrijpelijk gepresenteerd. De hoop en het verlangen van miljoenen mensen hebben er vorm en krachtige uitdrukking in gevonden. De literatuur van onze beweging heeft er haar catechismus in gevonden

München, 8 november 1923

Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Voorwoord

naar de vijfde editie

Hier verschijnt mijn werk, *De Duitse Staat op nationaal-socialistische grondslag,* in de reeks van de "Nationaal-Socialistische Bibliotheek". De tekst is in wezen en fundamenteel ongewijzigd gebleven, maar de passages die verwezen naar de omstandigheden van de tijd dat dit werk verscheen (1923) en daaraan ontleende voorbeelden, zijn geschrapt en de uitleg van de Joodse kwestie is ingekort, aangezien er een apart werk aan gewijd zal worden.

De nieuwe editie moet vooral het bewijs leveren dat er in het basisprogramma helemaal niets is gewijzigd.

Murnau, oktober 1931

Gottfried Feder

Machine Translated by Google

'Gezegend zijn de mensen voor wie een harde noodzaak

een verheven politiek idee oplegt dat,

omdat het geweldig en eenvoudig is,

dwingt elk ander idee van deze tijd in zijn dienst.'

Heinrich von Treitschke

Machine Translated by Google

Invoering
naar de eerste editie

We kijken vol hoop en verlangen naar de toekomst. Duitsland zal leven, Duitsland kan niet ten onder gaan. Duitsland wordt geschokt als door de overweldigende barensweeën van een nieuw tijdperk. De afschuwelijke ketenen van zelfverwijt, evenals de buitenlandse kwellers, zullen afvallen en met een krachtig schouderophalen van zich af worden geschud, en Duitsland zal aan het hoofd van de naties marcheren.

Als er niet zoveel lijden en leed verbonden waren met de ineenstorting en ondergang, zouden we met een zeker gevoel van geluk kunnen deelnemen aan de dagen van de schepping van een nieuw tijdperk. Als we onze blik werpen op de degradatie van vandaag, op de verwarring van het heden, zien we overal een krachtige wil, serieus werk, geïnspireerde intuïtie. De Duitse ziel slaat haar vleugels uit naar een nieuwe, hoge vlucht.

De taken zijn tegenwoordig zwaarder, groter en moeilijker dan ooit in de pijnlijke geschiedenis van de Duitsers.

Het is dus noodzakelijk om de tweeledige taak op te lossen - niet alleen om de staat en de economie te 'herbouwen' - maar om ze een nieuwe vorm te geven. En daarmee ook een nieuwe vorm voor het culturele en intellectuele leven van ons volk.

Het oude Duitse verlangen naar een verenigd Duitsland moet eindelijk werkelijkheid worden. Er zal een nieuwe economische wet ontstaan die de nachtmerrieachtige vorm van de rentekapitalistische economie wegvaagt.

Zo veelomvattend en overweldigend zijn de taken die ons te wachten staan. Ernstig en vermanend staat de geest van het verleden achter ons; vol ontzag voor wat zich historisch heeft voorgedaan, op de solide basis van de beste Duitse traditie, gebaseerd op de vroegste Arische wijsheid, moeten volk en staat, economie en cultuur opnieuw worden geschapen.

Hier moeten de arbeiders zich bewust zijn van hun enorme verantwoordelijkheid. Zij worden immers gedragen door de hoop van de hele natie - op de vrijheid!

Maar het nationaalsocialistische idee is veel meer dan alleen een terugkeer of een omweg naar oude voorouderlijke gebruiken. Het verbreekt de ketenen van de marxistische staat en economische vorm. Het voert, als het eerste en meest vastberaden idee, bewust de hardste strijd tegen de mammonistische machten, tegen de wereldwijde macht van het al-Joodse imperialisme, tegen de geest van hebzucht, egoïsme en onverschilligheid.

Deze universele en grote Duitse vrijheidsbeweging vindt haar krachtigste, wilskrachtigste en meest doelgerichte strijder in de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij. De partij heeft haar doelstellingen uiteengezet in een kort programma dat de fundamentele eisen van de beweging in 25 paragrafen kernachtig samenvat. Alfred Rosenberg, hoofdredacteur van de Nationalist Observer13, het polemische orgaan van de Nationaalsocialistische Beweging van Groot-Duitsland, heeft de programmapunten op een dankbare manier stuk voor stuk toegelicht in een kort werkje14 .

13De Völkischer Beobachter werd in 1920 door de NSDAP gekocht als partijorgaan en geredigeerd door Dietrich Eckart tot aan zijn dood in 1923, toen Alfred Rosenberg de leiding had.

14Rosenberg publiceerde voor het eerst zijn Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Programma der Bewegung in 1923.

Machine Translated by Google

Op basis van dit werk is het in ieder geval mogelijk om aan vriend en vijand te vertellen wat de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij wil. Aan de andere kant ontbreekt in de literatuur over het nationaalsocialisme een omvattend werk dat een overzicht geeft van de politieke en economische ideeën waaruit het nationaalsocialisme voortkomt, en welke wegen het wil inslaan met betrekking tot de nationale politiek om zijn uiteindelijke doel te bereiken: de nationaalsocialistische Duitse staat, de stand van zaken van arbeid en prestaties. Dit werk wil deze taak vervullen.

Wij zullen dus het uitgangspunt, de weg en het doel van het nationaalsocialisme moeten belichten. Wij zullen aantonen waarin de Duitse nationaalsocialistische staat wezenlijk zal verschillen van de bestaande staat, welke terreinen wezenlijk onaangeroerd zullen blijven, op welke terreinen wezenlijke hervormingen zullen plaatsvinden en waar wezenlijk nieuwe wegen zullen moeten worden ingeslagen.

We zullen nieuwe wegen moeten zoeken en ontdekken voor het openbare leven, met name voor het nationale financiële beleid, voor de behandeling van de rassenkwestie en de daarmee samenhangende vraagstukken. We zullen bovendien fundamenteel moeten ingaan op vijandige bezwaren, verdraaiingen en leugens die al luid en duidelijk zijn geworden.

De taak die wij onszelf hebben gesteld is buitengewoon groot, maar vormt toch slechts een klein deel van de totale omvang van de vernieuwing van Duitsland.

Alle moeite zou tevergeefs zijn als een vastberadenheid tot de dood en de ongebreidelde wil van een leider werkte niet aan de doeltreffendheid van de ideeën.

De sterkste wil zou nutteloos zijn als we in ons hart niet onwrikbaar een helder beeld zouden dragen van hoe deze Duitse staat - Duitsland, het land van onze vaders en kinderen - *er volgens onze wil uit zou moeten zien - na onze overwinning!*

Machine Translated by Google

1. De fundamenten

De morele fundamenten

De grondslag van het nationaalsocialistische staatsmanschap is volledige verantwoordelijkheid ten opzichte van het volk en ten opzichte van zichzelf.

"Het algemeen belang gaat boven het eigenbelang" is de eerste wet van het nationaalsocialisme.

Het lijkt misschien vreemd dat een dergelijk principe algemeen voor een staat moet worden vastgesteld, want we kennen uit de geschiedenis perioden waarin het welzijn van het geheel in de ogen van de heersers de basis vormde van hun staatsbestuur. Als het vandaag de dag nodig is om dit principe boven alle andere overwegingen te stellen, is dit slechts de uitdrukking van het feit dat de huidige maatschappelijke omstandigheden allesbehalve de uitdrukking zijn van dit enige juiste politieke sentiment. We zien in dit eerste principe eveneens hoe nauw moraliteit en economie met elkaar verweven zijn.

Het algemeen belang vóór het eigenbelang is in de eerste plaats een morele eis. Maar het drukt tegelijkertijd met uitstekende taalkundige helderheid de hiërarchische ordening uit tussen het welzijn van het geheel en het gerechtvaardigde streven van het individu naar persoonlijke verwerving en eigendom. Dit nationaalsocialistische principe sluit daarom geenszins privébezit uit. Integendeel: het nationaalsocialisme erkent volledig en volledig de betekenis van eigendom. Het weet dat persoonlijk bezit en het recht om vrij over een verworvenheid te beschikken de basis vormen van elke economie en, daarbuiten, van elke hogere cultuur; maar het nationaalsocialisme heeft eveneens erkend dat voor de erkenning van privébezit zeer duidelijke grenzen moeten worden getrokken, namelijk waar eigendom een louter machtsinstrument wordt en op uitbuitende wijze wordt ingezet tegen het welzijn van het geheel.

Er is waarschijnlijk nauwelijks één serieus denkend persoon die dit eerste beginsel in deze algemene vorm zou willen tegenspreken. De moeilijkheid zal liggen in de juiste afweging van publieke belangen tegen die van de individuele privépersoon. Ondanks de ongetwijfeld bestaande
Hoewel er overeenstemming bestaat over het feit dat overwegingen van het algemeen belang voorrang moeten hebben op privébelangen, is er opmerkelijk genoeg, volgens de onder ons geldende rechtsopvattingen, juist met betrekking tot de vorm van het gebruik van eigendom, geen morele beperking vastgesteld die verder gaat dan het strafrecht. Het is weliswaar verboden om met geweld te handelen tegen een medemens (afpersing - moord -
(doodslag - verraad en onrechtmatige verrijking, enz.), maar het is nooit en nergens verboden geweest om onmetelijke rijkdom te vergaren en daarbij gebruik te maken van de vaak nogal dubieuze bank- en beurstechnische middelen. Bovendien geeft de wet elke schuldeiser het recht om een nalatige schuldenaar meedogenloos van zijn huis en bezittingen te beroven wanneer ongunstige omstandigheden -
Ziekte, overlijden, misvorming, misoogsten en hongersnood maken het nakomen van aangegane verplichtingen onmogelijk. Elke ervaren rechter kan talloze gevallen aanhalen waarin onze rigide wetgeving het economische bestaan heeft verwoest, gevallen waarin elk gezond rechtvaardigheidsgevoel zich verzette tegen het uitleveren van een hardwerkende, ijverige man die echter door tegenslag werd geplaagd, tijdelijk aan de brute druk en greep van de schuldeiser.

De onbeperkte erkenning van het persoonlijke recht op behoorlijke en wettelijke aanspraken in het algemeen moet logischerwijs leiden tot het schaden van het algemeen belang door de egoïstische uitbuiting van dit fundamenteel omgekeerde, antisociale rechtsidee, in tegenstelling tot ons staatsbeginsel "Algemeen belang gaat boven eigenbelang".

Machine Translated by Google

In tegenstelling tot de valse fundamentele formulering die onder ons heerst, is er het kapitalistische, het andere uiterste, het marxistische idee van de staat en de economie. Het fundamentele idee van deze economische vorm is de ontkenning van privébezit. De marxistische doctrine gaat zelfs zo ver dat ze eigendom direct verklaart als "diefstal" (Proudhon)15. Ze eist, in het buitenlandse jargon dat vooral voor Duitse proletariërs zo onduidelijk is, de "onteigening van de onteigenaars"16 - met andere woorden, de onteigening van eigendom! Deze staats-, volk-, cultuur- en economievernietigende doctrine heeft haar extreme maar logische verwezenlijking gevonden in het Russische bolsjewisme. Vanuit economisch oogpunt kan dit uiterste worden samengevat in de zin:

"Alles is van iedereen".

Het gaat hier om een depersonalisatie van eigendom, om een overdracht van alle eigendom aan het anonieme eigendom van het geheel.

Het nog steeds onder ons heersende extreme recht op onbeperkt eigendom heeft ons daarentegen al geleid tot de laatste stap naar de tempel van de god Mammon, op wiens deur in gouden letters staat: "Alles behoort aan de Ene". Zelfs deze angstaanjagende economische vorm moet evenzeer leiden tot een depersonalisatie van eigendom – zij het op een andere manier – doordat uiteindelijk de hele werkende mensheid hier gedwongen wordt tot een angstaanjagende schuldslavernij aan een anonieme financiële macht.

In schril contrast met de zojuist beschreven economische uitersten van het marxistisch socialisme en het hoogkapitalistische mammonisme van de westerse democraten, eist het economisch ideaal van het nationaalsocialisme de verwezenlijking van het principe "Ieder het zijne".

Juist in dit principe zijn moraal en economie opnieuw nauw met elkaar verbonden. Het wegnemen van morele principes uit het commerciële leven is inderdaad zo kenmerkend voor de huidige economie, waarin juist de overmacht van groter bezit, grotere sluwheid, de kunst om het staatsgezag te ontwijken, zelfs in de meest riskante zaken, de doorslag geeft. Een blik op de duizenden, veelal duistere wezens die in alle grote steden hun onheil stichten, die over fantastische sommen beschikken, een blik op de verschillende rechtszaken die ondanks alle weerstand van de deelnemers voor de rechter komen, laat zien hoe afschuwelijk verdorven de huidige commerciële moraal is. Laten we, in contrast daarmee, de afschuwelijke ellende beschouwen in de kringen van de middenklasse en van de getrouwde werkende mensen die geen melk en brood meer kunnen betalen voor hun baby's en opgroeiende kinderen. Laten we duidelijk zijn dat over het algemeen in veel, veel gevallen met eervol werk nauwelijks de basisbehoeften voor het leven kunnen worden verdiend, vooral niet wanneer er kinderen moeten worden verzorgd en opgevoed. De nood van de intellectuele en vrije beroepen overtreft alle maatstaven; kunstenaars van de allereerste orde, vooral wanneer hun oriëntatie niet overeenkomt met de Joodse oriëntatie van smaak die vandaag de dag heerst, worden botweg aan de honger overgeleverd; authentieke Duitse gedichten kunnen geen publieke uitvoering krijgen. Maar volkomen onbeschrijfelijk is de nood van hen die, door het wanbeheer van de staat met betrekking tot het financiële beleid, van hun spaargeld zijn beroofd, de gepensioneerden en gepensioneerden met een klein vermogen, de oorlogsinvaliden, zij die gedwongen zijn tot liefdadigheid, evenals al diegenen die hebben vertrouwd op de zekerheid van staatsobligaties, evenals op de stabiliteit van onze nationale munt en de gouddekking van de mark. Zo'n toestand is een ontbinding van de economie - anarchie. Vlijt wordt beloond met onvoldoende beloning, luiheid wordt beloond, eervolle handel lijdt in nood, ongezonde handel, tussenhandel en winstbejag floreren het best van allemaal. Hoe superieur een productie in culturele aspecten is, des te slechter is de beloning die kan worden verkregen. Vertrouwen wordt beloond met

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) verklaarde in zijn werk uit 1840 Qu 'est-ce que la proriete? dat "la propriete c'est le deel".

16 Deze uitdrukking, ontleend aan het Franse 'Texpropriation des expropriates', wordt door Marx gebruikt in Das Kapital, I, Hoofdstuk 24: "Het laatste uur van het privébezit slaat toe: de onteigenaars worden onteigend".

verraad, en wel door de staat, die de beschermer van wet en rechtvaardigheid zou moeten zijn, de advocaat van de publieke moraal.

Wij hoeven helemaal niet meer te wijzen op de corruptie in het openbare leven, de judaïsering en de verarming van de pers en de jammerlijk machteloze en onwaardige leiding van ons buitenlands beleid om de extreme degradatie van ons openbare leven en onze economische moraal aan te tonen.

Tegenover deze materialistische verarming en besmetting van het openbare leven stelt het nationaalsocialistische staatsidee het beproefde principe van staat en economie: *"Ieder het zijne* ", maar bovenal: *"Algemeen belang boven eigenbelang".* Met de verheffing van dit principe tot leidraad van de nationaalsocialistische staat verbindt het nationaalsocialisme zich met de beste en meest glorieuze periodes uit de Duitse geschiedenis.

"Suum cuique"17 was al het economische principe van de gezonde Duitse vroege middeleeuwen, maar vooral gedurende lange tijd werd door de ordening van de gilden ervoor gezorgd dat ieder zijn deel kreeg. De gemeenschappelijke arbeid tussen meester en leerling voor een halve of een derde penning verzekerde de arbeider in ieder geval van zijn inkomen. Beter werk en betere prestaties vonden erkenning en beloning en, bij uitstekende prestaties, roem en rijke verdiensten.

"Suum cuique" siert ook de hoogste Pruisische orde, de Orde van de Zwarte Adelaar, zij het in de bijzondere zin dat haar kroon aan bijzondere verdiensten toekomt. Juist deze interpretatie komt heel specifiek overeen met het nationaalsocialisme – niet zozeer omdat het hier gaat om hofversieringen of eenzijdige verheerlijking van militaire dienst, maar omdat de morele inhoud van de beloonde plichtsvervulling ten opzichte van staat en volk daarin tot uitdrukking komt, een plichtsvervulling die onbaatzuchtig en zonder voorafgaande achting voor slinkende lonen wordt verricht, met een verdringing van persoonlijke belangen naar de achtergrond, geboren uit een innerlijk dwingend verantwoordelijkheidsgevoel jegens staat en volk.

Wij, nationaalsocialisten, breiden dit principe ook in de andere richting uit. We voegen aan het "ieder het zijne" van de Duitse Middeleeuwen en aan het idee van "zijn kroon verdienen" van Friedrichs staat, met de grootste nadruk toe: *"Aan de misdadiger zijn straf!".* Ieder het zijne, zijn kroon verdienen, aan elk ordelijk en eervol werk een passende beloning, aan elke bijzondere prestatie een hogere beloning, aan elke arme en iedereen die onschuldig in nood is geraakt voldoende hulp uit publieke middelen, maar evenzeer aan allen die handelen in strijd met de openbare moraal en economische fatsoenlijkheid - de verdiende straf.

Wij benadrukken echter dat het geenszins binnen de plichten van de nationaalsocialistische staat valt om de staatsburger individueel in economische aangelegenheden te controleren, dat de economie het best gedijt, zoveel mogelijk vrij van bureaucratische voogdij. We weten ook dat een risicovermindering voor elke individuele staatsburger door de staat – eerder in de zin van Naumanns "risicoloze mens", dat wil zeggen van een mens voor wiens bestaan de staat zou moeten zorgen – precies het tegenovergestelde zou bereiken van wat Naumann ervan verwachtte.18 *De plicht van de staat moet beperkt blijven tot het scheppen van de voorwaarden voor een economie die zichzelf in stand houdt.*

---

[17] Ieder zijn meug

18 Friedrich Naumann (1860-1919) was een protestants theoloog en liberaal politicus die in 1896 de Deutsche Demokratische Partei (DDP) oprichtte en via zijn tijdschrift Die Hilfe een vorm van sociaalliberalisme propageerde. Na de Eerste Wereldoorlog werd Naumann de eerste voorzitter van de Deutsche Demokratische Partei (DDP).

zo vrij mogelijk van de afschuwelijke woekerverschijnselen die wij in de huidige rentekapitalistische staat kennen.

Het welzijn van de staat moet daarom opnieuw de hoogste wet worden, de efficiëntie van de staat moet het principe "algemeen belang boven eigenbelang" vooropstellen, vóór alle andere overwegingen.

Dit principe vereist echter dat staatslieden, ambtenaren en mensen die hoge posities bekleden in het openbare leven, een kenmerk hebben dat tegenwoordig vrijwel geheel is verdwenen uit de regering en het openbare leven: verantwoordelijkheid.

Ons hele openbare leven staat vandaag de dag in het teken van onverantwoordelijkheid. De afgevaardigden zijn niet verantwoordelijk voor – men zegt zelfs "immuun voor" – wat ze in het parlement doen en zeggen.
Een wanhopige term, zeker als je bedenkt dat deze uitdrukking uit de geneeskunde komt, waarin gezegd wordt dat een lichaam al zo verzadigd is met gifstoffen dat nieuw toegediende gifstoffen het lichaam veel minder of helemaal niet schaden, terwijl een gezond lichaam eraan zou sterven. De fracties zijn niet verantwoordelijk voor de beslissingen van de meerderheid, de ministers zijn niet verantwoordelijk voor de uitoefening van hun ambt, want zij zijn slechts functionarissen van de partijen die juist deelnemen aan de regeringsvorming. Als er iets misgaat, lijdt het volk inderdaad de grootste schade, maar de zogenaamd verantwoordelijke minister wordt slechts vervangen door een andere, even onverantwoordelijke partijfunctionaris. Van echte verantwoordelijkheid is geen sprake.

Reeds het beroep op de Almachtige in het tijdperk van het goddelijk recht van koningen was helaas maar al te vaak een heel bijzondere vorm van de onverantwoordelijkheid van de heersende heren - (zeldzame uitzonderingen voor wie de verantwoordelijkheid jegens hun god synoniem was met hun verantwoordelijkheidsgevoel jegens hun volk worden uitdrukkelijk erkend). Over het algemeen was deze geliefde god echter uiteindelijk altijd slechts een comfortabel beschermend schild waarachter, op de trap van de ambtenaar die alleen verantwoording verschuldigd was aan zijn meerdere, van de minister die alleen verantwoording verschuldigd was aan zijn koning en van de heerser die alleen verantwoording verschuldigd was aan zijn god, de meest ongelooflijke onverantwoordelijkheid van de heersende klasse en haar vertegenwoordigers ten opzichte van de werkelijke levensbehoeften van het volk verborgen kon blijven.

Het nationaalsocialisme zal radicaal een einde moeten maken aan deze door de staat gesanctioneerde onverantwoordelijkheid.

'Hoogste verantwoordelijkheid' zal in ijzeren letters boven de toegangspoort tot de nationaalsocialistische staat staan. Wie de eer heeft een leidende positie te bekleden voor de belangen van een groot volk, kan niet genoeg aan zijn verantwoordelijkheid herinnerd worden. Sterker nog, alleen hij kan een leider zijn die dit diepste verantwoordelijkheidsgevoel in zijn borst draagt. Voor alle overheidsdienaren en voor hen die in het openbare leven staan, moet deze verantwoordelijkheid uitdrukkelijk worden vastgelegd en ook met meedogenloze strengheid worden uitgevoerd. Alleen zo kan een herstel, om zo te zeggen, daadwerkelijk worden afgedwongen.
Alleen op deze manier kan het meest kostbare nieuw leven worden ingeblazen en groeien, waardoor de leider en het volk weer een echte nationale en historische gemeenschap kunnen worden: vertrouwen. En vanuit vertrouwen kan dan het geloof weer groeien dat, met de verantwoordelijkheid van de leider, een herstel en vernieuwing van Duitsland teweeg zal brengen, een heropleving van de Duitse ziel, in een nationalistische staat van werk en prestatie waarin ieder zijn eigenheid zal vinden.

Machine Translated by Google

De economische fundamenten

In een gezond economisch lichaam kunnen moraliteit en nationale economie niet van elkaar gescheiden worden. Anders lijdt de economie op de meest ernstige wijze, vooral met betrekking tot de meest eervolle taak van elke economie: *het voldoen aan de vraag.* Zonder vertrouwen in de handel, zonder ijver, zonder de loyaliteit van ambtenaren en arbeiders kan geen enkele arbeid floreren.

Efficiëntie, rechtvaardigheid, ondernemersgeest, energie en wederzijds vertrouwen tussen allen die deelnemen aan een economische taak zijn onmisbare voorwaarden voor het welvaren van elke economie. Al deze zaken hoeven slechts te worden gezegd om hun uitzonderlijke betekenis te erkennen.

Iedereen die in het heden en het recente verleden economisch actief is geweest, weet in hoeverre deze mooie dingen vandaag de dag ontbreken. En wie lijdt uiteindelijk de schade van de heilsdoctrines van het marxisme en zijn operationele methoden, de stakingen, sabotage en nalatig en slordig werk? – Maar uiteindelijk alleen de bevolking zelf, die door dergelijke staats- en volk-desintegrerende doctrines elk gemeenschapsgevoel heeft verloren en haar belangrijkste werk ziet in de klassenstrijd. Daarom moeten ook de klachten die vooral vanuit nationalistische kampen klinken, tot deze kant gericht zijn: dat we geen volk meer zijn, dat we eerst weer een volk moeten worden als we onze verloren machtspositie en internationale status willen herwinnen.

Deze klachten zijn terecht, maar met klachten kom je niet verder. Het marxisme aarzelde niet om zijn economische en politieke ideaal te verwezenlijken toen het daartoe de macht had, het schuwde de brute onderdrukking van dissidenten niet: in Rusland bracht het zijn vijanden voorgoed tot zwijgen door de gehele burgerlijke intelligentsia af te slachten, onder ons door middel van de wetten ter bescherming van de republiek.19 Het verwerven van politieke macht is uiteraard de voorwaarde voor elke economische of nationale politieke hervorming. Dat weten we net zo goed als de communisten en de sociaaldemocraten, maar wij willen politieke macht niet omwille van de macht zelf, niet om de verworven machtspositie tegen een bepaalde klasse uit te buiten, maar om de voorwaarden te scheppen voor een economische vrede tussen de nationale kameraden, verenigd in een werkgemeenschap. *Het vervullen van de vraag20* is de taak van de nationale economie – niet de winstgevendheid, die vandaag de dag bijna uitsluitend doorslaggevend is bij de productie van goederen. Met deze fundamentele houding van het nationaalsocialisme komen we in duidelijke tegenstelling tot de fundamentele economische ideeën van de kapitalistische staat. Niet wat noodzakelijk was, werd in de eerste plaats geproduceerd, maar wat winstgevend was. Alles wat niet voldoende rente en dividend beloofde op te leveren, werd van meet af aan niet opgenomen. Een bijzonder duidelijk voorbeeld van de winstgevendheidswaanzin van de huidige rentekapitalistische economie kan zijn dat woningbouw, ondanks de schrikbarende behoefte aan woningen – dus ondanks de meest dringende behoefte – simpelweg niet wordt uitgevoerd omdat het niet rendabel is! Dat woningbouw, nationaal politiek gezien in hogere zin, inderdaad rendabel zou zijn, behoeft hier geen verdere uitleg, maar is direct duidelijk uit wat hierboven is gezegd, met name met betrekking tot de maatschappelijke taken van de staat. Bovendien, als de mensen honger lijden en bevriezen, dan ziet een op winst gerichte kapitalistische economie het op geen enkele manier als haar plicht om in deze behoefte te voorzien door de productie van goedkope en goede schoenen, kleding en ondergoed, enz., want met de verminderde koopkracht van de bevolking is dit niet "rendabel". Aan de andere kant is de luxe-industrie in alle sectoren volop in bedrijf, want nooit eerder was moeiteloos verworven rijkdom zo

---

[19] Na de oorlog heeft Duitsland een soortgelijke wet, de Bundesgesetz für die Bescherming der Grondwet. (Bundesverfassungsschutzgesetz), die in 1950 werd aangenomen.

[20] Onder het vervullen van de vraag wordt verstaan de bevrediging, door middel van betaalbare prijzen, van de levensbehoeften van de de totaliteit van allen die met elkaar verbonden zijn in een nationale gemeenschap.

Machine Translated by Google

gretig om zich te omringen met pure luxe zoals vandaag. Maar het kapitalistische idee van winstgevendheid wordt feitelijk een economische onzin in de takken van onze economie die vandaag de dag alles beheersen, in het bank- en beurssysteem. Het feit dat de banken de macht hebben, bewijst op de meest treffende wijze de economische zinloosheid van het kapitalistische idee. Met de "productie" van de banken en beurzen is nog nooit een kind gevoed, nog nooit een bevroren persoon gekleed, in het algemeen is nog nooit in de kleinste levensbehoeften voorzien. Deze bewering is geenszins een demagogische kreet, ze omvat niet eens de overbodigheid van de instellingen voor geldtransacties, ze laat slechts in alle duidelijkheid zien wat een enorm verschil er bestaat tussen een werkelijk nationale economische vraagbevrediging, zoals nationaalsocialistische wensen, en een volledig privaat-kapitalistisch georiënteerde, op winst gebaseerde economie.

Ook de nationaalsocialistische staat zal zijn banken en andere financiële instellingen hebben, maar zij zullen niet langer de heersers van de nationale economie zijn, maar hun dienaren. Geld zal niet langer de heer van de staat en het volk zijn, maar slechts het noodzakelijke hulpmiddel voor de uitwisseling van goederen. Wij weten precies dat deze strijd tegen het bank- en beurskapitaal de zwaarste strijd voor de nationaal-socialistische beweging zal zijn, omdat de grootste macht die de aarde ooit gekend heeft, vandaag de dag geconcentreerd is in het bank- en beurskapitaal.
Het gaat hier om een strijd om de macht op leven en dood, en de tegenstander weet dat beter dan de meeste van onze vrienden en volgers. Deze strijd zal zoveel moeilijker zijn, omdat hele bevolkingsgroepen nog steeds gevangen zitten in de winstwaanzin.

Een fundamentele vraag die hier nogmaals met alle duidelijkheid beantwoord moet worden, is de vraag hoe het nationaalsocialisme zich fundamenteel verhoudt tot eigendom. Uit de fundamentele observaties van het eerste hoofdstuk, en vooral uit de daar beschreven fundamentele tegenstelling tot het marxistisch socialisme, vloeit voor het nationaalsocialisme als vanzelfsprekend de *fundamentele erkenning van eigendom voort.* Deze erkenning van privébezit is te diep verankerd in het Arische leven. De creatieve geest die de omgeving erkent, die de omgeving beschouwt om daaruit zijn wereld te scheppen en vorm te geven, de creatieve mens die door hard werken de vruchten ervan uit de aarde plukt, die zich vestigt, voor zichzelf huizen en steden bouwt, die, na zich gevestigd en geworteld te hebben in de kring van zijn verwanten, zijn raciale kameraden, de mens die vervolgens via zo'n in de bodem gewortelde infrastructuur naar een hogere cultuur gaat en voor zichzelf zijn – de – wereld schept in een hogere intellectuele zin, op het gebied van filosofie, poëzie, muziek, kunst en beeldhouwkunst – deze mens kan het zich zeker niet anders voorstellen dan dat de werken van zijn hand, die uit hemzelf zijn ontstaan, ook zijn eigendom zijn. Uit deze kennis van de creatieve mens ontstaat direct respect voor het eigendom van anderen en ontstaat recht.

In fundamentele en onverzoenlijke tegenstelling tot de scheppende geest staat de hebzuchtige, diefachtige geest van andere, anders geaarde mensen, die de adem van de schepping nooit hebben gekend, die rusteloos van plaats naar plaats trekken, die zich nergens kunnen vestigen, die zich niet expansief hebben ontwikkeld en vanuit de grond, in een lange ontwikkeling naar steeds hogere cultuur, maar, met hun rusteloos bewegende geest en met hun geld, van land naar land trokken, nadat ze de individuele steden of stukken land hadden "begraasd". Zelfs op de akkers van de scheppende naties stond de Jood wezenlijk ver af van de werkelijke productie; we kennen de Jood niet als boer, niet als handelaar, niet als ingenieur of bouwmeester, niet als fabrieksarbeider of loonarbeider, en het ware scheppende genie is hem zelfs in de schone kunsten en de wetenschappen vreemd. De bewegende geest begint zijn karakteristieke activiteit pas waar een scheppende hand een werk heeft geschapen, een object is geproduceerd, daar weet de hebzuchtige geest deze goederen te verkrijgen voor

zichzelf en om ze te verplaatsen naar zijn financieel voordeel. Niet om te voorzien in de nationale economische vraag, maar om zo hoog mogelijke winst voor zichzelf te behalen uit deze handel van productie naar consumptie, plaatste het zich tussen producent en consument – de handelaar ontstond. Vandaag de dag is de handelaar en geldwisselaar de raad van bestuur en bankier geworden. De economie van de hele wereld is op de meest zinloze manier op zijn kop gezet. De slimme, inventieve, gedurfde, creatieve en productieve geest regeert niet langer; de kromme geest, niet in staat om zelf iets te creëren, uitbuitend en hebzuchtig, regeert. Geld regeert over werk en bloed.

De beweeglijke geest van de Jood heeft alles mobiel kunnen maken, zelfs het land via hypotheken, de grootste, al lang bestaande industrieën via anonimisering en via de naamloze vennootschap, en via de staatsobligatie-economie heeft het internationale kapitaal zelfs de regeringen van hun bevolking gescheiden. Tegenwoordig zijn alle regeringen afhankelijk van grote leningen en zijn ze ten opzichte van hun bevolking slechts de rente-incassanten voor hun anonieme heren op Wall Street, in de City of London en in Parijs.

Deze korte observaties hebben ons het diepste geheim van de onverzoenlijke tegenstelling tussen scheppende volkeren en de hebzuchtige Jood onthuld. "De Ariër schept, de Jood grijpt de wereld voor zichzelf.

Hier kan kort worden toegevoegd dat er een zeer subtiel verschil bestaat tussen eigendom en bezit. Bezit hoeft helemaal niet noodzakelijkerwijs eigendom te zijn, bezit kan niet zelfgecreëerd zijn. In het geval van bezit wordt de oorsprong van het bezit niet in twijfel getrokken. De Jood heeft zich het bezit van de Arische volkeren toegeëigend en heerst nu over de scheppers door middel van zijn financiële macht. Deze geabstraheerde vorm van eigendom in de vorm van wettelijke vorderingen, obligaties, hypotheken, enz. heeft de hele wereld vandaag de dag *via rente onderworpen aan kapitaal.* De rentekapitalistische economische vorm kent over het algemeen geen grenzen aan bezit; zij laat hele naties met al hun arbeid onderworpen worden aan rente van een handvol bank- en beursmagnaten.

Tegenover deze niet weinig angstaanjagende rentekapitalistische roofeconomie stelt het nationaalsocialisme de *beperking van het eigendomsrecht.* Het principe voor deze beperking ligt in de zin: "Algemeen belang gaat boven eigenbelang". Dat deze grens voor eigendom bovendien zeer hoog kan worden opgetrokken, blijkt uit het feit dat het nationaalsocialisme zelfs de grootste industriële werken, zolang ze in privébezit blijven van de makers (denk aan Krupp, Mannesmann, Thyssen, enz.), geenszins zal afwijzen als in strijd met de belangen van het geheel, vooral niet wanneer de eigenaren van deze grote werken gevoel en begrip hebben voor maatschappelijke vraagstukken en de juiste grenzen weten te vinden tussen passend eigen gewin uit de productie, een adequate prijsstelling voor de afzet en de bevrediging van de vraag van de nationale economie, en een overeenkomstige en waardige vorm van deelname van de werknemers aan de opbrengsten van de werken.

Hier komen we tot korte fundamentele observaties over de externe vormen van productie. De sterk groeiende Duitse economie vóór de oorlog werd gekenmerkt door een zeer gelukkige mix van grote, middelgrote en kleine bedrijven. Nu schuilt er in de tendens tot grootbedrijf over het algemeen inderdaad een gevaar voor de nationale economie, voor zover de volgende stap boven het grootbedrijf niet langer de bevrediging van de vraag dient, maar de hoogkapitalistische belangen van marktdominantie en prijsdictatuur. Niettemin wordt onomwonden erkend dat bepaalde industrieën alleen als grootbedrijf kunnen functioneren. Dit geldt voor die industriële sectoren die we doorgaans als zware industrie aanduiden. Zonder hier in details te willen treden, kan in wezen worden gesteld dat de nationaalsocialistische staat geen reden heeft om fundamentele veranderingen in deze externe vormen van de economie na te streven. Het nationaalsocialisme verwerpt elke vorm van "socialisatie of nationalisatie" in marxistische zin. Ons economisch ideaal eist een zo groot mogelijke

Machine Translated by Google

aantal economisch vrije bestaansvormen, juist in het midden- en kleinbedrijf. We weten dat alleen de vrije en onafhankelijke mensen die vrij over hun werk en hun arbeidsinkomen kunnen beschikken, vervuld zijn van een serieus verantwoordelijkheidsgevoel ten opzichte van hun werk, dat alleen op deze bodem krachtige persoonlijkheden ontstaan en dat alleen op de bodem van *vrijheid en verantwoordelijkheid* het gemeenschapsgevoel bloeit dat degenen die door gemeenschappelijk werk verbonden zijn, verenigt tot een gemeenschap van leven en bestemming en hen daarmee tot een vrije, zelfbewuste natie maakt.
Alleen op een dergelijke bodem kan het welzijn van het individu verenigd worden met het welzijn van het geheel.

Over de grenzen van de staat en de economie

Manchesterisme21 en staatssocialisme zijn elkaars tegenpolen als het gaat om het vaststellen van de grenzen die de staat moet respecteren bij zijn inmenging in de economie. De eerste doctrine eist zoveel mogelijk vrijheid van elke staatsvoogdij; zij zou de staat het liefst gedegradeerd zien tot de rol van nachtwaker. Staatssocialisme gelooft dat de meeste bedrijven het best door de staat zelf geleid en beheerd kunnen worden. De meest extreme vormen van socialisatie of nationalisatie, de Russische term voor het runnen van de ondernemingen door iedereen, hebben iedereen die de socialistische experimenten onpartijdig en met onomstotelijke helderheid heeft waargenomen, laten zien dat dergelijke communistische productievormen op de lange termijn onhaalbaar zijn.
Wie onze uitleg over de grondslagen van de economie heeft gevolgd, zal zonder moeite de innerlijke redenen voor dit fenomeen kunnen herkennen. Enerzijds de onderdrukking van het ondernemersinitiatief, het gebrek aan winstoogmerk, de afschaffing van de concurrentie, anderzijds de meedogenloze dwang tot arbeid die door de Sovjets werd uitgeoefend, moet het productievoordeel tot een minimum beperken.

De geleidelijke, mildere vorm van "staatscontrole" van bedrijven, zoals we die kennen uit ons Duitse economische leven, kan alleen succesvol en voordelig worden toegepast in verschillende sectoren van de publieke economie. In sectoren die concurreren met de vrije economie, met name op het gebied van grootschalige industriële productie (kolen), is het commerciële succes sterk beperkt in vergelijking met de vrije economie, die in staat is om alle belangrijke beslissingen sneller en onafhankelijker te nemen dan noodzakelijkerwijs mogelijk is in het geval van staatsbedrijven. Om een juist oordeel te kunnen vellen over welke bedrijven in het algemeen geschikt zijn voor staatscontrole, moeten we duidelijk zijn over de positie die de staat inneemt in de totale werking van een nationale economie.

We hebben uitgelegd dat het nationaalsocialisme de taak van de economie ziet in het vervullen van de vraag. Producent en consument, fabrikant en gebruiker, zijn de twee belangrijkste deelnemers aan elke economie. Nu weten we dat het gebruik uiteindelijk altijd en overal puur individueel is, of heel duidelijk uitgedrukt: elk stuk brood kan immers slechts door één persoon worden geconsumeerd, kleding is ook uitsluitend bestemd voor persoonlijk gebruik, een fiat biedt te allen tijde slechts onderdak aan een kleine, verbonden kring, de werkplek biedt te allen tijde slechts plaats aan een misschien groter, maar nog steeds beperkt aantal werkgenoten, zodat we helemaal niet kunnen spreken van een gemeenschappelijke consumptie of gebruik van producten. Als consumptie dus uiteindelijk individueel is, geldt dat ook voor productie, voor de productie van goederen. Hoe waardevoller het product van productieve arbeid is, des te duidelijker is het dat dit uitsluitend voortkomt uit een zeer persoonlijke scheppende kracht.
Voor de werken van de geest op het gebied van de wetenschap en de schone kunsten, op het gebied van technische uitvindingen en ontdekkingen is dit onmiddellijk duidelijk, maar zelfs in het geval van samengesteld werk in

21 Manchesterisme is de economische stroming die in de 19e eeuw in Manchester ontstond als reactie op de protectionistische Cora-wetten van 1815 en 1846. Het pleitte voor vrijhandel en steunde de industriëlen tegen de agrarische belangen van de landadel. De belangrijkste voorstanders van deze stroming waren Richard Cobden (1804-1865) en John Bright (1811-1889).

Machine Translated by Google

Fabriekachtige bedrijven, waarin de mechanisatie door machines bijna volledig de individuele arbeid van de mens onderdrukt, geldt uiteindelijk nog steeds dat het paar schoenen dat juist deze arbeider vervaardigt, alleen door deze en niet door een ander kan worden vervaardigd. De kwaliteit van de producten daalt echter met de toenemende mechanisatie. Ook in de landbouw geldt al de oude regel: "Het oog van de heer mest het vee", dat wil zeggen dat alleen de persoonlijke zorg van de fokker de beste resultaten oplevert.

Alle pogingen van de communistische economie zijn keer op keer in een complete mislukking geëindigd. We moeten daarom fundamenteel verklaren dat zowel consumptie als productie in strijd zijn met socialisatie. Zodra de mensheid de oorspronkelijke economische vormen van individuele economie binnen het gezin verliet en overging op complexere economische vormen door middel van arbeidsdeling en grote staatsgemeenschappen had gevormd, kwam er tussen productie en consumptie iets nieuws: *handel en commercie en het financiële systeem.*

Deze zeer eenvoudige economisch-filosofische observatie geeft ons het duidelijkste bewijs van de terreinen waarop de staat zijn economische activiteit moet beperken. Het is inderdaad meteen duidelijk dat het hier gaat om zaken waarin ieder individu evenveel belang heeft. En het is niet meer dan logisch dat de staat hier zijn takenpakket vindt als belichaming van de gemeenschappelijke belangen.

Als onze economische filosofie klopt, moet de staat op een van deze gebieden iets voorbeeldigs hebben gepresteerd, mocht hij er al een hebben geprobeerd. Dit heeft hij ook gedaan op het *gebied van transport.* De prestaties van de Duitse spoorwegautoriteiten vóór de oorlog waren ronduit voorbeeldig, en dat zijn ze zelfs vandaag de dag nog, in die mate dat de oude plichtsgetrouwheid en nauwgezetheid nog steeds de boventoon voeren. Ook aan het niet-overheidsspoorwegsysteem in Amerika wordt vaak bijzondere perfectie toegeschreven; dit geldt in zekere zin ook, aangezien het verkeer er vrijer verloopt en veel kleine moeilijkheden, die bij ons aan het bureaucratische systeem verbonden zijn, nauwelijks vermeden hadden kunnen worden. Zelfs de bouw van locomotieven van grote afmetingen in Amerika wekte eerder verbazing bij ons, maar de belangrijkste reden hiervoor was dat de bredere spoorbreedte van het Amerikaanse spoorwegnet dit technisch inderdaad gemakkelijker mogelijk maakte. Maar dit is geen aspect van transport, maar een technisch feit dat niet tot het bereik van onze observaties behoort. Aan de andere kant is voor onze vraag veel belangrijker de veiligheid van het transport op de spoorwegen. Op dit gebied waren de Duitse spoorwegen zich voortdurend bewust van deze hoogste taak van het staatsvervoer en kunnen ze zich ook de reputatie toe-eigenen dat ze, technisch en organisatorisch, alles hebben gedaan wat mogelijk was. Met welke onverantwoordelijke roekeloosheid het leven van de reizigers juist op dit gebied bij de Amerikaanse en Franse spoorwegen in gevaar werd gebracht, blijkt uit de geschiedenis van spoorwegongelukken op de Amerikaanse en Franse spoorwegen vóór de nationalisatie, zolang deze dienden in het kader van de roekeloze winstbejag van de Parijse Rothschilds. – Ook hier zien we dus opnieuw de fundamentele tegenstelling tussen het kapitalistische idee van winstgevendheid en het plichtsbegrip van de vraaggestuurde economie.

De taak van de handel is in de eerste plaats de nationale economie te dienen door goederen en personen veilig, snel en goedkoop naar hun werk- of gebruiksplaatsen te vervoeren. De vraag naar winstgevendheid komt in een staatsbedrijf pas op de tweede plaats, of is slechts een kwestie van tariefbeleid. Tot de handel behoort uiteraard ook het post- en telegraafsysteem. Zelfs hier is slechts de eervolle herinnering aan de prestaties van de Duitse post- en telegraafadministratie voldoende om aan te tonen hoe veilig, snel en betrouwbaar deze belangrijke nationale economische taak door de staat werd vervuld.

Machine Translated by Google

Handel daarentegen is altijd beschouwd als de exclusieve taak van het particuliere ondernemersinitiatief. Tegenwoordig kan over handel niet zo eenduidig worden gesproken als over het transportsysteem. Voor een staatsregulering komt van meet af aan slechts een bepaald type goederen in aanmerking, namelijk massaconsumptiegoederen. Zo weinig begrip als men vóór de oorlog kon verwachten van een staatsregulering van de handel in de belangrijkste levensmiddelen – aangezien de doctrine van de vrijhandel onze nationale economische denkwijze beheerste – zo weinig kan men vandaag de dag, gezien de schaamteloze woeker op de belangrijkste levensmiddelen in de nog steeds niet vergeten naoorlogse periode, verwachten dat het idee dat het de taak van de staat is om te zorgen voor de bereiding, overdracht en distributie van de belangrijkste levensmiddelen in vruchtbare aarde zal vallen. Bij uitzondering vinden we, zelfs onder onze tegenpolen op economisch gebied, de bolsjewisten, pogingen om dit probleem op te lossen, namelijk door middel van staatscontrole op de productie en de distributie ervan. Wat daar mis mee is, zoals we al hebben aangetoond, is de productie altijd vanuit een staatsgecontroleerde positie te willen leiden of te begrijpen. Aan de andere kant is de juiste verdeling van de productie ongetwijfeld een bijzonder belangrijke staatstaak. Het is opmerkelijk dat in Rusland de enige burgerlijke organisaties die bewaard zijn gebleven de landbouwproductie- en consumentencoöperaties waren, kortom die organisaties die zich juist tot taak hadden gesteld de belangrijkste levensmiddelen in het algemeen belang op te slaan en te verzamelen en anderzijds de consument in het algemeen belang te bevoorraden. Het economische leven laat ons nu zien dat dit idee, zelfs onder ons, niet geheel nieuw is, maar dat de coöperatieve gedachte overal steeds meer voet aan de grond krijgt en daarmee de voorwaarden schept die het nationaalsocialisme voor ogen heeft voor de regulering van deze buitengewoon belangrijke kwestie. Het coöperatieve gebruik van landbouwproducten garandeert enerzijds de boer de afzet van zijn producten tegen adequate prijzen, het waarborgt de coöperatieve aankoop van meststoffen, landbouwwerktuigen, enz., en het probeert met name de bevrediging van de vraag te verzekeren door de oprichting van landbouwopslagplaatsen. Anderzijds hebben de consumentenverenigingen van hun kant zeer praktische maatregelen genomen om de producten zo direct mogelijk aan de consumenten te leveren, vooral met de onderdrukking van de tussenhandel. Een samenvoeging van de productiecoöperaties en de consumentencoöperaties onder staatstoezicht is bestemd om deze kwestie op te lossen.

Ook hier is de kern van de vraag weer: *niet winstgevendheid, maar het vervullen van de vraag is de eerste taak van de economie.*

Voor de handel blijft er meer dan genoeg over om zich mee bezig te houden, vooral op alle gebieden waar de persoonlijke risicofactor een rol speelt. Voor een voedingsproduct dat altijd en onder alle omstandigheden veilig is, worden de factoren die de ondernemer kenmerken, vanaf het begin geëlimineerd.

Het financiële systeem is het derde en belangrijkste dat onder staatsregulering moet worden gebracht. Geld wordt door veel financiële theoretici uitgelegd als een ruilmiddel voor de uitwisseling van producten; deze uitleg is weliswaar niet onjuist, maar ook niet volledig en onduidelijk. Niettemin drukt deze definitie het juiste gevoel uit dat geld een hulpmiddel is voor de goederenhandel. Het feit dat de staat het privilege van munten voor zichzelf opeist, bewijst al dat de staat geld beschouwt als een bijzonder belangrijk gebied van het openbare leven. Het feit dat de staat een hele reeks artikelen in het Wetboek van Strafrecht heeft opgesteld die betrekking hebben op valsemunterij, bewijst eveneens dat het een publieke aangelegenheid van het hoogste belang is. Sterker nog, de staat bepaalt al lange tijd zelf wat als geld geldt in het openbaar.

Machine Translated by Google

handel. Een speciale oriëntatie van financiële theoretici – de Chartalisten22 – vertegenwoordigt de staatstheorie van geld, die kort en bondig verklaart: "Geld is wat de staat tot geld verklaart". Daarmee is geld volledig gescheiden van de substantie van geld, en het zegel van de staatssoevereiniteit is voldoende om "geld" te maken uit ijzer, aluminium, porselein en vooral papier. Het heden leert ons dat deze theorie in feite werkelijkheid is geworden. De tegenstanders van deze financiële theoretici – de Metallisten23 – klampen zich vast aan het oude idee dat geld een innerlijke waarde moet hebben, dus uit edelmetaal (goud en zilver) moet bestaan. De huidige verhoudingen bevestigen deze oriëntatie niet, want de staat maakt zelfs geld uit papier, en wel geld waarmee men werkelijk iets kan kopen, zelfs als de bankbiljetten van volkomen waardeloos papier zijn gemaakt. Maar de vraag naar de koopkracht van dit geld is een ander verhaal. Hier lijkt de dalende koopkracht van geld, die omgekeerd evenredig is aan de toenemende hoeveelheid papiergeld, de Metallisten gelijk te geven, want de munten van goud en zilver hebben in feite niet het verlies aan koopkracht van papiergeld veroorzaakt. Dit komt echter door een andere reden, namelijk door het warenkarakter van goudgeld. Niet omdat het goudgeld echt goud is, behoudt het zijn koopkracht, maar omdat goudgeld ook een warensoort is. De twintigmarkmunt van vandaag ontleent zijn koopkracht helemaal niet aan het gestempelde staatsmuntteken '20 Mark', maar aan het gehalte aan geraffineerd goud. Maar we kunnen hier niet langer stilstaan bij deze controversiële financieel-theoretische vragen; we zullen uitgebreider op deze vragen ingaan in de weergave van het staatsfinanciële systeem volgens de redenering van de nationaalsocialistische hervorming. Hierbij gaat het erom te erkennen dat het financiële systeem, in het geval van de vraag die ons op dit moment bezighoudt over de grenzen van staat en economie, in ieder geval behoort tot de sectoren die, als een uiterst belangrijke aangelegenheid van het gehele economische leven, net als de handel en het handelsverkeer in de belangrijkste levensmiddelen, absoluut onderworpen moeten worden aan de meest zorgvuldige fiduciaire regulering van de zijde van de staat.

Het belang van het financiële probleem op zich behoeft tegenwoordig geen speciale uitleg. De macht van de grote financiële machten die alles beheersen, is voor iedereen die het wil zien duidelijk zichtbaar. De scherpzinnige mens heeft al lang ingezien dat juist de incompetente, valse manier waarop de staat zich ten opzichte van het financiële stelsel heeft gepositioneerd, de fundamentele oorzaak is van de huidige catastrofale situatie in de staatsfinanciën. Het feit dat de meeste zogenaamde staatscentrale banken helemaal geen zuivere staatsinstellingen zijn, maar naamloze vennootschappen waarin de overheden zich slechts bepaalde toezichtsrechten hebben voorbehouden, geeft al een idee van de verwarrende omstandigheden op het gebied van het publieke fir

De nationale politieke fundamenten

Geen staat zonder macht en, zonder gezag, geen regering. Niets is vanzelfsprekender en directer voor de hand liggend voor het gezond verstand. We moeten het toeschrijven aan de volledige verwaarlozing van ons publieke denken als we, onder ons in regeringskringen, vandaag de dag nog geloven dat we überhaupt kunnen regeren zonder militaire en politieke macht.

Macht zonder machtsinstrument is ondenkbaar; politieke macht en militaire machtsmiddelen beïnvloeden elkaar net zo nauw als economie en moraal niet van elkaar gescheiden kunnen worden. Om verloren macht terug te winnen, is er slechts één middel: het creëren van een militair machtsinstrument.

---

22 Chartalisten zijn voorstander van het gebruik van fiatgeld of door de overheid uitgegeven tokens (Latijn: charta) als nationale munteenheid.

23 Metaalkundigen zijn van mening dat geld zijn waarde ontleent aan edele metalen en verzetten zich tegen fiatgeld, omdat dit geen intrinsieke waarde heeft.

Machine Translated by Google

Hoe vreselijk is ons arme vaderland gestraft omdat het het idee van macht heeft afgezworen en zich heeft overgegeven aan de pacifistische fanfare die we nu dagelijks en elk uur horen. "Om een ergere situatie te voorkomen" hebben we onszelf overgegeven en onze wapens vernietigd, "om een ergere situatie te voorkomen" hebben we het dictaat van Versailles ondertekend, "om een ergere situatie te voorkomen" heeft de Berlijnse regering ja en amen gezegd op alles wat van ons werd geëist, "om een ergere situatie te voorkomen" hebben we elke kwaadaardigheid, elke vernedering, elke uitbuiting tegen ons laten plaatsvinden. Met deze schaamteloze leuze van lafheid en vernedering is het Duitse volk in steeds diepere ellende gestort. We hebben voldaan aan wat van ons werd geëist, en een
De minister die Duitser wilde zijn, Dr. Rathenau24, durfde publiekelijk te verklaren: Er bestaat geen absoluut onvermogen om te vervullen, het gaat er alleen om hoe diep een volk in nood mag raken! Dit betekent met andere woorden - hoewel de woorden van Rathenau al duidelijk genoeg zijn: de Duitse natie is volkomen weerloos, politiek volkomen machteloos, intellectueel bijna afgestompt, ze kan gewoon doorgaan met werken. Ze heeft zich laten belasten met zo'n gigantische schuldlast dat de leden van het Uitverkoren Volk, dankzij deze herstelbetalingen, voor altijd een glamoureus werkvrij leven kunnen leiden in alle landen van de wereld ten koste van de Duitse arbeid. Maar nu bestaat het gevaar dat zelfs de enorme beroepsbevolking van de Duitsers onder de fantastische last bezwijkt. Daarom moeten de Duitsers voortdurend in leven worden gehouden door middel van stimuleringsmiddelen en juist op deze manier aan de grens van hun fysieke prestatievermogen worden gehouden, zodat ze kunnen werken met alle kracht, steeds in de bedrieglijke hoop dat ze zich ooit van hun lasten zullen bevrijden. "Het gaat er alleen om hoe diep een volk in de problemen mag komen!" Dat was het politieke sentiment van minister Rathenau, dat door alle republikeinen zo geprezen werd.

Als we ons dit paradigma van de moderne Duitse staatsmanschap herinnerden, was dat alleen maar om dit zo angstaanjagende voorbeeld, zo dichtbij ons, te bevestigen van een weerloze en wapenloze natie die alles, zelfs elke spot, moet slikken. Hiertegenover staat voor ons het geloof in een extern machtige staat die als enige vrede en vrijheid kan garanderen. We laten historische argumenten links liggen, dit is niet de taak van een manifest, maar een zaak voor de historicus.

De tegenhanger van het idee van extern gestuurde machtspolitiek is de intern gestuurde, rigide rechtsstaat. We kwamen in de Bismarckiaanse machtsstaat vrij dicht bij deze ideale conditie, maar op het gebied van het financiële systeem en de onbeperkte erkenning van privébezit en de daaruit voortvloeiende eisen stonden onze juridische ideeën volledig onder het kapitalistische idee.

Het behoeft geen speciale nadruk dat het nationaalsocialisme in termen van binnenlandse politiek onvoorwaardelijk op het standpunt van de wet staat, voor zover iedereen gelijk moet zijn voor de wet en er geen verschillen in maatschappelijke ordening mogen bestaan. Maar een essentiële transformatie moet gerealiseerd worden met betrekking tot de grondgedachte van de wet die voor de Duitser een innerlijke behoefte betekent, een vrijwillige ondergeschiktheid aan de hogere belangen van het geheel, terwijl de voorschriften van de wet die vandaag de dag bij ons geldt, zich eenvoudig voordoen als een gebod van de macht en wel als geboden van een macht die niet in dienst staat van het geheel, maar juist met betrekking tot de kwesties van het eigendom de bescherming van het eigendom boven de bescherming van het geheel heeft gesteld.

---

24 Walther Rathenau (1867-1922) was een Joodse industrieel en politicus die in 1922 minister van Wederopbouw en in 1922 minister van Buitenlandse Zaken was. Zijn aandringen dat Duitsland zijn verplichtingen onder het Verdrag van Versailles zou nakomen, lokte de vijandigheid van Duitse nationalisten uit en hij werd in juni 1922 vermoord. De reactie van de Weimarregering op deze moord was de afkondiging in juli 1922 van de Republikschutzgesetz (Wet ter bescherming van de republiek), waar Feder vaak naar verwijst.

van de persoon. De vraag naar de nieuwe ordening van het publiekrecht zal in een andere paragraaf nader moeten worden besproken.

Laten we nu kort ingaan op de kwesties rond de externe staatsvorm. Een definitief besluit hierover is absoluut niet urgent. Het kan over het algemeen pas worden genomen na een zeer fundamentele zuivering van onze interne politieke omstandigheden. De enige mogelijke weg naar deze interne politieke zuivering lijkt ons uitsluitend te liggen in een dictatuur die met totale vastberadenheid de bronnen van ontbinding en ziekte in ons nationale lichaam afsluit en verbrandt.

De eisen die we aan zo'n leider stellen, zijn buitengewoon hoog; een hartstochtelijke liefde voor zijn volk, een onwrikbare wil, een bijna slaapwandelende zekerheid in al zijn beslissingen moeten hem kenmerken. Dat zijn intellectuele capaciteiten boven het gemiddelde moeten uitstijgen, spreekt voor zich, maar kennis en capaciteiten op de verschillende gebieden zijn niet doorslaggevend. Kennis en geleerdheid kunnen door anderen worden gerealiseerd - hoeveel mannen zijn er niet met een hoge kennis, een grote helderheid van denken, een grote intuïtie, het grootste artistieke talent - maar als het laatste aan hen ontbreekt, de hartstochtelijke wil, de onwankelbare impuls, gebaseerd op de diepste morele ernst, dan zullen ze nooit aan het hoofd van naties, als pioniers en leiders, naar nieuwe hoogten schrijden. We denken aan religieuze genieën zoals Christus en Luther, Savonarola25 en Mohammed, staatslieden zoals Bismarck en Cromwell, generaals zoals Frederik de Grote en Yorck26, enz. De dictator moet volledig vrij zijn van alle onnodige beperkingen en aarzelingen, voor hem kunnen er geen onvermijdelijkheden bestaan, want hij moet de geschiedenis schrijven en met een gedurfde, vastberaden hand te hulp schieten wanneer zijn uur slaat. Hij belichaamt het verlangen van de natie, en daarom vergist hij zich nooit en wordt hij gedragen door de fanatieke liefde van hen die zijn daad bevrijding brengt. Hij moet in staat zijn te haten, zo sterk en meedogenloos als hij zijn volk en zijn heilige taak liefheeft. Ten opzichte van zijn assistenten en collega's staat hij als de eerste *onder de vrije en gelijke mensen.*

Dit oude Duitse idee vormt de basis van deze ijzeren verbinding tussen de leider en zijn vrienden, omwille van de zaak.

Hij is de leider omdat hij zichzelf bewezen heeft, en zolang hij zichzelf maar bewijst.

Elke macht lijkt als het ware verdubbeld door zijn aanwezigheid
Hij haalt alle latente energie naar boven,
Door aan ieder zijn eigen bijzondere talent te tonen,
Maar als we alles laten zoals de natuur het gemaakt heeft,
En alleen maar waken dat ze niets anders zijn
Op de juiste plaats en tijd.

(Schiller, Wallenstein)27

Hij is streng en hard voor zichzelf, hij oriënteert zich volgens zijn eigen wetten. Hij heeft tijd voor en luistert naar iedereen, maar hij kan goed onderscheid maken tussen het belangrijke en het onbelangrijke. Om zijn doel te bereiken, is hij niet bang om...

---

25 Girolamo Savonarola (1452-1498) was een dominicaanse monnik die predikte tegen de corruptie van staat en geestelijkheid en profeteerde dat Florence een machtig Nieuw Jeruzalem zou worden als het zijn morele ondeugden zou corrigeren. Zijn verdere weigering om steun aan de Heilige Liga van paus Alexander VI tegen Frankrijk leidde in 1497 tot zijn excommunicatie en de daaropvolgende executie jaar.

26 Ludwig Graf Yorck von Wartenburg (1759-1830) was een Pruisische veldmaarschalk die zich verzette tegen de samenwerking van de Pruisische generaal Julius von Grawert met de Fransen tijdens Napoleons inval in Rusland in 1812 en daarmee een belangrijke rol speelde in de vorming van de Zesde Coalitie tegen Napoleon, die eindigde met Napoleons ballingschap op Elba in 1814.

27 Friedrich Schiller, Die Piccolomini, het eerste toneelstuk in zijn Wallenstein-trilogie (1799). De vertaling is van Samuel Taylor Coleridge.

Machine Translated by Google

Bloed en oorlog, hij mag niet rusten en ontspannen totdat zijn doel bereikt is, dan beveiligt hij zijn schepping verder zover dit menselijkerwijs mogelijk is, maar hij kan zich terugtrekken, zoals de dictator Sulla deed, en daarmee zijn werk op een dubbele manier beveiligen, doordat hij op afstand opereert, maar nog steeds niet alles door zijn sterke persoonlijkheid dwingt om aan buitengewone normen te worden gemeten; aan de andere kant zal een vrijere en onafhankelijkere aanhang zich kunnen ontwikkelen als de Titaan niet voortdurend het politieke dagelijks leven bepaalt, maar in spirituele zin de leider blijft. Zo'n briljante actie en zal de dictator kenmerken die Duitsland opnieuw naar een hoogte zal leiden. Als dan de uitweg uit het moeras wordt gevonden door de prestatie van een buitengewone leider, zullen de interne en externe voorwaarden voor een onafhankelijk nationaal leven zijn herwonnen, dan kan de natie opnieuw beslissen over de externe vorm van de staat.

Onze visie op de toekomstige staatsvorm zal wezenlijk beïnvloed worden door de manier waarop bepaalde vormen van het openbare leven, met name het kiesrecht en de daaruit voortvloeiende volksvertegenwoordiging, tot stand zullen komen. We zouden zeker kunnen denken aan de mogelijkheid van een gezonde republikeinse staatsvorm, zoals in het oude Rome. Sterker nog, bijna alle historische herinneringen in Duitsland wijzen op de monarchale staatsvorm. Nu is met de monarchale staatsvorm de dynastieke gedachte geenszins onlosmakelijk verbonden. Integendeel, het lijkt erop dat dynastieke belangen zich maar al te vaak ten nadele van naties hebben ontwikkeld. Een andere factor maant ons tot uiterste voorzichtigheid bij de vraag naar een mogelijke herinvoering van de monarchale staatsvorm - het gevolg van erfelijkheid tussen dynastieën. In de pijnlijke geschiedenis van het Duitse volk kan men herhaaldelijk aantreffen dat de derde generatie na een belangrijke heerser het erfgoed van zijn voorouders heeft verkwist, de eer en waardigheid van de natie heeft geschaad, de machtspositie van het rijk heeft verloren en de vrede en het welzijn van de burgers heeft vernietigd. Wat de Duitser zich voorstelt wanneer hij spreekt over de voordelen van de monarchie, vooral onder een erfelijk regerend huis, is altijd de gedachte van degenen aan wie de geschiedenis de bijnaam "de Grote" heeft gegeven. We denken daarbij aan Karel de Grote, Otto de Grote28, Frederik de Grote29 en de enkelen die op gelijke voet staan met deze echte heersers; maar slechts een vluchtige herinnering aan de galerij van onvermogen, luiheid, egoïsme, verkwisting, fantasie, afstand tot het volk en andere gevaarlijke eigenschappen die verbonden zijn met de namen van Lodewijk de Vrome30, Otto III31, Wenceslaus32, Karel VI33.

,

[28] Karel de Grote (ca. 742-814) werd in 768 koning van de Franken en breidde zijn heerschappij uit tot buiten Francië, tot een Karolingisch rijk. rijk dat het grootste deel van West-Europa omvatte.

29 Otto de Grote (912-973) was de hertog van Saksen die in 936 koning van de Germanen werd, in 955 de Magyaren versloeg en in 961 het koninkrijk Italië veroverde. In 962 werd hij door paus Johannes XII tot keizer gekroond en regeerde vanuit Rome als keizer van het Heilige Roomse Rijk.

30 Lodewijk de Piëux (778-840) was de zoon van Karel de Grote, met wie hij vanaf 813 als cokeizer regeerde. In 817 verdeelde hij zijn rijk onder zijn drie zonen en zijn neef Bernard, die als koning van Italië regeerde. Bernard kwam echter in opstand tegen zijn oom en werd gestraft met een veroordeling tot blindheid, waarna hij kort daarna stierf. Lodewijk boette publiekelijk voor zijn wreedheid en verloor daarmee veel van zijn aanzien als heerser. Het Frankische rijk werd gedurende de rest van zijn regering gekenmerkt door burgeroorlogen.

[31] Otto III (980-1002) was vanaf 996 de heerser van het Heilige Roomse Rijk en ondervond tijdens zijn regering veel tegenstand van de Slavische volkeren, waardoor hij gedwongen werd de keizerlijke gebieden ten oosten van de Elbe te verlaten. Desondanks slaagde hij er toch in om de invloed van het christendom in Polen en Hongarije te consolideren.

[32] Václav I (ca. 907-935) van de Pÿemysliden was vanaf 921 hertog van Bohemen. In 929 werd Bohemen aangevallen door de Oost-Frankische koning Hendrik de Vogelaar en gedwongen de belasting aan hem te hervatten. Václav werd vermoord door een groep edelen die samenspande met zijn broer Boleslav, die de volgende hertog van Bohemen werd.

33 Karel VI (1368-1422) werd zowel 'le bien-aime' (de Geliefde) als 'le fou' (de Waanzinnige) genoemd. Hij leed aan aanvallen van waanzin en zijn regering werd gekenmerkt door de aanhoudende conflicten van de zogenaamde Honderdjarige Oorlog. Karels voortdurende vete met Bourgondië werd uitgebuit door Hendrik V van Engeland, die de Fransen versloeg in de Slag bij Azincourt in 1415.
Bij het Verdrag van Troyes, dat in 1420 werd ondertekend, kreeg Hendrik niet alleen Catharina, de dochter van Karel VI, ten huwelijk, maar ook de troonopvolging van Frankrijk.

Machine Translated by Google

Friedrich Wilhelm III[34], Wilhelm II[35] volstaat om duidelijk te erkennen dat de dynastieke staatsvorm geenszins een garantie inhoudt voor het welzijn van de natie.

Wat de Duitse neiging tot monarchie uitdrukt, is de behoefte van de Duitser aan een leider en de bereidheid zich aan een leider te onderwerpen. Juist deze laatste eigenschap is misschien wel een bijzonder typische karaktertrek van de Duitser; we kennen deze karaktertrek van de Duitser maar al te goed, zowel in zijn goede als in zijn slechte kanten. Loyaliteit tot de dood stelde hem in staat om te vechten voor en de grootste overwinningen te behalen, en zelfs buitenlandse vlaggen te volgen; maar het omvat ook een groot gebrek aan onafhankelijkheid bij de zwakkere types, tot aan waardeloosheid en slaafsheid, liefde voor vreemde dingen en gebrek aan oordeelsvermogen.

De kwestie van de opvolging is dus in Duitsland zelf niet moeilijk op te lossen.
De veel moeilijkere vraag is het probleem van de leider.

De keuze van de leider werd tot nu toe vrijwel altijd aan het toeval overgelaten.
Het prinselijke huwelijksbed is inderdaad geenszins een garantie voor de intellectuele capaciteiten en de noodzakelijke karaktereigenschappen die van een vorst absoluut verwacht mogen worden. En als we terugdenken aan de moderne Duitse economie, waar louter partijlidmaatschap bepalend is voor de kwalificaties voor de hoogste ambten, moeten we deze kwestie bijzondere aandacht schenken.

De moeilijkheid schuilt in ieder geval in het beschermen van de morele en karaktereigenschappen van degene in wiens handen het lot van het volk moet worden gelegd. Hoewel een dictator echter zelf het leiderschap op zich neemt, als drager van het nationale verlangen, moet een toekomstige leider juist voortkomen uit de bewuste wil van de natie als de beste en meest geschikte.
Daardoor kan het volledig open blijven of de hoogste waarde in één persoon verenigd moet zijn of dat de staatsleiding uit twee of meer personen moet bestaan. Eén ding staat in ieder geval voor ons vast: degene die belast is met de leiding van de hoogste staatszaken, of het nu gekroonde hoofden of een consulair driemanschap betreft, zal in het beste geval de hoogste verantwoordelijkheid in de grondwet verankerd zijn. De hoogste verantwoordelijkheid zal daarom de meest essentiële nationale politieke basis vormen die de nationaalsocialistische staat zal onderscheiden van de voorgaande vormen van bestuur.

Een bijzonder aspect van de nationale politieke grondslagen van de nationaal-socialistische staat is de eis van een nationalistische staat, waarin leden van buitenlandse landen en rassen worden uitgesloten van de leiding van de staatszaken en van het bekleden van openbare ambten.

De grote les van de hele Duitse geschiedenis kan worden samengevat in het feit dat Duitsland altijd arm, zwak en ellendig was wanneer zijn heersers buitenlandse belangen nastreefden en wanneer de beperkte, kleine belangen van de afzonderlijke provincies en steden boven de gemeenschappelijke aangelegenheden van het Rijk werden gesteld; en evenzo was Duitsland altijd sterk en machtig wanneer het verenigd was en zijn heersers Duits dachten en voelden en de provincies en steden zich voelden als leden van het grote gemeenschappelijke vaderland. De natie extern gesloten met alle vrijheid en diversiteit intern. Dit is het juiste idee van een Duitse staat. Het Bismarck-rijk reeds

34 Friedrich Wilhelm III (1770-1840) was koning van Pruisen vanaf 1797. Hoewel hij probeerde een neutraliteitspolitiek te voeren in de Napoleontische oorlogen en zich niet aansloot bij de Derde Coalitie, werd hij door de vooroorlogse partij, die zijn koningin Louise steunde, gedwongen zich aan te sluiten bij de Vierde Coalitie van 1806, wat leidde tot de Slag bij Jena, waarin Pruisen door Napoleon werd verslagen.

35 Wilhelm II (1859-1941) was de laatste Duitse keizer en regeerde van 1888 tot november 1918. Wilhelm was geen voorstander van Bismarcks strenge anti-socialistische wetten en zette de kanselier in 1890 af. Toen Oostenrijk na de moord op aartshertog Frans Ferdinand in Sarajevo gedwongen werd Servië aan te vallen, besloot hij Oostenrijk-Hongarije te steunen, ook al was hij zich bewust van de gevaren van een oorlog waarbij Rusland, Frankrijk en Engeland betrokken zouden kunnen raken.

Machine Translated by Google

kwam heel dicht bij dit ideaal van de idee van de Duitse staat, alleen bleven onze raciale broeders in het Duitse Oostenrijk36 nog steeds buiten het Rijk.

De vereniging van alle Duitse stammen in een gesloten nationale staat is daarom ons meest vooraanstaande nationale politieke doel. Intern politiek moet het federatieve en federale karakter van de grotere provincies, zoals dat historisch is ontstaan, behouden of herbouwd worden. De nationale politieke basislijnen in dit opzicht zijn de volgende: alle functies van het Rijk waarbij het gaat om de machtspositie van het Duitse Rijk ten opzichte van het buitenland, vallen onder de bevoegdheid van het Rijk. Dit zijn het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ambassades en consulaten, het paspoortsysteem, de controle op de buitenlandse handel, het douanesysteem en, bovenal, het leger en de marine.

Intern politiek gezien daarentegen moet de gedachte van de meest verregaande onafhankelijkheid van de afzonderlijke provincies of deelstaten worden bevorderd. Financiële onafhankelijkheid is de voorwaarde voor het onafhankelijke bestaan van de natie, dus de belastingwetgeving zal voornamelijk aan de provincies moeten worden gedelegeerd.

De wetgeving voor het burgerlijk-, handels- en strafrecht wordt geregeld door de wet van de Reich, maar in de praktijk ondergeschikt aan de provinciale justitie- en politieautoriteiten.

Op soortgelijke wijze worden de transportinstellingen weliswaar gereguleerd volgens de richtlijnen van het Rijksrecht, maar ze blijven desondanks, financieel, administratief en operationeel, onder de provinciale soevereiniteit.

Dat de vrijheid van godsdienst volledig gewaarborgd moet blijven door de grondwet, behoeft geen nadere toelichting. Godsdiensten waarvan de geschriften niet volledig in het Duits zijn opgesteld en niet voor iedereen toegankelijk zijn, en waarvan de inhoud leerstellingen bevat die gevaarlijk zijn voor de staat, zullen daarentegen niet van deze bescherming genieten.

De grondwettelijke vorm van het socialistische grondkarakter van het Rijk wordt vooral benadrukt op het gebied van het arbeidsrecht en op het gebied van de ziekte-, ongevallen-, ouderdoms- en invaliditeitsverzekeringen en zal beter worden uitgevoerd dan nu het geval is.

Inzichten en doelstellingen bepalen

Als elke grondige behandeling van tijdsgebonden zaken een antwoord vereist op de drie vragen: Hoe is het nu? Hoe is het ontstaan? En Wat nu? – want zonder dit fundamentele onderzoek is een volledig en gewetensvol werk nooit te verwachten – geldt dit in hogere zin wanneer het gaat om de opbouw van een nieuwe staat. Een beschrijving van de huidige situatie binnen het bestek van dit werk is natuurlijk alleen op zijn plaats voor zover het gaat om het extraheren van de essentiële kenmerken van de huidige kritieke toestand van staat en economie. Bij zo'n taak moet men vooral vermijden symptomen als oorzaken te beschouwen. Dit is precies de kunst van elke diagnose: zich niet laten misleiden door externaliteiten of uitwassen, maar dieper ingaan op de reden van de dingen. Dit wordt het duidelijkst in het medische voorbeeld of in het geval van een levend mens. Als er ergens in het lichaam een zwelling optreedt, moet de oorzaak eerst worden gezocht in de ziekte van het betreffende lichaamsdeel; het feit dat dit lichaamsdeel ziek is, vindt zijn oorzaak in een slechte bloedtoestand; Maar zelfs deze kennis moet niet als de laatste oorzaak worden beschouwd, want de slechte bloedconditie zal op zijn beurt het gevolg zijn van slechte of onvoldoende voeding. De genezing zou echter niet kunnen slagen als de arts het zou bestrijden.

---

36 De Republiek Duits-Oostenrijk was de naam die werd gegeven aan de staat die in 1918 na de Eerste Wereldoorlog werd gevormd uit de Duitstalige gebieden van het Oostenrijks-Hongaarse Rijk. Deze omvatte, naast de huidige Oostenrijkse gebieden, Zuid-Tirol en Tarvisio (nu in Italië), Zuid-Karinthië en Zuid-Stiermarken (nu in Slovenië) en het Sudetenland en Duits-Bohemen (nu in Tsjechië).

alleen het externe fenomeen; daardoor zou in het beste geval een tijdelijke verlichting optreden, een verzachting van de pijn, maar de ziekte zou voortduren. Zelfs een poging tot genezing door middel van een bloedzuiverende behandeling zou geen blijvende genezing kunnen brengen als de grondoorzaak, namelijk de gebrekkige of slechte voeding of de andere schadelijke omstandigheden, niet zouden worden weggenomen. Alleen een dergelijke behandeling van binnenuit kan een echte genezing teweegbrengen. Dit is voor iedereen duidelijk. Precies zo moet het onderzoek worden uitgevoerd als het gaat om een zieke nationale instantie. Zelfs hier heeft het weinig zin om de uiterlijke symptomen van de ziekte te bestrijden. Men voelt maar al te goed als een trieste waarheid het bekende gezegde: "De kleine schurken worden opgehangen; de grote mogen vrijuit gaan". De frequentie van schendingen van het algemeen belang is slechts het uiterlijke teken van het feit dat zich achter de schermen dingen afspelen die het algemeen welzijn in grote mate schaden. Want alleen als er iets rot is in de staat, kunnen zulke grote schades blijven bestaan en een blijvend gevaar vormen voor het bestaan van de staat zelf. Als de staat zelf ziek is, is de oorzaak daarvan hoogstwaarschijnlijk te wijten aan verkeerde intellectuele houdingen ten opzichte van de belangen van het volk en de feitelijke functies en bevoegdheden van de staat zelf. Uiteindelijk kan daarom een genezing worden verwacht van een nieuw, gezond staatsbegrip, door de vorming van een gezonde, krachtige staatsleiding die volledig onafhankelijk is en niet beladen met de zonden uit het verleden. Elke oplossing die uitgaat van een compromis met de bestaande machten of die zich opnieuw wil binden aan de ineengestorte vormen van de vroegere staat, draagt de kiem van haar eigen verval in zich. In dit verband moet men ook gewaarschuwd worden voor het binden aan historische staatsvormen die weliswaar op zichzelf niet slecht waren, maar desondanks zeer snel ten onder gingen.

Wat zijn nu de meest opvallende kenmerken van de huidige crisis?

Uiterlijk en oppervlakkig – zoals in het geval van koorts – hoge temperatuur of, vertaald in economisch-politieke termen: agitatie, gespannenheid bij elke gelegenheid, onrust en wanorde. Het is buitengewoon veelzeggend dat elke benauwde en luie persoon, maar ook het hele leger van de feitelijke schuldenaren, altijd met de luidste stem "rust en orde" als wondermiddel heeft geprezen. Rust en orde zijn natuurlijk geen politiek doel in het algemeen, maar slechts een voorwaarde die aantoont dat er binnen het nationale lichaam gezonde omstandigheden heersen. Maar als een natie ziek is, is het heel natuurlijk en vanzelfsprekend dat dit zich uit in onrust en wanorde. Een politieke houding die alleen "rust en orde" predikt en probeert te vestigen, is daarom volledig verkeerd georiënteerd; daarentegen helpt het de ziekte alleen maar dieper binnen te dringen, totdat de dood met de meest vreselijke krampen binnendringt.
Zelfs zweren en etterafscheidingen, als gepersonifieerd beschouwd, wensen natuurlijk eveneens dat de zieke rustig blijft, want de bacillen kunnen zich dan wonderbaarlijk snel vermenigvuldigen en zich over het hele lichaam verspreiden en het ook inwendig volledig laten rotten. Nee, integendeel: weg met de etterafscheidingen! Die moeten worden weggesneden; men kan de pijn van de operatieve aanval niet als tegenargument aanvoeren; de patiënt moet uit zijn slechte omgeving worden gehaald en bovenal moet hij een gezond en stevig dieet krijgen.

De verdere symptomen zijn het invullen van staatsfuncties met ongeschikte elementen, het afhandelen van staatszaken door middel van meerderheidsbesluiten, het voorkomen van dergelijke meerderheidsbesluiten in het parlement die geen enkele verantwoordelijkheid dragen, de verkiezing van dergelijke parlementen volgens een kiesrecht dat naar buiten toe weliswaar het meest vrij en universeel is, maar in het gebrek aan oordeelsvermogen van de massa en onderdrukt simpelweg beter inzicht en een hoger verantwoordelijkheidsgevoel. Een regering die afhankelijk is van parlementaire meerderheden – die puur toevallig ontstaan en waarvoor alleen partijpolitieke overwegingen doorslaggevend zijn – kan natuurlijk niet langer de objectieve hoeder van het algemeen welzijn zijn, maar wel de

een toevluchtsoord voor ambitieuze partijpolitici en koppige doctrinairen. Al deze symptomen kunnen worden samengevat in het woord "parlementarisme".

Dit *parlementarisme* is de grote democratische leugen van het vermogen van het volk tot zelfbestuur. Natuurlijk kunnen we denken dat verantwoordelijkheidsbewuste staatsburgers volledig in staat zijn om gezaghebbend te oordelen over publieke zaken en het lot van hun gemeenschap of land te bepalen, maar een algemeen kiesrecht, direct en geheim voor personen ouder dan 21 jaar van beide geslachten, draagt noodzakelijkerwijs de kiem in zich van de verachtelijke heerschappij van de minderwaardigen en gewetenlozen.

Naast de verachtelijke heerschappij van de parlementen en de regeringen die daarvan afhankelijk zijn, heerst er vandaag de dag in werkelijkheid, ondanks alle antikapitalistische slogans van de marxisten, *een groot leenkapitaal.* De hoge financiën zijn de onbeperkte heerser van de staat en de economie. Geen enkele regering durft drastische maatregelen te nemen tegen de winstbelangen van de bank- en beurswereld. Alle naties zijn door middel van rente en tol gebonden aan deze supranationale wereldmacht door gigantische staatsschulden. De gevolgen van deze renteslavernij zijn enorm; ze doen de hele wereld op zijn grondvesten schudden in economische en nationale politieke verhoudingen. Rente-inning is inderdaad de belangrijkste taak van de regeringen geworden. Dit betekent voor de naties een vreselijke belastingexploitatie en -afvloeiing via diverse methoden van directe en vooral indirecte belastingen, door een onstuitbaar progressieve inflatie die op haar hoogtepunt heeft geleid tot een beroving van de gehele middenklasse van hun spaargeld. Deze ongebreidelde heerschappij van de geldbuidel oefent, achter het masker van de wettelijke aanspraak op rente, de meest wrede heerschappij uit die de wereld ooit heeft geregeerd. Het leidt tot verarming en verarming van de massa's en vooral van die kringen voor wie het verwerven van geld geen doel op zich is en daarom niet het centrale punt van hun hele denken. Alleen hieruit ontstaat het meest afschuwelijke gevolg van deze absolute financiële heerschappij: de morele degradatie van de volkeren die onder deze heerschappij staan. Alle instincten zijn gericht op verwerven en bezitten, alle concepten van loyaliteit en vertrouwen zinken weg in het meedogenloze najagen van winst, de achtenswaardige mens wordt gedwongen te ervaren dat hij, als beloning voor zijn achtenswaardigheid, steeds dieper moet wegzakken, terwijl gewetenloosheid gigantische winsten oplevert in het geval van alle mogelijke en onmogelijke ondernemingen. Wanhopig grote kringen vechten voor hun bestaan, een draaglijk inkomen door alleen te werken wordt steeds moeilijker.

In gesloten frontlinies proberen de arbeiders steeds hogere lonen af te dwingen, stakingen schudden de economische werkplaatsen op, leggen hun productie lam en schaden daarmee indirect vooral degenen die afhankelijk zijn van een zo groot mogelijke productie van goederen voor de nationale economie, met name de arbeiders zelf.

Als geheel kunnen we deze omstandigheden samenvatten onder het begrip *"Mammonisme".*

De keerzijde van dit *mammonisme* is de *marxistische wereldvisie,* geboren uit de intellectuele stemming van de slachtoffers van de mammonistische schending. We weten heel goed dat de meesterbreinen van de marxisten deze intellectuele stemming slim hebben kunnen gebruiken als handlangers van het internationale kapitaal en tegelijkertijd de haat van de uitgebuitenen van zich af hebben kunnen wenden. Maar we hebben hier te maken met een intellectuele instelling die niet alleen obstructief, maar ook uiterst vijandig staat tegenover het herstel van een gezonde nationale samenleving.
staat.

De essentie van *het marxisme* moeten we zien in het feit dat het het privébezit ontkent en daarmee de basis legt voor elke economie en, daarbuiten, elke hogere cultuur; verder in het feit dat het de idee van klassenstrijd heeft bevorderd en daarmee de mensen heeft verscheurd in

Machine Translated by Google

Verschillende klassen die elkaar bevechten. Het is voldoende om te wijzen op de naamloze ellende van het Russische volk, waar in de Sovjetstaat deze onjuiste, natie- en economiedodende doctrine in de hoogste mate in de praktijk werd omgezet.

En als we nu op zoek gaan naar de werkelijke verwekkers van de ziekte, dan komen we vreemd genoeg overal Joden tegen als leiders en degenen die er het meest van profiteren.

De Joodse kwestie wordt een wereldvraagstuk, waarvan de oplossing het welzijn en de het wee van de volken zal afhankelijk zijn.

Aan deze vraag zal in deze Bibliotheekreeks een speciaal werk gewijd worden37 .

Als we de geschiedenis doornemen, zien we dat de wanhopige volkeren keer op keer hebben geprobeerd zichzelf van dit kwaad te bevrijden door bloedige onderdrukking en uitroeiing van individuele Joden. Maar na enkele generaties zijn de Joden na zulke pogroms sterker en financieel machtiger teruggekomen.

Wij moeten er dus niet op rekenen de oplossing van het Joodse vraagstuk op een primitieve manier te zoeken. Men kan de pestbacterie immers niet individueel doden, maar alleen uitroeien door haar de levensbehoeften te ontnemen.

Het antisemitisme dat overal ter wereld oplaait, is het signaal dat de volkeren hun grootste en dodelijkste vijand hebben herkend. Het is nu onze taak om deze juiste emotionele kennis op een juiste en redelijke manier in de praktijk te brengen.

De strijd tegen *het marxisme* en daarmee tegen de Joden slaagt door onvermoeibare opvoeding van de vergiftigde massa. Het is de eerste fase van onze strijd.

Het doorbreken van de renteslavernij is de laatste en zwaarste strijd op economisch gebied voor de bevrijding van volk en staat uit het gouden netwerk van de supranationale financiële wereld.
stroom.

Pas nadat al deze fasen zijn doorstaan en de overwinning volledig is behaald en veiliggesteld, is het tijd om alle verdere hervormingen door te voeren die het verzwakte en zieke nationale lichaam een nieuwe wil om te leven en een nieuwe levenskracht zullen geven, die als eerste zal realiseren wat er in ieder van ons omgaat, waarin wij allen met gloeiende harten geloven en waar wij met onwrikbare wil naar streven:

De wedergeboorte van Duitsland.

Een nieuw, vrij en verenigd Groot-Duitsland in een gezonde, stevige en krachtige staat van werk en prestatie.

37 Feder's werk over de joden, Die Juden, werd in 1933 gepubliceerd als deel 45 van de Nationalsozialistische Bibliothek

Machine Translated by Google

2. Het programma

De oorsprong van het programma

Elk werk vereist een plan, elke realisatie moet voorafgegaan worden door intellectuele creatie. Hoe duidelijker en beter uitgewerkt de bouwplannen, hoe mooier en sneller het gebouw zal worden opgetrokken. Ook nieuwe politieke structuren vereisen een duidelijk bouwplan, dat hier een politiek programma wordt genoemd.

De eisen die aan een politiek programma gesteld moeten worden, zijn zeer hoog en zeer divers. Het gaat om een taak met de hoogste verantwoordelijkheid, want het welzijn en leed van het eigen volk hangt ervan af of het plan goed was. Een programma moet bovendien, met de meest beknopte tekst, alle belangrijke terreinen van het openbare leven behandelen, elke kritiek weerstaan, zich niet verliezen in details, de tegenstanders geen onnodige zwakke punten bieden, geen utopische verwachtingen wekken die later niet kunnen worden waargemaakt. Het programma moet een getrouw beeld zijn van de komende staat en de nieuwe economie. Het moet iedereen in grote lijnen de schets van de gewenste staats- en economische orde tonen, maar het mag de uitvoering ervan niet in detail beperken of vooruitlopen.

Elk programma heeft ook een geschiedenis en een ontwikkeling, maar het is zeker een toetssteen voor de fundamentele juistheid van een beweging als er na zoveel jaren niets wezenlijks aan de basiskenmerken hoeft te worden veranderd en slechts enkele onduidelijkheden moeten worden weggenomen. Alleen het belangrijkste en meest opvallende programmapunt van het oude programma van 24 februari 1923, nr. 11, "Afschaffing van het inkomen zonder arbeid en inspanning, doorbreking van de renteslavernij", vereist dringend een grondige programmatische behandeling in nationaal-, financieel- en economisch-politieke termen. De gedetailleerde behandeling van dit punt was destijds niet zo'n absolute noodzaak, omdat de meer gedetailleerde geschriften die hierop betrekking hadden, het Manifest voor de doorbreking van de renteslavernij en het staatsfaillissement, de oplossing ervan, destijds vrijwel de enige bestaande geschriften waren en volledig bekend en vertrouwd waren bij de oprichters en eerste aanhangers van de beweging. In zekere zin was het de intellectuele inhoud van deze geschriften die de socialistische reikwijdte van de activiteit toevoegde -
met plannen die toen al in hun fundamentele kenmerken vaststonden - met de wil tot vernieuwing die een kleine kring rond Anton Drexler[38] en Adolf Hitler bijeenbracht , met de kring van nationalistische en populistische ideeën.

Juist deze programmapunten en eisen onderscheiden de Duitse vrijheidsbeweging van het nationaalsocialisme wezenlijk en fundamenteel van alle andere populistische en nationalistische groepen, bewegingen en partijen en in het bijzonder van alle zogenaamde parlementaire partijen, die op hun beurt niets anders zijn dan manifestaties van de mammonistisch-plutocratische heerschappij.

Een verdere noodzaak bij de nieuwe formulering van het programma was het verkrijgen van een duidelijker vorm en een duidelijke structurering van de afzonderlijke terreinen van het openbare leven. Dat is gebeurd.

Het is mijn plicht hier te denken aan nog een baanbrekend werk dat zijn oorsprong dankt aan een parallelle manifestatie van het nationaalsocialisme in Oostenrijk en Bohemen, ik bedoel het boek van

---

38 Anton Drexler (1884-1942) was, samen met Dietrich Eckart en Feder, een van de oprichters van de Duitse tegenhanger van de oorspronkelijk Oostenrijkse Deutsche Arbeiter Partei in München. Drexler was erevoorzitter van de partij, waarvan Hitler al in 1921 de onbetwiste leider was geworden. Drexler verliet de partij in 1923 en trad weer toe toen Hitler in 1933 aan de macht kwam.

Machine Translated by Google

de ingenieur Jung[39], vertegenwoordiger van de Sudeten-Duitsers in Tsjecho-Slowakije in het Parlement van Praag.

De oorsprong van het Oostenrijkse nationaalsocialisme gaat terug tot de tijd vóór de oorlog. De reikwijdte van zijn ideeën berustte meer op de poging om de socialistische ideeënwereld in harmonie te brengen met de nationalistische idee, terwijl het Duitse nationaalsocialisme van het Rijk, dat pas na de val ontstond – en overigens zonder kennis van het bestaan van dit Oostenrijkse nationaalsocialisme – van meet af aan een principiële strijdhouding tegen het marxisme aannam.

Vandaag de dag vinden beide bewegingen elkaar in hun gemeenschappelijke doelen.

[39] Ingenieur Rudolf Jung, een afgevaardigde uit Troppau

Machine Translated by Google

Het nationale en economische programma van de NSDAP

Ons doel is – de wedergeboorte van Duitsland in een Duitse geest tot een Duitse vrijheid.[40]

De weg naar dit hoofddoel is:

I. Het nationale politieke principe: Het Duitse Rijk is het thuisland van de Duitsers.

1. In het buitenlands beleid:

1. De oprichting van een gesloten nationale staat die alle Duitsers omvat.

2. De krachtige vertegenwoordiging van Duitse belangen in het buitenland.

2. In het rassenbeleid:

3. De verwijdering van de Joden en alle niet-Duitsers uit alle verantwoordelijke posities in het openbare leven.

4. Verbod op immigratie van oosterse Joden en andere parasitaire buitenlanders. Buitenlanders en Joden die problemen veroorzaken, kunnen worden gedeporteerd.

3. In het burgerlijk beleid:

5. Alleen de Duitser die zich aan de Duitse cultuur en gemeenschap verbindt, kan uitoefening van staatsburgerschapsrechten.

6. Een niet-Duitser kan in de Duitse staat alleen als gast verblijven en valt onder het buitenlands recht.

7. De rechten en belangen van de Duitsers gaan voor die van de leden van buitenlandse naties.

II. Het economisch-politieke principe: *De taak van de nationale economie is het vervullen van de vraag en niet het streven naar een zo hoog mogelijke winstgevendheid van het leenkapitaal.*

8. Het nationaalsocialisme erkent fundamenteel het privébezit en plaatst het onder staatsbescherming.

9. Het welzijn van de bevolking stelt echter een grens aan het buitensporig hamsteren van rijkdom in de handen van individuen.

10. Alle Duitsers vormen een werkgemeenschap ter bevordering van het algemeen welzijn en cultuur.

11. In het kader van deze algemene arbeidsplicht van iedere Duitser en met principiële erkenning van het privé-eigendom wordt aan iedere Duitser de vrije mogelijkheid verleend om zijn arbeidsinkomsten te verwerven en er vrij over te beschikken.

12. De gezonde combinatie van kleine, middelgrote en grote bedrijven in alle sectoren van het economisch leven, dus ook in de landbouw, blijft gehandhaafd.

13. Er zal strijd worden gevoerd tegen gigantische ondernemingen (corporaties, syndicaten en trusts).

14. Woeker en afpersing, evenals meedogenloze verrijking ten koste en ten nadele van het volk, worden met de dood bestraft. 15. De invoering van een jaar verplichte arbeid voor elke Duitser.

---

[40] Voor een gedetailleerde bespreking van deze punten zie Feder's Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, München, 1927; tr. ETS Dugdale, Het programma van de NSDAP en zijn algemene opvattingen, München, 1932

Machine Translated by Google

III. Het financieel-politieke principe: *Het financiële systeem staat in dienst van de staat, de financiële machten mogen geen staat binnen de staat vormen; daarom is ons doel: het doorbreken van de renteslavernij door:*

16. Bevrijding van de staat en daarmee van het volk van zijn rentegebonden schulden aan grote leenkapitaal.
17. Nationalisatie van de Reichsbank GmbH en de centrale banken.
18. De financiering van alle grote publieke taken (ontwikkeling van waterkracht, wegenbouw, enz.) waarbij leningen worden vermeden door de uitgifte van renteloze staatsbonnen of via een contantloze methode.
19. De invoering van een stabiele munteenheid op een gedekte basis.
20. De oprichting van een non-profit Bouw- en Economische Bank (munthervorming) voor het verstrekken van renteloos krediet.
21. Grondige herstructurering van het belastingstelsel volgens socialistische, nationaal-economische principes. Bevrijding van de consumptie van de last van indirecte belastingen en van de productie van beperkende belastingen (belastinghervorming en belastingvrijstelling).

IV. Het sociaal-politieke principe: *Het algemeen welzijn is de hoogste wet.*

22. Royale ontwikkeling van de ouderdomsverzekering door nationalisatie van het lijfrentestelsel. Aan elke behoeftige Duitse volksgenoot wordt een toereikend pensioen gegarandeerd vanaf een bepaalde leeftijd of in geval van vroegtijdige, blijvende onmogelijkheid om in het levensonderhoud te voorzien.
23. Het delen van de opbrengsten van het werk door alle mensen die betrokken zijn bij productieve ondernemingen, overeenkomstig hun prestaties en leeftijd, met een daarmee gepaard gaande verdeling van de verantwoordelijkheid voor de vervulling van de nationale economische taken van het werk.
24. De confiscatie van alle oorlogs- en revolutiewinsten die niet gebaseerd zijn op eerlijk werk, evenals van eigendommen die verkregen zijn door hamsteren en woeker, en het gebruik ervan voor de ontwikkeling van sociale verzekeringen.
25. Het oplossen van het woningtekort door grootschalige nieuwbouw van woningen in het gehele Rijk door middel van de nieuwe, op grond van artikel 21 op te richten, non-profit Bouw- en Economische Bank.

V. In het cultuurbeleid: *Een bloei van alle wetenschappen en schone kunsten op de grondslag van een politiek vrije, economisch gezonde staat is ons voornaamste culturele doel.*

Dit kan bereikt worden via:

26. De opvoeding van de jeugd tot fysiek gezonde en intellectueel vrije mannen volgens de grote tradities van het Duitse intellectuele leven.
27. Volledige vrijheid van godsdienst en geweten.
28. Bijzondere bescherming van het christelijk geloof.
29. Onderdrukking en uitsluiting van religieuze doctrines die ingaan tegen het Duitse morele gevoel en waarvan de inhoud een staats- en natievernietigend karakter heeft.
30. Onderdrukking van alle schadelijke invloeden in de literatuur en de pers, het toneel, de kunst en bioscoop.
31. Vrijheid van onderwijs aan de Duitse universiteiten, vorming van een heersende klasse van karaktervolle mannen.

Machine Translated by Google

VI. Militair:

32. Het land verdedigbaar maken door de invoering van militair recht voor elke vrije burger. Duits.

33. Afschaffing van huurlingentroepen.

34. De oprichting van een militieleger voor de verdediging van het vaderland, onder leiding van een professioneel officierskorps dat moet worden opgebouwd volgens een strikte hiërarchische discipline.

VII. Andere hervormingen:

35. Hervorming van het perssysteem. Onderdrukking van alle persinstrumenten die in strijd zijn met de belangen van het Duitse volk. De strengste verantwoordelijkheid voor al het nieuws dat vals of tendentieus verdraaid.

36. Hervorming van het kiesrecht met de afschaffing van de huidige corrupte vormen van verkiezingscampagne en het gebrek aan verantwoordelijkheid van de gekozenen (immuniteit).

37. Ontwikkeling van beroepskamers.

38. Hervorming van de rechterlijke macht op het gebied van

Grondrecht – (fundamentele erkenning van het eigendomsrecht op grond, niet-verhuurbaarheid van grond door privékapitaal, voorkooprecht van de staat en teruggave van grond aan de staat in geval van onzorgvuldig beheer).

Burgerlijk recht - (veel strengere bescherming van de persoonlijke eer en de gezondheid, in tegenstelling tot de eenzijdige wettelijke bescherming van eigendom die vandaag de dag heerst).

39. Constitutionele hervormingen:

Grondwet: De grondwet die bij het Duitse karakter hoort, is een soevereine staatsleiding, geconcentreerd op een hoogste positie. - Of deze hoogste positie wordt bekleed door een door het volk te kiezen vorst of door twee of drie verantwoordelijke hoogste Rijksfunctionarissen, moet later door het volk worden bepaald.

Het federale karakter van het Rijk: De samenstelling van het Duitse volk uit verschillende provincies, die door stammen en geschiedenis onderling verbonden zijn, bepaalt de algehele onafhankelijkheid van de afzonderlijke deelstaten ten aanzien van hun binnenlandse aangelegenheden.

De zorg van het Rijk betreft de vertegenwoordiging van het Duitse volk naar buiten toe, paspoorten en tolgelden, en daarnaast het leger en de marine.

Drie voornaamste tegenstanders staan de verwezenlijking van dit nationale en economische programma van het nationaalsocialisme in de weg: het marxisme, het parlementarisme en, boven beide, het grote leenkapitaal.

Onze anti-marxistische strijd is gericht tegen de staat-desintegrerende doctrine van de 1 Jood Karl Marx, tegen de volk-desintegrerende doctrine van de klassenstrijd, tegen de economie-desintegrerende doctrine van de ontkenning van het privé-eigendom en tegen de zuiver economisch-materialistische opvatting van de geschiedenis.

2. Onze antiparlementaire strijd is gericht tegen de onverantwoordelijkheid van de zogenaamde volksvertegenwoordigers die - immuun - in werkelijkheid nooit verantwoordelijkheid hoeven te dragen voor de gevolgen van hun beslissingen, en tegen alle schade die daaruit voortvloeit (corruptie, nepotisme, omkoopbaarheid) en, als het ergste gevolg - een regering die afhankelijk is van zo'n parlement.

Machine Translated by Google

3. Onze strijd tegen de Mammonisten, die zich boven de andere twee strijdtonelen bevindt, is gericht tegen de wereldwijde financiële macht, dat wil zeggen tegen de permanente financiële en economische uitbuiting en uitbuiting van ons volk door middel van grootschalig leenkapitaal.

Deze strijd is echter aan de andere kant ook een krachtige intellectuele strijd tegen de zielvernietigende, materialistische geest van egoïsme en hebzucht met alle daarmee gepaard gaande corrumperende uitingen op alle gebieden van ons openbare, economische en culturele leven.

In de laatste en meest diepgaande analyse gaat het om de strijd tussen twee wereldbeelden die tot uitdrukking komen in twee fundamenteel verschillende intellectuele structuren: de productieve en creatieve geest en de mobiele hebzuchtige geest. De creatieve geest, geworteld in de aarde en wederom de wereld overwinnend in metafysische ervaring, vindt zijn voornaamste vertegenwoordiger in de Arische mens; de hebzuchtige, wortelloze, commerciële en materialistische geest, puur gericht op het aardse, vindt zijn voornaamste vertegenwoordiger in de Jood.

Het nationaalsocialisme, net als het antisemitisme, ziet in de Joodse materialistische geest de primaire wortel van het kwaad, maar het weet ook dat deze machtigste strijd in de wereldgeschiedenis niet kan blijven steken in louter negatieve antisemitische eisen. Daarom stijgt het gehele nationale en economische programma van het nationaalsocialisme ver uit boven de ongetwijfeld baanbrekende maar negatieve antisemitische strijd, door een positief creatief en constructief beeld te schetsen van hoe de nationaalsocialistische arbeids- en prestatiestaat eruit zou moeten zien.

Als dit hoofddoel bereikt is, zal de Nationaalsocialistische Partij worden ontbonden. *Het nationaalsocialisme zal dan de levensinhoud van het hele Duitse volk zijn geworden.* De Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij is immers in het algemeen geen parlementaire partij in de gebruikelijke zin van het woord, maar slechts het vastberaden, vooruitziende en toekomstgerichte deel van de bevolking dat zich heeft verzameld rond een leider met een sterke wil en geest, om Duitsland uit de schaamte en machteloosheid van buitenaf, uit de vernietiging en corruptie van binnenuit, naar een machtige en imposante positie van buitenaf, en van binnenuit naar een economisch gezonde, cultureel bloeiende, intellectueel en moreel hoogstaande nationale gemeenschap te leiden.

Wij willen het Rijk van het Duitse verlangen bouwen zoals Geibel[41] het zingt:

Een van buitenaf, met een machtig zwaard,
Zich verzamelend rond een hoge banier,
Intern rijk en veelzijdig,
Elke stam op zijn eigen manier!

---

41 Emanuel Geibel (1815-1884) was een Duitse dichter en toneelschrijver die een aantal patriottische gedichten schreef die werden bekritiseerd door de toenmalige liberale literaire kring van de 'Jonge Duitsers' rond de Joodse schrijvers Heinrich Heine en Ludwig Borne, maar later werden gesteund door de nationaalsocialisten

Machine Translated by Google

3. De staatsstructuur van de nationale Socialistische staat

Het nationaalsocialistische idee van de Duitse staat

Al in het hoofdstuk over de machtspolitieke fundamenten hebben we erop gewezen dat elke afwijking van de Duitse heersers van hun puur Duitse taken gepaard ging met de meest verderfelijke gevolgen voor het Duitse volk. Wie de Duitse geschiedenis overziet, ziet steeds weer dat het Duitse verlangen naar een gesloten nationale staat slechts in korte historische perioden werkelijkheid werd. Steeds weer vervaagde deze Duitse droom, en steeds weer zonk Duitsland terug in machteloosheid en desintegratie. Eén les die uit de hele Duitse geschiedenis spreekt, is dat alleen de opsluiting van de natie binnen een krachtig geleide staat Duitsland in staat stelt weerstand te bieden aan de enorme gevaren die alleen al door zijn ongunstige geopolitieke situatie voor Duitsland ontstaan. Bijna nergens heeft Duitsland natuurlijke grenzen, bijna overal ligt het vrij en onbeschermd tegen vijandelijke invallen. Noch de zee die Engeland omringt, noch de hoge bergen die Spanje en Italië van zijn buren scheiden, bieden Duitsland een natuurlijke verdediging. Frankrijk heeft slechts één open zijde tegen ons, Rusland idem dito. Alleen Duitsland ligt tussen de andere naties in - als het hart - en als het slagveld van Europa. Op Duitse bodem vochten Spaanse, Franse, Engelse, Zweedse, Russische en Mongoolse legers, op Duitse bodem werden de vreselijke godsdienstoorlogen van de Dertigjarige Oorlog uitgevochten, en omgekeerd bloedden Duitsers in buitenlandse dienst voor buitenlandse belangen in alle landen. Moeder Germania bloedde uit duizenden wonden, toegebracht door haar buitenlandse legers en - die in haar werden toegebracht door de strijd van haar eigen zonen. Eindeloos tragisch is de Duitse geschiedenis, zo tragisch dat het Duitse verlangen naar een verenigd, gesloten Duits Rijk werd opgenomen in sprookjes, in de sagen van de oude Barbarossa in de Kyffhäuser[42]. Door de eeuwen heen bleef de verwezenlijking van de Duitse staatsidee bestaan - een verlangen en hoop van de beste mensen van de natie, totdat in 1871 een machtige smid de Duitse eenheid smeedde. Er bleef veel te wensen over in de verwezenlijking van de Groot-Duitse staat, die alle Duitsers zou omvatten die in territoriale verbinding met het moederland leefden. Maar deze gedeeltelijke verwerkelijking van het Duitse verlangen heeft ons al een zelden eerder geziene bloei van de Duitse geschiedenis bezorgd.

Maar we hoeven geen rekening te houden met ‘mitsen’ en ‘maren’, we moeten juist van de geschiedenis leren. Politiek is geschiedenis die zich ontwikkelt, en als uit het "maken van geschiedenis" redding voor ons volk moet voortkomen, dan moet onze staatsmanschap, onze nationale politiek, met respect voor wat in de geschiedenis tot stand is gekomen, de fouten van vroeger vermijden en zich binden aan de beste traditie. De man, de politicus zonder geschiedenis die dogmatisch geschiedenis maakt vanuit zijn leunstoel, zal een volk alleen maar onheil kunnen brengen zoals we dat de afgelopen jaren hebben meegemaakt van de nieuwe Duitse marxistische regeringsshowmannen. Hoe rampzalig en verderfelijk de volledige ineenstorting van de oude maatschappijvorm ook is, vooral wanneer deze vernietiging identiek is aan de kracht van de marxistische beweging, zo weinig kan het oude bewaard blijven, louter omdat het oud is.
Hierin ligt opnieuw de tragedie van de conservatieve geest, die creatief onvruchtbaar is en

42 Het Kyffhäusergebergte tussen de staten Thüringen en Saksen-Anhalt wordt beschouwd als de laatste rustplaats van de keizer van het Heilige Roomse Rijk, Frederik Barbarossa (1122-1190), die tijdens de Derde Kruistocht verdronk in de rivier de Saleph in Turkije.

Machine Translated by Google

Zonder verbeeldingskracht verwerpt het alles wat nieuw is, juist omdat het nieuw is, en omdat het hardnekkig vasthoudt aan verouderde vormen die al lang hun substantie verloren hebben. Mensen en staat zijn geen mummies en constructies, maar levende wezens; de kleren die ooit zijn geknipt, passen niet voor altijd.
Slechts enkele vrij grote basiskenmerken worden bepaald door het lot van naties, en het verwaarlozen van dergelijke basiskennis heeft zich altijd bitter gewroken op de naties. Voor ons Duitsers is de fundamentele historische nationale politieke doctrine: "Wees verenigd!"

Het woord "verenigd"43 betekent echter niet "eenheid"44, maar "overeenstemming"45. Alleen vanuit de overeenstemming van de Germaanse stammen over de beginselen van de buitenlandse en binnenlandse politiek kan als zijn mooiste bloem een intern vrije staat groeien, die extern machtig is en internationaal gewicht heeft.

Voor de Duitse staat mogen er dus geen Europese of internationale economische, kerkelijke of humanitaire motieven zijn, maar uitsluitend het welzijn van de gehele Duitse natie. Ik bedoel "motieven" voor politieke actie. Daarnaast spelen uiteraard de invloeden van een kerkelijk, economisch en algemeen menselijk karakter, die adequaat gewaardeerd en in overweging genomen moeten worden. Maar het principe moet zijn en blijven dat de Duitse nationale staat uitsluitend Duitsers vertegenwoordigt, zowel in de binnenlandse als in de buitenlandse politiek.

Ons nationale politieke doel is daarom:

1. De oprichting van een gesloten nationale staat, die alle Duitsers omvat.
2. De krachtige vertegenwoordiging van alle Duitse belangen in het buitenland.

Het nationalistische idee

De voorwaarde voor het ontwaken, of beter gezegd, voor het herontwaken van een sterk nationaal bewustzijn is

de verwijdering van alle Joden en niet-Duitsers uit alle verantwoordelijke posities in het openbare leven.

De vastberaden verdedigingsstrijd tegen de invasie van de Joden op bijna alle terreinen van ons openbare leven wordt alleen door het nationaalsocialisme met volle kracht gevoerd. De strijd tegen het Jodendom is de bewuste strijd voor de Duitse geest en voor de Duitse vrijheid.

De invloed en het effect van de Joden op hun gastvolkeren kunnen absoluut niet worden vergeleken met de machtsverhoudingen en de strijd tussen andere volkeren, maar alleen met de strijd op leven en dood tussen een gezond lichaam en de dodelijke giftige bacteriën die het hebben aangevallen. Wanneer een levend organisme wordt aangevallen door giftige bacillen, is de vraag alleen: óf de gezonde kracht van het lichaam zal de vreemde indringers overmeesteren – dan schakelt het hen uit – óf het zal hen niet langer overmeesteren, dan zal het door hen sterven. Zo geldt ook voor de gastvolkeren van de Joden overal ter wereld alleen dit: óf de Joden uit het nationale lichaam verwijderen – óf sterven door de Jood.

Juist de vergelijking met het menselijk lichaam en de bacteriën laat ons heel duidelijk zien hoe scheef de populaire misleidende mening is dat de Joden zich overal alleen maar dankzij hun grotere efficiëntie hebben opgewerkt en dat het hoogst verkeerd en onrechtvaardig is om hen daarom aan te vallen en te vervolgen. Men kan niet zomaar zeggen dat de cholerabacterie evenzoveel sterker en efficiënter is dan de mens en daarom de gezonde mens heeft overwonnen – nee,

[43] 'eenig'
[44] 'Einheit'
[45] 'Einigkeit'

Machine Translated by Google

het is een gif voor de mens. En precies zoals in deze strijd van het levende organisme tegen binnendringende gifstoffen, speciale vergiftigingssymptomen optreden, vergezeld van koorts, krampen, verlammingsverschijnselen, enz., zo komt de strijd van de door de Jood aangevallen naties tot uiting in vrijwel dezelfde ziekteverschijnselen – onrust en agitatie in het burgerlijke en politieke leven, krachtige stuiptrekkingen in het nationale lichaam, onrust, terreur, burgeroorlog afgewisseld met vrij typische verlammingsverschijnselen, vooral in de intellectuele delen van de naties – in de regeringen. Dan is er nog maar één vraag: of de nationaal bewuste kringen die de vijand herkennen erin slagen de regeringen te waarschuwen en te verlichten of de regering te vormen en de Joden zelf te neutraliseren – dan treedt de genezing met zekerheid in; als dat niet lukt, dan treedt de nationale dood even zeker in. Er is geen derde weg. Een tijdelijke isolatie – om bij de medische beeldvorming te blijven – biedt slechts schijnbare oplossingen: vroeg of laat breken de bacillen opnieuw uit in de bloedvaten van het lichaam, het einde van deze tweede strijd is dan dodelijk voor de patiënt.

Beslissend voor het uiteindelijke succes – zoals in het leven in het algemeen – is de wil tot macht. Zonder deze wil tot macht – zonder deze wil tot instandhouding van de natie – is de natie hulpeloos overgeleverd aan de ondergang. Wat niet letterlijk ten onder gaat, wordt een slaaf, een fellaheen, een dienaar en een dienaar van de al-Joodse wereldmacht.

Het is een strijd op leven en dood. Veel efficiënte soldaten zijn al vertrokken, maar de meerderheid van onze nationale kameraden slaapt nog steeds. Steeds weer opnieuw en onvermoeibaar onderwijs is de oplossing. Wat dit onderwijs zo bijzonder moeilijk maakt, is de onnozelheid en zachtheid van de Ariërs, juist in deze essentiële raciale kwesties.

De sterke rassenvermenging binnen ons Duitse volk heeft ongetwijfeld het heldere en sterke raciale bewustzijn bij te veel mensen bijna volledig weggevaagd, zodat er in plaats van een precieze kennis van de rassenwetten slechts een onbepaald gevoel van afkeer tegen de raciaal vreemde Joden is overgebleven. De Jood van zijn kant heeft zijn rassenwetten meer dan tweeduizend jaar strikt nageleefd, in de duidelijke wetenschap van het buitengewone belang van het behoud van de zuiverheid van het bloed voor karakter en natie.[46]

Aan de andere kant heeft hij de rassenagitatie kunnen afschilderen als achterhaalde onzin, wat hem, met betrekking tot de rassenvermenging in Duitsland, helaas met een zekere schijn van rechtvaardiging mogelijk was. In plaats van de Joodse minachting voor de rassenwetenschap van de kant van de Duitsers met volle overtuiging te bestrijden met de eis: "Duitser, houd uw bloed zuiver!", was de Duitser zelfs op dit gebied inferieur aan de psychoagogische kunsten[47] van de Jood. De Verlichting met haar humanitaire idealen bracht de Joden weliswaar emancipatie van de ketenen die door onze voorouders in hun hogere wijsheid waren gesmeed tegen de aantasting van de Joodse geest van roof en woeker, maar voor ons slechts verwarring en onzekerheid over deze fundamentele kwestie. Met de zin: "De Joden zijn ook mensen" – een zin die overigens door niemand werd en wordt betwist – werd de toegang van de Joden tot burgerlijke gelijke rechten verleend. Daarmee werd de nationaal-raciale weerstand tegen de Joodse buitenlanders met een geheel andere intellectuele structuur tot bedaren gebracht en de strijd tegen de burgerlijke emancipatie van meet af aan lamgelegd.

Vanaf dit platform vond nu de verovering van onze gehele economie plaats,
recentelijk, het openbare leven tot aan de huidige situatie van onbeperkte heerschappij van de Joden.

46 Zie de delen van de Nationaal-Socialistische Bibliotheek over ras en de Joden!
47 Overtuigingskunst.

Machine Translated by Google

Uit een hele reeks getuigenissen van Joden zelf blijkt dat zij zich een staat binnen de staat voelen, dat zij zich nauwer verbonden voelen met hun raciale kameraden in andere landen dan met het gastland.

Uit dit Joodse gevoel van verbondenheid onder de volkeren ontstaan direct gevaren voor de inheemse bevolking op het gebied van de buitenlandse politieke betrekkingen van landen in oorlog en vrede.

Aanvankelijk richtte de aandacht van de Joden zich echter op de vraag naar economische voordelen. Ook hier kwam hun ongebreidelde winstbejag, zonder enige sociale gevoelens voor hun gastvolk, hen goed van pas.

Als bedenkers en dragers van het moderne kredietstelsel konden zij al snel de gehele financiële economie van de staten en, via banken en beurzen, ook grotendeels de particuliere sector onder hun invloed brengen.

Van hieruit, dus na het ontstaan van hun financiële positie, strekte het Jodendom zijn vingers ook uit naar de intellectueel-culturele producten van de natie; hier kwamen hun gedrevenheid, hun scherpe geest, hun kritische begrip – eigenschappen die vaak als duidelijke voordelen kunnen worden gezien voor de serieuze, zware, nuchtere Arische geest – hen te hulp.

Maar in werkelijkheid was het slechts het dieveninstinct, hun gewetenloosheid en gewetenloosheid – die al in hun religieuze doctrines verkondigd worden. Voor de Jood, volgens de leer van de Schulchan Aroech[48], is het bezit van de niet-Jood als bezit zonder meester – daar zodat de Jood het zich kan toe-eigenen! De Jood stelde alle middelen van de bank- en beurstechniek tot zijn beschikking. Anonimisering – de depersonalisatie van onze economie door de beursgenoteerde vorm van de naamloze vennootschap – heeft kapitaal tot op zekere hoogte van arbeid gescheiden; de aandeelhouder weet in zeldzame gevallen iets van zijn fabriek, hij heeft slechts een eenzijdig belang bij de *winstgevendheid van zijn geld.*
wanneer hij het in de vorm van aandelen heeft geïnvesteerd. Dit fenomeen moet hier worden vermeld, omdat met deze depersonalisatie van onze economie ook de degradatie ervan hand in hand gaat. De ondernemer en fabrikant die zijn bedrijf vanaf de grond af heeft opgebouwd, die de behoeften van zijn klanten kent, die nog steeds de oude zakelijke eerbaarheid heeft en het als zijn plicht beschouwt om een solide, goed en duurzaam product te produceren dat voldoet aan de werkelijke behoeften van de economie, deze werkelijk solide ondernemer is iets zo fundamenteel anders dan de moderne grootaandeelhouder die, met het puur kapitalistische bezit van een groot aandelenpakket, slechts één belang kent: streven naar een zo hoog mogelijk rendement. Of in ondernemingen goede en goedkope objecten worden geproduceerd, of in het algemeen productieve waarden worden gecreëerd door een naamloze vennootschap of, zoals in het geval van kredietmaatschappijen (banken) in het algemeen, geen waarden worden gecreëerd, is een zaak die de kapitalist - de aandeelhouder - volkomen onverschillig laat. Dit heeft verder tot gevolg dat de productie minder gericht is op de behoeften, dat er veeleer slechts een schijnbare behoefte hoeft te worden aangewakkerd door middel van enorme reclame. Vroeger was het in de erecode van de ondernemers volstrekt verboden om producten aan te prijzen; iemand die dit deed, was een marktomroeper, en zo'n marktomroeperachtige aanprijzing van zijn waren werd door de degelijke zakenman beschouwd als oneerlijke concurrentie. De Joodse handelaar echter dreef juist dit soort marktomroepende handelszaken met volledige aandrang, waarbij zijn *overtuigingskunst* goed van pas kwam. Tegenwoordig is er in plaats van de opdringerige Joodse omroeper Joodse reclame verschenen.

---

48 De Schulchan Aruch is de meest gezaghebbende wetboek van het Joodse recht en werd in 1563 in Noord-Palestina samengesteld door Yosef Karo.

Op wetenschappelijk gebied vond een soortgelijke ontwikkeling plaats, met name op economisch gebied – de zogenaamde nationale economie. Geleidelijk aan werd de taak van de nationale economie niet langer gezien als het onderzoeken van de nationale economische legitimiteiten en behoeften en het afleiden van richtlijnen voor economisch leiderschap uit de resultaten van het onderzoek, maar werd steeds vaker slechts een beschrijving van de situatie uitgevoerd, zonder te onderzoeken of de aangetroffen economische verschijnselen en vormen ook goed, geschikt en toepasbaar waren voor de werkelijke behoeften van de nationale economie. Op deze manier slaagde men erin, en slaagt men er vandaag de dag meer dan ooit in, de vreselijke schade aan de economie en daarmee aan de nationale gemeenschap – wetenschappelijk beschouwd – en om die reden op een onveranderlijke manier, te veroorzaken. In dit veld komt met name de leer van de staats- en particuliere kredietverleningssector aan bod, en met name de leer van de rente. We zijn op een andere plaats al uitgebreid op deze vraag ingegaan. Hier volstaat het om erop te wijzen dat datgene wat wij vandaag de dag nationale economie noemen, in wezen niets anders is dan een privé-kapitalistische instructie voor persoonlijke verrijking en een goed georganiseerde poging om de woekerkapitalistische roof van de arbeidskrachten van productieve landen te rechtvaardigen.

Het is opmerkelijk dat er onder de docenten nationale economie een zeer groot aantal percentage Joden.

Voor de leek is de inval van de Joden in de literaire en artistieke wereld nog opvallender. veld.

Wie ons hedendaagse theater beschouwt, zal geschokt zijn door de laagheid en het cynisme dat zich daar verspreidt. Dit geldt met name voor het moderne fenomeen van de cinema. Het drama van wellustelingen en losbollen beheerst onze podia; met subversieve en slimme dialectiek wordt de brave Duitser voorgehouden dat moraal en ethiek, eer en gewetensvolheid in wezen pure domheid zijn, zonder welke men verder kan komen. Deze aanvallen op het publiek gaan gepaard met de overlast van het Joodse theateragentschap, waarbij de kennis van de artistiek ingestelde mensen vaak minder doorslaggevend is dan de dankbaarheid van de theater- en concertagenten van degenen die een baan zoeken

Maar daarna volgde op grote schaal manipulatie van de publieke opinie via de dagbladen. Bijna alle grote kranten kwamen geleidelijk in Joodse handen.

Daarmee was de kring rond het Duitse volk gesloten. Aan de economische heerschappij werd de intellectuele heerschappij toegevoegd. Alles wat schadelijk was voor de Joodse belangen werd zo lang mogelijk voor het publiek verborgen gehouden en het zwijgen opgelegd; als ideeën of voorstellingen zich toch lieten gelden, begon de ware heksenjacht, aanvankelijk door te proberen dergelijke pogingen belachelijk te maken, en als zelfs dat niet hielp, moesten leugens en misleidende voorstellingen, evenals persoonlijke denigratie, worden ingezet. Omkoperij en bedreigingen werden geprobeerd en uiteindelijk schuwde men het zelfs niet om de lastige tegenstander of vermaner economisch te ondermijnen, of zelfs te doden.

Dit laatste, meest angstaanjagende wapen werd over het algemeen niet of slechts zelden ingezet tegen privépersonen. Het gebeurde immers zelden dat een echte volksvriend, die geen politieke of staatsmacht had, enigszins reageerde of al gebroken werd door de stortvloed aan leugens en laster in de publieke organen van de Joden.

Binnen de partijen werd de ontevredenheid van de massa aangewakkerd door extreme overdrijving, en de klassenhaat tegen de bezittende klasse en hun vermeende beschermers, de staatsmacht en het leger, werd aangewakkerd. Zelfs hier – zoals overal bij deze aanvallen op de nationale staat – waren het vooral de Joden die agiteerden en aanwakkerden. Het is voldoende om te bedenken dat Karl Marx, de grondlegger van de marxistische leer van de klassenstrijd, inderdaad een Jood was (Mardoch

Machine Translated by Google

was zijn echte naam). Zijn heraut in Duitsland, Ferdinand Lassalle[49], oorspronkelijk Feist Lasal, was eveneens een Jood.

In de oorlog en de revolutie werd het Joodse vernietigingswerk tegen de Duitse staat voltooid. De vorsten werden verdreven, de epauletten van de officieren afgerukt, de ambtenaren door honger volgzaam gemaakt, zodat ze hun mankracht – onmisbaar zelfs voor de socialistisch-hoogkapitalistische staat van het moderne Duitsland – beschikbaar konden stellen. Op deze manier werd de Duitse natie ontwapend, ontmand, van haar leiders beroofd, onteigend en geschonden, gedemoraliseerd en verzwakt, terwijl de Joden overal in het openbare leven, in economie en politiek, in kunst en theater, een onbetwistbare hegemonie voor zichzelf opeisten.

De basis van hun heerschappij is hun enorme rijkdom.

Ondanks hun geringe aantal in verhouding tot hun gastvolkeren zijn ze erin geslaagd alle belangrijke functies in het openbare leven in handen te leggen van hun Joodse kameraden of van Duitsers die nauw verwant zijn aan Joden. Desondanks is een verwijdering van Joden uit het Duitse nationale lichaam volkomen mogelijk – temeer daar de werkelijk vitale productieve activiteiten in de industrie en landbouw, in de vrije beroepen en in het bestuur, vrijwel volledig vrij zijn van Joden.

Een verwijdering van de Joden uit ons nationale lichaam zou noch de landbouwproductie verstoren – ik heb nog geen enkele Jood achter de ploeg zien draaien – noch zouden de fabrieken stil hoeven te liggen door een gebrek aan arbeiders – de beroepsbevolking zal immers weten dat geen enkele Jood kolen hijst tijdens het zware werk of bij de smidse staat – onze werkplaatsen van de smid en metaalbewerker, timmerman en schoenmaker, zouden niet verweesd worden – de huizen zouden na de verdrijving van de Joden op geen enkele manier als ruïnes hoeven achter te blijven, de statistieken vermelden niets van Joodse metselaars en timmerlieden, dakdekkers of glaszetters. Maar zelfs in de handel en het bedrijfsleven zou er geen stagnatie optreden als de Joden er niet meer waren. Op het gebied van het transportsysteem heeft de staat tot nu toe al op voorbeeldige wijze het personen- en goederenverkeer verzorgd en, trouwens, wie heeft Joden gezien als treinconducteurs of machinisten –
of als trambestuurder, of als wagenmenner of transportarbeider?

Maar ook op het gebied van de typische Joodse aanleg voor handel en financiën hebben de militaire bestuursposten vóór de oorlog bewezen dat ze in staat waren een zorgvuldige opslag- en bevoorradingsdienst te voeren. In de handel zelf zijn honderdduizenden handelsbedienden en Duitse zakenlieden werkzaam die de werkelijke aspecten en noodzakelijkheden van de handel begrijpen. En in de staatsbank en de postbank beschikken we over instellingen die de basis zouden kunnen vormen voor een gezonde nationale economie, bevrijd van de Joodse roofeconomie.

Wanneer wij in dit tamelijk korte overzicht hebben gezien dat de Joden op geen enkele wijze een onvervangbare functie in ons staats- en nationale leven vervullen, en dat zij daarentegen hun suprematie op de meest meedogenloze wijze misbruiken ten koste van hun gastvolkeren, dan is het een voor de hand liggend en logisch gevolg dat er geëist wordt de Joden uit ons land te verdrijven.
Alleen iemand die zich aan de Duitse nationale gemeenschap verbindt, kan staatsburger zijn .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825-1864) was een Duits-Joodse socialist die Marx kende, hoewel deze hem vanwege zijn bereidheid tot compromissen met de conservatieve Bismarck als een opportunist beschouwde. Marx steunde Lassalle daarom niet toen deze een Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (Algemene Duitse Arbeidersvereniging) oprichtte.
De Vereniging) uit 1863 had vooral als doel het verkrijgen van algemeen direct kiesrecht.

50 Deze bepaling was al opgenomen in het tweede deel van de Neurenberger wetten van 15 september 1935, 'De Rijksburgerschapswet', art. 2: "Een Rijksburger is alleen een onderdaan die van Duits of aanverwant bloed is en die door zijn gedrag toont dat hij zowel bereid als geschikt is om het Duitse volk en het Rijk trouw te dienen." De volledige scheiding van Joden van de Duitse samenleving werd verordend in het eerste deel van deze wetten, 'Wetten ter bescherming van het Duitse bloed en de Duitse eer'.

Uit deze beschouwing van de rassenkwestie volgen vanzelfsprekend en noodzakelijkerwijs ook de andere gevolgen van het verbod op immigratie van oosterse Joden. Het getuigt van een totaal gebrek aan begrip van de Joodse kwestie als men gelooft dat het voldoende is om oosterse Joden af te weren door middel van een immigratieverbod. Het is absoluut noodzakelijk om tegelijkertijd de Joden die vijandig staan tegenover ons volk dat zich onder ons heeft gevestigd, onder een vreemdelingenwet te plaatsen. De oosterse Joden vormen natuurlijk het grote reservoir waaruit de Joden zich voortdurend voeden. Het grote gevaar dat deze immigratie op zich inhoudt, is door de ervaringen van de afgelopen jaren overduidelijk gebleken. In enkele jaren tijd zijn deze oosterse Joden er door alle mogelijke zakelijke trucs en opsmuk in geslaagd om enorme rijkdommen te verwerven. Onze rechtszalen zitten vol met fraude gepleegd door dergelijke buitenlandse elementen. De staat heeft geen enkel belang bij de immigratie van dergelijke mensen die zich op geen enkele manier productief nuttig maken.

Deze positie van de nationaalsocialistische staat ten opzichte van de oostelijke Joden sluit niet uit dat zelfs de leden van andere naties die parasieten zijn op het nationale lichaam kunnen worden uitgewezen.

De bespreking van deze vragen leidt ons nu tot het derde deel van het staatsbeleid van Nationaal-socialisme: het burgerschapsrecht.

Het burgerschapsrecht

Het staatsburgerschap moet verworven worden. In dit principe verschilt het nationaalsocialisme aanzienlijk van het momenteel geldende recht, volgens hetwelk elke volwassen Duitser ouder dan 20 jaar, van mannelijk en vrouwelijk geslacht, staatsburgerschapsrechten kan uitoefenen. Ook vandaag de dag, volgens de Weimar-grondwet, staat deze mogelijkheid open voor leden van het Joodse ras. Evenzo kan dit staatslidmaatschap door elke buitenlander worden verworven met het vervullen van enkele oppervlakkige formaliteiten.

De Weimar-grondwet begrijpt het begrip staatsburger in het algemeen niet, maar spreekt in art. 110 van lidmaatschap van een staat en in art. 109 van gelijke rechten voor de wet voor alle staatsleden van mannelijk en vrouwelijk geslacht. De vaagheid van dit concept sluit uiteraard de eis van morele en raciale voorwaarden voor het verkrijgen van het burgerschapsrecht uit. Daarentegen neemt art. 113 van de Rijksgrondwet de anderstalige "delen van de natie" (!) onder zijn bijzondere bescherming; zij "mogen niet worden benadeeld in hun vrije, traditionele ontwikkeling, met name in het gebruik van hun moedertaal in het onderwijs, alsook in het interne bestuur en de rechtspraak".

Als men met deze zeer uitgebreide beschouwing van buitenlanders de praktijk van onze Wet ter Bescherming van de Republiek tegen eigen nationale kameraden vergelijkt, de verplichting om zogenaamde oorlogsmisdadigers aan de vijand uit te leveren, met de zekerheid gegarandeerd in art. 112 dat "geen enkele Duitser van een vreemde regering mag worden uitgeleverd aan vervolging of bestraffing", en als men juist dit laatstgenoemde artikel vergelijkt met de beruchte vonnissen van de Fransen tegen Krupp[51] en zijn directeuren, dan is misschien een verwijzing naar het feit dat de opsteller van deze grondwet de Jood Preuss[52] was voldoende om een duidelijk licht op al deze gebeurtenissen te werpen.

---

51 Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (1870-1950) leidde van 1909 tot 1941 de Friedrich Krupp AG. In samenwerking met de Reichswehr onder leiding van Hans von Seeckt (1866-1936) voerde Krupp in het geheim de herbewapening van Duitsland uit, in strijd met het Verdrag van Versailles. In 1923, toen de Fransen en Belgen het Ruhrgebied bezetten, legden ze Krupp ook een boete op voor het bezit van een
Grote openbare begrafenis van de dertien arbeiders van de Krupp-fabriek in Essen die tijdens de bezetting door de Fransen waren doodgeschoten.

52 Hugo Preuß (1860-1925) was de Duits-Joodse minister van Binnenlandse Zaken van de Weimarrepubliek en speelde een belangrijke rol bij het opstellen van de Weimar-grondwet van 1919.

Machine Translated by Google

Niet "de meer fortuinlijke toekomst van de Polen", zoals Betthmann-Hollweg53 in een van zijn ongelukkige parlementaire toespraken zei, en ook niet de verbetering van de positie van de Joden in Roemenië (volgens Kuhlmann)54 kan de leidende gedachte van een Duitse staat zijn, maar alleen het welzijn van het Duitse volk. Dit leidende thema komt tot uitdrukking in het nationale en economische programma van de NSDAP (Het Programma, p. 35) onder nr. 7: *"De rechten en belangen van de Duitser gaan voor die van de leden van vreemde naties" en onder nr. 6: "Wie geen Duitser is, kan alleen als gast in Duitsland verblijven en valt onder de vreemdelingenwet".*

Volgens deze regel moet het staatsburgerschap verworven worden. Het kan ook verloren gaan door onwaardigheid. Het is een recht waarvan Joden fundamenteel uitgesloten zijn, en waarvan ook leden van andere volkeren uitgesloten kunnen worden.

De innerlijke voorwaarde voor de aanvrager van het Duitse staatsburgerschap is de belofte aan de Duitse cultuur en gemeenschap. Wie zich niet op deze manier aan de Duitse natie verbindt, wie zich tot vijand van de Duitse staat verklaart, wie zich meer verbonden voelt met leden van andere naties dan met zijn eigen volk, kan geen rechten op het Duitse staatsburgerschap verkrijgen, omdat hij immers niets met de Duitse gemeenschap te maken wil hebben.

Het lijkt inderdaad waanzin als mensen die openlijk verklaren dat zij geen vaderland genaamd Duitsland kennen, zoals Crispien55 en anderen deden, toch willen adviseren over het lot van dit land, als ze als volksvertegenwoordigers, als afgevaardigden, nog steeds speciale privileges claimen en als ze nog steeds de bescherming van bijzonder strenge wetten (de bescherming van de republiek) genieten als ze vanuit dit parlement worden bevorderd tot regeringsfuncties.

De nationaalsocialistische Duitse staat zal juist van zulke mannen de zwaarste afrekening eisen en de leden van de revolutionaire regeringen en parlementen zullen met terugwerkende kracht verantwoordelijkheid moeten nemen voor hun daden of nalatigheden. De wetten die ontwikkeld moeten worden over de verantwoordelijkheid van alle personen die in het openbare leven staan, zullen daarom met terugwerkende kracht bevoegdheden moeten krijgen.

Het gaat hier niet, zoals bij de fout van de Duitse revolutie, om de strijd om het loon van de hongerige "proletariërs" tegen de verzadigde en onverzadigbare kapitalisten, en dus niet om het misleiden van de gezonde en juiste gevoelens van de werkende mensen door de gedachte van klassenstrijd, maar om de morele eis dat er een einde moet komen aan de onverantwoordelijkheid van degenen die nu profiteren van het huidige parlementaire en regeringssysteem, en dat degenen die zich op buitensporige wijze hebben verrijkt uit noodzaak van het volk of die de machinaties van andere kringen hebben gesteund, de verdiende straf krijgen.

De slogan: "De kleine schurken worden opgehangen; de groten mogen vrijuit gaan" zou niet terecht blijken te zijn. De nationaalsocialistische staat zal daarentegen bij het bepalen van de strafmaat rekening houden met het feit dat de kleine schurken verleid worden als een zeer verzachtende omstandigheid en daarentegen de grote criminelen tegen het Duitse volk met de strengste regels voor het gerecht brengen.

---

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856-1921) was van 1909 tot 1917 bondskanselier van Duitsland. Tijdens de oorlog, Betthman-Hollweg leek een gematigder beleid te prefereren dan de militaire leiders voorstonden.

54 Richard von Kuhlmann (1873-1948) was van augustus 1917 tot en met 1948 staatssecretaris van Buitenlandse Zaken van Duitsland. Juli 1918. In mei 1918 onderhandelde hij over de Vrede van Boekarest met Roemenië.

55 Arthur Crispien (1875-1946) werd in 1920 verkozen tot sociaaldemocratisch parlementslid en werd in 1922 medevoorzitter van de Sozialdemokratische Partei (SPD).

Machine Translated by Google

Het zuiverende werk van deze staatsrechtbank kan nu in geen geval stoppen bij degenen die met de revolutie als eersten aan de macht kwamen. Het zal zich ook moeten richten op degenen onder de keizerlijke regering die door hun nalatigheid deze Duitse ondergang mogelijk hebben gemaakt. De hoofdverantwoordelijke – Bethmann-Hollweg – is inderdaad van zijn aardse rechters afgenomen, hetzelfde geldt voor de op één na schuldige – Erzberger56, die, als de vader van de ellendige parlementaire revolutie van juli 1917, opnieuw de zinkende wil om te winnen van de vijanden aanwakkerde. Zelfs Eisner57
en Rathenau zijn van het toneel van hun natievernietigende activiteiten verdreven, weliswaar op illegale wijze, maar volgens de ijzeren wetten van de geschiedenis. Maar velen van hen die, door de organisatie van de munitiestaking in januari 1918, het strijdende leger een dolk in de rug staken, leven nog steeds, en zij die met woord en geschrift de wil om te winnen braken, zij die 'vrede zonder winnaars en verliezers' predikten, zij die nog steeds leven en het als juist beschouwen, die de nood van de mensen in oorlog en revolutie misbruikten voor hun eigen buitensporige verrijking, leven nog steeds en accepteren het als juist.

Zeker, zo'n nationale politieke eis zal angst en afschuw zaaien, en tienduizenden zullen vrezen voor hun leven omdat ze niet zuiver van hart zijn. Maar voor het nationaalsocialisme staat en valt met deze eis voor sociale rechtvaardigheid de vraag naar het lot van het Duitse volk: of het Duitse volk zijn weg kan vinden naar een nobele natie, of dat het een ellendig leven in degradatie en corruptie zal slijten als een heidenvolk. Voor de nationaalsocialistische beweging wordt haar bestaansrecht mede bepaald door deze vraag.

Het staatsburgerschapsrecht is dan ook niet iets dat iedereen die in Duitsland geboren wordt, in de wieg gelegd wordt; veeleer omvat dit staatsburgerschapsrecht ook de hoogste morele plichten jegens staat en volk. De naleving van deze verantwoordelijkheid jegens staat en volk moet echter ook beschermd worden door de mogelijkheid dat dit recht bij onwaardigheid opnieuw verloren kan gaan.

Daarentegen zal het verkrijgen van het staatsburgerschapsrecht geen daad van barmhartigheid zijn, maar een aanspraak die iedere ijverige Duitser kan maken die zichzelf waardig toont voor de Duitse gemeenschap en die zich inzet voor de Duitse raciale en historische gemeenschap.
Iemand die aan zijn leger- en werkverplichtingen heeft voldaan en die als een eervol werknemer zijn beroep uitoefent, heeft recht op het verkrijgen van het staatsburgerschapsrecht.

Aan dit staatsburgerschapsrecht is echter ook de plicht verbonden om bij alle werkzaamheden het oog voor het grotere geheel niet te verliezen en zich bij alle economische activiteiten steeds bewust te zijn van het feit dat men zijn werkzaamheden in het geheel moet inpassen, dat wil zeggen: ook bij volledige vrijheid op bepaalde terreinen mag de activiteit van de Duitse staatsburger niet tegen het welzijn van het geheel gericht zijn.

---

56 Matthias Erzberger (1875-1921) was lid van de Deutsche Zentrumspartei (Katholieke Centrumpartij) en werd beschouwd als de rechterhand van Betthman-Hollweg. Tijdens de oorlog, medio 1917, drong hij aan op een onderhandeld einde van de oorlog en ondermijnde hij het vertrouwen in het Duitse leger. Erzberger ondertekende de wapenstilstand die een einde maakte aan de Eerste Wereldoorlog en onderschreef als minister van Financiën in de Weimarrepubliek het Verdrag van Versailles. Hij werd in 1921 vermoord door ultranationale leden van de 'Organisation Consul', opgericht door de commandant van het Freikorps, Hermann Ehrhardt (1881-1971).

57 Kurt Eisner (1867-1919) was een Duitse Joodse socialist die de revolutie organiseerde die de Wittelsbach-partij omverwierp. dynastie van Beieren in november 1918. Hij werd de republikeinse premier van Beieren en viel tijdens de Berner Socialistenconferentie de gematigde socialisten aan omdat ze de schuld van Duitsland bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog niet erkenden. Hij werd in februari 1919 vermoord door de nationalistische graaf Arco von Valley.

Machine Translated by Google

Nationale economie

De taak van de nationale economie is het vervullen van de vraag en niet het behalen van een zo hoog mogelijke rente op het geleende kapitaal.

Men zou denken dat dit principe voor elke economie vanzelfsprekend is, en toch verschilt de nationaalsocialistische economie juist in dit leidende principe van de huidige rentekapitalistische economie. Het is voor de argeloze geest van de productieve mens niet zo gemakkelijk zich een nationale economie voor te stellen die niet dient om aan de vraag te voldoen; en toch moet nu duidelijk worden gemaakt dat voor de huidige meesters van de economie – het bank- en beurskapitaal – de vraag in wezen van zeer weinig belang is. Het internationale kapitaal heeft een belang
daarin alleen voor zover deze bevrediging van de vraag op een woekerkapitalistische wijze kan worden uitgebuit.

We hebben hier in feite te maken met twee fundamenteel verschillende houdingen ten opzichte van de economie. De enige dringende behoefte van de gehele economie van de kant van de gehele bevolking is uiteraard de bevrediging van de behoefte aan voedsel, vervolgens de vervulling van de vraag naar huisvesting en kleding, en pas daarna worden in een assortiment alle andere dagelijkse benodigdheden geschaard, tot aan de hogere kunst- en culturele genoegens. Daartussenin bevinden zich de ondersteunende diensten, het gehele transportsysteem en alles wat daarmee verband houdt, handel en het financiële systeem. De productie van goederen heeft in een gezonde economie het meest waardevolle doel om zo goed mogelijk in de behoefte te voorzien door middel van een betaling die de productiekosten dekt en een overeenkomstig arbeidsinkomen voor de ondernemer omvat, evenals een passend winstaandeel waaruit zowel onvermijdelijke verliezen als verbeteringen en renovaties in de onderneming kunnen worden gedekt.

De aandacht van de rechtvaardige ondernemer is niet gericht op het behalen van buitensporige winst in individuele gevallen, zelfs niet wanneer gelukkige toevalligheden dit mogelijk zouden maken. De rechtvaardige ondernemer is zich volledig bewust van zijn nationale economische opgave: de productie zo inrichten dat de behoefte kan worden gedekt met de laagste kosten voor de gebruiker, dat tegelijkertijd de onderneming groeit en bloeit, dat de productiekosten steeds lager worden zonder dat de lonen dalen.

Het meest verhelderende voorbeeld van zo'n waarachtige manier van ondernemen is misschien wel Ernst Abbe[58], medeoprichter en directeur van de Zeiss-fabriek in Jena. Deze man heeft deze nationale economische taak van de ondernemer tot in de puntjes begrepen en ernaar gestreefd deze zo goed mogelijk te realiseren.

Maar in dit opzicht hebben we over het algemeen ook geen reden om speciale klachten te uiten over onze ondernemers van vóór de oorlog. Mannen zoals Alfred Krupp[59], Mannesmann[60], Werner Siemens[61], Thyssen[62], Borsig[63], Krauss, Maffei[64], enz. hebben zich zelfs maatschappelijk een ereplaats verworven in de geschiedenis van de Duitse industrie. Ze werden niet allemaal geregeerd door eenzijdige winstbejag,

---

[58] Ernst Abbe (1840-1905) was een natuurkundige en ondernemer die in dienst was van Carl Zeiss, de oprichter van de Jena bedrijf Carl Zeiss AG, dat optische instrumenten en systemen produceerde. Abbe werd mede-eigenaar van het bedrijf.

59 Alfred Krupp (1812-1887) was de zoon van Friedrich Krupp (1787-1826), die in 1811 de Krupp Cast Steel Company had opgericht. Tijdens het directeurschap van Alfred Krupp groeide het bedrijf uit tot het toonaangevende wapenproductiebedrijf van die tijd.

[60] Mannesmann werd in 1890 opgericht en produceerde oorspronkelijk naadloze stalen buizen.

[61] Werner Siemens (1816-1892) was uitvinder en oprichter van het bedrijf Telegraphen-Bauanstalt in 1847. Tegenwoordig Siemens AG is een van de grootste elektrotechnologische ondernemingen ter wereld.

[62] August Thyssen (1842-1926) richtte in 1867 de ijzerfabriek Thyssen-Foussol op en nam andere zware industriële bedrijven over. Deze werden in 1926 samengevoegd tot de Vereinigte Stahlwerke, vóór de Tweede Wereldoorlog het grootste mijnbouw- en staalkartel ter wereld.

[63] Borsig was een locomotiefbedrijf dat in 1837 werd opgericht door August Borsig (1804-1854).

64 Krauss-Maffei is een machinebouwbedrijf dat in 1838 werd opgericht.

Ze bleven allemaal eenvoudig en bescheiden voor zichzelf, alleen de voorspoed van hun werken was hun leidraad.

De onvermoeibare productie- en inventiviteitskracht van de Duitse industrie heeft er inderdaad toe geleid dat niet alleen de gigantische bevolkingsgroei werk en brood op de plank bracht, maar dat, ondanks de stijgende lonen en ondanks een algehele verbetering van de levensstandaard van alle bevolkingsgroepen, de belangrijkste producten goedkoper konden worden gemaakt dankzij steeds nieuwe verbeteringen en uitvindingen. De Duitse handarbeider mag nooit vergeten dat hij dit te danken heeft aan de intellectuelen.

En nog iets anders moet hier met alle nadruk worden benadrukt: de basis en voorwaarde voor deze bloei van de Duitse economie was het krachtig geleide Bismarck Reich. Deze twee factoren, de verenigde en daardoor machtige politieke situatie van het Duitse Rijk en de ongekende ijver van de Duitse ondernemers en arbeiders, maakten het mogelijk dat de levensstandaard van de gehele bevolking aanzienlijk steeg, dat de gigantische bevolkingsgroei van Duitsland kon worden gevoed, gekleed en gehuisvest, en dat de emigratie uit Duitsland tot onbeduidende aantallen daalde.

Tot de cijfers van de Duitse emigratie in de decennia na 1870 behoorden enkel de gezonde overschotten aan Duitse ondernemers- en handelsgeest die de wereld instroomden als pioniers van Duitse ijver en Duitse prestaties.

De gehele nationale economie van het Duitse Rijk voldeed voor het overgrote deel aan de fundamentele eisen die ook wij aan een gezonde nationale economie stellen.

De vraag werd ruimschoots gedekt. Toch ontstonden er zelfs toen al diepe schade in onze economie, die op verschillende manieren tot uiting kwam.

1. *Onze staatsfinanciën* raakten in steeds grotere schulden, terwijl het Duitse volk steeds rijker en machtiger werd, terwijl de producten van de Duitse industriële en commerciële efficiëntie de afzetmarkten van de wereld veroverden, terwijl onze binnenlandse economie van succes naar succes ging en de medische en levensomstandigheden van jaar tot jaar verbeterden.

   Nu is het natuurlijk geen goed teken als de schulden steeds groter worden. Zo'n fenomeen wijst er altijd op dat er iets niet klopt. Want het moet inderdaad als volkomen absurd en onzinnig worden beschouwd als een staat waarvan de burgers steeds rijker worden, zich niet tegelijkertijd in een gezonde en bloeiende staatsfinanciën bevindt. Dit moet des te verrassender zijn wanneer het Duitse Rijk en de deelstaten buitengewoon hoge inkomsten ontvingen uit hun spoorwegen, post- en mijnbouwbedrijven, alsook uit de staatsbossen, enz., nog afgezien van het feit dat het Rijk en de deelstaten, dankzij hun financiële soevereiniteit, aanspraak konden maken op de aanzienlijke belastingcapaciteit van hun burgers.

2. Een andere diepgewortelde economische schade was de toenemende schuldenlast van onze landbouw- en stedelijke vastgoedsector. De landhervorming die hiertegen werd ingezet, erkende terecht een zeer belangrijk deel van het hele probleem, maar bereikte helaas geen volledige effectiviteit.

3. Het feit van de inflatie van onze industrie door middel van allerlei soorten krediet zou ook scherpzinnige waarnemers met bezorgdheid moeten hebben vervuld. Zeker, in tijden van toenemende welvaart nemen commerciële en industriële ondernemingen de acceptatie van buitenlands geld en de daarmee gepaard gaande renteverplichting licht op, omdat de sterk toegenomen werk- en inkomensmogelijkheden het dragen van deze lasten immers mogelijk maken.

Machine Translated by Google

Maar wee als er een economische crisis uitbreekt! Dan toont het gebruik van rentegebonden krediet zich in al zijn economische onheil.

De naamloze vennootschap die in deze jaren ontstond, met de daadwerkelijke loskoppeling van kapitaal van de daaraan verbonden arbeid, dat wil zeggen de scheiding van de zuiver kapitalistische belangen van de schuldeisers in de winstgevendheid van geld, van de gezonde medewerking van de individuele ondernemer en van de volledige identificatie van zijn bestaan met zijn onderneming, zaaide eveneens de kiem voor diepgaande economische schade.

4. De groeiende machtspositie van de geldmakelaars, de banken, had de achtenswaardige vriend van de natie met ongerustheid moeten vervullen. Van dienaren van de economie werden de banken de onbeperkte meesters van de gehele nationale economie. Op een opmerkelijke en betekenisvolle manier ging deze groeiende machtspositie van de banken geenszins gepaard met een gelijktijdige bloei van onze nationale economie, maar integendeel: hoe betreurenswaardiger onze economie werd, hoe meer de banken zichzelf verheerlijkten.

We willen hier niet verder op deze ontwikkeling ingaan; er zal veel over te zeggen zijn in de bespreking van de puur financiële en monetaire economie. De vermelding van de viervoudige oorzaak van de grote nationale economische schade via het financiële en kredietsysteem was van groot belang, omdat juist dit aspect van de hele economie het tegendeel is geworden van een echte nationale economie, namelijk een eenzijdige roofeconomie van de financiële machten.

Iemand aan wie het beeld van een met parasieten besmet lichaam zich niet spontaan opdringt, moet zeer geïnteresseerd zijn in het behoud van de huidige situatie, of afhankelijk zijn van de begunstigden van deze uitbuitende economie. Helaas is dit laatste het geval bij een zeer groot aantal mannen. Daarom ontstaat de innerlijke weerstand tegen dit moderne economische roofbaronsysteem niet op een overeenkomstige manier.

Het is bijzonder ernstig dat zelfs de wetenschap, en sterker nog, de wetenschap die zich plichtmatig met deze zaken moet bezighouden, op enkele uitzonderingen na (Othmar Spann[65]), nog steeds in de ban is van de huidige rentekapitalistische economie en ervan afhankelijk is. De huidige nationale economie is geen voorloper op weg naar de waarheid en de juiste kennis, maar is de spreekbuis geworden van nationale economische criminaliteit.

Alle grote waarheden en wijsheden kunnen door elke eenvoudige mens in hun essentiële aspecten worden begrepen en overwogen. Dit mag niet worden verward met het feit dat het natuurlijk niet zo eenvoudig is om tot zulke fundamentele kennis te komen. Zeker, de kennis zelf, de intuïtie, is als een helder licht dat schijnt in de ziel die eeuwig naar kennis dorst. Moeilijk is echter het daaropvolgende werk van het verstand, dat zich moeizaam steen na steen moet opstapelen om, met de meest zorgvuldige selectie van materialen, de volledige gedachtestructuur op te bouwen, zodat het voltooide werk voor iedereen vanzelfsprekend lijkt.

In zulke gevallen is er geen betere lof dan wanneer men af en toe zelf tot zulke gedachten komt. Zo ontving ik, terwijl ik aan dit werk werkte (zomer 1923), een

---

65 Othmar Spann (1878-1950) was een Oostenrijkse antisocialistische econoom en socioloog, beïnvloed door de economische theorieën van Adam Müller (1779-1829), die zich verzette tegen Adam Smiths materialistische liberale economie. Hij was hoogleraar aan de Universiteit van Wenen van 1919 tot 1938, toen hij door de nationaalsocialisten werd uitgesloten van zijn hoogleraarschap na de Anschluss (annexatie) van Oostenrijk. Hoewel Spann sympathiseerde met de nationalistische oriëntatie van de NSDAP, werden zijn opvattingen over een corporatistische staat niet volledig gesteund door de nationaalsocialisten.

Machine Translated by Google

uitstekend werk van een inmiddels oude man, de Oostenrijkse ingenieur W. Schober66, waarin de gehele rampzalige ontwikkeling van de Oostenrijkse financiële en kredietsituatie al 30 jaar geleden met ongekende helderheid werd voorspeld.

Schober wees erop dat alleen een volledige afwijking van de fundamenteel valse nationale economische doctrines de rampzalige ontwikkeling van de nationale economie kon stoppen – helaas zonder enig succes.

De voornaamste reden lag destijds in het feit dat Schobers vrienden van de Christelijk-Socialistische Partij, na een aanvankelijk enthousiaste instemming, zich van hem afkeerden met flauwe excuses: "De tijd is er nog niet rijp voor", maar in werkelijkheid omdat het de christelijke haute finance niet uitkwam.

De bank is al lang niet meer de vertrouwde bemiddelaar tussen het spaarkapitaal en de vorderingen van de economie en het werkkapitaal. Tegenwoordig hebben de grote banken hun bestuurders en afgevaardigden in alle naamloze vennootschappen. Niets kan plaatsvinden zonder dat de bank ervan op de hoogte is. En welk belang heeft de bank nu nog bij de economie? Ze heeft er enkel belang bij dat het kapitaal zo hoog mogelijk winst oplevert; hoe dat precies zit, laat haar volkomen koud. Ze ziet het niet als haar taak de economie te stimuleren door geld uit te lenen tegen de laagste rentetarieven, juist wanneer de nationale economie wordt bedreigd door crises van de ergste soort – dit zou echter haar hoogste taak zijn –; de grote banken komen veeleer met kredietpakketten en kredietmeldingen op de proppen, juist wanneer de verwerkende industrie het dringendst een anticiperend krediet nodig heeft voor haar werkzaamheden.

Men kan het volgende overwegen: In welke behoefte voorzien de banken? – Men zal zeggen: in de behoefte aan geld. Natuurlijk. Maar hoe en onder welke voorwaarden? De bakker, de schoenmaker, de fabriekseigenaar, de zakenman, dekken inderdaad de werkelijke behoefte aan voedsel, kleding, enz., en ontvangen daarvoor de tegenwaarde, de prijs, in geld of via een geldoverdracht.
Daarmee is de behoefte gedekt en beschikt de fabriekseigenaar, enz., opnieuw over werkkapitaal voor aankopen, loonbetaling en verdere productie. Hier zien we een economische cirkel rond. De producent voorziet in de behoefte van de gebruiker, het geld vervult zijn eigenlijke taak als tussenpersoon in een ruilhandel en bevrucht de economie opnieuw in handen van de producent.

In het geval van geldleningen ligt dat heel anders. Ten eerste bestaat er voor geen enkele bank de verplichting om haar waar – geld – weg te geven, zoals die verplichting bijvoorbeeld wel voor elke handelaar geldt. Ze kan er daarom voor zorgen dat ze alleen geld geeft aan degenen die haar gunstig gezind zijn. Verder eist de bank in de meeste gevallen zekerheden die de waarde van de lening ver te boven gaan, en bovendien een schuldbewijs, waarin de schuldenaar zich moet verbinden tot de terugbetaling van de schuld met alles wat hij bezit en zal verdienen. Met andere woorden, tegen de verstrekking van geld trekt de bank activa aan in haar machtsdomein die veel groter zijn dan de geleende som; ze laat ook een schuldbewijs uitreiken dat de arbeidsinkomsten van de schuldenaar blootstelt aan haar greep. Maar dat is niet genoeg: voor deze dubbel, en vaak, gedekte geldlening laat de bank zich nog meer betalen in de vorm van rentes die in de loop der tijd enorm oplopen. We hebben hier dus te maken met een procedure die, economisch gezien, helemaal geen productieve prestatie is, de terugbetaling – pand, schuldbewijs – wordt onmiddellijk gegeven, en daarnaast moet de schuldenaar akkoord gaan met een andere doorlopende betaling die over een paar jaar de waarde van het ontvangen geld overtreft, zonder dat de pandgever

66 Wenzel Schober (1846-1928) was een Oostenrijkse spoorwegingenieur die – net als de Weense professor Josef Schlesinger (1830-1901) – in zijn economische geschriften de afhankelijkheid van Joodse internationale financiën aanwees als de belangrijkste oorzaak van de economische problemen van Oostenrijk. Zijn belangrijkste werken omvatten Die Noth und ihre Ursachen, 3 delen, Wenen, 1880-1882, en Die Valuta-Regalierung in Osterreich, 1892.

Machine Translated by Google

vrij worden of de schuld wordt afgelost. Zo'n financiële onderneming is van nature nationaal economisch gezien een absurditeit, het is pure woeker.

De ware betekenis van krediet, van het geloof in de grotere economische effectiviteit van een ander, is inderdaad dat de bezitter van gespaard geld niet inziet dat hij in staat is zijn geld zelf winstgevend te gebruiken. Hij wendt zich daarom tot iemand die hij kan vertrouwen, aan wie hij dit geld kan toevertrouwen en die hem de garantie biedt dat hij zijn spaargeld op verzoek volledig en onverminderd terugbetaalt. Als de lening de schuldenaar versterkt in zijn economische werkvermogen, zodat hij aanzienlijk hogere winsten kan maken, kan men dit beschouwen als een daad van billijkheid of dankbaarheid als de schuldenaar de schuldeiser, naast de teruggave van het geld, ook een bepaald deel van zijn winst geeft. *Deze opvatting van de private monetaire en kredieteconomie beheerste de gehele middeleeuwen en vormde de kern van de kerkelijke leer over rente. De vraag naar rente werd beschouwd als woeker.* Tegenwoordig is de rente die door de kerk als woeker werd beschouwd, inderdaad een axiomatisch onderdeel geworden van onze hele economie – de nationale economische betekenis van krediet is een nationale economische onzin geworden. Zeker, voor de welgestelde man is zo'n doctrine de bron van blijvende, moeiteloze verrijking. Niet zozeer omdat goud – zoals het graag lijkt – werkelijk een macht is die geld uit zichzelf produceert, een bovenmenselijk fenomeen dat, bevrijd van de aardse wetten van vergankelijkheid, alles onvergankelijk en voor altijd in zijn ban dwingt, maar omdat het in de moderne financiële en internationale economie simpelweg als een wet wordt ervaren dat elk soort financieel bezit in zichzelf een aanspraak op rente in zich draagt, tot op zekere hoogte inherent aan geld, is deze uiterst monsterlijke omkering van de relatie tussen werk en geld, geaccepteerd als een wet, als iets dat niet kan worden aangeraakt, als iets waarvoor de wetenschap die zich ermee bezighoudt een groot aantal rechtvaardigingsgronden moet aandragen.

Alleen op deze manier kon de gehele volkshuishouding worden afgeleid van haar enige, vanzelfsprekende taak om in de behoeften te voorzien en daarmee werk en voedsel voor iedereen te scheppen, en kon zij deze in de eerste plaats misbruiken als instrument voor persoonlijke verrijking van de bezitters van bank- en beurskapitaal.

Het is inmiddels een geliefde truc in de politieke strijd tegen onze beweging dat onze oppositie tegen de *hoogkapitalistische uitbuiting* van onze nationale economie en onze strijd voor een nationale economie die voldoet aan de eisen van sociale rechtvaardigheid, wordt afgeschilderd als een tegenstelling tussen eigendom en andere vormen van bezit, en dat onze eis "Algemeen belang boven eigenbelang" als communistisch wordt bestempeld. Hiertegenover moeten we voortdurend wijzen op artikel 8 van het nationale en economische programma (Het Programma, p. 35):

"Het nationaal-socialisme erkent fundamenteel het privébezit en plaatst het onder overheidsbescherming".

Het zal echter de taak van de wetgeving zijn om de grenzen te trekken met betrekking tot de het hamsteren van buitensporige rijkdom in de handen van individuen ten koste van het geheel.

Positief en voor de economie zelf ontstaat, als eis voor de gehele economie en haar taken in de geest van het nationaalsocialisme, eis nr. 10 van het "Nationaal-Economisch Programma": *Alle Duitsers vormen een arbeidsgemeenschap ter bevordering van het gemeenschappelijk welzijn en de cultuur van het Duitse volk.*

Hieruit vloeit vervolgens de morele eis voort dat *iedere Duitser intellectueel en fysiek moet werken overeenkomstig zijn krachten, maar dat deze arbeid moet worden opgenomen in het geheel.*

Ik benadruk dat dit een morele eis is. Het gaat dus niet om het vestigen van een dwang tot werken zoals die in Sovjet-Rusland is ingevoerd. Iets heel anders is de

de door ons geëiste invoering van een jaar verplichte arbeid voor iedere Duitser voordat hij volledige staatsburgerrechten verkrijgt.

Het is weer eens wat anders dan dat ons hoofddoel juist is om alle volkskameraden die in hun jeugd en volwassenheid hard hebben gewerkt, een onbezorgde oude dag te bezorgen.
Juist in het geval van een volkshuishouding die niet voortdurend gebukt gaat onder de bloedige druk van een rente- en tolplicht tot het lenen van kapitaal, zal, moet en kan het eenvoudig worden bereikt dat zij grote overschotten weggeeft op zo'n manier dat aan alle volkskameraden een passend en toereikend ouderdomspensioen – vergelijkbaar met het pensioen van ambtenaren – is gewaarborgd bij het bereiken van een bepaalde leeftijd of bij vroegtijdig ingetreden arbeidsongeschiktheid.

Ik breng deze sociaal-politieke eis hier naar voren, omdat de vervulling van deze taak afhangt van de prestaties van de gehele nationale economie. Omdat het niet alleen het punt is dat voortdurend tegen de arbeider in de breedste zin van het woord kan zeggen: Je moet werken!, maar omdat het achter de werkdwang iets troostrijks en verzoenends schept: het vooruitzicht op een veilige oude dag voor iedereen die zijn hele leven zijn plicht heeft vervuld.

Tot de fundamentele erkenning van het privébezit als fundament van onze economie behoort uiteraard ook het feit dat elke Duitser beschermd wordt in zijn vrije mogelijkheid om in zijn levensonderhoud te voorzien en in de vrije beschikking over zijn arbeidsinkomen en verworven vermogen (nr. 11 van het "Nationaal en Economisch Programma"). Beperking van dit grondrecht is alleen toegestaan via de wet, waarbij de richtlijn moet worden gevolgd dat alleen werk wordt beschouwd als werk dat niet tegen de belangen van de gemeenschap is gericht. Kettinghandel en winstbejag veroorzaken ongetwijfeld ook veel werk; evenzo zal een inbreker vaak meer zweetdruppels vergieten in zijn "werk" dan de metselaar in de bouw van een huis, maar dergelijk "werk" is inderdaad slechts gericht op eenzijdige persoonlijke verrijking ten koste en ten nadele van anderen. Dergelijke "werkzaamheden" zijn daarom over het algemeen schadelijk en moeten daarom met de grootst mogelijke strengheid worden be

Zo'n uitdrukkelijke bepaling is geenszins overbodig, want uit de rechtspraktijk blijkt maar al te vaak, en in schrikbarende mate, hoeveel zaken daar als eerlijk werk worden aangemerkt. Er is ook een hele reeks activiteiten die zich dicht bij de grens bevinden, waarbij het moeilijk is te zeggen dat dit werk nog "harmoniseert met het geheel".

In ieder geval moeten er juridische instrumenten worden gecreëerd om al deze activiteiten of ondernemingen die fysiek of intellectueel gericht zijn tegen de volksgezondheid, te onderdrukken. Hetzelfde geldt voor de uitbuiting van de nood van de bevolking door middel van winstbejag en woeker.

Voor dit ongedierte dat vijandig staat tegenover de natie eisen wij de doodstraf. Financieel Straf of zelfs gevangenisstraf zijn niet effectief tegen zulke gewetenloze mensen.

Kortom, het economisch beleid van het nationaal-socialisme zal erop gericht zijn de fundamenteel valse concentratie van de economie op winstgevendheid op te heffen en om die reden de enige juiste en redelijke taak van de nationale economie weer in ere te herstellen: het bevredigen van de vraag.

Dit sluit geenszins het inkomen en de winst uit voor de handelaar, de fabriekseigenaar en de eerlijke zakenman. Integendeel, er mogen op geen enkele wijze moeilijkheden ontstaan voor het gerechtvaardigde streven naar winst, zolang dit streven binnen het bereik van het algemeen belang valt.

Het gaat dus om een zuiverende maatregel, en vervolgens om het behoud van de Duitse economie, die zowel qua vorm als qua prestaties onberispelijk is. Hieronder moet worden verstaan wat nr. 12 van het "Nationaal en Economisch Programma" eist: *de gezonde combinatie van grote, middelgrote en kleine bedrijven in alle sectoren van het economische leven, dus ook in de landbouw, blijft gehandhaafd.*

Machine Translated by Google

Daarmee wordt ook de fundamentele positie van het nationaalsocialisme in de verschillende maatschappelijke ordes bepaald.

Het nationaal-socialisme *zal landbouwers op alle mogelijke manieren steunen en bevorderen als basis voor een machtige natie en voor de voeding van de bevolking.*

Als punt 17 van het programma een clausule bevat die voorziet in een vrije onteigening in bijzondere omstandigheden, dan bedoelde men daarmee, zoals Adolf Hitler op 13 april 1928 verkondigde, slechts "het creëren van wettelijke mogelijkheden om, indien nodig, land te confisqueren dat op illegale wijze is verkregen of niet volgens het standpunt van het welzijn van het volk is beheerd. Dit is dus vooral gericht tegen de Joodse grondspeculatiemaatschappijen". Deze clausule was dus uitsluitend bedoeld ter bescherming van de inheemse bevolking.

Het nationaalsocialisme hecht ook bijzonder veel waarde aan *de welvaart en onafhankelijkheid van een gezonde commerciële en koopmansmiddenklasse.*

En zelfs in de productievormen van de zogenaamde zware industrie valt vanuit nationaalsocialistisch oogpunt niets wezenlijks te betwisten. Juist deze grote industrie heeft alles op voorbeeldige wijze gerationaliseerd, dat wil zeggen, geen kosten bespaard om betere en eenvoudigere productiemethoden te realiseren. De huidige overbelasting van bedrijven –
het streven naar communisering – met een overmatig aantal mensen die werkelijk overbodig zijn (we denken hierbij vooral aan de noodzaak om eigen belasting- en verzekeringsambtenaren etc. te onderhouden – staat natuurlijk haaks op de nationalisatiepogingen van de industrie.

Aan het einde van deze economisch-politieke taken van het nationaal-socialisme staat nog een enorme organisatorische prestatie: *"De invoering van een jaar arbeidsdienst voor iedere Duitser".*

Ook hier is het een diep moreel principe dat deze eis dwingt: plicht.

Iemand die zijn burgerschapsrechten wil uitoefenen, moet ook de staat gediend hebben. Hij moet ook door daden blijk hebben gegeven van plichtsbesef en loyaliteit aan de staat, en wel zonder beloning, dat wil zeggen zonder de mogelijkheid van verrijking, precies zoals de soldaat zijn vaderland dient.

In het idee van de verplichte arbeidsdienst zien we een idee dat volledig aanvullend is op het idee van de algemene militaire dienstplicht.

Hoewel wij graag zouden willen dat de opleiding tot goede soldaten aanzienlijk wordt verkort ten opzichte van de eerdere dienstperiode van twee en drie jaar, achten wij het noodzakelijk en raadzaam dat iedere jonge Duitser bekend raakt met een of meer commerciële activiteiten waarmee hij de staat kan dienen.

Het plichtsbesef ten aanzien van de kwaliteit van het werk heeft zozeer geleden onder de heerschappij van de machine en onder de nog vernietigender doctrine van de klassenvijandigheid van de arbeiders tegenover de ondernemers, dat een opleiding op dit gebied onder strikte staatsleiding volgens uniforme principes volstrekt onmisbaar lijkt. Juist de ondernemers, in de goede zin van het woord, zullen een dergelijke instelling verwelkomen en haar in geen geval als concurrentie beschouwen. Zo'n werkleger kan op zichzelf geen concurrentie zijn, omdat, volgens de ervaring, elke productieve economische activiteit van de staat overmatig belast moet worden door het officiële apparaat, omdat de tewerkstelling en opleiding van een jonge, onervaren arbeidskracht te veel van de efficiëntie ervan opslokt.

Aan de andere kant zal het de taak van dit jaar van de werkdienst zijn om de jongeren in modelstaatsbedrijven beter kennis te laten maken met alle technologische vooruitgang. Zij zouden, als ze...

Machine Translated by Google

mogelijk, om tegemoet te komen aan de werkelijke behoeften van de beroepsbevolking en van de nationale kameraden die in het leger dienen.

Er is dus geen sprake van concurrentie van de staat met de rest van de nationale economie. Hooguit zou de staat op bepaalde terreinen kunnen optreden als prijsregulator met marktprijzen die de vrije handelaren en de vrije ondernemers nog ruime mogelijkheden laten voor een redelijke winst.

Het is niet de taak van dit manifest om dieper op details in te gaan. Niettemin moeten ze kort worden geschetst en toegelicht, want we weten dat een correcte oplossing van deze kwestie van enorm belang zal zijn voor het herstel van onze economische moraal, los van het voordeel dat de hele economie zal hebben van het feit dat het idee van plicht ten aanzien van werk zal ontwaken als een morele plicht ten aanzien van de natie.

Met betrekking tot de positie van de staatsburger ten opzichte van de nationale economie Bismarck verklaarde ooit:

"Wij leven niet om gelukkig te zijn, maar om onze plicht te vervullen."

Dit morele principe ligt ook aan de basis van onze positie ten opzichte van de staat en de economie.

Machine Translated by Google

Nationale financiële hervorming – Geld en krediet in de Nationaal-socialistische staat

'De regel van de rente.'

De eis tot het doorbreken van de renteslavernij is baanbrekend nieuw in een politiek programma. Dit feit alleen al zou in de breedste kringen voldoende zijn om een zeer heftige oppositie tegen het nationaalsocialisme te voeren.

Veruit het grootste deel van de tegenstanders bestaat uit degenen die inderdaad alles verloren hebben door de huidige rentekapitalistische economie en die, opgevoed in deze ideeën, nog steeds vrezen voor het verlies van reeds verloren privileges. Deze oppositie heeft inderdaad geen enkele impuls, want juist het gebrek aan interne impuls is kenmerkend voor de vicieuze cirkel die gevangen zit in het ideaal van het kapitaalpensioen.

Een andere groep zijn degenen die afhankelijk zijn van leningen, of dat in ieder geval denken. Deze groep vreest uiteraard niet zozeer de afschaffing van de renteverplichting, maar vreest wel dat ze geen werkkapitaal meer zal ontvangen als alles bij het oude blijft.

Een andere groep zijn de fantastische nationale economen voor wie de oppositie tegen het probleem De bevrijding van rente is de alfa en omega van hun nationale economische wijsheid.

Een andere groep zijn de kwaadwillenden, die het inderdaad niet zo op hun gemak hebben, maar die om persoonlijke of partijtactische redenen deze basiseis van het nationaalsocialisme bestrijden met valse beweringen en verkeerde voorstellingen.

Dat de kringen van de internationale financiële wereld die de regel van de rente uitoefenen, juist op Als we rekening houden met deze eis, is het vanzelfsprekend dat we de meest onverzoenlijke en bittere vijanden hebben.

Met uitzondering van kwaadwillende en professioneel geïnteresseerde tegenstanders zijn de voornaamste redenen voor een vijandige en wantrouwende houding: onwetendheid, intellectuele luiheid en domheid.

We hebben hier te maken met zeer sterke tegenstanders, tegenstanders bij wie elk systeem dat men zou willen opleggen, faalt, die als kwallen terugdeinzen voor de druk van overtuigende verklaringen, maar die direct na het wegvallen van de druk weer terugvallen in hun oude denkpatronen.

Dus, wat wordt er verstaan onder "renteslavernij"? Onder *renteslavernij* wordt de rentegebonden schuld van staat en volk aan de supranationale financiële machten verstaan. Hier gaat het dus om een nieuwe vorm van slavernij, de slavernij aan de heerschappij van de financiële wereld. Deze slavernij is afschuwelijker en wreedaardiger dan welke vorm van heerschappij dan ook ooit was onder het bewind van absolute vorsten, omdat ze onpersoonlijk wordt uitgeoefend, zonder enig menselijk gevoel, slechts geobsedeerd door een onverzadigbaar instinct om te groeien en te vermeerderen, met een ongeëvenaarde machtshonger.

De gebruikelijke uitdrukking voor het bestaan van deze regel luidt: "Geld beweegt de wereld". Maar hier wordt geld slechts gebruikt als symbool van heerschappij voor financiële macht. Geld zelf, de metalen en papieren valuta, zijn op zichzelf van nature noch goed noch slecht, en oefenen geen enkele vorm van heerschappij uit. Geld als betaalmiddel is onmisbaar voor de uitwisseling van goederen en diensten. Daarom zijn alle pogingen om de heerschappij van de financiële machten vanuit het oogpunt van geld alleen te benaderen, van meet af aan onjuist en gedoemd tot ineffectiviteit, omdat we in het geval van deze heerschappij niet te maken hebben met een kwestie van het enge monetaire systeem, maar met kwesties van mach Geld als machtsinstrument is op zichzelf, zoals gezegd, noch goed noch slecht; het hangt alleen af van het gebruik ervan. Dat het ook moorddadig kan worden gebruikt, dat wil zeggen misbruikt, doet daar niet aan af.

Machine Translated by Google

neutraliseren op geen enkele manier de eindeloos diverse en onmisbare nuttige gebruiksmogelijkheden ervan. Zelfs geld, nuttig aangewend, heeft een gunstig effect op de nationale economie. Geld wordt niet ten onrechte het bloed in het nationale economische lichaam genoemd. Zolang geld trouw blijft aan zijn taak als ruilmiddel, zolang ontvangen of verdiend geld weer terugvloeit naar de economie, *kan* het geen schadelijke invloed uitoefenen op de nationale economie.

Nu komt er een factor bij kijken: de wens om geld als spaarmiddel te gebruiken. Deze wens is op zichzelf volledig gerechtvaardigd, integendeel, het is alleen te wensen dat de spaarzin weer in ere hersteld wordt als – ja, als – sparen überhaupt mogelijk zou zijn in de huidige omstandigheden. De aanhoudende, dreigende devaluatie van ons Duitse geld door een onverantwoord financieel staatsbeleid maakt sparen inderdaad tot een dwaasheid, want na enkele weken of dagen kan de waarde van het geld gedaald zijn tot een fractie van de oorspronkelijke waarde. Wil geld zijn taak als spaargeld vervullen, dan moet het dus een *stabiele waarde hebben.*

Omdat het Duitse geld, om redenen die we nog zullen moeten onderzoeken, momenteel geen stabiele waarde heeft en ook geen stabiele waarde kan hebben, zoekt de Duitse spaarder in elke onstabiele periode naar dergelijk geld met een stabiele waarde. Zulk geld met een stabiele waarde omvat de zogenaamde edele valuta's, de dollars, de Zwitserse frank en de Nederlandse gulden, de valuta's van de Scandinavische volkeren, enz., evenals het metaalgeld van edele metalen.

Maar nu staat de nationale economische taak van geld als werkkapitaal van de economie haaks op dit streven naar accumulatie van stabiel geld. Om deze vraag volledig te begrijpen, moeten we vasthouden aan het feit dat geld in essentie niets anders is en zou moeten zijn dan een *"teken van verricht werk".* De gebruikelijke verklaring: 'Geld is een ruilmiddel' is geenszins onjuist, maar sluit de vraag niet uit. Het is een taak van geld, en zelfs de belangrijkste, om de uitwisseling van goederen te bemiddelen. Maar deze taak wordt ook vervuld door andere dingen, zoals de theezakjes van de Chinezen, de kauri-schelpen van de negers, enz. De diepste *essentie* van het geld dat tegenwoordig door de staat wordt verstrekt, en ook van de geldsurrogaten, is dat ze tekenen zijn – men zou ook kunnen zeggen tegoedbonnen – van werk dat door anderen is verricht. Onder "verricht werk" moeten we elk economisch product, dus ook grondstoffen, volledig begrijpen, want zelfs deze hebben alleen handels- of verkoopwaarde als ze worden gewonnen en op de markt worden gebracht. Om deze uitwisseling van goederen onderling te vergemakkelijken, ja om dit überhaupt mogelijk te maken in een gecompliceerde economie, moest een ruilmiddel worden uitgevonden dat het de producent van slechts één waar mogelijk zou maken om zijn eigen *veelzijdige* behoeften te bevredigen via dit ruilmiddel, dat een algemene geldigheid had. Een schoenmaker maakt jaar in jaar uit schoenen en laarzen - maar hij heeft zijn dagelijks brood, vlees, melk, eieren, kleding enzovoort nodig. De bakker, van wie de schoenmaker zijn brood koopt, heeft misschien wel een of twee paar laarzen per jaar nodig, maar hij kan niet echt het hele jaar door betaald worden voor al het brood dat iedereen eet met alleen laarzen; hij moet inderdaad ook zijn molenaar en brandhoutleverancier betalen voor meel en brandstof, maar deze kunnen ook geen laarzen meer gebruiken omdat ze zelf al laarzen en schoenen van een andere schoenmaker krijgen.

Maar de bakker kan de molenaar natuurlijk niet met zijn eigen producten voor zijn meel betalen; de bakker moet brood bakken voor de gemeenschap. Met andere woorden: een zuivere ruileconomie is volstrekt onmogelijk in een ontwikkelde nationale economie met een uitgebreide arbeidsdeling. Een *ruilmidde* is daarom onmisbaar. In de meest algemene vorm moet deze ruilbemiddelaar een algemeen erkend, door de staat beschermd, register zijn van de producties van de nationale economie; men moet ook iets kunnen kopen met dit register en iedereen moet verplicht zijn handelsproducten te leveren voor dit ruilgeld.

Machine Translated by Google

Het is bijvoorbeeld ook onjuist om te zeggen dat geld een bewijs is van een uitgevoerd werk. Zeker, men aanvaardt dit geld als een uitgevoerd werk, maar niet omdat daarmee al een economische cyclus is voltooid, maar omdat dit geld inderdaad een registratie is van elk van de vele uitgevoerde werkactiviteiten – registraties waarmee iedereen in zijn levensbehoeften en andere behoeften kan voorzien. Pas wanneer aan deze behoefte is voldaan en het geld terugvloeit in de economie, is de basiscyclus van het geld voltooid. Maar als het geld als opgepot of gespaard geld in één hand blijft liggen, dan is er slechts een halve uitwisseling, slechts een halve cyclus, uitgevoerd. Het geld heeft zijn doel nog niet bereikt, integendeel, het is teruggetrokken uit het doel waarvoor het is uitgevonden en waarvoor het bestaat. We moeten fundamenteel verklaren dat deze onderbreking van de nationale economische taak van het geld, om nationale economische en nationale politieke redenen, ontoelaatbaar is. Het kan natuurlijk niet zo zijn dat elk ontvangen geldbedrag onmiddellijk moet worden uitgegeven, dat de financiële markt zo overvloedig van geld moet worden voorzien dat elke particulier zijn economische voorzieningen zo kan treffen dat hij voor zichzelf bedragen achter de hand houdt waarmee hij in zijn maandelijkse behoeften kan voorzien of bedragen voor grotere jaarlijkse, eenmalige diensten. Het moet echter economisch gezien volstrekt ontoelaatbaar worden verklaard dat het door de staat ter beschikking gestelde geld voor het welzijn van de gemeenschap aan de openbare circulatie wordt onttrokken als opgepot geld.

Aan het financiële systeem is dus ook de plicht tot besteding verbonden, dat wil zeggen de plicht tot het verkregen geld weer in omloop brengen.

Men kan hier ook nog eens scherp stellen dat sparen daarmee geenszins onmogelijk wordt gemaakt. Sparen, goed begrepen, is geenszins het hebzuchtig en gierig hamsteren van geld, maar – als men de geliefde combinatie van sparen en kinderbijslag wil gebruiken –

, het is het creëren en verwerven van goederen, het kopen of bouwen van een klein huis, het aanschaffen van waardevolle objecten, verzamelingen, boeken, schilderijen, huishoudelijke artikelen, het uitbreiden en verbeteren van de bedrijfsvestiging, het uitbreiden van de voorraad, etc. en dat is een veel betere "besparing" dan het hamsteren van goud.

Juist wij Duitsers hebben op dit punt een opvoeding in wereldbeeld van de meest verheven stijl moeten ondergaan. Deze zojuist beschreven correcte "besparing" heeft zichzelf het best beloond, de valse, op geld gerichte besparing is bitter gewroken.

Dit onfeilbaar juiste gevoel van de mensen, zelfs voor deze zaken, wordt terecht weerspiegeld in sagen en sprookjes. Het opgepotte geld verandert in waardeloze rommel, of het verdwijnt, of het brengt eindeloos ongeluk. Aan de andere kant geldt altijd en overal dat degene die door zijn ijver "iets heeft bereikt" – en onder die gezonde redenering altijd een bloeiende particuliere economie verstaat, of het nu gaat om handel, commercie of industrie –

heeft respect en achting verworven. Een dergelijke ontwikkeling van rijkdom is onberispelijk, ze is niet gericht tegen de geest van het geld, ze is, als een bloeiend onderdeel van de gehele economie, sociaal in de beste zin van het woord.

Na deze korte maar noodzakelijke, want essentiële, observaties over het financiële stelsel, keren we terug naar het uitgangspunt van onze vraag: "Wat bedoelen we met renteslavernij?"

Als er door het achterhouden van geld in handen van mensen die zich niet bewust zijn van de nationale economische taak van geld, of nog meer in handen van degenen die het verzamelde geld als machtsmiddel willen gebruiken, een patstelling ontstaat, wordt het geld dat nog in omloop is schaarser, er ontstaat een geldcrisis. Maar degenen die geld bezitten, brengen hun geld nog steeds niet op een nationaal economisch gezonde manier weer in omloop, omdat zij van hun kant aanhoudende behoeften hebben voldaan en huizen hebben laten bouwen of andere huizen hebben gekocht.

Machine Translated by Google

commerciële of industriële producten. Ze nemen de zakenman of de fabriekseigenaar, die het werkkapitaal absoluut nodig heeft voor het onderhoud van zijn bedrijf, dus niet zijn producten af, maar geven hem het geld dat ze *onrechtmatig inhouden,* in nationale economische zin, tegen een speciale tol – tegen rente. *De nationale economische druk begint.*

De verhouding tussen de productie van goederen – de producent – van de nationale economische arbeider en geld wordt in één klap op zijn kop gezet. Het geld, dat volgens zijn essentie en uitvinding de economie moest dienen, heeft zich plotseling geëmancipeerd en oefent druk uit op de goederenproductie. De financiële heerschappij begint. Zeker, de particuliere economie is blij dat ze haar ondernemingen tenminste op deze manier in stand kan houden, want ze voelt zich verplicht de nationale economische productie te dienen. De geldhamsteraar ontleent aan dit gevoel van nationale economische plicht van de nationale economische arbeider een dubbel voordeel: ten eerste laat hij een schuldbewijs opstellen – dus een juridische titel – op grond waarvan de schuldenaar met zijn gehele vermogen aansprakelijk is voor de onverminderde terugbetaling van de geleende bedragen; in de meeste gevallen worden andere specifieke vermogensobjecten heel specifiek verpand, en ten tweede moet de schuldenaar zich verder verpanden aan een voortdurende extra betaling die men rente noemt.

Het gegarandeerde krediet wordt dus niet verstrekt om redenen die overeenkomen met de letterlijke betekenis van het woord krediet, namelijk het vertrouwen in een grotere economische efficiëntie en prestatievermogen, *maar puur met de bedoeling om in te spelen op de behoefte van de ondernemer om zonder enige moeite een deel van zijn arbeidsinkomen te verwerven.* Het krediet wordt ook niet verstrekt om daarmee de productie te bevorderen, maar uitsluitend om het bezit van geld "rendabel" te maken. Voor welke bedrijven het krediet wordt gebruikt, is in wezen volkomen onverschillig voor de kredietgever; als hij er wel in geïnteresseerd is, gebeurt dit alleen om zich ervan te verzekeren dat zijn geld veilig is en, bovenal, dat het ook daadwerkelijk *rente oplevert.*

Algemeen beschouwd is het kredietsysteem dat door de banken wordt bemiddeld tegenwoordig zo opgebouwd dat de kapitalist, de bezitter van geld en krediet, over het algemeen volledig losstaat van de arbeid. Hij heeft geen enkele persoonlijke relatie met de verschillende productietakken waarin hij "zijn geld laat werken", zoals de geliefde misleidende uitdrukking luidt. Wat weet de aandeelhouder van "Girmes", "Pöge", "Weser", "Riebeck Montan", "Otavi", "Salitrera", "Steaua Romana"67, wat weet hij van wat er in deze fabrieken wordt geproduceerd? Hij heeft er geen enkel belang bij, hij heeft slechts een eenzijdig belang bij of de aandelen stijgen of dalen, en hoe hoog de dividenden zijn die zijn kapitaal oplevert. Het is ook volkomen onverschillig of de naamloze vennootschappen of de andere vormen van kapitalistische activiteit (naamloze vennootschap, vennootschap met beperkte aansprakelijkheid, vakbond, enz.) de productie in het algemeen dienen. Het belangrijkste, het enige doorslaggevende, is de "winstgevendheid". Een bewijs hiervan is de enorme populariteit die bankaandelen genieten. De grote banken, evenals elke kredietinstelling, verrichten over het algemeen geen productief werk in de zin van de productie van goederen. Hier, in het grote banksysteem, viert het idee van rente – dat wil zeggen de mogelijkheid om een gigantisch deel van de inkomsten uit productief werk over te dragen aan de loutere geldbezitter, en voor laatstgenoemde zelfs volkomen moeiteloos – ware orgieën. Tegenwoordig is er bijna geen onderneming meer die niet op de een of andere manier afhankelijk is van de bank, die niet in een puur rentekapitalistische vorm wordt gerund. De gehele nationale economie is afhankelijk van het bank- en beurskapitaal en daaraan rentegebonden.

---

67 Girmes is een textielbedrijf opgericht door Johannes Girmes (1854-1912); Weser was een scheepsbouwbedrijf, Riebeck-Montan was een mijnbouwbedrijf, Otavi was een mijnbouw- en spoorwegbedrijf, Salitrera was een Chileens salpeterbedrijf en Steaua Romana is een Roemeens olieraffinaderijbedrijf.

Machine Translated by Google

De heren van de banken – de hoge financiën – zijn daarmee ook de heren van de productie. Het is van hen afhankelijk of de productie stilvalt of dat de markt overspoeld wordt met een enorme hoeveelheid afval. Voor de georganiseerde private sector is het voldoen aan de vraag volkomen bijzaak.

In het geval van deze rentekapitalistische economische vorm van het moderne kredietstelsel hebben we dus te maken met de *meest volkomen nationale economische immoraliteit,* met een totale perversie van de betekenis van het financiële en kredietstelsel als dienaar van de economie tot de positie van absolute heer over de economie.

Creatief en productief werk is de slaaf geworden en de sluwe, roofzuchtige, eeuwig mobiele Joodse woekergeest regeert de wereld. Een stukje afpersing dat alleen mogelijk is door het oproepen van een kunstmatige noodtoestand door middel van een nationale, economisch onrechtmatige inhouding van geld. En dat wordt vandaag de dag als rechtvaardig beschouwd, als een recht waar niemand aan durft te tornen, omdat het hem in conflict brengt met de wereldheersende macht van het grote leenkapitaal.

De slavernij van de belangstelling is geperfectioneerd!

Het werd geperfectioneerd doordat de verleidingskunsten van de mobiele geest erin slaagden zelfs de staat, de gegeven beschermer van het financiële systeem, aan de renteslavernij te binden, zodat ook deze, met gebonden handen, het internationale kapitaal als zijn heer en meester erkende en zich liet afleiden van zijn eigenlijke taak als beschermer van de nationale economie en hem in de positie van gerechtsdeurwaarder, de rente-incassobureau voor het grote leningkapitaal plaatste.

Machine Translated by Google

De nationale financiële economie

Het is nu onze speciale taak om deze ontwikkeling van de *nationale financiële economie te volgen.*

Ook hier is het de juiste weg om uit te gaan van de feiten zoals die vandaag de dag bekend zijn.

Het meest opvallende fenomeen in het nationale leven van de westerse culturele landen is de enorme *schuldenlast van alle staten.* Of ze nu overwinnaar of overwonnen zijn, ze hebben allemaal een gigantische schuldenlast in hun nationale economie, die zwaar getroffen is door de oorlog.

Het belangrijkste statistische werk van het Britse Rijk is The Statesman Yearbook. Dit officiële nationale jaarboek geeft de afzonderlijke staten een nauwkeurig overzicht van de staat van hun staatsschulden, enz.

Volgens deze berekening bedroeg de schuld van Engeland – dat wil zeggen van de Engelse arbeidersklasse – aan het internationale kapitaal op 31 maart 1930 7.596.000.000 pond sterling, met een jaarlijkse rente van ongeveer 350 miljoen pond sterling. Het is zeer nuttig om dit bedrag om te rekenen naar Duitse marken, aangezien men zo het beste kan zien dat het in deze rentekwestie om een internationale kwestie van de breedste omvang gaat.

Frankrijk heeft aan zijn binnenlandse en buitenlandse schuldeisers een schuld van ongeveer 279 miljard goudfranken.

De Verenigde Staten van Noord-Amerika, het gezegende land van de dollar, hebben een staatsschuld last van ongeveer 16 miljard dollar.

In Canada, Australië, India, Italië, Tsjecho-Slowakije, Polen, overal treffen we hetzelfde ellendige beeld aan van een hopeloze schuld van de staten en daarmee van de volkeren aan het internationale kapitaal. Overal draait het nationale leven om één vraag: hoe betalen we de rente voor onze leningen, dat wil zeggen voor onze schulden aan de internationale financiële wereld, aan het grote leenkapitaal?

De ministeries van Financiën in alle staten zijn meedogenloos bezig met het aanboren van nieuwe belastingbronnen, de parlementen adviseren maandenlang over de nieuwe belastingwetten, maar alle verzet is zinloos. Voor de majesteit van het internationale woekerkapitaal en zijn gecharterde "legale" aanspraken op rentebetalingen storten parlementen en regeringen keer op keer in en onderdrukken hun bevolking met ongekende belastingdruk, in plaats van dat ze het aandurven om met een resoluut 'nee' een einde te maken aan deze enorme internationale fraude.

Onrecht werd wet, heer slaaf.

Hoe het er in ons arme vaderland voorstaat, ervaren wij dagelijks en ieder uur.

Gewelddadig en krachtig kwam de jonge Duitse werkreus in opstand nadat hij met bloed en ijzer een nationale eenheid had bereikt. Zijn onvermoeibare werk, zijn creatieve geest, bracht steeds nieuwe uitvindingen voort. De Duitse ondernemersgeest en durf veroverden de markten van de wereld. Met verbaasde angst zagen het Franse en Engelse leenkapitaal van de Rothschilds en de andere bankmagnaten, evenals het trustkapitaal van de Amerikaanse financiële wereld, de Kahns, Loebs, Speyers, enz., zich het ernstigst bedreigd in hun winstgevendheid. De waarde van de Duitse mark, dat wil zeggen de kwaliteit en de goedkoopte van Duitse producten, bleef stijgen; men kon berekenen wanneer de mark de waarde van de dollar zou bereiken totdat de Engelse wereldhandel door Duitsland zou worden ingehaald; men zag hoe overal ter wereld de Duitse transportinstallaties, de Duitse onderwijsinstellingen, de Duitse sanitaire organisaties, de Duitse stedelijke besturen, de Duitse militaire methoden als voorbeeld werden genomen; men zag hoe overal ter wereld Duitse ingenieurs als pioniers van de Duitse arbeidscapaciteit spoorwegen, bruggen en straten bouwden. Maar dit alles betekende dat de winstgevendheid van het uitgeleende kapitaal

Machine Translated by Google

Overal ter wereld werd de internationale financiële wereld bedreigd door de internationale financiën. Vervolgens besloot de internationale financiële wereld, met behulp van de internationale vrijmetselarij, Duitsland te omsingelen en, met behulp van alle mogelijke middelen van leugen en laster, Duitsland af te schilderen als de vijand van de wereld. – Edward VII was slechts een stuk naar voren geschoven in deze schaakpartij. De nationalistische passies werden tegen Duitsland aangewakkerd, zowel in Engeland als in Frankrijk. Het aanwijzen van de politieke voorgeschiedenis van de wereldoorlog past hier niet, maar het is in ieder geval zeker dat Duitsland, ondanks zijn militaire macht, verloren was, omdat er in het algemeen geen sprake kan zijn van een politiek tegenspel tegen het intrigespel van de Entente-mogendheden (vgl. Rosenberg, *Internationale Vrijmetselarij 68).*

Zelfs de enige groep die in Duitsland nog een buitenlands politiek instinct had, de All German69, had er geen idee van dat deze machtige strijd tussen de gewapende naties niet om politiek succes draaide, maar gericht was op de financiële onderwerping van de Duitse arbeiders aan de renteslavernij van het internationale kapitaal. De militaristische overheersing van Duitsland was natuurlijk het speciale doel van Frankrijk, de vernietiging van de Duitse marine het speciale doel van Engeland, maar boven deze imperialistische doelen van Frankrijk en Engeland stond altijd het streven naar wereldheerschappij van het internationale kapitaal.

Terwijl de volkeren elkaar in een wilde strijd verscheurden en het bloed van de besten in stromen over de slagvelden vloeide, was het Jodendom over de hele wereld in beweging. Voor heel Juda was de oogsttijd aangebroken.

De hoogfinanciën financierden de wereldoorlog; in alle landen ter wereld zaten Joodse schriftgeleerden op de redacties van de internationale pers en logen en zetten de naties aan tot steeds nieuwe aanvallen op elkaar. 26 staten werden op deze manier meegesleurd in de oorlog tegen de Centrale Mogendheden. Vanuit het oosten stroomde een stroom oostelijke Joden over de Duitse landen; deze drongen zich naar voren, dongen, verduisterden en verrijkten zich, namen de appartementen in de steden in bezit en verwierven alles wat ze konden krijgen. In de militaire industriële bedrijven werd deze plundering en wanbestuur van de Duitse beroepsbevolking verzorgd door leden van het Joodse ras, en de Joden drongen zich op en bereikten alle posities binnen de staat en de economie. De interne demoralisatie werd eveneens bewust aangestuurd door Joden, de Haassen, Dittmanns, Cohns, Luxemburgs, Barths en vervolgens de Parvus-Helphands, Eisners, Leviens, Gradnauers70 , opgehitst en gesteund door ambitieuze mensen, dwazen en machtsbeluste criminelen tegen het Duitse volk.

---

68 Alfred Rosenberg publiceerde een werk getiteld Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), evenals Freimaurische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) in de Nationsozialistische Bibliothek-serie, vol.9.

69 Het Alldeutscher Verband was een Duitse nationalistische organisatie, opgericht in 1891. Tijdens de Eerste Wereldoorlog propageerde de vereniging de Duitse expansionistische doelstellingen en na de oorlog steunde ze generaal Erich Ludendorff (1865-1937) in zijn bewering dat Duitsland in de oorlog was verraden ("in de rug was gestoken") door socialisten en democraten.

70 Hugo Haase (1863-1919) was een Joodse socialist die in 1911 samen met de Duitser August Bebel voorzitter werd van de Socialdemokratische Partei Deutschlands (SPD). Hij gaf zich uit voor pacifist en organiseerde in juli 1914 een grote anti-oorlogsdemonstratie. Wilhelm Dittmann (1874-1954) was een prominent lid van de SPD die tot gevangenisstraf werd veroordeeld vanwege zijn deelname aan de staking van de Berlijnse wapenarbeiders in februari 1918. Tijdens en na de Novemberrevolutie na het einde van de Eerste Wereldoorlog speelde Dittmann een actieve rol in het parlement als lid van de Onafhankelijke Sociaaldemocratische Partij van Duitsland (USPD). In 1933, na Hitlers machtsovername, vluchtte Dittmann naar Zwitserland. Oskar Cohn (1869-1934) was een Joodse politicus die samenwerkte met Karl Liebknecht, de oprichter van de Spartakistenbond, en een fervent zionist was. Hij vluchtte naar Parijs in 1933. Rosa Luxemburg (1871-1919) was een Joodse marxiste die samen met Liebknecht de Spartakistenbond oprichtte, die uiteindelijk de Communistische Partij van Duitsland (KPD) werd. Zowel Luxemburg als Liebknecht werden in 1919 door het Freikorps vermoord. Emil Barth (1879-1941) sloot zich in 1917 aan bij de USPD en was een van de zes leden van de Raad van Volksafgevaardigden (Rat der Volksbeauftragten), die in november 1918 werd opgericht na de val van de Duitse monarchie (de andere leden waren Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann en Otto Landsberg van de SPD en Haase en Dittman van de USPD).
Alexander Parvus (geboren Israel Helfand) (1867-1924) was een getto-Jood uit Wit-Rusland die een belangrijke rol speelde in het bewerkstelligen van de marxistische strategie van een 'permanente revolutie' door zijn verschillende internationale contacten met Rosa Luxemburg, Lenin, Trotski en de Jonge Turken. Max Levien (1885-1937) was een Russisch-Joodse bolsjewiek die in 1913 Duits staatsburger werd en lid

Machine Translated by Google

Zo stortte de Duitse natie uiteindelijk van binnenuit in. Juda's ster rees bloedrood. De laatste natie die zich krachtig had verzet tegen de internationale financiën en haar tovenarij stortte in, wierp de wapens neer en boog voor het afschuwelijke juk van Versailles. Bloedend uit duizend wonden, *zonder leider,* niet echt vanwege de verdrijving van de vorsten, want juist deze hadden als echte leiders volledig gefaald, werd de Duitse natie door haar parlementen en parlementaire regeringen met de noodlottige zin die altijd op zulke momenten van toepassing is, met de zin "Om erger te voorkomen", in de renteslavernij van het leenkapitaal geleid.

---

van de KPD (Communistische Partij van Duitsland). In april 1919 stichtte Levien de Beierse Sovjetrepubliek, samen met een ander Russisch-Joods lid van de KPD, Eugen Levine (1883-1919). Maar dit 'Sovjet'-experiment werd neergeslagen door president Friedrich Ebert, die de Freikorpsen inschakelde om de orde in München te handhaven. Levine werd in mei 1919 door de Freikorpsen gearresteerd en geëxecuteerd, maar Levien vluchtte naar Oostenrijk en de Sovjet-Unie, waar ook hij in 1937 werd geëxecuteerd tijdens Stalins Grote Zuiverin

Georg Gradnauer (1866-1946) was een Joods lid van de SPD en de eerste minister-president van Saksen na de afschaffing van het koninkrijk Saksen. Als gematigd socialist probeerde hij met behulp van de Freikorpsen de radicalen in Leipzig te onderdrukken, naar het voorbeeld van Ebert in München. Dit kostte hem electoraal gezien de doorslag en hij werd in 1920 gedwongen af te treden.

Machine Translated by Google

Het dictaat van Versailles,
Het Dawespact en het Young Plan

Het doel van de wereldoorlog was bereikt: Duitsland, het meest ijverige en efficiënte land ter wereld, was als concurrent op de wereldmarkt uitgeschakeld. Het land was militair overmeesterd, leiderloos gemaakt en verleid en vergiftigd door valse marxistische doctrines. Het was moreel uitgeput en begraven onder een berg schulden die het nooit meer kon afbetalen. Het was voor altijd een slaaf van de rente van het internationale kapitaal.

Volgens het Londense betalingsplan heeft Duitsland een rente moeten erkennen met een schuld van 132 miljard goudmark, waarbij ook de rente werd opgeteld.

Het zou belachelijk zijn als het niet zo vreselijk ernstig was en als de vijanden het niet zo genadeloos zouden opvatten, precies in strijd met alle clichés van de pacifisten: "Maar het zal wel meevallen", en "de redelijkheid zal zegevieren". Nee! Het zal niet zegevieren! En de internationale financiën zullen er alles aan doen om Duitsland voortdurend in slavernij te houden. Alleen wij kunnen onszelf bevrijden.

Het is de diepe tragedie van de Duitse natie dat ze, hoe efficiënt ze in het algemeen ook is in haar beperkte werkkring, onmiddellijk onzeker wordt wanneer ze haar blik over de grenzen van het dagelijkse werk richt en oog heeft voor de grote gebeurtenissen in de wereld. Hier verliest de gewetensvolle en nauwkeurige Duitser alle maat, hij wordt een visionair en een enthousiasteling. De "Duitse professor", die in zijn specialisatie uitmuntende prestaties levert, wordt, geconfronteerd met de dingen van de wereld, een object van de komische kranten, van het vergeten van zijn paraplu tot de overdadige breedsprakigheid van de ideologen; de Duitse officier, die vertrouwt op de uitstekende efficiëntie van zijn troepen, is geneigd de spirituele onweegbaren van politieke aard en de kracht van ideeën te onderschatten, en daardoor het uiteindelijke succes in twijfel te trekken; de Duitse ambtenaar neigt ertoe zichzelf te beschouwen als een baas van de bevolking in plaats van als dienaar van het geheel.

We zien dus in het groot en klein deze rampzalige eigenschap in het Duitse karakter: Duitsers zijn specialisten en dromers. Individueel efficiënter en ijveriger op alle gebieden dan welk volk dan ook, zelfs volledig in staat om enthousiast te worden over elk groot idee en met heldhaftige moed hun leven te geven voor een idee, maar minder bedreven in het vinden en vinden van de juiste oplossing binnen de tussenliggende cirkel van internationale economische en politieke kwesties.

De weerspiegeling van zo'n fundamentele karaktertrek in de Duitser op politiek gebied is zijn zo vaak betreurde gebrek aan nationaal gevoel en zijn politieke incompetentie. De gemiddelde Duitser mist tot op zekere hoogte het gevoel voor grote ordening; daardoor begrijpt hij ook meestal niet dat die schuldcijfers werkelijk zijn lot zijn, dat die cijfers, dat de erkenning van die schuld en de bereidheid en de poging om die schuld in geld en materiële goederen af te lossen, de fundamentele reden zijn voor de hele wanhopige situatie van de Duitse natie.
Maar hij ziet nog veel minder dat de begunstigden van deze Duitse betalingsverplichting niet zozeer andere landen zijn, maar uitsluitend de internationale financiële wereld.

Voor de internationale financiën is de terugbetaling van de lening echter helemaal niet belangrijk, alleen de blijvende renteverplichting. Dat, en dat alleen, is de reden waarom de internationale financiën, die het dictaat van Versailles in zijn financiële delen samenstelde, het basisbedrag van meet af aan zo fantastisch hoog hebben vastgesteld dat aan terugbetaling nooit gedacht kan worden. Zelfs bij een eventuele verlaging van het basisbedrag (in ieder geval alleen met een gelijktijdige verhoging van de rente), zal Duitsland permanent in renteslavernij worden gehouden.

Machine Translated by Google

Het opleggen van deze renteregel aan onze arme, nijvere mensen was het uiteindelijke doel van de wereldoorlog was het het doel van de haute couture en dit doel is volledig bereikt.

De relevante bepalingen uit het dictaat van Versailles zijn zo angstaanjagend, ze laten zo duidelijk de ernst en de vernietigende hardheid zien van deze renteregel die alles wat we hebben en waar we voor werken overdraagt aan de internationale financiën, dat ik ze hieronder in fragmenten citeer:

> Art. 231. De geallieerde en geassocieerde regeringen verklaren, en Duitsland erkent (!), dat Duitsland en zijn bondgenoten, als de initiatiefnemers (!), verantwoordelijk zijn voor alle verliezen en schade die de geallieerde en geassocieerde regeringen en hun leden hebben geleden als gevolg van de oorlog die hen werd opgedrongen door de aanval van Duitsland en zijn bondgenoten.

Hoewel in artikel 232 nogal cynisch wordt erkend "dat de middelen van Duitsland niet toereikend zijn om de volledige vergoeding van al deze verliezen en schade te garanderen", wordt er toch de verplichting opgelegd "dat al deze verliezen en schade worden gecompenseerd".

> Artikel 233 luidt: "De omvang van de schade wordt vastgesteld door de Herstelcommissie.

> Artikel 234 luidt: "De Herstelcommissie zal periodiek de betalingscapaciteit van Duitsland toetsen... Maar zij kan geen enkel bedrag kwijtschelden zonder de goedkeuring van de verschillende regeringen die in de commissie vertegenwoordigd zijn."

> Art. 234 bepaalt: "Duitsland zal vóór de vaststelling van het definitieve bedrag van de schadevergoedingsclaim … 20 miljard mark in goud (in goud, goederen, schepen, effecten of op andere manieren) betalen"

> Duitsland zal bovendien de in artikel 12c van bijlage II genoemde obligaties uitgeven.

En nu komt, keurig weggestopt en bijna aan het einde van deze Annex II Art. 12c in Sectie VIII van het zogenaamde Vredesverdrag van Versailles, de financieel-politieke wurging van Duitsland. Dit Art. 12 luidt in zijn belangrijkste punten als volgt:

> De Commissie beschikt over alle bevoegdheden en oefent alle gezag uit die haar in dit verdrag worden toegekend.

> De Commissie heeft in het algemeen de meest uitgebreide toezichts- en handhavingsbevoegdheid met betrekking tot de herstelbetalingen. Zij moet daarbij de volgende voorwaarden en bepalingen in acht nemen:

> a) Elk deel van het totale bedrag van de vastgestelde vorderingen dat niet in goud, schepen, waardepapieren, goederen of op een andere wijze wordt betaald, moet door Duitsland onder de door de Commissie vastgestelde voorwaarden worden gewaarborgd door de overdracht van een overeenkomstig bedrag aan obligaties of schuldbewijzen van welke aard dan ook, teneinde erkenning van het verschuldigde bedrag te bewerkstelligen.

> b) De Commissie zal periodiek de betalingscapaciteit van Duitsland evalueren en het Duitse belastingstelsel (!) onderzoeken, zodat in de eerste plaats alle inkomsten van Duitsland, met inbegrip van de inkomsten die bestemd zijn voor de rente- en schuldaflossing van zijn binnenlandse leningen, bij voorkeur (!) worden gebruikt voor de betaling van de bedragen die het verschuldigd is onder de titel of

Machine Translated by Google

> herstelbetalingen, en ten tweede om de zekerheid te verkrijgen dat het Duitse belastingstelsel precies (!) net zo onderdrukkend is als dat van welke andere mogendheid dan ook die in de Commissie vertegenwoordigd is.

Deze paragraaf is duivels gericht op de aanhoudende onderdrukking van Duitsland en biedt praktisch de mogelijkheid, met de verwijzing naar een kleine roofstaat waar onbeperkte belastingen worden geheven, om simpelweg de heffing van diezelfde belastingen zelfs in Duitsland te bepalen. Maar tegelijkertijd erkent ze ook met brutale openhartigheid dat zelfs andere landen in dezelfde schuldslavernij zouden moeten worden gehouden. En nu komt de beruchte paragraaf c.

> c) Om het herstel van het economische leven in de geallieerde en geassocieerde landen te vergemakkelijken en uit te voeren, zal de Commissie, zoals bepaald in artikel 232, van Duitsland een eerste betaling ontvangen als garantie en erkenning van haar schuld, bestaande uit obligaties aan de houders, betaalbaar in goud, die vrij zijn van elke belasting of heffing van welke aard dan ook (!) die door de regeringen van het Rijk of van de Duitse deelstaten wordt of kan worden ingevoerd. Deze obligaties worden in termijnen (!) verstrekt en wel in drie termijnen, zoals hieronder bepaald: 1. 20 miljard goudmark wordt onmiddellijk betaald; 2. 40 miljard goudmark wordt verstrekt in obligaties die rente dragen tegen een extra aflossingsvergoeding van 5% + 1% vanaf 1926. 3. Een schriftelijke verplichting om 40 miljard goudmark extra in obligaties te betalen, met 5% rente als dekking, wordt onmiddellijk verstrekt.

Deze clausule vormt de kern van het hele dictaat van Versailles. We weten dat de Londense Ultimatum 71 stelde niet alleen minder betalingen vast, maar stelde integendeel het totale bedrag vast op 132 miljard goudmark. Artikel 16 stelt vervolgens uitdrukkelijk: "Vanaf 1 mei 1921 moet de Duitse regering de rente op haar schuld betalen." De rentevoet wordt vastgesteld op 5 procent.

Dan volgt art. 17 dat een handvat geeft voor elke overtreding:

> Art. 17. Indien Duitsland te laat is met het voldoen van een schuld die het volgens het vorige deel van het verdrag heeft, zal de Commissie onmiddellijk alle deelnemende mogendheden hiervan op de hoogte stellen en tegelijkertijd de maatregelen voorstellen die tegen het land moeten worden genomen.

En nu volgt een van de meest schandalige clausules uit het hele verdrag:

> Art. 18. Duitsland belooft de maatregelen die de geallieerden en geassocieerde mogendheden gerechtvaardigd achten (en wat zou in de ogen van de vijanden niet gerechtvaardigd zijn?) tegen een opzettelijke (!) niet-naleving van Duitsland, niet te interpreteren als vijandige behandeling (!). Deze maatregelen kunnen bestaan uit importverboden en economische en financiële sancties, en in het algemeen (!) uit alle maatregelen (!) die de betrokken regeringen als noodzakelijk zouden kunnen beschouwen.

Met deze clausule worden uiteraard de deur en de poort geopend voor elke, zelfs de meest brutale, terreur, en de Duitse regering heeft bovendien uitdrukkelijk ondertekend dat zij zelfs geen terreur mag overwegen.

71 Nadat de Intergeallieerde Herstelcommissie in januari 1921 het bedrag dat Duitsland als herstelbetalingen moest betalen op 269 miljard goudmark had vastgesteld, presenteerde de Britse premier David Lloyd-George op 5 mei 1921 een zes dagen ultimatum aan de Duitse ambassadeur in Londen, waarin stond dat als Duitsland de terugbetaling van 132 miljard mark (een enigszins andere berekening dan de 269 miljard van januari) en de andere voorschriften van het Verdrag van Versailles niet zou erkennen, de geallieerden het Ruhrgebied zouden bezetten.

Machine Translated by Google

de grootste onderdrukking, moord op Duitsers, de meest brutale verdrijvingen, plunderingen, verwoestingen, enz. "als vijandige behandeling"!

Deze schriftelijke overlevering van het Duitse volk aan een wrede, wraakzuchtige, onverzoenlijke vijand is, verder, voor altijd voorzien, want Art.23 zegt:

> De Commissie wordt ontbonden zodra Duitsland en zijn bondgenoten alle bedragen hebben betaald die Duitsland verschuldigd is voor de uitvoering van dit verdrag of overeenkomstig de besluiten van de Commissie, en zodra al deze bedragen of het equivalent daarvan zijn verdeeld onder de deelnemende mogendheden.

Dit is het eeuwige belang van de slavernij van Duitsland.

Misschien begrijpen onze politieke vrienden en vijanden nu wat er onder belangenslavernij moet worden verstaan, misschien begrijpen we dan waarom het *doorbreken* van deze afschuwelijke belangenslavernij centraal staat in onze eisen. Misschien begrijpen we dan ook waarom in het geval van deze eis een internationale kwestie van de allereerste orde is. *Voor Duitsland is het simpelweg een kwestie van lotsbestemming* en zelfs voor de andere landen is het de meest doorslaggevende vraag voor het herstel.

Vergeleken met deze internationale kwestie verzinken alle andere vragen in het niets, want zonder het doorbreken van de renteslavernij is een opkomst van productieve naties in het algemeen niet mogelijk. Als de nu ingezette renteslavernij in stand zou worden gehouden, zou de god Mammon de troon hebben bestegen. God is dood, de zielen van de naties sterven, een menselijke puinhoop vult de wereld als renteslaven van de internationale financiën. Geld regeert de wereld.

De regels van Versailles waren essentiële punten die in 1924 werden vervangen door het Dawespact. Nu, na de inflatievrees, moest de verdere plundering van Duitsland "op een steviger fundament" worden voortgezet. De hoge financiën stonden toe dat er allerlei garanties werden afgegeven, waarvan de denationalisatie van de Reichsbank en de Reichsbahn de meest significante en verreikende waren. Ondanks alle voorspellingen over de "zilveren wolk" bleef de Duitse economie instorten; de onmogelijkheid van betalingen volgens het Dawespact werd uiteindelijk zelfs door de blind razende sadisten van de uitvoering ingezien. Het Jonge Plan trad in de plaats van het Dawespact. Het moest "verlichting" brengen. Nu is het einde nabij.

komen.

Over de verschrikkingen van het Dawespact geeft deel 7 van de National Socialist Library (prijs 1,80 mark) de meest nauwkeurige informatie, inclusief een herdruk van de originele tekst en een uitgebreid kritisch commentaar. Deel 13 van deze serie behandelt de belangrijkste punten van het Young Plan.

Machine Translated by Google

De leningeconomie

"Als de staat geld nodig heeft, moet hij dat lenen van zijn burgers die er meer van hebben dan ze zelf kunnen gebruiken. Uiteraard moet hij rente betalen over de teruggave van dit geld, anders krijgt hij het geld niet terug. Hij heeft immers al genoeg moeite om zijn leningen af te lossen."

Deze formulering werd door de voormalige socialistische minister Dr. David72 met mij gebruikt tijdens een gesprek in Berlijn. Ik heb deze formulering hier met opzet geplaatst omdat ze op exemplarische wijze de interessante kapitalistische denkwijze van onze tijd weerspiegelt; dat hij uitgerekend marxist was, geeft het geheel een bijzondere aantrekkingskracht.

Nu weet ik uit honderden discussies en lezingen dat de bovenstaande formulering zo volledig is afgeleid van de huidige, op rentekapitalisme gebaseerde ideeënwereld, dat vrijwel niemand de onjuistheid van deze uitleg van de rente- en schuldeconomie van de staat zou inzien, laat staan er een juist antwoord op zou vinden.

Dit heeft een heel eenvoudige psychologische reden, namelijk dat de bovenstaande uitleg van toepassing is op de dekking van de monetaire behoefte van een particulier binnen het kader van de rentekapitalistische vorm van de economie.

Voor de individuele burger, maar ook voor de particuliere economie in het algemeen, geldt de zin: "Als iemand geld nodig heeft, moet hij dit geld lenen tegen rente van degenen die meer geld bezitten dan ze zelf kunnen gebruiken."

Maar we moeten inderdaad vermijden om vragen over de nationale financiële economie te beantwoorden vanuit een privaat kapitalistisch perspectief, maar vanuit een staatsman. Ik bedoel, het zou inderdaad een grote tegenslag zijn als we deze private economische denkwijze klakkeloos zouden overbrengen op de nationale economie.

De staat met zijn machtsinstrumenten, zijn soevereine macht, is inderdaad niet te vergelijken met een willekeurige burger. De staat beschikt over drie krachtige mogelijkheden waarmee hij, dankzij zijn soevereiniteit, in zijn behoeften voor de uitvoering van zijn taken kan voorzien: zijn *dienstbaarheidssoevereiniteit,* zijn *muntsoevereiniteit* en zijn *financiële soevereiniteit.*

Onder dienstsoevereiniteit wordt verstaan het soevereine recht van de staat om zijn burgers gratis diensten te laten verrichten. Deze soevereiniteit van de staat over het individu manifesteert zich in haar krachtigste omvang in de verplichte militaire dienst en nog meer in de oorlogsdienst. Geconfronteerd met de eisen die de staat in oorlogstijd van zijn burgers kan eisen, moeten alle privéoverwegingen een stap terug doen. Familie, beroep, zaken en inkomsten, alles moet stil zijn wanneer de staat zijn zonen oproept om onder de vlag te staan. Maar de staat kan zijn burgers niet alleen oproepen tot oorlogsdienst, de staat kan hen zelfs oproepen tot grote economische ondernemingen. We herinneren ons de wet op de hulpdiensten die echter, helaas, in tegenstelling tot de militaire dienst, een hoge en steeds hogere beloning voor de verrichte diensten voorzag, zodat er al snel een diepe kloof ontstond tussen de frontsoldaten, die dagelijks hun leven voor het vaderland moesten offeren – zonder betaling – en degenen die in het vaderland, beschermd achter het front, tegen een hoog loon werkten. En passant kunnen we ook de sterke prestaties van andere naties in herinnering roepen, die gebaseerd waren op dienstverplichtingen: we denken aan de bouw van de Chinese Muur en de omwalling van onze middeleeuwse steden.
In de praktijk zou het dus volledig binnen de machtssoevereiniteit van de staat vallen om

72 Eduard David (1863-1930) was van juni tot oktober 1919 minister van Binnenlandse Zaken in de Weimarrepubliek.

Machine Translated by Google

de oude hand- en teamdienst73 nieuw leven inblazen en uitbreiden en op deze wijze grote economische opgaven daarmee oplossen ter beschikkingstelling van de bestaande krachten.

De *muntsoevereiniteit* van de staat is een tweede machtsbron waaruit de staat rechtstreeks in zijn geldbehoefte kan voorzien. Niemand betwist het recht van de staat om munten te slaan of schatkistpapier uit te geven; sterker nog, de staat heeft, krachtens zijn soevereiniteit, geld geproduceerd uit elke mogelijke bron. Uit koper, nikkel, ijzer, porselein, aluminium en vooral uit papier. Ik hoef alleen maar terug te denken aan de tijd dat onze Rijksregering het gerechtvaardigd achtte om dagelijks 100.000.000.000.000 mark en steeds meer nieuw papiergeld uit te geven. We zullen hier niet dieper ingaan op de vraag of dit juist en acceptabel was; we hoeven hier alleen te stellen dat de staat daadwerkelijk in zijn behoefte kan voorzien dankzij zijn muntsoevereiniteit, en dat hij niet gedwongen is "geld tegen rente te lenen van die burgers die er meer van hebben dan ze zelf kunnen gebruiken".

De *financiële* of fiscale soevereiniteit van de staat zal evenmin door iemand kunnen worden betwist, en iemand die dit zou betwisten en het praktisch als individu zou proberen uit te voeren, zou de autoriteit van de staat kunnen voelen in de vorm van de gerechtsdeurwaarder. De financiële of fiscale soevereiniteit van de staat, dat wil zeggen het recht van de staat om zijn burgers een beroep te doen op financiële diensten, is even vanzelfsprekend en zo oud als staatsstructuren. Deze vorm is ook de meest natuurlijke en gezonde, ook al is het op dit gebied aan onze tijd voorbehouden om het redelijke begrip van belastingheffing tot complete onzin te verheffen en van het belastingstelsel een middel te maken voor de totale plundering van de bevolking ten gunste van de supranationale financiële machten. Ook hier zou de vraag naar de toelaatbaarheid van belastingen ons niet verder moeten bezighouden, maar alleen het feit dat de staat heel goed in staat is om zijn geldbehoefte te dekken via belastingen, dus wederom langs een weg die niet openstaat voor het particuliere bedrijfsleven, maar die de staat absoluut ontslaat van de noodzaak om in zijn geldbehoefte te voorzien door het aanvaarden van een rentebetalingsverplichting aan de kapitalisten.

Zeker, de staat heeft, net als elke particulier, natuurlijk de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien door schulden aan te gaan. Maar dit is voor de particulier al een tweesnijdend zwaard; voor de staat is het echter, om het in gewoon Duits uit te drukken, het domste wat hij in het algemeen kan doen. Maar het is niet alleen het domste, maar het is ronduit misdadig met betrekking tot de missie van de staat als beschermer van de gemeenschappelijke belangen.

De leeneconomie van de staten heeft de staten feitelijk geruïneerd en ze overgeleverd aan de handen van de internationale financiële wereld. Het heeft de rijkdom van de naties overgeleverd aan de financiële grootmachten en vandaag de dag zijn de staatsleningen de verschrikkelijke bloedzuiger waar de naties zich niet van kunnen bevrijden en waardoor ze hulpeloos ten onder zullen gaan als we niet vastberaden een einde maken aan dit spook door de renteslavernij te doorbreken.

Daarmee bevinden we ons midden in het veld van het nationale financiële beleid, dus in een veld waarin de doorsnee Duitser zich helemaal niet thuis voelt. Wat moet men nu met al die vele en grote getallen? De doorsnee staatsburger leest over het algemeen geen begrotingsdebatten en heeft zo'n religieus respect voor de geheime paden en misleidende wegen van de financiële kunst dat hij daar het liefst volledig van verschoond blijft. In het onbewuste hangt dit ongetwijfeld ook samen met het feit dat ieder individu zo weinig besef heeft van de fiscale soevereiniteit van de staat en niemand aan cijfers herinnerd wil worden. Pas wanneer de belastingpapieren zijn huis binnenvliegen, merkt de moderne mens op dat deze zaken hem eigenlijk wel degelijk aangaan en dat hij altijd het slachtoffer is van allerlei vals nationaal financieel beleid.

73 De landbouwdiensten, zowel handmatig als met dieren, die in de middeleeuwen door hun heren van boeren werden geëist

Machine Translated by Google

Het is nu eenmaal bijzonder opmerkelijk dat de zaken die het nationale financiële beleid betreffen, in de basis helemaal niet zo ondoorzichtig en mysterieus zijn als ze op het eerste gezicht lijken. Sterker nog, ze zijn in wezen zo helder en eenvoudig dat ze voor ieder doorsnee mens in ieder geval in grote lijnen te bevatten zijn.

Het behoeft dan ook geen grote constitutionele uitleg dat de staat de beschreven mogelijkheden om in zijn geldbehoefte te voorzien, zeer goed beheerst. Iedereen weet immers en heeft in zijn eigen leven ervaren hoe de staatssoevereiniteit eruitziet, en iedereen ontvangt dagelijks de door de staat uitgegeven papieren bankbiljetten in handen, en niemand blijft van de belasting gespaard. Het zou daarom de normaalste zaak van de wereld zijn als de staat uitsluitend op deze drie manieren in zijn geldbehoefte zou voorzien.

Voor de particulier liggen deze drie wegen echter niet open, want hij zou noch met succes een beroep kunnen doen op zijn buurman voor werk of belastingdienst, noch zou hij zich veilig voelen als hij zelf geld zou drukken en in omloop zou brengen. Voor hem is er inderdaad alleen de mogelijkheid om schulden op rente te maken, als hij er al absoluut van overtuigd is dat hij alleen gelukkig kan worden met het geld van anderen en hij schulden niet kan vermijden.

Maar dat de staat in het algemeen het enige middel om rentedragende leningen – dus schulden – te aanvaarden als juist beschouwt, terwijl ze geld nodig heeft en haar andere soevereine rechten vandaag de dag slechts op slinkse wijze aanwendt om de ontstane schulden van de bevolking te innen, dat zijn omstandigheden waarvoor men tevergeefs een redelijke verklaring zoekt. Er is inderdaad geen redelijke verklaring voor, maar alleen het feit dat ons hele denken, zelfs in nationale financieel-politieke aangelegenheden, op een privaatkapitalistische manier wordt gestuurd of gecorrumpeerd. Bij zo'n algemene vervuiling van de publieke opinie spelen zulke ogenschijnlijk logische verklaringen voor het leningenbeleid van de staat zoals ik heb gerapporteerd een grote, ja zelfs een allesbepalende rol.

De Jood heeft zich zelfs in deze kwesties bewezen als een meester in de psychogologie. Het is in dergelijke gevallen altijd erg moeilijk om niet meteen in het algemeen te spreken over directe corruptie van de verantwoordelijke staatslieden; het vermoeden is evident, en toch is er in de meeste gevallen geen sprake geweest van corruptie, maar slechts van onzekerheid in het financiële en kredietwezen, kortzichtigheid en zelfgenoegzaamheid, die ertoe hebben geleid dat de financiële administraties van de staat langzaam maar zeker in een kredietcrisis zijn beland waaruit ze tot nu toe geen uitweg meer zien.

Aan deze ontwikkeling van de omstandigheden heeft in zeer essentiële mate bijgedragen dat men aanvankelijk de financiering van grote openbare werken, zoals de aanleg van spoorwegen, enz., die inkomsten beloofden op te leveren, door middel van leningen als onschadelijk beschouwde. Men besloot toen als volgt: Uit de inkomsten van de spoorwegen of waterwegen kan de rente direct worden gedekt, dan hebben we de prijsstelling inderdaad onder controle. Met eigen middelen kan de staat dergelijke grote werken niet in één keer uit de schatkist halen, dus aanvaardt zij dankbaar de aangeboden krediethulp van de banken. Dit neemt de regering de moeite van het goedkeuren van nieuwe belastingen in het staatsparlement weg, de liquide middelen van de staat worden niet opgeëist en de spoorwegen kunnen de rente gemakkelijk betalen uit de overschotten. De verleidingskunst van het leenkapitaal, dat op zichzelf niets met geld kan doen als er niemand is die het van haar afneemt en er bovendien rente aan betaalt, is erin geslaagd zwart in wit te veranderen en de staat zelf tot een rente-incassant voor privaat kapitaal te maken.

Zelfs de eenvoudigste economische overweging van een regering of een parlement dat zich bewust is van haar verantwoordelijkheid, had echter tot het volgende moeten leiden: als men de spoorwegen met buitenlands geld aanlegt en men moet daarvoor betalen, jaar in jaar uit, slechts 5% rente, met alles wat erbij hoort, dan betaalt men in 20 jaar al het hele bedrag in één keer terug, in 40 jaar

Machine Translated by Google

jaar al twee keer en toch staat dezelfde schuld nog steeds open. Deze buitengewone bedragen, die de initiële investeringskosten vele malen overtreffen, moeten inderdaad indirect opnieuw worden geïnd door de bevolking, de gehele bevolking, die de spoorwegtarieven moet betalen die precies op basis van deze rentebedragen worden verhoogd. Een eenmalige aankondiging aan de bevolking van een hoge spoorwegheffing is, of zou, beter zijn geweest. Dan zouden deze heffingen natuurlijk een aantal jaren behoorlijk drukkend zijn geweest, maar ook niet veel langer, aangezien de transportkosten en de spoorwegen al snel een echt schuldenvrij bezit van de staat zouden zijn geworden, wat haar later grote jaarlijkse inkomsten zou hebben opgeleverd. Maar het is het oude verhaal dat men liever de staart van de hond stukje bij beetje afknipt omdat men denkt dat dat zoveel minder pijnlijk voor hem zou zijn. Het tegenovergestelde is natuurlijk waar. De investeringskosten van zo'n nationale onderneming moeten weliswaar door de bevolking worden betaald, maar als ze op leningen worden ontwikkeld, komen daar onvermijdelijk nog de rentes bij die in de loop der jaren een veelvoud van de schuld zelf bedragen. Het is daarom pure financiële domheid om dergelijke openbare werken te financieren met leningen. Hier kunnen we al wijzen op wat de staat zal redden van zijn leenwaanzin: niemand kan de staat verbieden om, bijvoorbeeld voor dergelijke productieve ondernemingen, kredietnota's uit te geven, staatskredietnota's, en daarmee de werken te betalen. Een dergelijke geldschepping door de staat in gevallen waar helemaal geen sprake kan zijn van inflatie, omdat er ook voor de nieuwe tokens een nieuwe waarde bestaat, zou in één klap alle problemen oplossen en de staat en de bevolking voorgoed bevrijden van de rentedragende schuld aan het particuliere kapitaal.

We zullen hier elders dieper op in moeten gaan. Een bekwame financiële administratie zou de zaken zo moeten kunnen regelen dat dergelijke omvangrijke werken worden uitgevoerd met speciale belastingen, samen met de inzet van andere inkomstenbronnen van de staat en slechts met een gedeeltelijke uitgifte van nieuwe bankbiljetten. Deze mogelijkheid zou zich natuurlijk in aanzienlijke mate alleen voordoen als alle andere overheidsuitgaven, met name de zogenaamde onproductieve uitgaven voor bestuur, rechtspraak, onderwijs, enz., zouden kunnen worden gedekt uit de overschotten van de commerciële ondernemingen van de staat.

Dit klinkt misschien ironisch, gezien de huidige hectische tekorteconomie van de spoorwegen, de posterijen, enz., en toch waren we niet zo ver van dergelijke mogelijkheden verwijderd, zoals ik al aantoonde in mijn eerste publicatie in de *Süddeutsche Monatshefte* (februari), "Wat nu?" onder de kop "De radicale middelen". Alleen de renteverplichting van de staat aan het particuliere kapitaal scheidde ons van deze ideale toestand van een nationale financiële economie. De toen al bestaande waan dat de staat, wanneer hij geld nodig heeft, zichzelf simpelweg geld moet toepompen tegen rente, heeft dit verhinderd.

Het is duidelijk, en iedereen had mijn uitleg moeten kunnen volgen, dat de staat zich geenszins richt op buitenlands geld, en dus op het aangaan van schulden, wanneer hij iets wil ondernemen, dat hij bijvoorbeeld werk- en teamwerk zou kunnen eisen en dat hij uiteindelijk ongetwijfeld gerechtvaardigd zou zijn om staatskredietnota's voor dergelijke doeleinden uit te geven, om deze werken ermee te kunnen uitvoeren zonder de bevolking te belasten. Een dergelijke procedure zou het enorme voordeel hebben dat dergelijke werken vanaf het begin worden bevrijd van elke rente- en tolverplichting; de werken zouden onmiddellijk vrij en schuldenvrij staatseigendom worden. Uit de inkomsten van de werken zouden de uitgegeven staatsbonnen inderdaad in korte tijd kunnen worden ingewisseld en vernietigd; de opbrengsten van dergelijke werken, of de prijzen van vracht- en personenvervoer, zouden aanzienlijk kunnen worden verlaagd. Daardoor zouden in het algemeen de grootste diensten aan de gehele nationale economie kunnen worden verleend, zou de staat aanzienlijke inkomstenbronnen kunnen verkrijgen die van het grootste nut zouden zijn geweest voor de gehele nationale gemeenschap en zou de staat zelf ook volledig onafhankelijk zijn geworden van de hoge financiën. Maar het had ook zo m

Machine Translated by Google

dus. Want de staat is de meester van het financiële systeem en niet de haute financiën, althans zo zal het zijn in de nationaal-socialistische staat van de toekomst.

Het is werkelijk een psychagogische, bedrieglijke truc geweest dat de banken erin geslaagd zijn zulke voor de hand liggende en vanzelfsprekende denkprocessen, die – eenmaal uitgesproken – niet meer tegengesproken kunnen worden, niet toe te staan en de staat en de economie met de hierboven aangehaalde zin in de war te brengen en ze in de renteslavernij van het kapitaal te lokken.

Ik weet dat, hoewel deze zaken nu zonneklaar zijn, veel van mijn lezers nog steeds wantrouwend staan tegenover hun gezonde menselijke begrip en simpelweg niet willen geloven hoe zo'n absurditeit mogelijk is geweest. Ze denken eerder: "Dat kan niet kloppen, onze staatslieden kunnen niet zo dom zijn geweest – maar ik kan hier gewoon niet over oordelen." Deze bekentenis van een gebrek aan oordeelsvermogen met betrekking tot zo'n overduidelijke staatsincompetentie op financieel-politiek gebied staat dubbel in tegenspraak met het overigens kant-en-klare gezeur en geklaag over staatsmaatregelen en met het feit dat het hier gaat om zaken die ieder individu het hardst in zijn portemonnee treffen.

Ik zou deze mensen graag nog een ander gezichtspunt ter overweging willen meegeven, namelijk: gerelateerd aan de methode van kredietgoedkeuring door het deelstaat- of rijksparlement.

Zulke grote staatstaken worden inderdaad grondig besproken in de parlementen. Na lange debatten worden de kredieten uiteindelijk "goedgekeurd". De gemiddelde staatsburger gelooft nu dat alles in orde is en dat de staat, die immers zo rijk en machtig is, de goedgekeurde miljoenen al bezit. Heel slimme mensen zullen zich misschien nog achter de oren krabben en bij zichzelf zeggen: 'Dat betekent weer nieuwe belastingen'. Maar ik denk dat ik gerust mag stellen dat, afgezien van de ingewijden - tot wie noch de vertegenwoordigers noch de ministers hoeven te behoren, hooguit één ervan, zich realiseert dat deze grote kredietgoedkeuring in het – , provinciale of rijksparlement niets anders betekent dan de toestemming om dit "krediet" op een andere manier tegen rente aan zichzelf te laten uitlenen. Deze "kredietgoedkeuring via het parlement" geeft dus alleen de betrokken minister de bevoegdheid om dit krediet tegen rente bij de grote banken te verkrijgen. Op deze manier wordt de "kredietverlening door het parlement" op natuurlijke wijze een farce, een komedie, want de gehele bevolking – die uiteindelijk kapitaal en rente moet betalen – was niet in staat om ook daadwerkelijk het "krediet" te verstrekken, nee, het moest eerst door grootschalig leenkapitaal worden gecreëerd.

Het zou inderdaad logisch en vanzelfsprekend zijn dat bij een kredietgoedkeuring door het parlement gelijktijdig en automatisch ook de goedkeuring zou komen dat de staatsbank nu ook op basis van betalingsopdrachten van de uitvoerende instanties de goedgekeurde bedragen aan de betrokken ondernemers zou uitbetalen of autoriseren.

De kredieten zijn goedgekeurd, voor de benodigde valuta moet er iets gebeuren; het is daarom zinloos als – zoals nu gebruikelijk is – eerst een lening moet worden verstrekt en vervolgens de zojuist 'goedgekeurde' kredieten als het ware een tweede keer door de kapitalisten worden verstrekt.

Nu zou men kunnen stellen dat het overtollige geld van de staat juist op deze manier wordt opgenomen en dat dit een gunstige invloed moet hebben op de algemene financiële situatie van het land, dat een dergelijk kredietbeheer dus inflatieverlagend zal werken. Maar dit is natuurlijk geenszins het geval, en wel om redenen die door geen enkele bankexpert kunnen worden betwist. Het kan worden toegegeven dat een veel kleiner deel van dergelijke wissels en betalingen van dergelijke leningen contant wordt betaald; het gaat hier om de kring van kleine spaarders die met dergelijke wissels de weg naar de bank vinden, die een paar honderd of duizend mark hebben gespaard die ze nu willen investeren in een rentebewijs, in zo'n magisch papier waaruit men elk jaar slechts een stukje hoeft te knippen om een bepaald bedrag te krijgen uitbetaald zonder dat het certificaat daardoor minder waard wordt. Maar het geld dat op deze manier de bank binnenkomt, is vrij

Machine Translated by Google

verwaarloosbaar. Bovendien dragen de banken waar dergelijke gelden worden gestort, deze contante bedragen van hun kant helemaal niet over aan de staatskas, maar vindt de overdracht van dergelijke wisselbedragen uitsluitend plaats via overschrijving of clearing.

Maar alle grotere wissels op dergelijke leningen worden al vanaf het begin door de kapitalisten gedaan, in hun banken, door middel van een overdracht zonder contant geld of via het proces van banktransacties, enz.

In werkelijkheid komt er dus geen contant geld in handen van de staat en als deze het ontvangt, moet deze het onmiddellijk afstaan voor de uitvoering van zijn werkzaamheden. Dit veronderstelde voordeel bestaat dus niet. Integendeel, dit volgt: de staat geeft, zoals bekend, voor geleende bedragen zogenaamde effectencertificaten of obligaties uit. Deze staatsobligaties zijn fijn, of minder fijn, gedrukt papier dat een schuldbewijs bevat dat is voorzien van alle staatswaarborgen op de ontvangen bedragen, en bovendien de nodige bepalingen over de rentebetalingsdata en, op hun eigen couponbladen, de coupons op basis waarvan de staat zich ertoe verbindt om kwartaal-, halfjaarlijks of jaarlijks de rente te betalen over de in het couponblad vermelde bedragen.

Bovendien wordt aan dit couponblad nog een zogenaamd vernieuwingscertificaat (talon) toegevoegd, dat de eigenaar recht geeft op de ontvangst van een nieuw couponblad indien het eerste na een bepaald aantal jaren is verlopen.

Nu betekent een dergelijk waardepapier, uitgegeven door de staat en waarvoor de staat met zijn gehele vermogen aansprakelijk is voor kapitaal en rente, zeker koopkracht in handen van de eigenaar. De eigenaar van dergelijke staatscertificaten kan er inderdaad op elk moment iets voor zichzelf mee kopen, of hij de certificaten nu rechtstreeks als betaling geeft of ze eerst op de beurs of bij zijn bank verkoopt en vervolgens contant met de opbrengst betaalt.

Nu lijdt het geen enkele twijfel dat de uitgifte van nieuwe waardepapieren door de staat leidt tot *het creëren van extra koopkracht* – of dit terecht of gerechtvaardigd is, interesseert ons hier op dit moment niet –, precies hetzelfde zou gebeuren als de staat bijvoorbeeld nieuw papiergeld zou drukken. Het verschil zou erin bestaan dat in het ene geval waardepapieren worden uitgegeven die de staat, naast de schuld, belasten met een *blijvende renteverplichting,* terwijl bij de nieuwe uitgifte van papiergeld helemaal geen renteverplichting aan de orde is. We zien dus nu al dat de laatste vorm in ieder geval gunstiger zou zijn voor de staat en de bevolking.

Maar als we de methode van dergelijke financieringen verder onderzoeken, blijkt dat een directe financiering van grote staatswerken, waarbij de leningroute wordt vermeden, nog grotere voordelen met zich meebrengt.

We hebben gezien dat de huidige financieringsvorm van overheidswerken leidt tot het creëren van extra koopkracht, die tot uiting komt in de uitgifte van nieuwe zekerheidscertificaten. In dit geval zullen en moeten uiteraard alle nieuwe leningbedragen in één keer worden verstrekt, zelfs als de nieuw aan te leggen spoorlijnen, waterwegen, enz. zich nog in de constructiefase bevinden en nog geen noemenswaardige waarde vertegenwoordigen.

Als men overgaat tot de financiering van zulke grote staatswerken op de door mij voorgestelde manier, dan verdwijnen eerst de enorme advertentiekosten voor de lening. Men kan zich herinneren welke enorme bedragen er alleen al door de aanbestedingen in de kranten worden verslonden. Bovendien verdwijnen de percentages die vanaf het begin aan de banken en andere kredietinstellingen worden toegekend. Zelfs die bedragen, alweer, miljoenen. Bovendien heeft men de neiging leningen onder de nominale waarde uit te geven, met andere woorden, voor een obligatie van 1000 mark hoeft de koper van deze certificaten slechts 970 mark meer of minder te betalen, en toch ontvangt hij het volledige bedrag met rente. Zelfs dit zijn verliezen die vanaf het begin

Machine Translated by Google

een last worden voor de staat of de onderneming en ten gunste van de kapitalist. Sterker nog, men neigt ertoe dergelijke leningen te "versieren" met andere aantrekkelijke zaken, zoals de beursuitdrukking luidt, door speciale extra voordelen in het vooruitzicht te stellen, waaronder mogelijk zelfs een belastingvrijstelling. Ik denk hierbij aan de mijnbouwpremielening die de meest fantastische van dit soort aantrekkelijkheden vertoonde waartoe een staat zich ooit heeft verlaagd. De loterij- en gokduivel werd in dienst gesteld van de leningadvertentie, namelijk dat men miljoenenwinsten beloofde uit te keren op een zeer groot aantal obligaties van 1000 mark; bovendien werden zogenaamde bonusbetalingen aangeboden, en verder werd een rente van 5% aangekondigd die echter met clausules was afgedekt, en bovendien was de spaarpremielening in het geval van een reeks belastingen vrijgesteld van elke belasting! Waar men de enorme bedragen vandaan wilde halen om deze premies en uitkeringen te betalen, deze fabelachtige loterijwinsten, daar dacht niemand aan – hoewel het voor elke serieuze en opmerkzame man duidelijk moest zijn dat al deze bedragen weer uit de zakken van het volk gehaald moesten worden. Want de toen ontvangen bedragen werden onmiddellijk gebruikt voor de meest dringende uitgaven. Dit zijn allemaal financieel-politieke misdaden tegen het volk, waarbij men zich alleen maar kan verbazen over de volslagen brutaliteit waarmee ze in scène zijn gezet.

Als men daarom helemaal niet de weg van de lening kiest, maar direct de weg van directe geldschepping, dan zouden al deze harde en onrechtvaardige lasten van de staatsbegroting verdwijnen – men zou niet eens *de benodigde bedragen in één keer in nieuw papiergeld hoeven* op te halen , maar dit zou vrij langzaam kunnen gebeuren, naarmate de nieuwe werken vorderen. Dit zou het verdere enorme voordeel hebben dat er geen sprake zou kunnen zijn van de uitgifte van ongedekt geld, want nieuw geld wordt pas verstrekt wanneer een ander aanzienlijk deel van de werken is voltooid. We zouden hier te maken hebben met geld dat volledig gedekt is door reële waarden, dus met geld dat stabiel is, met geld dat overeenkomt met zoveel uren aan verricht werk.

Maar zelfs deze vorm van opeenvolgende uitgifte van nieuw geld voor de bouw, die nu al veel gunstiger lijkt, is geenszins de laatste stap. Het zal immers helemaal niet nodig blijken om een geldbedrag gelijk aan de nieuw opgerichte werken in omloop te brengen, want de nieuw uitgegeven bankbiljetten vloeien immers weer terug in de staatskas; ze kunnen dus opnieuw worden uitgegeven zonder dat er nieuwe series in omloop hoeven te worden gebracht. En laten we nu een stap verder gaan, dat wil zeggen, laten we de uitgifte van eigen nieuw geld voor zo'n speciale staatslening bekendmaken.

taken als op zichzelf principieel helemaal niet noodzakelijk, ook al zouden we de toelaatbaarheid en vooral ook de duidelijkheid van het financieringsproces bij de uitgifte van eigen geld voor de bouw heel goed kunnen uitleggen en ons daar voor bepaalde doeleinden aan willen houden.

Deze laatste stap is de *volledig contantloze financiering* van dergelijke overheidstaken. Het is, zoals hierboven al is aangetoond, onjuist om aan te nemen dat de staat via de lening contanten zou ontvangen waarmee hij de ondernemers en werknemers van spoorweg- of elektriciteitscentrales zou kunnen bet Niettemin zullen de ondernemers wekelijks de benodigde bedragen voor de betaling van hun werk contant bij hun banken moeten opnemen. De banken van hun kant moeten deze buitengewoon grote vraag naar hun schatkistpapieren opnieuw dekken bij de centrale banken of de Reichsbank, enz. Nu, in normale tijden, is de volledige bestaande liquiditeit al volledig voldoende voor de wekelijkse loonbetalingen van het gehele personeelsbestand, en het is fundamenteel onverschillig of tijdelijk, bijvoorbeeld bij de bouw van de Beierse Walchensee-energiecentrale, grotere arbeidskrachten op één plaats worden geconcentreerd. Want als ze daar niet zouden werken, zouden ze, zelfs wanneer ze over andere bedrijven zouden worden verspreid, hun wekelijkse loonbetalingen moeten verwachten en ontvangen, of geld ontvangen via de werkloosheidsverzekering. Dat betekent dat het een vrij algemene overheidstaak is om te voorzien in de totale behoefte aan betaalmiddelen voor het gehele nationale

Machine Translated by Google

economie, ongeacht of er tijdelijk meer arbeidskrachten op één plek worden ingezet voor de uitvoering van grote staatswerken of niet.

Het ter beschikking stellen van betaalmiddelen voor de loonbetalingen en het uitvoeren van andere girale overmakingen aan de ondernemers zijn taken van het betalingsverkeer en hebben in causaal verband niets met de kredietsituatie te maken.

Het zou daarom de meest voor de hand liggende en natuurlijke zaak zijn als aan de goedkeuring van een krediet voor een groot staatsproject door de rechtmatige vertegenwoordiging van de gehele bevolking tegelijkertijd de machtiging zou worden verbonden dat de staatsbank, op basis van deze goedgekeurde kredieten, de nodige betalingen mag verrichten. Uiteraard gebeurt dit op de gebruikelijke manier: deze betalingen worden pas verricht nadat de verschillende gecontracteerde overheidsinstanties (landbouwkundige diensten, wegenbouwkundige diensten, spoorwegbouwafdelingen, speciale diensten voor speciale doeleinden, enz.) de door de ondernemers gevraagde betalingsbedragen hebben gecontroleerd en, conform de regelgeving en het contract, de betaling hebben geautoriseerd.

De hele leningzwendel die erbij komt kijken – want het is niets meer dan de moderne vorm van oplichting van een land – is volkomen nutteloos en alleen maar schadelijk.

Machine Translated by Google

De Reichsbank-corporatie

De Reichsbank is niet, zoals elke goedgelovige staatsburger wellicht gelooft, eigenlijk een staatsbank, maar een naamloze vennootschap. De Reichsbank is dus geenszins een staatsinstelling, ook al had de staat tot juni 1922, toen ze op verzoek van de Entente volledig "geautonomiseerd" werd, bepaalde reguleringsrechten. Zelfs de bankfunctionarissen werden benoemd en betaald door het Rijk, maar de adviesraad bestond uitsluitend uit vertegenwoordigers van de wereld van de grote banken en van het internationale Jodendom – beide vormen één en dezelfde kring.

Al bij de oprichting in 1873 telde de eerste adviesraad onder circa 15 leden de volgende namen: Baron Rothschild, Geheimraad van de handel Bleichröder, Geheimraad van de handel Mendelssohn, Theodor Plaut, Geheimraad van de handel Oppenheimer, Geheimraad van de handel Warschauer en Geheimraad van de handel Zwicker, Raad van de handel Stern, Raad van de handel Gelpke; dus elf volbloed grote Joden en ter decoratie nog vier heren met Duitse namen.

Het was opnieuw een slimme schaakzet waarmee de bankier Bleichröder, die Bismarck adviseerde, aan de oude Rijkskanselier aanraadde om de Reichsbank niet als een zuivere staatsinstelling te ontwikkelen, omdat deze dan in geval van oorlog niet door de vijand kon worden overgenomen op basis van de internationaal erkende zekerheid van privé-eigendom, maar als een zuivere staatsbank direct kwetsbaar zou zijn voor aanvallen van de vijand.

In werkelijkheid wilde de slimme Jood, samen met de andere grote financiers, natuurlijk alleen de belangrijkste financiële instelling van het Rijk in zijn machtssfeer krijgen. Ook daarin slaagden de heren, en daarmee deed het Rijk volledig afstand van een van de belangrijkste domeinen van zijn muntsoevereiniteit: het recht om bankbiljetten uit te geven.

Tegenwoordig neemt de Reichsbank binnen het financiële systeem van het Duitse Rijk een heel bijzondere positie in. Een positie die zelfs de minst belangrijke mensen zich tot op de dag van vandaag realiseren, met alle afschuwelijke gevolgen van dien voor de staat en de bevolking.

Het is de taak van een individueel onderzoek om precies na te gaan op welke wijze de grote banken hun beslissende invloed op de Reichsbank, sinds de oprichting ervan, voor hun egoïstische doeleinden hebben misbruikt.

Zolang Bismarck aan de macht was, hielden zijn staatsmanschap en respect voor hem de beurshyena's onder controle; slechts één keer in de geschiedenis van de Reichsbank maakte Bismarck gebruik van het vetorecht van de bondskanselier, zoals voorzien in de Reichsbankwet, namelijk toen hij de acceptatie van Russische aandelen verbood. Vandaag de dag is de Reichsbank, onder vriendelijke druk van de internationale bankiers, zoals eerder vermeld, volledig onafhankelijk geworden. De Reichsregering heeft dus geen mogelijkheid meer om daadkrachtig op te treden ten aanzien van de bedrijfsvoering.

De renteslavernij van de naties betekent de heerschappij van de bank en de beurs. Het doorbreken van de renteslavernij is verreweg de grootste taak van het nationaalsocialisme.

Alles wat er vandaag de dag in de staat en de economie gebeurt, wordt een vraag naar rente van groot kapitaal tegen productief werk. Als er een spoorlijn wordt aangelegd, resulteert dat in een lening; als er een oorlog wordt gevoerd, resulteren daaruit oorlogsleningen; als natuurlijke hulpbronnen of waterkracht worden ontwikkeld, resulteren daaruit waterkrachtleningen; als een fabriek wordt uitgebreid, worden er nieuwe aandelen uitgegeven; als er een nieuwe onderneming wordt opgericht, wordt er gekozen voor een kapitalistische vennootschapsvorm met rente, waardoor het werk en het risico naar de ondernemers vloeien en het grootste deel van de winst naar de financiers. Als het niet langer via leningen verloopt, is het veel eenvoudiger en meer

Machine Translated by Google

Er wordt gekozen voor een uitgebreide manier van geld drukken, zoals ten tijde van de inflatie van 1923, waarbij eveneens de hoogste rentes voor groot kapitaal werden verzameld. Zoals in het geval van Koning Midas in de sage, voor wie alles wat hij aanraakte in goud veranderde, zo verandert vandaag de dag alles wat er gebeurt in rentegevende effecten.

Helaas hebben de wereldbankiers een verdomd goede eetlust en zijn effecten inderdaad hun lievelingsvoedsel, wat hen uiteraard uitstekend bevalt. We kunnen er niet op rekenen dat ze honger zullen lijden, zoals koning Midas, voor wie, zoals bekend, zelfs het voedsel in zijn mond in goud veranderde. Integendeel, de arbeiders zullen eerst honger lijden voordat de rentebazen dat zullen doen.

Ze denken er ook helemaal niet aan om hun regel op te geven of te versoepelen, *dus die renteregel moet wel doorbroken worden.*

Nu moeten we een derde aspect belichten dat het beeld van de rentekapitalistische uitbuiting ook voor de leek compleet en completer zal maken: *inflatie.*

Machine Translated by Google

Inflatie

Inflatie is de duidelijk zichtbare uitdrukking van onze financiële politieke ellende. treft iedereen – iedereen die zijn brood moet verdienen – met verschrikkelijke ernst.

Maar waar komt inflatie vandaan? Op deze vraag zijn talloze verklaringen te horen, deels vanuit het bekrompen standpunt van de persoon die antwoordt, deels uit het woordenboek van demagogische slogans, en deels wijzen op feitelijke deeloorzaken zonder echter de uiteindelijke, motiverende oorzaak te raken. Wanneer men deze oorzaken van inflatie door de verschillende partijen hoort benoemen, is er al snel geen maatschappelijke orde en geen beroep meer dat niet door sommigen als oorzaak van inflatie zou worden aangewezen.

Voor degenen die de uitleg in het boek over renteslavernij hebben gevolgd, is het antwoord niet moeilijk te vinden. *De oorspronkelijke schuld voor inflatie wordt gedragen door de renteverplichting van arbeid aan kapitaal.*

Rente – belasting – inflatie, zo loopt de logische keten die, beginnend bij de De rampzalige en absurde belofte van rente van de kant van de staat dwingt tot de consequentie dat de staat de aanvaarde renteverplichtingen van het volk moet afdwingen via belastingen; de belastingen, en inderdaad belastingen van allerlei aard, directe en indirecte, heffingen, evenals de meest verwerpelijke indirecte belastingen, die van de ongedekte bankbiljettenuitgifte, slepen dan de inflatie met zich mee. Zo blijft het in een eeuwige cyclus, want de inflatie veroorzaakt steeds hogere uitgaven van de staat, die zij, gevangen in de leenwaanzin, altijd denkt alleen te kunnen dekken door het aangaan van nieuwe schulden. Deze nieuwe schulden brengen op zichzelf nieuwe rentes met zich mee, de nieuwe rentes maken nieuwe belastingen noodzakelijk, de belastingwetgeving faalt geleidelijk volledig, want bij dergelijke valuta-instortingen blijven alle belastinginkomsten ver achter bij de devaluatie van de munt en nu geeft de staat zich zonder verzet over aan het financiële bolsjewisme van de geldpers, zoals we op gruwelijke wijze hebben ervaren met de inflatie van 1923.

Mijn eerste polemische werken waren voornamelijk gewijd aan het blootleggen van deze verbanden. In het Manifest voor de doorbraak van de renteslavernij74 heb ik in grote lijnen de allesomvattende betekenis van het renteprobleem uiteengezet, in het Staatsfaillissement: De oplossing heb ik heel concreet de domheid van het staatsleningstelsel blootgelegd en gewezen op de talloze belastingwetten die het levensonderhoud van de brede massa duurder maakten, wier productie volledig voor de rentedienst moest worden gebruikt. In het werk De komende belastingstaking, met de nieuwe vloedgolf aan belastingwetten van 1920 en 1921, en ook de Rijksbegroting voor 1918, werd het sluitende bewijs geleverd dat de gehele financiële administratie van het Rijk en de deelstaten volledig gekoppeld is aan de rentedienst voor groot leenkapitaal. In het laatste boek wordt echter al met een zeer tastbaar voorbeeld de weg gewezen naar een omkering van deze volstrekt armoedige omstandigheden.

Het is volkomen duidelijk dat door de overstroming van een nationale economie met papieren geld, de koopkracht van dit papieren geld moet gestaag afnemen.

Omdat geld in zijn diepste wezen, zoals we hebben erkend, een teken is van verricht werk, moet de zogenaamde kwantiteitstheorie van geld, althans in haar essentiële kenmerken,

---

74 Potentiële koopkracht is de gespaarde koopkracht die momenteel niet op de markt weegt. Hiertoe behoren zowel opgepotte liquide middelen als het vast belegde spaarkapitaal.

De effectieve koopkracht is het totale bedrag van alle vraagvorderingen op de nationale economie, die in de vorm van contant geld worden uitgegeven. of in de vorm van effecten op de goederenmarkt worden toegepast en zichzelf in materiële goederen trachten te transformeren.

Potentiële koopkracht kan op elk moment worden omgezet in effectieve koopkracht. In dat geval spreekt men van 'vlucht uit de markt'.

Machine Translated by Google

door ons erkend. Deze theorie leert dat de hoeveelheid geld die in omloop is in een nationale economie in een bepaalde stabiele verhouding moet blijven, willen er geen veranderingen in koopkracht optreden. Het geld staat tot op zekere hoogte tegenover goederenvoorraden en - berekend op basis van de hoeveelheid goederen - wordt een bepaald aantal waarde-eenheden van de gebruikelijke valuta geproduceerd, namelijk de gemiddelde prijs van de goederen. Hier benadruk ik het adjectief 'gemiddelde' zeer sterk. Sterker nog, men moet verder gaan en zeggen: het gemiddelde prijsniveau - dus geenszins de hoogte van de individuele prijzen - is in zekere zin afhankelijk van de totale koopkracht die in het land aanwezig is. Maar koopkracht is al een veelomvattender concept dan alleen de hoeveelheid contante activa. Maar we willen ons hier niet te veel verliezen in economische details, want anders moet de vraag naar de effectieve en potentiële koopkracht in zijn effect op de prijzen hier aan de orde komen. Hoe dan ook, het is zeker dat bijvoorbeeld een vermenigvuldiging duizend keer van de circulerende valuta vanzelfsprekend een vermenigvuldiging van ongeveer duizend keer de prijzen met zich meebrengt. In werkelijkheid zijn het niet de prijzen die werkelijk gestegen zijn. De koopkracht van de mark is alleen maar afgenomen, omgekeerd evenredig aan de vermenigvuldiging van de valutawaarde.

De basisoorzaak van inflatie is de renteverplichting van de staat. Deze renteverplichting maakt belastingen noodzakelijk, want de staat kan alleen geven wat hij in welke vorm dan ook weer van zijn burgers moet afdwingen.

Deze vorm van diefstal van haar burgers door de staat is, zoals we hebben gezien, drievoudig: hetzij via directe belastingen, hetzij in een effectievere vorm via indirecte belastingen, of in de speciale indirecte vorm van inflatie. De laatste vorm is de meest verwerpelijke, en tevens de vorm waarmee failliete staten proberen het hoofd boven water te houden – het is de meest volmaakte valsemunterij. Maar deze laatste vorm is vooral zo schadelijk omdat daarmee het spaarvermogen van het meest efficiënte en ijverige deel van de bevolking simpelweg wordt vernietigd.

Dit is een van de meest schokkende hoofdstukken in de tragedie van het Duitse volk. Honderdduizenden ijverige handarbeiders, werknemers, ambtenaren, beoefenaars van vrije beroepen, artsen, ingenieurs, enz. hebben hun hele leven, door onvermoeibaar en onvermoeibaar werken, voor zichzelf en hun gezin gespaard, zodat ze konden genieten van een zorgeloze en onafhankelijke oude dag. Ze hebben hun spaargeld cent voor cent en mark voor mark verzameld, en elke mark betekent de garantie van een bestaansminimum voor elke dag op hoge leeftijd. Maar de staat, waaraan deze ongelukkigen hun spaargeld hebben toevertrouwd, heeft tijdens de inflatie van 1923 op geen enkele manier betaald voor een mark die haar op enigerlei wijze als spaargeld was toevertrouwd – zelfs niet toen deze gespaarde penningen destijds in glimmende goudstukken waren gestort – ongeveer 30 miljoen papiermarken75, maar ze maakte gebruik van de door haarzelf veroorzaakte daling van de munteenheid en zei: een mark = een mark. Daarmee werden al deze mannen beroofd van de vruchten van hun levenslange werk en in de meest bittere nood gestort. Ze werden vervolgens door de staat afgescheept met zielige en armzalige giften, terwijl particuliere liefdadigheid moest ingrijpen – maar juist deze vorm was bijzonder schandelijk voor de getroffenen, want vanuit particuliere handen bleven deze giften daadwerkelijk giften, liefdadigheidsgiften waarvoor deze ongelukkigen dankbaar moesten zijn, ook al ging het om georganiseerde roof van welverdiende rechten. Van rechten die, als ze werden hersteld, niet eens een "dankjewel" van de geroofden nodig zouden maken.

---

75 De papiermark werd in augustus 1914 ingevoerd vanwege de val van de mark, en de koppeling tussen de goudmark en goud werd verbroken. De inflatie bleef stijgen tot november 1923, toen de munteenheid werd gestabiliseerd door de aankondiging van de invoering van een nieuwe rentemark ter waarde van 1 biljoen papiermark. De rentemark, die in 1924 van kracht werd, werd later datzelfde jaar vervangen door de Rijksmark.

We hebben er in andere passages al op gewezen dat een vals principe zich op angstwekkende wijze op deze arme mensen heeft gewroken – namelijk het ideaal van een kapitaalpensioen. Niet dat deze kringen dit lot verdiend hadden, integendeel – het zal een eervolle plicht van de nationale staat zijn om deze beroofden zo goed mogelijk te compenseren. Toch blijft het te hopen dat deze angstaanjagende les desondanks in het onderbewustzijn van de mensen zal blijven nazinderen en dat het ideaal van het kapitaalpensioen zal zinken en het juiste spaarideaal – het puur Duitse idee van ouderenzorg, zorg voor vrouwen en kinderen door het creëren van een eigen huis, akker en tuin, enz. – naar een doorbraak en overwinning zal helpen.

De tweede vorm van diefstal van burgers door de staat, zoals hierboven genoemd, is de indirecte belasting. Indirecte belasting is, in haar gevolgen, inderdaad een sociale misdaad. Meedogenloos en meedogenloos, in een vorm die niemand kan vermijden, treft ze de grote massa van de bevolking met de grootste ernst, terwijl de rijken over het algemeen nauwelijks door indirecte belastingen worden getroffen.

De directe belasting is, indien geheven volgens het economisch prestatievermogen van de belastingbetaler, op zichzelf een rechtvaardige en juiste belasting. Een directe belasting is, als bijdrage aan de staat voor gemeenschappelijke taken, ook geenszins een belasting die de productie wezenlijk duurder moet maken, want ze mag alleen worden geheven wanneer er daadwerkelijke overschotten zijn die de dekking van de toereikende levensbehoeften te boven gaan. Maar zoals directe belasting vandaag de dag wordt behandeld, komt ze, net als inflatie, neer op pure roof en staat ze in directe tegenspraak met de eigendomsgarantie zoals vastgelegd in artikel 153 van de Weimar-grondwet.

Samenvattend, laten we er nogmaals op wijzen dat we hier te maken hebben met een inflatie die doorgaans voortvloeit uit de renteverplichting van de staat aan de internationale financiële wereld. Het gaat hier om een blijvende uitbuiting van het economische lichaam van onze natie ten gunste van de supranationale financiële macht, waarvoor onze eigen staat als belastinginner fungeert.

Het gaat hier om een heel bijzondere vorm van inflatie: de rentekapitalistische inflatie. Natuurlijke inflatie ontstaat wanneer een land te weinig oogst of een epidemie heeft, en de natuurlijke vraag groter is dan het aanbod. Een dergelijke inflatie is echter altijd van tijdelijke aard. Het volgende vruchtbare jaar neemt de nood weg en de prijzen keren terug naar hun natuurlijke niveau.

De rentekapitalistische inflatie is echter als een verterend vuur dat niet geblust zal worden totdat het alle schatten van de wereld heeft verteerd en de gehele mensheid tot renteslaven van de internationale financiën heeft gemaakt – of totdat de renteslavernij is doorbroken.

Machine Translated by Google

Nationale financiële hervorming

Na zo'n grondige diagnose van de ziekte van onze staatsfinanciën, als van onze financiële Als we het systeem in het algemeen hanteren, mogen we hopen dat we de juiste voorschriften voor de remedie kunnen geven.

Regelgeving en maatregelen die de overgang van de huidige situatie naar de toekomstige vorm regelen, vallen niet binnen het bestek van dit werk. Voor deze maatregelen geldt de algemene richtlijn dat door middel hiervan zoveel mogelijk elke verstoring van het economische leven moet worden vermeden. Uiteraard zal dit niet zonder enige strengheid hier en daar en zonder tijdelijke ingrepen gebeuren, maar zelfs bij een zeer zorgvuldig voorbereide operatie gebeurt het niet zonder een zeker klein bloedverlies.

Ons grote, schitterende einddoel is het *verbreken van de slavernij van de interesse.*

De eerste en fundamentele maatregel die voortvloeit uit de overdracht van het nationale financiële systeem aan een particuliere instelling, de Reichsbank nv, is de nationalisatie van de Reichsbank.

Uit de omvang van deze bank moet al duidelijk blijken dat een "Reichsbank" inderdaad een instelling van het Rijk moet zijn, net als de Reichspost of het Reichshof. Het moet absoluut als misleiding van de publieke opinie worden beschouwd dat de Reichsbank, plc., deze naam mag dragen.

De taak van een echte Rijksbank moet dienovereenkomstig tweeledig zijn. Ten eerste moet zij de financiële dienstverlening van het Rijk verzorgen, voor zover deze niet door individuele bestuursfuncties zelf en rechtstreeks kan worden verzorgd, zoals bij de post en de spoorwegen het geval is, en ten tweede moet zij de sterke ruggengraat vormen voor de gehele nationale economie bij de fiduciaire bemiddeling van betalingstransacties. Haar taak moet voorts zijn ervoor te zorgen dat er permanent voldoende liquide middelen beschikbaar zijn voor het geldverkeer.

Voor deze reeks taken moet de bank het uitvoerende orgaan van de nationale financiële administratie zijn, dat er volledig onder moet vallen. De functionarissen van de Reichsbank moeten, net als de andere functionarissen, staatsambtenaren zijn. Een adviesraad, bestaande uit vertegenwoordigers van het grote Jodendom, zoals die er nu is, is uiteraard volkomen overbodig. Het is immers voldoende als een speciale staatscommissaris voor het toezicht op het financiële beleid van de bank, die verantwoordelijk is voor het financiële beleid van de bank, door de staat wordt benoemd. De taken van de bank zullen nauwkeurig worden afgebakend door de eigen Reichsbankwet, zodat het financiële beleid van de bank reeds een garantie biedt dat de instelling van de Reichsbank uitsluitend de nationale belangen dient.

Maar we hebben nu al een bankinstelling die volledig voldoet aan de eisen die we aan de Reichsbank moeten stellen. Dit is de Beierse Staatsbank. De Beierse Staatsbank is in feite een puur nationale bank, en niemand zal kunnen beweren dat ze haar taken als bankinstelling niet onberispelijk heeft vervuld. Dit uiteraard met de kanttekening dat ze eveneens volgens de algemene gebruiken van de rentekapitalistische economie heeft gewerkt. Maar in ieder geval heeft deze bank het geldverkeer gediend zonder de winstgevendheid van het bankkapitaal als primaire taak te beschouwen. Ze heeft daarbij het volgende zeer opmerkelijke fenomeen gemanifesteerd: de bank, met een eigen uiterst klein kapitaal van slechts 8 miljoen mark, was zeer goed in staat om aan alle behoeften van het geldverkeer te voldoen en miljardeninkomsten te beheren.

Het is niet oninteressant om te vermelden dat in het *Stock-exchange Yearbook (Saling's Stock-exchange Yearbook, A Handbook for capitalists and stockholders,* voor 1914/15, gepresenteerd door

Machine Translated by Google

(de Duitse Bank) wordt het bestaan van deze Beierse Staatsbank (destijds nog "Koninklijke Beierse Bank") eenvoudigweg genegeerd, hoewel er wel gelegenheid en plaats was om dit te vermelden op pagina 644 van dit handboek van deze niettemin belangrijke staatsinstelling. Maar een bank die niet uitsluitend private kapitalistische doeleinden dient, is voor de haute finance duidelijk geen bank.

Het is bovendien opmerkelijk dat er direct na de oorlog en de periode van het bolsjewisme in München pogingen werden ondernomen om de Beierse Staatsbank "op een bredere basis" te plaatsen, zoals de fraaie beursterm luidde, om zelfs deze onafhankelijke instelling beschikbaar te maken voor het "rendabel maken" van particulier kapitaal. Onze eis heeft daarmee een praktisch bewaard model in de Beierse Staatsbank. Het bezwaar dat het niet mogelijk is een bank als staatsinstelling te runnen, wordt daarmee weerlegd.

Voor de Reichsbank zelf stelde de Reichsbankwet in feite een nationalisatie voor, op grond waarvan het Rijk het recht zou hebben om, na een opzegtermijn van een jaar, voor het eerst op 1 januari 1891, en vervolgens in perioden van tien jaar, de Reichsbank ofwel op te heffen en de activa ervan (inclusief de enorm waardevolle gebouwen) te verwerven tegen betaling van de netto-inventariswaarde (!), ofwel alle aandelen tegen de nominale waarde (!!) te verwerven. Op 1 januari 1921 zou het Rijk dus een ernstige fout van de Reichswetgeving jegens het Duitse volk hebben kunnen goedmaken door het volledige vermogen van de Reichsbank te verwerven voor het luttele bedrag van 1,80 miljoen – dat is de nominale waarde van de Reichsbank-aandelen.

De *Völkische Beobachter ,* die destijds nog niet in het bezit was van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij, die echter toen al geleid werd door mannen die tot de intellectuele voorlopers van het nationaalsocialisme behoorden, en het weekblad van Dr. Sch.
Pudor, *Der deutsche Finanzmann,* heeft dit tijdig aangegeven – uiteraard als enige publieke Duitse krant – uiteraard zonder enig succes.

Het is verder opmerkelijk dat, hoewel de aandelen van de Reichsbank op naam staan, maar liefst 2153 buitenlanders in het bezit waren van aandelen van de Reichsbank! Welk deel van het totale kapitaal van de Reichsbank deze 2153 buitenlanders (vanaf 1913) van de hand deden, blijkt helaas niet uit de openbaarmakingen van de Reichsbank. In ieder geval gaat het om een zeer aanzienlijk percentage, aangezien het aantal lokale aandeelhouders slechts 16.646 bedraagt. Nu is het duidelijk dat in het geval van de lokale aandeelhouders mogelijk veel kleinere bedragen zijn verworven, terwijl natuurlijk terecht mag worden aangenomen dat een buitenlander, wanneer hij Duitse Reichsbank-aandelen koopt, niet slechts één of twee stuks verwerft, maar meteen een mooi pakket. Dit feit verhult de ongelooflijke situatie dat er zelfs tijdens de oorlog aanzienlijke bedragen in de vorm van dividenden van de "Duitse Reichsbank" naar het buitenland werden gehaald.

De winstdeling van de Reichsbank, die haar belangrijkste winst haalt uit wisseldiscontering – zoals we hierboven hebben gezien – is een hoogst originele. Eerst ontvangen de aandeelhouders een preferent dividend van 3,5%, en van de resterende winst wordt vervolgens een kwart aan de aandeelhouders uitgekeerd. Driekwart van deze resterende winst wordt overgedragen aan het Reich, nadat nog eens 10% is overgemaakt naar een reservefonds. In 1913 werden op deze manier 31.025.555 mark aan het Reich overgedragen. Om die reden heeft het Reich aan deze opmerkelijke instelling het zogenaamde bankbiljettendrukprivilege toegekend, dat wil zeggen het recht om bankbiljetten uit te geven naar gelang de behoeften van haar transacties. Tot aan het uitbreken van de oorlog werd van de Reichsbank verwacht dat zij ten minste een derde van het goud of zilver in Duitse of buitenlandse munten of in baren als dekking voor deze bankbiljetten paraat hield. Nadat zelfs deze beperking was vervallen, stond er geen belemmering meer in de weg voor het onbeperkt drukken van papiergeld. De enige dekking (!) die de Reichsbank voor zijn papieren geld had, waren de prachtige Reichsstubliefts – dus wederom slechts een

Machine Translated by Google

papier, waarachter een failliete staat stond. Geen wonder dat onder dergelijke omstandigheden een onstuitbare ineenstorting van de Duitse munteenheid moest plaatsvinden.

Het is ongetwijfeld een zeer belangrijke taak van de staat voor een genationaliseerde bank om er altijd voor te zorgen dat de eisen van de economie op betaalmiddelen volledig worden voldaan; want alleen als hier geen impasses ontstaan, zelfs als de andere financiële instellingen alle eisen volledig kunnen voldoen, is er sprake van rente-afpersing op basis van geldgebrek – wat kan leiden tot de grootste wereldcrises - uitgesloten. Omgekeerd vloeien de uitgegeven geldbedragen, zelfs in tijden van een mindere economische groei, terug naar de Reichsbank via de talloze kanalen van het publieke geldverkeer, zodat deze de bankbiljetten weer uit de circulatie kan halen. In het geval van de Bank of England is het, zoals bekend, gebruikelijk dat een biljet dat terugvloeit naar de bank niet opnieuw wordt uitgegeven, maar wordt ingewisseld voor een nieuw biljet, terwijl het oude wordt vernietigd. Dit gebeurt voornamelijk om hygiënische redenen.

Nu zal de kwestie van de valuta in de toekomst inderdaad van toenemend belang worden, aangezien de zogenaamde geldsurrogaten, zoals wissels en cheques, en vooral de girale geldtransacties steeds belangrijker worden.

In een dergelijke clearingeconomie zullen de postchequekantoren, die nu al exemplarisch zijn voor zuivere geldtransacties zonder contanten en zonder rente, enorm aan belang winnen. In de huidige postchequekantoren zijn de kerncellen te vinden die gemakkelijk te ontwikkelen zijn voor een ideaal geldtransactiesysteem onder staatstoezicht – volledig in lijn met het nationale personen- en goederenvervoer.

Niemand betwist dat het betalingsverkeer via de postchequekantoren sneller en betrouwbaarder verloopt. Het maakt nauwelijks uit dat credit- en debetnota's niet binnen maximaal 48 uur worden afgehandeld, terwijl men bij de banken tegenwoordig daarentegen ervaart dat creditnota's voor lang ontvangen bedragen pas na 8 tot 14 dagen worden aangemaakt. Als de bankklant geld nodig heeft voor zijn bedrijf, is hij nog steeds gedwongen om een bankkrediet aan te vragen. Bij de geldtransactie via de postchequekantoren vervalt de volledige renteberekening. Dit betekent een enorme verlichting en vereenvoudiging van het betalingsverkeer, vooral met het oog op de eindejaarsdeadlines. De postchequeklant ontvangt jaarlijks op 2 januari – en ook dagelijks op verzoek – de exacte informatie over de stand van zijn rekening op de postchequerekening.

De bemiddeling van de geldtransactie via de banken is dus geenszins bijzonder voordelig voor de economie. De zuivere geldtransactie via de banken belast de productie slechts met allerlei soorten voorzieningen, en alleen en uitsluitend de banken profiteren van de rente, maar nooit degene die van de bank gebruikmaakt. Voor de rechtvaardige fabriekseigenaar en ondernemer is de ontvangst van een paar mark rente voor tijdelijke kredieten helemaal niet belangrijk. Een rechtvaardige ondernemer richt zich zo dat hij slechts zoveel geld op de bank beschikbaar heeft dat hij de lonen en andere lopende betalingen daaruit kan betalen.

De postchequerekeningen voldoen volledig aan deze eisen en het is niet toevallig dat, zelfs tijdens de oorlog, de Engelse vereniging van "Fabians", de "Fabian Society"76, in Londen een memorandum aan de Lord Chancellor of the Exchequer stuurde met de titel: "How do we pay for the war?", waarin ze wezen op de organisatie van de Duitse en Oostenrijkse postchequerekeningen als steun. Vijanden zijn altijd scherpzinnig en wanneer ze wijzen op

---

76 De Fabian Society is een democratisch-socialistische organisatie die hervorming boven revolutie verkiest. De organisatie werd opgericht in 1884 en de eerste leden waren onder andere George Bernard Shaw, H.G. Wells, Annie Besant, Leonard en Virginia Woolf, hoewel de belangrijkste onder hen Sidney en Beatrice Webb waren. Het was Sidney Webb die in 1900 de statuten van de opkomende Labor Party opstelde.

Machine Translated by Google

een instituut voor het eigen land als voorbeeld, dan kun je er zeker van zijn dat er iets in zit.

Hetzelfde wat over de nationalisatie van de Reichsbank werd gezegd, geldt uiteraard ook voor de nationalisatie van de andere centrale banken, voor Beieren dus van de "Beierse Centrale Bank". De Beierse Centrale Bank is eveneens een zuivere naamloze vennootschap, waarbij een meerderheid van de aandeelhouders bijvoorbeeld eenvoudigweg kan besluiten de goudreserves van de bank, waarop het uitgifterecht van de bank rust, onder de aandeelhouders te verdelen. We herinneren ons immers nog dat pogingen in deze richting werden ondernomen door de Joodse bankier Schweißheimer in München. Ditmaal strandde het plan op bezwaar van de Beierse regering. De Beierse staat had destijds een zesde van de aandelen verworven, terwijl een ander zesde deel in handen was van de Beierse Hypotheek- en Discontobank en de resterende twee derde aan de aandeelhouders werd uitgegeven.

Het is op zichzelf al absoluut monsterlijk dat een staat moet vrezen dat de goudvoorraad van de centrale bank in gevaar zou kunnen komen door de tussenkomst van de "aandeelhouders" van deze bank. Wie de Joodse vasthoudendheid kent, weet dat het gevaar voor Beieren voor zijn goudvoorraad nog lang niet geweken is door het feit dat de regering zich voor eens en altijd vastberaden bleef opstellen. Hiertegenover staat inderdaad maar één radicaal middel: de nationalisatie van de centrale banken. Naast de Beierse Centrale Bank hebben we in Duitsland ook de Badische Bank, de Sächsische Bank in Dresden en de Württembergse Centrale Bank.

Bij de nationalisatie van de Reichsbank en de centrale banken zullen de ambtenaren en medewerkers van de banken uiteraard in dezelfde hoedanigheid door de staat worden overgenomen als staatsdienaren. Het recht om bankbiljetten uit te geven zal daardoor uitsluitend door de staat worden uitgeoefend. Een dergelijke uitgifte van bankbiljetten kan slechts plaatsvinden na een besluit van het Ministerie van Financiën en alleen tegen volledige dekking. In dit verband moet de grote taak van de *stabilisatie van onze munteenheid worden opgelost.* Dit is echter geen taak binnen de beperkte kring van centrale banken; zij hoeven er slechts voor te zorgen dat er geen bankbiljetten zonder dekking worden uitgegeven.

Voor het vervaardigen van aantekeningen gelden de tot nu toe vastgestelde bepalingen. Elke namaak wordt met de grootste strengheid bestraft overeenkomstig de bepalingen van het Wetboek van Strafrecht, Afdeling VIII, Art. 146-152.

De aandeelhouders worden gecompenseerd. Elke aanspraak van de aandeelhouders op de goudvoorraad van de bank wordt wettelijk uitgesloten.

Een echte stabilisatie van onze munteenheid is volledig uitgesloten zolang men op de beschreven manier rente- en invoerrechten van het Duitse volk verwacht die op lange termijn niet kunnen worden voldaan. Het is ook onjuist om een radicaal middel voor een stabilisatie van de munteenheid te willen handhaven.
Het gaat hier niet om een specifiek probleem dat losgekoppeld kan worden van het internationale probleem van de rente-economie. Zolang deze internationale roofeconomie van de volledig Joodse haute finance blijft bestaan, zullen de valuta's van de verschillende landen altijd een welkom object van speculatie van de haute finance blijven. Bovendien hangt de *stabiliteit van een valuta* – en dus wat de innerlijke betekenis van het woord "valuta" uitdrukt – af van andere factoren, vooral van de *activiteit of passiviteit van de handelsbalans.* Hier reikt onze blik verder dan de grenzen van ons vaderland, en treedt de binnenlandse economie in wisselwerking met de nationale economieën van andere landen.

Om snel onze weg te vinden in dit enorme veld van de internationale financiën, moeten we ons er ook nogmaals van bewust zijn dat de zin en het doel van deze internationale economie niet de winstgevendheid van het particuliere kapitaal is, maar het dekken van de behoeften. Al het andere is slechts een bijkomstigheid, een hulpmiddel. De internationale financiële economie – het internationale betalingsverkeer

Machine Translated by Google

– is echter vandaag de dag datgene wat als hoofdzaak verschijnt en vandaag de dag daadwerkelijk de hoofdrol speelt. Het zijn de internationale bankhuizen die vandaag de dag feitelijk de wereld regeren, die de monetaire behoeften van de staten "dekken" en zich daarom de heerschappij hebben toegeëigend; het zijn de internationale bankhuizen die vandaag de dag de productie in gigantische trusts controleren, ijzer, staal, aardolie, conserven, graan, vet, olie, katoen, enz. De internationale bankhuizen financierden de oorlogen, de grote bankhuizen financierden en controleerden alle oorlogsvoorzieningen. Zelf hebben ze niets als productieve mensen gepresteerd, noch hebben ze deelgenomen aan de productie, noch actief deelgenomen aan de oorlogsactiviteiten; ze hebben alleen maar winst gemaakt uit alles, uit bloed en tranen, uit de verschrikkingen van de oorlog, uit de honger van de massa's, uit de verspilling van de nouveaux riches, uit de speculatieve woede van het beurspubliek.

Dat alles wordt goud en goudwaarde voor de internationale financiën. Elke arbeid van de productieve landen is interessant voor de internationale financiën. Zelfs hier, in de internationale economie, hebben we te maken met een volledige omkering van de correcte en redelijke verhouding tussen kapitaal en arbeid.

De arbeiders werken redelijk en bieden hun werkproducten aan op de wereldmarkt – om deze te ruilen voor buitenlandse werkproducten (ruwe producten, halffabricaten of kant-en-klare producten). Een redelijke economie is er niet op ingericht om buitenlandse valuta (dollar- of Engelse pondbiljetten) te ruilen voor geleverde optische instrumenten, deze vervolgens te annuleren en vervolgens verder te speculeren in buitenlandse valuta. In tijden van een gezonde economie zou geen enkele fabriekseigenaar daaraan hebben gedacht. Hij heeft de opbrengsten natuurlijk nodig voor zijn verdere producten, om verder te kunnen produceren, zijn arbeiders te betalen en nieuwe grondstoffen te kopen. Het is volstrekt onmogelijk dat de gehele Duitse economie haar opbrengsten uit de export van industriële producten in de vorm van buitenlandse valuta of in vreemde valuta zou kunnen verkrijgen, want dezelfde Duitse totale nationale economie moet haar grondstoffenbehoefte inkopen in katoen voor de enorme textielindustrie, in koper voor onze eveneens gigantische elektrotechnische industrie, in zijde, jute, tropisch fruit, de toegenomen vraag, boven de binnenlandse productie, in voedsel en veevoer, enz., om er maar een paar te noemen. De ontvangen bedragen aan buitenlands geld moeten daarom onmiddellijk weer worden uitbetaald. Dit is op zich ook heel natuurlijk, want in normale tijden kan men in eigen land niets anders doen met vreemde valuta dan ze omwisselen. Dit is zelfs vandaag de dag nog zo. De Amerikaanse arbeider kan niet met Franse franken worden betaald, en de Engelse zakenman wordt in zijn winkels niet met Italiaanse lires betaald. Het heeft ook geen zin om de valuta mee te nemen naar het buitenland, waar ze helemaal niet als wettig betaalmiddel kunnen worden gebruikt. De lokale valuta dient en zou alleen moeten dienen voor de interne behoeften van het land dat de valuta uitgeeft. Net zoals binnen een nationale economie de zin van goederenproductie niet ligt in het handelen in geld en het vervolgens als het ware op het geld zitten en het aan de economie onttrekken, zo is ook de internationale economische uitwisseling van goederen pas voltooid wanneer import met export wordt betaald.

De theoretisch ideale situatie zou nu zijn dat elk land zijn importbehoefte precies met zijn export zou kunnen dekken en betalen. Dan, en alleen dan, kan men spreken van een absolute stabiliteit van buitenlandse valuta. Nu is de inspanning van elke opwaarts strevende nationale economie begrijpelijkerwijs gericht op het bereiken van een exportoverschot boven de importbehoefte. Alleen dit wijst op een toename van de welvaart. Dan spreekt men van een actieve handelsbalans. Als de importbehoefte groter blijft dan de export, moeten elementen van de binnenlandse welvaart aan het buitenland worden geleverd om dit tekort te compenseren. Maar deze leveringen moeten, aangezien ze inderdaad niet uit het arbeidsinkomen kunnen worden gehaald, wederom uitsluitend uit de welvaart worden gehaald. Dit gebeurt via de export van goud of effecten. Vooral die laatste "export" is echter niets anders dan het begin van de internationale renteslavernij. Of deze "export van effecten" zich nu uitstrekt tot

Machine Translated by Google

Of bestaande interne zekerheden of vermomd in de vorm van buitenlandse "obligaties" praktisch onverschillig zijn voor de landen die erdoor getroffen worden. Maar aangezien ook in het internationale economische denken alleen de winstgevendheidswaanzin van grootschalig leenkapitaal regeert, worden alle redelijke twijfels over een integere nationale economie door de pers en parlementen vertrapt, en breidt de internationale slavernij van alle landen aan de internationale financiën die deze obligatie vormen zich uit tot een angstaanjagende omvang.

Zelfs hier in de internationale economie manifesteren zich dezelfde verschijnselen als in de binnenlandse nationale economie, en de vreselijke crises die de verschillende nationale economieën vandaag de dag teisteren, zijn in hoofdzaak een gevolg van deze slavernij van alle naties van de westerse cultuurkring, zoals we hierboven al hebben gezien. De landen met een zwakke munteenheid, waarvan de binnenlandse economie te zwak is geworden (Rusland) of waarvan de interne situatie onzeker is geworden door een revolutie (Duitsland) en waarvan de nog steeds gigantische productieoverschotten kosteloos worden geconfisqueerd als herstelbetalingen van de vijand, hebben geen koopkrachtoverschot meer. Ze kunnen hun importbehoeften daarom niet langer met goederen betalen, maar met papiergeld dat ze in grote hoeveelheden in het buitenland storten om daarmee vreemde valuta te kopen.
Daarmee schaden ze op gelijke wijze zowel de binnenlandse als de buitenlandse economie.
De landen met een sterke munt daarentegen stikken juist in de verhoging van hun munt (bijvoorbeeld Zwitserland). Ze kunnen hun producten niet meer exporteren naar de vroegere grote afzetmarkten, omdat hun producten te duur zijn vanwege de hoge wisselkoers van hun geld. Deze landen kunnen hun importbehoefte gemakkelijk dekken met hun sterke munt.
Maar wanneer de eindproducten veel goedkoper zijn in landen met een zwakke munt, gaan handelaren en profiteurs naar landen met een zwakke munt om deze landen op te kopen en te beroven, ten nadele van beide landen – ten nadele van de lokale productie en ten nadele van de consumptie in de opgekochte landen, waarbij de toch al kleine voorraad goederen door deze wilde aankopen nog verder wordt verminderd. Daardoor daalt de koopkracht van de nationale munt in landen met een zwakke munt opnieuw.

Dat, gezien deze volledig ontwrichte verhoudingen, alles nog niet lang geleden is ingestort, komt doordat, zelfs boven alle machinaties van de internationale financiën, de wederzijdse internationale behoefte simpelweg prevaleert. Alleen gebeurt alles op het laatste moment, met gekreun en geklaag, omdat de roet in het eten is gegooid – de rente-eisen van het internationale kapitaal – in de molen van de internationale economie. Of, uitgedrukt in medische beeldspraak: in de gezonde bloedsomloop van de internationale economie heeft zich een, aanvankelijk klein, maar inmiddels al enorm groot, carcinoom gevestigd dat slechts een eenzijdig belang heeft om al het bloed op te zuigen ten koste van de rest van het lichaam en een transittol, een belang, van alles te eisen. Al het bloed stroomt natuurlijk naar het hart, maar het hart geeft met elke hartslag ook het besmette bloed af. De staatsbank, die uitsluitend de zuivere geldtransacties bedient, beantwoordt precies aan dit beeld – en met het kankergezwel beantwoordt het meest precies de activiteit van de internationale financiële wereld, die via haar kredietbanken al het geld ter wereld controleert en de hele internationale economie in haar greep houdt en overal rente int. Dit alles is niet nodig! De landen van de wereld hebben geenszins supranationale financiële bevoegdheden nodig. Uiteraard zijn instellingen nodig die de internationale geldtransacties internationaal reguleren in de zin van een clearinghouse of in de zin van de postchequerekeningen. Dat kan en zal worden verzorgd door staatswisselkantoren.

Hoe dan ook, er zijn genoeg manieren en middelen, vergelijkbaar met de manier waarop het mogelijk was om een internationale postunie op te richten, om zelfs de internationale betalingstransacties te organiseren.

Machine Translated by Google

voornamelijk via clearing, zonder dat de internationale financiële wereld twee of drie keer zoveel profiteert van al deze simpele handelstransacties en groot en rijk wordt ten koste van de productieve landen. Details zijn hier overbodig.

De stabilisatie van een munteenheid kan daarom, zoals benadrukt, niet los worden gezien van de internationale betrekkingen. Er zijn echter een aantal mogelijkheden om de bronnen van fouten en onverantwoordelijkheid weg te nemen die voortkomen uit de tekortkomingen van de interne administratie of uit de onbeperkte manipulatie van de bankbiljettenpers.

De voorgestelde maatregelen vallen allemaal binnen het kader van reeds beproefde systemen; net als *de nationalisatie van de Reichsbank en de centrale banken* zijn ze simpelweg het logische gevolg van een nieuwe houding van de staat ten opzichte van zijn taken als beschermer van het monetaire verkeer. Ze vormen slechts de natuurlijke reactie op omstandigheden die uitsluitend en alleen de belangen van de grote financiële wereld dienden, ten koste van de bevolking. De verstandige uitbreiding van de nationalisatie van de Reichsbank is de *regulering en bemiddeling van het monetaire verkeer* door de staat naar het model van het postchequesysteem, dat voor dit doel verder zal worden uitgebreid en beter zal worden ontwikkeld.

Al deze maatregelen betekenen inderdaad al behoorlijk krachtige stappen voorwaarts, maar ze zouden ook kunnen worden doorgevoerd zonder dat de economische houding al fundamenteel hoeft te worden omgevormd in de zin van het met alle nadruk gepresenteerde nationaal-socialistische principe: "De taak van de economie is het dekken van de behoeften en niet het winstgevend maken van het privékapitaal".

Deze fundamentele transformatie en nieuwe ordening op het gebied van het financiële en fiscale systeem, en vooral ook op het gebied van de financiering van grote overheidstaken door het vermijden van de leningroute, maar ook de financieel-politieke maatregelen die inderdaad dicht bij de taken van het sociale beleid liggen, zullen ons in het volgende hoofdstuk bezighouden.

Machine Translated by Google

Nieuwe manieren

De financiering van grote openbare werken.

Tot de belangrijkste overheidstaken behoort de uitvoering van vrij omvangrijke economische ondernemingen, waarvan de uitvoering de kapitaalmiddelen van particuliere ondernemers te boven gaat, waarbij bovendien aanzienlijke publiekrechtelijke belangen in het geding zijn en waarvan de uitvoering gebaseerd is op de exploitatie van natuurlijke hulpbronnen of natuurlijke energiebronnen. Taken dus waarbij de exploitatie van natuurkrachten die tot de gemeenschap behoren, aan de orde is, of waarvan de uitvoering moet plaatsvinden binnen het bereik van de taken die in hoofdzaak aan de staat zijn toevertrouwd, zoals het gehele transportdomein.

Men ziet dat het heel goed mogelijk is om het terrein waarop overheidsinitiatieven zich kunnen ontwikkelen, nauwkeurig af te bakenen, zonder dat dit beperkingen oplegt aan het particuliere ondernemersinitiatief of dat de overheid daarmee concurrentie hoeft aan te gaan. Bovendien is de uitvoering van deze grote openbare werken vanzelfsprekend vrijwel volledig aan particuliere ondernemingen toevertrouwd.

We hebben in de fundamentele beschouwingen al uitvoerig beschreven hoe voorbeeldig de staat ons Duitse transportsysteem heeft opgebouwd. Zeker, hier en daar had het rationeel en goedkoper door particuliere ondernemingen kunnen worden ontwikkeld, maar bij taken waarbij de veiligheid van miljoenen mensen op het spel staat, gaat het niet zozeer om dat, maar om de grootst mogelijke soliditeit. Nu is het transportbedrijf absoluut een zuivere staatstaak.
Betrouwbaarheid, stiptheid, veiligheid en uniforme tarieven voor spoorwegen en post moeten de doorslaggevende criteria zijn voor het transportsysteem – en niet – de winstgevendheid van privaat kapitaal.

Maar deze vraag is nauw verbonden met de vorm van de financiering van zulke grote publieke taken.

We hebben al gezien welke interne onzin zich manifesteert in het feit dat de door het parlement goedgekeurde "kredieten" vervolgens opnieuw door het privékapitaal "goedgekeurd" moeten worden, waarbij de staat dan een zeer uitzonderlijke last op zich moet nemen door de belofte van rente.
Het is hier niet langer nodig om in algemene zin te wijzen op de desastreuze gevolgen van deze rentebelofte. Dit werk dient immers vooral om dit feit te bewijzen. Niettemin zij hier in het bijzonder gewezen op hoe buitengewoon duur, en op welke ongelooflijke manier voor iedereen die deze cijfers voor het eerst hoort, deze rentebelofte op de staatsleningen bijvoorbeeld de spoorwegtarieven heeft gemaakt.

De kapitaalkosten voor het gehele netwerk van de Duitse Reichsbahn, aangelegd of via leningen uitgevoerd, bedroegen tot 1914 circa 25 miljard goudmark. De rentebetalingen over dit bedrag, met een gemiddelde rente van 3,5% tot 4%, bedroegen circa 800-900 miljoen goudmark. De netto-opbrengsten, na aftrek van de personeelskosten (ambtenaren en medewerkers) en de materiële kosten (kolen en smeermiddelen), bedroegen circa 800-1100 miljoen goudmark.

De rentebetaling slokte daarmee bijna de gehele netto-inkomsten van de Duitse spoorwegen op. Het was altijd een misleiding van de publieke opinie wanneer met een zekere trots werd uitgelegd dat de inkomsten van de post en de spoorwegen de ruggengraat van de staatsbegroting vormden. Dat had natuurlijk ook gekund, als de rentebetaling niet de gehele netto-inkomsten had opgeslokt. Een andere interessante parallel kan in vergelijking hiermee worden getrokken, namelijk dat de totale uitgaven aan lonen en salarissen voor alle Duitse spoorwegambtenaren en -personeel en voor het spoorwegpersoneel in de fabrieken en op de lijn samen precies zo hoog waren als

Machine Translated by Google

Net zoals deze rentelast op leenkapitaal deed! Met andere woorden: het gigantische leger Duitse spoorwegarbeiders tot aan de hoogste posities met een personeelsbestand van 782.731 personen heeft voor zijn werk slechts precies zoveel inkomsten ontvangen als de volledig inactieve hand van het leenkapitaal heeft opgestreken.

Deze rentebetaling voor het lenen van kapitaal alleen al van de spoorwegen was groter dan de totale uitgaven van ons hele grote Rijksleger van die tijd! – en inderdaad voor alles wat daarmee samenhangt, dus ook het militaire toezicht, de militaire rechtspraak, inclusief de systemen van garnizoensbeheer en militaire opbouw, het militaire onderwijs- en ontwikkelingssysteem, de technische instituten, de hulp- en militaire weduwenfondsen – en verder de kleding en bewapening van de troepen! Het totale bedrag voor ons hele leger bedroeg in 1913 – dus in het laatste volledige vredesjaar – 775.385.300 mark. Zulke vergelijkende cijfers geven een diepgaand inzicht. Terwijl de socialistische en democratische kant in de parlementaire zittingen en in de pers voortdurend protesteerde tegen de "last van de militaire bewapening", vindt men ook nooit een woord tegen dergelijke rentelasten – die alle andere uitgaven ver overschaduwen – van staatsleningen. Sterker nog, men had de hele marine ook kunnen betalen uit de rente van de lening voor de algemene behoefte. De totale uitgaven voor onze trotse Rijksmarine bedroegen in 1913 197 miljoen. En men moet bedenken dat al deze uitgaven zonder een cent gedekt hadden kunnen worden als onze staatsbegroting niet met zulke gigantische rentelasten was belast.

Een handvol grote leningkapitalisten – de paar duizend ‘hangers-on’, kleine spaarders met een vermogen van een paar duizend mark, spelen bij zulke publieke leningen helemaal geen rol –
Zo staken we jaar in jaar uit, zonder enige moeite of inspanning, bedragen in eigen zak waarmee we ons hele Rijksbestuur, ons hele leger en onze marine hadden kunnen onderhouden en betalen.

Wie bij het zien van dergelijke cijfers geen besef krijgt van het allesoverstijgende belang van de renteproblematiek in het algemeen en van het volledig mislukte nationale financiële beleid met zijn leningeneconomie in het bijzonder, kan inderdaad niet geholpen worden. Sterker nog, de cijfers en getallen die een dergelijk inzicht verschaffen, zijn voor iedereen toegankelijk: ze zijn te vinden in het *Statistisch Jaarboek van het Duitse Rijk,* met de grootste zorgvuldigheid uitgegeven door het voormalige Koninklijk Bureau voor de Statistiek, en eveneens in het *Statistisch Jaarboek van het Duitse Rijk,* Uitgeverij Puttkammer en Mühlbrecht, uitgegeven door het Republikeinse Rijksbureau voor de Statistiek.

Dat dergelijke onevenwichtigheden tussen de noodzakelijke uitgaven voor de Rijksadministratie, leger en marine, en de uitgaven van de staat voor de rentebetaling op het leenkapitaal een hemelhoge onrechtvaardigheid worden, zal echter pas volledig duidelijk worden wanneer we onderzoeken op welke manier het Rijk dan nu zijn monetaire behoefte aan deze rentebetalingen dekt. Hier komen we op het terrein van douanerechten en belastingen. Ik moet hier nogmaals wijzen op de grondige weergave van deze situatie in mijn boek De komende belastingstaking, waar ik het overtuigende bewijs heb geleverd dat het grootste deel van alle belastingen wordt gedragen door de brede massa van de werkende bevolking. We hebben dus voor ogen dat de staat zich aanvankelijk, volledig voorbijgaand aan de mogelijkheden die haar financiële soevereiniteit biedt, waagt aan de leningroute voor de uitvoering van grote publieke taken, dat wil zeggen, schulden maakt; dat zij daarmee haar begroting verder belast, zodanig dat zij al haar netto-inkomsten moet gebruiken voor de rentebetaling en dat zij de bevolking verder moet onderdrukken met rechten en belastingen, uitsluitend om aan haar renteverplichtingen te kunnen voldoen. Alle wezenlijk noodzakelijke staatstaken moet het nu in het deelstaat- en Rijksparlement tegen de grootste weerstand in bestrijden, en uiteindelijk ziet de staat zich in de rol van rente-ontvanger van het geleende kapitaal, zoals wij dat vandaag de dag ook zien.

Machine Translated by Google

De uitweg is al lang geleden aangegeven – na zo'n gedetailleerde analyse van de huidige absurde omstandigheden is het duidelijk; namelijk dat:

De staat financiert alle grote overheidsprojecten van het Rijk uit hoofde van zijn financiële soevereiniteit en na goedkeuring van de bevolking via het parlement. Daarbij wordt het leenstelsel strikt vermeden door directe toewijzing van middelen via girale overdrachtstransacties of door uitgifte van renteloze staatsobligaties.

Ik kan deze maatregel het beste verduidelijken aan de hand van een voorbeeld: de ontwikkeling van de Beierse waterkrachtcentrale.

De plannen en inspanningen om de enorme waterkrachtcentrales in de bergrivieren, in combinatie met de grote bergmeren, nuttig te maken, dateren al meer dan twintig jaar geleden. Het ging bij deze waterkrachtcentrales ontegenzeggelijk om energiebronnen van het land die eigendom waren van de gemeenschap en die daaruit onttrokken en voor eigen gewin gebruikt moesten worden. Het is dus duidelijk dat bij de ontwikkeling van zulke grote structuren vele publieke en private juridische belangen in het geding waren. Het betreft hier een terrein dat uitsluitend tot de invloedssfeer van de staat behoort. De bevolking keurde de kredieten ook mondeling goed via haar vertegenwoordigers in december 1920. Er was voldoende overleg geweest, het was herhaaldelijk getest en herpland, en men was zich volledig bewust van de grote economische voordelen. De staat en de bevolking hadden besloten de energiebronnen te exploiteren, nu hoefden ze met deze kredietgoedkeuring alleen nog maar de bijbehorende beslissing te nemen dat de door de ondernemers verdiende bedragen rechtstreeks door de staatsbank konden worden uitbetaald op basis van de goedgekeurde kredieten. Of dit nu zou gebeuren zonder contant geld, via overschrijving naar het giroverkeer, via kredietadvies op postchequerekeningen of in contanten, is uiteindelijk onbelangrijk.

Het is werkelijk overduidelijk en helder als we ons voorstellen dat de staatsbank voor dergelijke doeleinden eigen geld zou uitgeven ter hoogte van de benodigde en goedgekeurde kredieten. Deze bouwnota's voor waterkrachtcentrales vertegenwoordigden dus in zekere zin staatsobligaties die aan de waterkrachtcentrales zouden worden uitgegeven als anticiperend krediet onder staatsgarantie. Het ging dus om een op verschillende manieren gedekt geld. De dekking bestond ten eerste uit de reeds aanwezige of stijgende Walchensee-werken, enz., en ten tweede uit de staatsgarantie dat het geld tegen de volledige waarde uit de staatskas zou worden geaccepteerd in plaats van uit te betalen. De bouwnota's zouden tegelijkertijd gedeeltelijke obligaties op de waterkrachtcentrales zijn, zonder dat er echter renteclaims aan verbonden zijn. Dit is echter, zoals bekend, niet het geval met andere in omloop zijnde obliga

De bouwnotities voor waterkracht zouden deze specificaties heel goed kunnen vastleggen in de tekst van hun opdruk, met volledige dekking van hun waarde. Bijvoorbeeld: *"Dit biljet van duizend mark vindt zijn dekking gedeeltelijk in de waarde van de installatie die wordt gebouwd voor de exploitatie van de Beierse waterkracht. Het wordt in alle staatskas geaccepteerd als betaalmiddel."*

Als men nog verder wil gaan, staat er niets in de weg dat de staat na voltooiing van de werkzaamheden, tegen storting van de nota, zoveel kilowattuur elektriciteit of zoveel honderdponden stikstof levert.

Niemand zou weigeren dergelijk door de staat uitgegeven geld te accepteren, dat volledig gedekt wordt door materiële goederen en tegelijkertijd tot op zekere hoogte gebruikt kan worden als rantsoenbon voor elektriciteit. Integendeel, we kunnen er zeker van zijn dat dergelijk geld een bijzondere populariteit zou genieten, want dit geld is – stabiel, net zo stabiel als een dollar, of veel beter omdat men er een zeer bepaalde hoeveelheid elektriciteit of stikstof voor kan ontvangen – onafhankelijk van economische schommelingen. Het is een teken van de volstrekte bekrompenheid van mensen dat in de publieke propaganda van verschillende debaters het bezwaar naar voren kwam dat – "niemand dit geld zou accepteren

Machine Translated by Google

Niemand heeft ooit geaarzeld, zelfs deze debatterende heren niet, om geld te accepteren dat de staat heeft uitgegeven. Iedereen heeft zelfs het meest beschadigde papiergeld van de Reichsbank geaccepteerd, ook al was dit geld puur inflatiegeld. En toch accepteerde iedereen het, zelfs toen de slimme speculanten probeerden er zo snel mogelijk vanaf te komen tegen buitenlandse valuta of goederen Sterker nog, niemand heeft zelfs de noodvaluta van steden en gemeenten, die eveneens ongedekt papiergeld was, geweigerd. En zou zo'n wenselijk gedekt papiergeld als het bouwgeld, volledig gedekt door materiële activa voor onze grote werken, nu niet onmiddellijk geaccepteerd moeten worden? Zelfs degenen die dergelijke bezwaren uiten tegen renteloos overheidsgeld namens, of in de geest van, hun meesters, geloven dat toch niet in de grond van de zaak.
Het is inderdaad onweerlegbaar gebleken, ondanks alle klachten van de "metaalhandelaren" die alleen geld van edele metalen als geld willen beschouwen, dat "geld" datgene is wat de staat tot geld verklaart – of dit geld nu bestaat uit papier of porselein, ijzer of leer of enig ander materiaal, is volkomen onverschillig. Het is heel anders als het gaat om de koopkracht van dit geld. Daar hebben de metaalhandelaren gelijk dat een munteenheid van goud grotendeels zijn ruilwaarde behoudt, zelfs wanneer politieke onrust de staat wankelt. Deze stabiliteit dankt het metaalgeld van edele metalen echter niet aan zijn monetaire karakter, maar aan zijn karakter als *handelswaar,* namelijk *goud.*

Er kan geen enkele twijfel bestaan over de rechtvaardiging van de staat om op de beschreven manier in zijn financiële behoefte voor een groot project te voorzien. Ten eerste is de staat soeverein, dat wil zeggen, hij hoeft zich door niemand te laten beïnvloeden, want hij heeft de macht, en ten tweede kan een dergelijke maatregel de strengste commerciële toets doorstaan. De staat geeft met dit geld als het ware vouchers uit op basis van zijn krediet. Waarom zou iemand minder respect hebben voor het krediet van de staat dan voor het krediet van welke bank dan ook, vooral wanneer de staat nuttige werken produceert voor het welzijn van de gemeenschap? Zelfs als men zou zeggen dat de staat het uitgevoerde werk (de ondernemers en arbeiders die betrokken zijn bij het Walchensee-werk) echter met papier betaalt, dan klopt dat inderdaad, want later, na voltooiing van het werk, accepteert de staat dit papier opnieuw als betaling voor het door hem uitgevoerde werk (levering van elektriciteit of stikstof, enz.). Daarmee is de economische cyclus voltooid. De bouwnota's worden dus opnieuw ingelost uit de elektriciteitsvoorziening, etc. van de eerste jaren, de nota's worden vernietigd en er ontstaat een gigantisch kunstwerk van overheidsorganisatie, renteloos en voor iedereen beschikbaar. Een werk dat, zonder de elektriciteitsconsumenten zwaar te belasten, een nieuwe grote bron van inkomsten voor de staat heeft aangeboord, wat de staat op zijn beurt dichter bij het ideale doel van een gezond nationaal financieel beleid brengt: *de staat zonder belastingen.*

Nu is er bovendien het feit dat het beschreven proces met de uitgifte van eigen bouwgeld voor een bepaald werk helemaal niet de uitgifte van het volledige goedgekeurde bedrag in dergelijke bouwnota's vereist, omdat verreweg het grootste deel van de betalingen aan de ondernemers immers niet contant, maar contantloos, via overschrijvingen plaatsvindt. Maar zelfs als men ervan uitgaat dat men het volledige nieuwbouwbedrag in nieuwe staatsbankbiljetten uitgeeft, zouden deze bedragen in vergelijking met de andere bedragen die de staat vandaag de dag nodig heeft, helemaal niet aanzienlijk zijn Tegelijkertijd brak men in het Beierse parlement het hoofd over het krediet van 800 miljoen voor de Beierse waterkrachtcentrale – of beter: niet gebroken maar gewoon weer overgegaan op een "lening" – dat in het parlement "zonder debat in de derde lezing ten behoeve van de algemene noodtoestand" werd goedgekeurd.

Ik roep hierbij nogmaals de overwegingen in herinnering dat bij een dergelijke financiering door middel van de uitgifte van nieuw geld geen enkele vorm van inflatie zou ontstaan, dat anderzijds de uitgifte van rentegevende obligaties tijdens de bouwperiode in ieder geval een zekere

inflatie, omdat er al rente betaald moet worden, ook al is er nog geen productief werk verricht door de fabrieken.

De nationale economische balans tussen geld en materiële goederen, in de zin van de kwantiteitstheorie, wordt echter op geen enkele manier beïnvloed, want tegenover de toename van betaalmiddelen aan de kant van geld staat een veel grotere toename van goederen. Indien vervolgens, door de opbrengsten van dergelijke werken, het uitgegeven geld opnieuw wordt ingetrokken en vernietigd, dan verbetert de nationale economische balans uiteraard ten gunste van de nationale welvaart, overeenkomstig de totale waarde van dergelijke nieuwe werken.

Zelfs hier moet worden benadrukt hoe zwaar de rente inwerkt op de kosten van de producten van dergelijke installaties. Oskar Pöbing77 heeft na een gedetailleerde analyse van deze kwestie vastgesteld dat de productiekosten voor een kilowattuur worden verhoogd door de rentelasten van de leningen tot het enorme bedrag van 500% (!). Nu komt de elektriciteit van onze Beierse waterkrachtcentrale vijf keer zo duur bij ons terecht, omdat we opnieuw onze toevlucht hebben genomen tot de lening die "het dichtst bij de hand" ligt. Zelfs hier is het gepast om te veronderstellen dat de volledige materiële en personele uitgaven voor de exploitatie en het onderhoud van de grote Beierse elektriciteitscentrales en interlokale kantoren – dus alle lonen en salarissen van alle personen die in deze centrales werkzaam zijn – sluiswachters, machinisten, arbeiders, handarbeiders, toezichthoudend personeel, en verder het gehele technisch en commercieel administratieve apparaat tot aan de directeuren samen voor hun werk jaar in jaar uit slechts een vijfde deel opbrengen van de bedragen die de – zo goede – leningkapitalisten jaar in jaar uit, zonder inspanning of arbeid, als rente opnemen.

Rente verslindt alles, rente maakt alles duurder. Alleen leenkapitaal heeft het voordeel, de bevolking lijdt de schade. De bevolking die de fabrieken door eigen kracht bouwt, lijdt de schade; want wie bouwt dan de Beierse fabrieken? - inderdaad Beierse ingenieurs, Beierse arbeiders, Beierse voormannen en ondernemers; Beierse fabrieken leveren het grootste deel van de machines en apparatuur - en voor datgene wat niet in Beieren zelf wordt geproduceerd, moet Beiers graan of vee worden gegeven, dus moet er opnieuw Beiers werk in ruil worden gegeven - alleen het Beierse volk legt het geld voor de bouw niet op tafel (blijkbaar!), en daarvoor heeft het de grote kapitalisten uit New York en Londen, Parijs en Berlijn nodig. Het Beierse volk moet lenen van alle landen ter wereld en zijn waterkracht belasten met een rentebetaling die de elektriciteit 500% duurder maakt!

Is dit geen waanzin? Is dit geen economische misdaad? Van de mensen die niets anders hebben gedaan dan op een gegeven moment hun pen in beweging te zetten en een cheque uit te schrijven of hun bankier opdracht te geven de Beierse waterkrachtlening te ondertekenen, ontvangen zij daarvoor, jaar na jaar, rente betaald door het Beierse volk.

Bovendien zijn de waterwerken daarmee niet langer een vrij bezit van het Beierse volk, maar zijn ze verpand aan de kapitalist. Bijzonder grappig is verder de situatie dat de grote kapitalisten "hun goede geld" natuurlijk niet zouden uitlenen aan een staat die op zichzelf niet "goed" is voor kapitaal en belangen, en die daardoor nog steeds zoveel krediet geniet dat men...
pomp er 800 miljoen in. En inderdaad, de aanbestedingen voor de waterkrachtobligaties bevatten de garantie die zo aantrekkelijk en geruststellend is voor de kapitalisten "dat de Beierse staat met zijn volledige vermogen garant staat voor kapitaal en belangen – (!)"

77 Oskar Pöbing (1882-1956) was een Beiers werktuigbouwkundig ingenieur die werkte aan de Technische Universiteit in München. Hij was de auteur van studies als *Die Wasserkräfte Bayerns* (1919) en *Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen* (1922).

Machine Translated by Google

Geldzak, wat wil je nog meer! De Beierse staat geeft hier dus expliciet toe dat hij zoveel waard is dat men hem 800 miljoen zou kunnen lenen voor de waterkrachtcentrale Walchensee en de Midden-Isar, maar – hij kan zijn financiële soevereiniteit niet gebruiken en deze werken niet op eigen gezag financieren. Waarom? Omdat hij te diep verstrikt zit in de lening- en rentegekte, omdat zijn verantwoordelijke staatslieden niet zoveel denkvermogen en verantwoordelijkheidsgevoel hebben om deze simpele en heldere plannen voor een rente te durven beoordelen.
gratis financiering zelf; ze wenden zich daarom tot de professionele bankexperts. Dit is precies alsof een teringlijder zijn tuberculosebacillen zou vragen of ze het juist vonden dat hij naar Davos of Engadin[78] ging om van zijn ziekte af te komen, en deze hem verzekerden: "Nee, doe dit gewoon niet, de reis kan je schade berokkenen, er kan een treinongeluk gebeuren, blijf liever thuis, in je vertrouwde omgeving. In jouw toestand zou je geen experimenten moeten doen! enz." Met het opvolgen van dit advies, dat vanuit het standpunt van de tuberculosebacillen volkomen terecht is, maakt de tering natuurlijk een snelle opmars, de bacillen vermenigvuldigen zich wonderbaarlijk. Precies zo in ons geval van de financiële en rente-economie.

Dit advies inwinnen bij je eigen tegenstanders is uiterst kenmerkend voor de argeloze Duitsers. Als er een man verschijnt die hartstochtelijk van zijn volk houdt, hen dit en dat adviseert en de verantwoordelijke mannen op deze of gene schurken attendeert, kun je er tien tegen één op verwedden dat de betrokkenen naar de schurk zouden rennen en hem nogal naïef zouden vragen: "Zeg me, die en die heeft me verteld dat je een schurk bent, vertel me alsjeblieft of dat klopt!" En als de ander hem dan met het meest eerlijke gezicht ter wereld uitlegt: "Maar wat denk je dan wel – ik ben een schurk! – integendeel, ik ben je beste vriend, ik heb je altijd uit onze financiële problemen geholpen", dan is de argeloze vragensteller heel tevreden – hij heeft genoeg gedaan en is vooral blij dat hij zijn hersenen niet hoeft te belasten. De lastige vriend van het volk acht hij echter over het algemeen niet waardig om te antwoorden – en de zaken blijven verder vastzitten in het sleur van het rentekapitalistische leningenbeleid totdat het laatste stukje vrije nationale rijkdom is verpand aan de financiële machten en de hele natie alleen nog maar rente betaalt aan de internationale financiën.

Tot slot moeten we, juist in deze context, nog wijzen op het feit dat de Beierse staat – toen het nog helemaal niet ging om een zo belangrijke staatstaak als de ontwikkeling van de Beierse waterkrachtcentrale, namelijk toen het ging om het bezweren van de monetaire crisis van de novemberregering – zeer voortvarend zo'n 130 miljoen staatsobligaties van de Beierse Staatsbank uitgaf. Dit gebeurde volledig ongemerkt – en iedereen nam deze Beierse bankbiljetten even gewillig aan als de bankbiljetten van de Reichsbank, en iedereen kon voor zichzelf evenveel brood kopen voor de Beierse bonnen als voor de bankbiljetten van de Reichsbank. Het hoefde zelfs niet de hele Beierse deelstaat te zijn, het was voldoende als de burgemeester van de provinciehoofdstad München en enkele stadsoudsten hun namen op zulke kleurrijke stukjes papier lieten drukken, en zelfs dit noodgeld circuleerde, iedereen nam het aan en iedereen gaf het uit, precies zoals de restjes van de Reichsbank, en dit noodgeld zelf vervulde de functie van elk geld, namelijk die van hulpmiddel bij de uitwisseling van goederen, op een onberispelijke manier.

Slechts één kantoor werd uiterst onaangenaam getroffen door deze kunstmatige onderdelen van de provincies en gemeenten – de hoge financiën – en zij dwongen in oktober 1921 een Rijkswet af, op grond waarvan het de provincies en gemeenten ten strengste verboden was om

[78] Davos in Zwitserland staat al sinds het midden van de 18e eeuw bekend als een kuuroord voor mensen met longziekten. Engadin is een dal in de Zwitserse Alpen.

Machine Translated by Google

Deze wet was in feite *een duidelijke wet ter bescherming van de Joden, die in 1922 zou worden opgevolgd door de "Wet ter bescherming van de republiek".*

Ik kan me de plotselinge angst van de internationale financiële wereld goed voorstellen toen ze beseften dat de bevolking met het renteloze geld, zelfs in de onschadelijke vorm van noodgeld, een wapen in handen had – uiteraard zonder dat de bevolking dit wist – dat met één klap het gouden netwerk, dat eeuwenlang met leugens en bedrog door middel van ondergrondse en valse werken was opgebouwd, kon verscheuren en de bevolking kon bevrijden uit haar renteslavernij.

Reeds toen eiste de Reichsbank bij de uitgifte van het Beierse staatsgeld zeer spoedig dat dit geld weer opgenomen moest worden, hetgeen dan ook in de loop van 1921 op soepele wijze gebeurde. De reden: dit geld bracht hoge financiën op en leverde geen rente op, zoals het geld van de Reichsbank dat via de indirecte weg van de schatkistbiljetten van het Rijk wel doet.

In de nationaalsocialistische staat zullen in de toekomst alle grote staatstaken worden gefinancierd en georganiseerd op de beschreven manier, met een volledige vermijding van de leningroute. Uiteraard zullen we de indirecte route van renteloos bouwgeld in het algemeen alleen volgen als de benodigde middelen niet kunnen worden verkregen uit de overschotten van andere staatsbedrijven of uit speciale heffingen voor dergelijke specifieke doeleinden. We weten in ieder geval dat deze financieringsvorm ongekende en enorme mogelijkheden biedt om de natuurlijke hulpbronnen van het land te benutten, de transportroutes te verbeteren, enz.

Elk land is zo rijk als het in staat is werk te organiseren.79

79 Dit wordt weerspiegeld in Hitlers toespraak tot de Rijksdag op 30 januari 1939, waarin hij verklaarde: "Onder de dwang van ... de nood hebben we in de eerste plaats geleerd om ten volle rekening te houden met het meest essentiële kapitaal van een natie, namelijk haar vermogen om te werken." (geciteerd in R. de Roussy de Sales (red.) *Adolf Hitler: My New Order,* Londen: Angus en Robertson, 1942, p.457 e.v.).

Machine Translated by Google

De Sociale Constructie en Economische Bank

In logisch verband met het vorige hoofdstuk staat de oprichting van een sociale constructie- en economische bank, die tot taak heeft renteloos bouwgeld uit te geven, met name voor de woningbouw. Uiteraard dient deze sociale constructie- en economische bank niet als een staatsinstelling te functioneren, maar als een publiekrechtelijke rechtspersoon. Logischerwijs zou de bespreking ervan daarom na de voorstelling van het nationaalsocialistische belastingstelsel moeten komen, maar aangezien deze sociale constructie- en economische bank niets anders is dan de renteloze financiering die wordt overgedragen aan de voorwaarden van de particuliere economie, en met name aan de woningbouw – en daarmee een economische tak van de meest universele betekenis –, is het wellicht gerechtvaardigd om haar op de eerste plaats te zetten.

Waarom een dergelijke bouwbank niet als een zuivere staatsonderneming zou moeten functioneren, komt doordat een dergelijke publiekrechtelijke financiële instelling vrijer moet kunnen manoeuvreren dan een staatsonderneming. Het zou niet zo'n reden zijn als het slechts om woningbouw zou gaan, maar er zullen zich veel gevallen voordoen waarin het om taken van het grootste belang gaat die indirect het algemeen belang raken. In dat geval zou de bank, die weliswaar in haar leiderschap tegenover de staat verantwoordelijk is voor het beheer ervan, na grondige toetsing van alle voorwaarden de vrije hand moeten hebben in het verstrekken van ook renteloze kredieten.

Een dergelijke beslissingsvrijheid is echter niet mogelijk in zuiver staatsbedrijven. Daarom moet dit aan het particuliere initiatief worden overgelaten.

Ter illustratie kan hier de schets van een dergelijke wet worden gegeven die werd aangenomen in 1922 voor Beieren:

Wet op de ontwikkeling van een Beierse sociale constructie- en economische bank.

Kunst. l

Er wordt een nationale Beierse sociale constructie- en economische bank (BWB) opgericht.

De BWB heeft tot taak om staatsondernemingen of nationale economisch waardevolle ondernemingen van particuliere personen (hetzij individuele personen hetzij verenigingen) financieel te ondersteunen, die de ontwikkeling van het land dienen of het algemeen welzijn ten goede komen.

Kunst. 2

De BWB is een publiekrechtelijke rechtspersoon. De nadere voorschriften met betrekking tot haar organisatie, haar bestuur, haar activiteiten en haar bestuur worden door het gehele ministerie vastgesteld.

Kunst. 3

Aan de BWB wordt toestemming verleend om in eerste instantie renteloze schatkistcertificaten uit te geven door materiële activa tot een bedrag van 50 miljoen goudmark.

De uitgifte mag alleen op een zodanige wettige wijze plaatsvinden dat het bedrag van de op enig moment uitgegeven en in omloop zijnde geldbedragen gedekt is door materiële zekerheden van ten minste dezelfde waarde (renteloze hypothecaire zekerheidsbrieven, effectenwissels, hypothecaire leningen, enz.) en de terugbetaling of teruggave van de schatkistcertificaten gewaarborgd is door de inkomsten van de binnen een passende termijn van ten hoogste 50 jaar op te richten ondernemingen of instellingen.

Kunst. 4

Het bedrag van de pandrechten en zekerheden die voortvloeien uit de uitgegeven schatkistcertificaten van de BWB vormt de dekkingsvereniging van de BWB.

Machine Translated by Google

Juridische transacties van welke aard dan ook die een zekerheid of eigendomsdekking verstoren of schaden die tot de dekkingsvereniging behoren, zijn nietig.

Wijzigingen in eigendom of bezit van welke aard dan ook aan objecten of rechten die onder de dekkingsorganisatie vallen, hebben geen invloed op het bestaan van de zekerheden en blijven aan het object verbonden, zelfs voor de nieuwe koper; de rechtsvoorganger is alleen vrijgesteld van persoonlijke aansprakelijkheid wanneer het BWB instemt met de wijziging in de persoon van de schuldenaar. Tegengestelde afspraken zijn nietig...

Kunst. 5

In dit openbare register zijn alle bestanddelen en rechten van de dekkingsorganisatie van de BWB vastgelegd; de beginselen en rechtsgevolgen gelden voor dit boek op overeenkomstige wijze als voor de registers; het register geniet het openbaar vertrouwen en heeft op zichzelf het vermoeden van recht.

Iedereen die kan aantonen dat hij/zij een rechtmatig belang heeft bij de toegang, krijgt toegang tot het register of tot de relevante onderdelen daarvan.

Jaarlijks worden balansachtige overzichten gepubliceerd over de totale bedragen van de uitgegeven schatkistcertificaten, alsmede over het totale bedrag van de daarvoor aan de BWB verschuldigde effecten, alsmede over de toevoegingen en aftrekkingen, en over de succesvolle terugbetalingen en aflossingen van schatkistcertificaten.

Kunst. 6

De schatkistbiljetten van de BWB zijn wettig betaalmiddel. Iedereen moet ze accepteren tegen de volledige koers van hun nominale waarde ten opzichte van de wisselkoers van de andere wettige valuta van de staat.
Indien een schuldeiser weigert om in plaats van betaling tegen de bovengenoemde minimumwisselkoers, schatkistpapier van de BWB te accepteren, is de schuldenaar, voor zover hij de betaling in schatkistpapier daadwerkelijk heeft aangeboden, voor dit bedrag bevrijd van de schuld.

De BWB geeft de schatkistcertificaten renteloos uit en legt in een contract de algemene en bijzondere bepalingen van de wederzijdse rechtspositievoorwaarden vast met betrekking tot de looptijden en tarieven van de emissie, de door de schuldenaar te betalen effecten en hypotheken, alsmede de aflossingen en andere relevante rechtsposities. Een kopie van deze contracten wordt voor iedereen toegankelijk gemaakt als bijlage bij de inschrijvingen in het register van de dekkingsvereniging.

De BWB is gerechtigd om op ieder moment op uniforme, openbare wijze opslagen of rechten voor de administratiekosten bij het verstrekken van leningen en voor de jaarlijkse inningen vast te stellen, dan wel overeenkomstige premies of kortingen vast te stellen.

De uitgifte of de beursnotering van een hoger tarief dan het in art. 1 bepaalde minimumtarief is toegestaan.

De terugbetalingen kunnen uitsluitend plaatsvinden in de vorm van schatkistcertificaten van dezelfde soort als de uitgegeven certificaten.

Kunst. 7

De werkzaamheden van het BWB, voor zover zij betrekking hebben op de naleving van de voorschriften van deze wet, staan onder toezicht en controle van een openbare raad van toezicht, samengesteld uit de minister van Financiën of een door hem aan te wijzen vertegenwoordiger, de minister van Binnenlandse Zaken of een door hem aan te wijzen vertegenwoordiger, de minister van Justitie of een door hem aan te wijzen vertegenwoordiger en drie personen die voor een periode van twee jaar uit het parlement worden gekozen.

Machine Translated by Google

Kunst.8

Strafbepaling: Gevangenisstraffen voor opzettelijke beschadiging van de effecten van de verzekeringsmaatschappij, evenals voor commerciële of gebruikelijke, met name beursgerelateerde, sabotage van de bouwbankbiljetten of de wisselkoers ervan, of voor een poging daartoe. Daarnaast kunnen hiervoor hoge geldboetes worden opgelegd, ook aan rechtspersonen.

In de "uitvoeringsvoorwaarden" werden vervolgens nauwkeurige voorschriften uitgevaardigd over de samenstelling van de raad van bestuur en de raad van advies, waarin vertegenwoordigers van de ministeries, het parlement en de bouwers zitting hebben. De taak van deze raad van advies is het controleren van het rechtmatig gebruik van de bouwnota's, het controleren van de aflossingen, het verder verifiëren van de hypothecaire vrijwaringen, het goedkeuren van de grondslagen van de hypotheek met renteloze bouwnota's, enz.

De verdere voorwaarden regelden vervolgens de terugbetaling en vereffening, de voorraadnoteringen op de uitgegeven bouwnota's en op de daarvoor geregistreerde effecten, en verder nog voorschriften over de goedgekeurde bouwplannen, enz. Destijds was de enorme woningnood en het feit dat Rijk en provincies de nood op geen enkele manier effectief konden beheersen, aanleiding tot de oprichting van een dergelijke sociale bank. De betrokken instellingen van de woningbouwbureaus konden weliswaar hier en daar woonruimte vrijmaken, maar ze konden geen nieuwe woningen bouwen. De nieuwbouwactiviteit leed onder een gebrek aan materiaal, vooral doordat, met de bestaande noodregulering van de huurprijzen, de bouw van nieuwe woningen absoluut "onrendabel" was voor het particuliere kapitaal.

De subsidies die het Rijk en de deelstaten verstrekten ter dekking van de zogenaamde verloren bouwuitgaven waren gezien de voortschrijdende devaluatie van de munteenheid bij lange na niet toereikend. Zelfs de individuele woningbouw die hier en daar werd begonnen, kon de algemene woningnood niet wegnemen. Zelfs het creëren van goedkope hypotheekgelden was onmogelijk, omdat zelfs de goedkoopste bouwgelden, met de destijds vastgestelde huren, een rente van 4% uitsloten.

Het komt dus voor dat, zoals reeds in de fundamentele observaties werd gesuggereerd, *ondanks de grootste behoefte – vanwege onvoldoende winstgevendheid – de behoefte eenvoudigweg niet wordt gedekt.*

Nu dan, als men erin slaagt de jaarlijks terugkerende rentelasten weg te nemen, als men voorzieningen treft om renteloze middelen ter beschikking te stellen aan woningzoekenden, is een grootschalige stimulering van de woningmarkt mogelijk. Daarmee zou echter niet alleen de nijpende woningnood met alle bijbehorende sociale en gezondheidsschade worden weggenomen, maar zou ook de interne markt buitengewoon worden gestimuleerd, omdat alle ontelbare beroepen in de sector, zoals slotenmakers, timmerlieden, dakdekkers, loodgieters, glazenmakers, installateurs, keramisten, vloerleggers en tegelzetters, schilders en stukadoors, ervan afhankelijk zijn; zij vinden dan op hun beurt werk en brood en worden versterkt in hun koopkracht.

Dit betekent echter wel dat er in de renteloze bouwgeld wordt aangeboden.

Deze bouwnotities worden uitgegeven door de "Sociale Bouw- en Economische Bank". Met dit geld worden de leveranciers en ondernemers betaald voor de bouw. De gebouweigenaar betaalt het ontvangen geld renteloos terug in passende termijnen binnen een periode van 30 tot 50 jaar, afhankelijk van de aard en duurzaamheid van de bouw. De bouwnota's verschillen van het geld van de Rijksbank of de provincie, net zoals de bankbiljetten van de Reichsbank verschilden van de schatkistbiljetten. Deze bouwnota's vinden, zoals reeds vermeld, hun volledige materiële dekking in het feit dat er tegelijkertijd, ten gunste van de bouwbank, ter waarde van een bedrag gelijk aan de uitgegeven bankbiljetten, nieuwe materiële activa (woningen) ontstaan.

Machine Translated by Google

die wettelijk gewaarborgd zijn door de registratie van renteloze hypotheken voor hetzelfde bedrag.

Ook hier zal in de praktijk niet de volledige waarde van de nieuwbouw in de bouwnota's worden vermeld, maar alleen de daadwerkelijke bouwkosten. De grond zal dus ten minste door de bouwers, de bouwverenigingen of de gemeenten ter beschikking moeten worden gesteld en daarnaast moet ten minste 10-30% van de bouwwaarde worden geproduceerd door de woningzoekenden, waarvan 5% ter beschikking moet worden gesteld ter dekking van de administratiekosten van de bouwbank.

De terugbetaling vindt dan plaats zonder verdere berekening van rente. Op deze manier groeit het vrije bezit van de huiseigenaren van jaar tot jaar in hun huizen en daarmee ook de waarde die binnen de totale vereniging wordt behouden als dekking voor de uitgegeven bouwnota's.
Hierdoor neemt het aantal in omloop zijnde bouwnota's af naarmate er meer aflossingen plaatsvinden.

Het juridische karakter van dit bouwgeld is niets anders dan de uitgifte van een obligatie.
De schuldenaar van deze obligatie is de bouwbank. De schuldeiser van een obligatie is de huidige eigenaar van de obligatie. deze band.

Niemand kan worden verboden obligaties uit te geven; het is altijd slechts een kwestie van de externe omstandigheden of de door iemand uitgegeven obligaties in het algemeen als betaalmiddel worden geaccepteerd. Zoals al vaker is vermeld, worden de bouwnota's altijd en onder alle denkbare economische en politieke omstandigheden volledig gedekt door de materiële activa die tegenover deze activa staan. Er kan dus geen sprake zijn van een bank die op enig moment in moeilijkheden kan raken.

De algemene aanvaarding is echter gegarandeerd op het moment dat de staat zich ertoe verbindt de garantie voor de in de tijd beperkte aflossing van de bouwnota's op zich te nemen en, gedurende de looptijd van de nota's, de nota's in zijn registers als betaalmiddel te aanvaarden of wanneer deze tot wettig betaalmiddel worden verklaard.

Een dergelijke aanvaarding van de garantie betekent nu niet dat de staat in de praktijk de minste lasten zal dragen; integendeel. Vandaag de dag moet de staat jaarlijks miljoenen uitgeven en rente betalen over de door haar goedgekeurde subsidies voor gederfde bouwuitgaven, en deze vervolgens via algemene belastingen terugvorderen. Deze worden dan volledig geannuleerd.

De subsidies die de staat nu verstrekt, zijn dus eigenlijk verloren geld, dat door de gemeenschap moet worden terugverdiend. En dat geld gaat naar de gelukkigen die daadwerkelijk een dergelijke subsidie hebben kunnen bemachtigen.

Dus ook al kan een wanbetaler onder de ontvangers van de renteloze bouwnota's op een gegeven moment daadwerkelijk niet aan zijn verplichtingen voldoen, dan speelt dat geen enkele rol in de enorme besparingen die de staatsbegroting realiseert, omdat er op die manier ook geen offers hoeven te worden gebracht die volledig verloren gaan.

Omdat het hier om een taak van groot maatschappelijk belang gaat, is het gerechtvaardigd een onafhankelijke openbare rechtspersoon als instrument en drager van de uitvoering ervan.

Op deze manier wordt deze instelling verwijderd uit de sfeer van de private economische maatschappijvormen waaraan in de ogen van de bevolking van nature persoonlijke winsten en verrijkingsintenties verbonden zijn. Anderzijds wordt de instelling verwijderd uit het domein van de zuivere staatsonderneming, waartegen eveneens, niet geheel onrechtvaardig, een zekere afkeer bestaat in alle economische aangelegenheden onder het publiek.

In de uitvoeringsregeling moet alles worden vastgelegd wat in principe
onmisbaar voor het publiek en voor de veiligheid van het bedrijfsbeheer van de bank.

Machine Translated by Google

De voorgestelde adviesraad kan ook daarbuiten zijn invloed laten gelden. De adviesraad zelf is wederom een afspiegeling van alle betrokken belangengroepen.

De oprichting van een bouwbank als een publiekrechtelijke rechtspersoon heeft bovendien het prettige bijeffect dat het geheel van de aldus ontstane vermogenswaarden niet langer als staatseigendom verschijnt, maar als eigendom van een onafhankelijke rechtspersoon, namelijk de bouwbank.

De juridische constructie of het juridische karakter van deze bouwbank is dus als volgt: De bouwbank is een rechtspersoon krachtens de omstandigheid dat zij erkend of opgericht is als een publiekrechtelijke rechtspersoon; deze bouwbank bestaat in het geheel niet uit individuele leden; zij is zelf drager van de rechten en plichten die voortvloeien uit haar activiteit. Zij is echter ook geen ambtenaar en geen staatsinstelling, noch lid van een staatsorganisme.

Het creëren van een dergelijke rechtsvorm is weliswaar niet iets alledaags en traditioneels, maar desalniettemin iets dat al in de wet is voorzien; de huidige omstandigheden vereisen echter overeenkomstige instellingen van een moderne aard. Hierin ligt inderdaad de dienst wanneer zoiets tot stand komt: dat men in zekere zin de grenzen van het traditionele overschrijdt om zich aan te passen aan de eisen van de tijd.

Hoe de bedrijfsvoering in zijn werk gaat, kan het beste aan de hand van een voorbeeld worden uitgelegd: De bouwbank maakt vooraf de grondslagen en voorwaarden kenbaar waaraan moet worden voldaan, wil een aanvraag om goedkeuring van bouwbankgeld in aanmerking worden genon De aanvrager richt zijn aanvraag met de nodige documenten aan de bouwbank en sluit, indien dit het geval is, een contract af met de woningzoekende (huiseigenaren).

In deze overeenkomst moet in de eerste plaats alles worden geregeld wat de bouwbankverordening en de uitvoeringsvoorschriften voorschrijven, dus de verplichting om het bouwgeld uitsluitend te gebruiken voor de bouw van het gebouw, de verplichting tot hypotheek en de aflossingsverplichtingen. Daarnaast moeten echter ook alle andere wettelijke voorwaarden in deze overeenkomst worden vastgelegd. Er moet met name worden bepaald dat de woningzoekende niet gerechtigd is het onroerend goed weer te verkopen, wat overigens al praktisch in de hypotheekakte is vastgelegd. De voorwaarden voor de erfopvolging en voor het geval van betalingsverzuim moeten dienovereenkomstig worden geregeld met een of meer aflossingstermijnen.

(Details volgen uit de aard van de zaak.)

Omdat alle leveringsbedrijven en alle arbeiders uitsluitend worden betaald in bouwbankbiljetten die de bouwbank zelf produceert, komen bouwbankbiljetten in alle omstandigheden voor het eerst in omloop voor zover de tegenwaarde in betalingen aan het onroerend goed toekomt. Van de arbeiders en leveranciers bereiken de bouwbankbiljetten het publiek; gezien de bestaande zekerheden en vooral omdat de staat garant staat voor de bouwbankbiljetten en de staatskas de bouwbankbiljetten als betaling accepteert, zal het publiek de bouwbankbiljetten accepteren als elk ander geld. Het blijft dus aan de huiseigenaar over hoe hij zijn verplichting aan de bouwbank nakomt om jaarlijks 2% van het geleende bedrag in bouwbankbiljetten terug te betalen. Met andere woorden, de huiseigenaar en hypotheekschuldenaar van de bouwbank moeten jaarlijks 2% aan bouwbankbiljetten produceren van de in omloop zijnde bedragen. In de praktijk zal het zo zijn dat de hypotheekschuldenaren bouwbankbiljetten verzamelen die inderdaad samen met het lokale geld circuleren vóór de vervaldatum van hun terugbetalingsverplichtingen en daarmee hun betalingsverplichtingen voldoen.

Machine Translated by Google

verplichting. Een bijzonder geschikte plaats om bouwbiljetten te verkrijgen, zijn de bouwplaatsen die op elk moment in bedrijf zijn.

Stel, om een idee te krijgen, dat er in München jaarlijks bouwbankbiljetten van 10 miljoen worden uitgegeven, dan keren daarvan jaarlijks 200.000 goudmark terug naar de bouwbank; na maximaal 50 jaar is dus de volledige 10 miljoen teruggekeerd en geïnd door de bouwbank; na maximaal 50 jaar zijn de huizen die ermee gebouwd zijn daarmee afgelost en worden ze schuldenvrij eigendom van hun eigenaren. De volledige betaling heeft plaatsgevonden zonder dat er ook maar een cent nutteloze rente is betaald; de betaling vindt verder plaats via niets anders dan de eenvoudige oprichting van de bouwbank, gebonden aan de staatsgarantie.

De sociale daad bestaat erin dat de staat de waarde van de huizen absoluut uit het niets heeft gecreëerd, dat zij door de bouw van dit hele gebouw een inkomen heeft gecreëerd voor duizenden arbeiders en zakenlieden. Als men veronderstelt dat het om duizenden individuele huizen gaat, worden duizenden landlozen daarmee getransformeerd tot landeigenaren.

Er zullen verschillende bezwaren en voorbehouden worden gemaakt, waarvan de belangrijkste hieronder kunnen worden genoemd:

1. Het bezwaar van inflatie. Dit bezwaar is even kortzichtig als irrelevant; zoals in eerdere passages al is uitgelegd, kan inflatie alleen ontstaan wanneer ongedekt geld wordt uitgegeven. De materiële dekking staat hier tegenover de bouwbankbiljetten; het is daarom onbelangrijk of er zelfs aanzienlijke hoeveelheden bouwbankbiljetten in omloop komen.

2. Het bezwaar dat deze kwestie nieuw en ongetest is. Dit bezwaar is niet van toepassing, en de kwestie is misschien nieuw voor Duitsland. Elders is men gewend aan dergelijke renteloze schuldbewijzen die gedekt worden door materiële activa. Het typische voorbeeld hiervan is de Engelse warrant, die honderd jaar geleden werd ingevoerd en nog steeds bewaard wordt. De warrant is een order die de eigenaar recht geeft op een bepaalde hoeveelheid ruw ijzer die opgeslagen ligt in een bepaald centraal magazijn. Deze warrant notes worden gebruikt als betaalmiddel; de koopkracht van de warrant kent alleen de schommelingen waaraan de prijs van ruw ijzer op de wereldmarkt onderhevig is.

Als we bijvoorbeeld in Duitsland dergelijke warrants hadden gehad, zouden deze volledig onafhankelijk zijn geweest van de Duitse valuta en hun schommelingen. De waarde van deze warrants was gerelateerd aan de prijs van ruw ijzer, en de waarde van deze prijzen werd op zijn beurt automatisch gereguleerd ten opzichte van de valuta.

In het bevelschrift vinden we een treffend voorbeeld van het populaire karakter van dit renteloze schuldbewijs en schuldvordering gedekt door een materieel bezit.

Voor zover er aanzienlijke en nationaal economisch belangrijke nieuwbouwprojecten moeten worden gerealiseerd, is het noodzakelijk om hele kolonies in serie te bouwen.

Het zou een gebrekkige visie zijn als men alleen individuele woningen of zelfs rijtjeshuizen zou willen bouwen als de huiszoeker er zelf eigenaar van wil worden.
De schade die hersteld moet worden, is de woningnood. Het gaat dus niet zozeer om de woningbouw, maar vooral om het creëren van woonmogelijkheden. Deze behoefte zal ook worden verholpen door de commerciële bouw van huurwoningen te bevorderen. Niets belet dus een eigenaar van een oude huurwoning om bouwdeposito's te ontvangen voor de bouw van een nieuwe huurwoning. Juist voor deze personen zal het mogelijk zijn om vooraf contant een hogere aanbetaling te eisen dan slechts 10% van de totale woning.

Machine Translated by Google

waarde; veel van deze mensen zijn bereid en in staat om aanzienlijke bedragen uit eigen middelen te besteden aan woningbouw als ze als subsidie een overeenkomstig restbedrag of een deel daarvan renteloos van de bouwbank ontvangen. Juist het renteloze karakter van het geld van de bouwbank maakt het mogelijk om rekening te houden met dit aspect van de heropleving van de bouwmarkt, dat zo ontzettend belangrijk is voor grote steden.

Deze sociale constructie- en economische bank zal echter later ook buiten de grenzen van de woningbouwfinanciering overgaan tot het verstrekken van renteloze kredieten aan economisch belangrijke nationale ondernemingen, industrieën, gemeentelijke werken, landbouwkundige verbeteringen, enz., zij het met een kortere terugbetalingstermijn.

Machine Translated by Google

De staat zonder belastingen

Het hoofddoel van de nationaalsocialistische staat is: een staat zonder belastingen. Ook al klinkt dit onder de huidige omstandigheden als een waanzinnige utopie, voor velen als een belofte die te mooi lijkt om waar te zijn, toch weten we dat dit doel volledig haalbaar is, althans voor zover de enorme belastingdruk op de bevolking moet worden weggenomen.

In de voorgaande hoofdstukken hebben we met alle duidelijkheid het bewijs geleverd dat tegenwoordig bijna alle belastingen worden verslonden door louter rentebetalingen. We betalen belasting over elk stuk brood dat we eten, elke warme maaltijd kost ons een overschot aan belasting, elke aankoop wordt belast met omzetbelasting.
Maar alle belastingen die op deze manier worden geheven, zijn bij lange na niet voldoende om alleen de belastingen op de herstelschulden te betalen.

Het getuigt altijd van een gebrek aan smaak en kritisch inzicht om zo'n principieel doel als de belastingvrije staat als een utopie af te doen. Voor iemand die met ons de brede en ingewikkelde paden van de huidige financiële politiek heeft bewandeld en de draad van Ariadne – de renteverplichting van de staat – niet is kwijtgeraakt, moet het gemakkelijk zijn om ook de uitweg uit dit labyrint van de Minotaurus te vinden.

Iemand die zich verheft boven de degradaties en vanuit een verheven standpunt de beschreven verbanden overziet: renteverplichting van de staat – belasting – inflatie, iemand die de renteverplichting van alle naties van de westerse culturele kring heeft erkend als het feit dat alles domineert, iemand die heeft erkend dat we leven in een tijdperk van een volledige omkering van de gezonde en redelijke voorwaarden tussen werk en rijkdom, iemand die niet langer kan ontkomen aan de dringende logica dat vooral de staat, krachtens zijn financiële soevereiniteit, niet volledig gebonden is aan de leningroute maar dat hij op creatieve wijze door eigen recht alle grote publieke staatstaken kan financieren, voor hem is het slechts de laatste stap naar een financieel-politieke Nieuwe Wereld om een staat te eisen waarin het staatsfinanciële beheer het niet als zijn eerste taak beschouwt om zoveel mogelijk belasting van de staatsburgers te innen, maar integendeel om elke belastende belastingdruk weg te nemen en de nationale economie te bemesten.

We zijn in staat om het cijfermatige bewijs te leveren dat een staat zonder belastingen helemaal geen utopie is, maar dat de mogelijkheid daartoe aanwezig is in elke ordelijke staatsbegroting als de staat zich bevrijdt van de rentelasten die op hem rusten. Dat de staat dit ook kan doen zonder dat hij daarvoor ter verantwoording wordt geroepen, blijkt uit de geschiedenis van staatsfaillissementen, die tientallen gevallen beschrijft waarin staten door middel van een faillissement zijn ontsnapt aan de rente- en schuldenlasten die op hen rustten.

Het zou te ver voeren om hier nogmaals in detail in te gaan op het precieze bewijs dat ik heb gegeven in mijn kleine polemische werkje Het staatsfaillissement: de oplossing, namelijk de aanpassing van de rentebetaling van de staatsleningen bij een gelijktijdige omzetting van de obligaties in renteloze banktegoeden, verdient geenszins de schandelijke naam van faillissement, maar dat deze vorm van bevrijding van de staat en de bevolking van hun rentegebonden schulden in feite de bevrijding van de staat en de economie uit ondraaglijke ketenen betekent.

Een aanpassing van deze rentebetalingen zou echter al vóór de oorlog de dekking van de staatsuitgaven voor het gehele staatsbestuur mogelijk hebben gemaakt. Ik heb de Beierse staatsbegroting van 1911 als voorbeeld gegeven. Destijds bedroegen de inkomsten van de Beierse staat uit de zogenaamde commerciële staatsbedrijven (spoorwegen, post en telegraaf) 120 miljoen goudmark, de inkomsten uit de staatsbosbouw 40 miljoen. De totale

De uitgaven voor de gehele staatsadministratie voor de rechtsbedeling (alle districtsrechtbanken met hun volledige personeels- en materiële uitgaven, alle provinciale rechtbanken, de regionale rechtbanken en de hooggerechtshoven in München, Neurenberg, enz.) bedroegen 27 miljoen. Voor de gehele omvangrijke en zo zorgvuldig ontwikkelde interne administratie van de gehele Beierse staat – dus voor de talrijke districtsrechtbanken, de districtsbesturen, de politie van München, de gendarmerie, verder voor de talrijke andere instanties en autoriteiten zoals de medische autoriteiten, het provinciaal vaccinatieziekenhuis, de onderzoeksinstellingen voor levensmiddelen en semi-luxe levensmiddelen, de sanatoria en psychiatrische inrichtingen, de administratieve rechtbank, het provinciaal bureau voor de statistiek, de metrologische autoriteiten, de verzekeringskamers, enz. – werden in de staatsbegroting opgenomen. Voor het onderwijs, de school en de kerk, en dus vooral voor alle middelbare-, in 1911, 40 miljoen scholen, de middelbare scholen, de voorbereidende scholen, de Latijnse scholen, de scholen voor voortgezet onderwijs, de lagere academies, de hogere beroepsopleidingen, de lerarenopleidingen, voor alle staatsscholen voor bouwkunde en vakscholen, de ambachts- en muziekscholen, de landbouw- en districtsscholen, voor Weihenstephan80 en voor het Instituut voor biologisch onderzoek, voor alle vrouwenopleidingen en vervolgens vooral voor de universiteiten met hun ontelbare collecties en instituten, de technische universiteit, voor de andere kunsthogescholen, voor de ambachtshogescholen, voor de muziekacademie, vervolgens voor het Maximilianeum81, verder voor de centrale instituten voor wetenschap en kunst, de academie van wetenschappen, de wetenschappelijke collecties van de staat, de Beierse musea, de staatsbibliotheek, het staatstheater, enz., voor dit enorme werkterrein van het Ministerie van Cultuur met zijn duizenden ambtenaren, met zijn enorme kunstschatten in de collecties en musea, die inderdaad allemaal gebouwen, administratie en zorg vergen, in 1911, In totaal werd 51 miljoen uitgegeven. Binnen het werkterrein van het *ministerie van Financiën,* dat inderdaad niet alleen taken uitvoert die geld van de bevolking afpakken, vallen de activiteiten van de bosbouwadministratie met honderden boswachters, verder het beheer van mijnen, smelterijen, zoutziederijen, alle centrale en secundaire douanekantoren, de centrale muntdienst, de staatsschuldadministratie en de staatsbank, verder de landmeterskantoren en de provinciale landmetersdienst, en vervolgens ook de staatsbadhuizen, het gerechtsbrouwerijkantoor in München, enz. Deze eveneens zeer omvangrijke onderneming veroorzaakte een uitgave van 15 miljoen. De uitgaven van het *ministerie van Verkeer* werden gedekt door de eigen operationele inkomsten, terwijl de *pensioenen* van de voormalige ambtenaren daarentegen het zeer hoge bedrag van ongeveer 36 miljoen opeisten.

Aldus wordt voor de rechtspraak, de interne administratie inclusief de gebouwen – die ik hierboven niet specifiek heb genoemd – en ook de financiële administratie, alsmede het onderwijs en de ontwikkeling en de pensioenen samen 27+40+51+13+36=167 miljoen geëist.

De overschotten die de staatsbedrijven, post en spoorwegen, mijnen en bossen, zo'n 160 miljoen, aan de staatskas afdroegen, zouden dus in feite bijna voldoende zijn geweest om het gehele gigantische staatsapparaat te dekken – zonder een cent aan belastingen!

De staat zonder belastingen zou dus werkelijkheid zijn geweest, als de totale belasting die van het Beierse volk werd geïnd, namelijk 60 miljoen aan directe belastingen en 53 miljoen aan indirecte belastingen, plus 31 miljoen aan heffingen, in totaal dus 134 miljoen, niet volledig gebruikt had moeten worden voor de rentebetaling van het geleende kapitaal. Alleen al de rentebetaling voor de Beierse staatsschulden

[80] Weihenstephan is een 11e- eeuws klooster in Opper-Beieren dat in 1803 werd omgebouwd tot bosbouwschool en staatsbrouwerij.

81 Het Maximilianeum in München werd ontworpen door koning Maximiliaan II van Beieren als zetel van een studentenvereniging. Sinds 1949 is het de zetel van het Beierse deelstaatparlement.

Machine Translated by Google

eiste 84,6 miljoen (!) en Beieren moest eveneens 50 miljoen aan het Rijk leveren ter betaling van de rente over de Rijksschuld.

Ik heb een kort overzicht gegeven van de grote en kleine aspecten van ons staatsleven. Dit lijkt ook bijzonder belangrijk omdat het nationaalsocialisme ook in gedachten houdt hoeveel en hoeveel voorbeeldig werk de oude staat heeft verricht, veel dat geen hervorming en geen verbetering behoeft, voor zover het niet te maken heeft met zaken die nooit kunnen worden afgerond.
Zelfs voor elk staatsorganisme geldt dat het niet stil kan staan als het niet wil verstarren. Op veel terreinen kan een frissere en vrijere geest geen kwaad, en hier en daar zijn grondige hervormingen op zijn plaats. In veel takken van ons bestuursapparaat moet in ieder geval een nieuwe geest intreden, met name de geest van de duidelijke verantwoordelijkheid van de ambtenaar ten opzichte van zijn taken en de mensen die hij dient.

Slechts één vakgebied werd tot een compleet verkeerd beleid gedwongen: de staatsfinanciën.
Als dergelijke omstandigheden zoals zojuist beschreven mogelijk zijn, is dat inderdaad een teken dat hier een radicale verandering moet plaatsvinden. Dit geldt echter al voor de staat vóór de oorlog – toen was de staat al gebonden aan de rentedienst voor het particuliere leningkapitaal.
Niets onthult treffender de afhankelijkheid van de staat van het toen al bestaande leenkapitaal dan een onderzoek naar de verdeling van de belastingen over de verschillende inkomstenbronnen. Volgens de begroting van 1911, waarop we onze waarnemingen tot nu toe hebben gebaseerd, werd het grondbezit getaxeerd op 12,6 miljoen, het woonhuis op 12,1 miljoen, de commerciële ondernemingen op 17 miljoen, maar kapitaalpensioenen met een totaal pensioeninkomen van 253 (!) miljoen goudmark daarentegen op slechts 10 miljoen. Dit is dus werkelijk een uiterst toegeeflijke behandeling van degenen die zonder moeite kunnen leven en werken ten koste van de werkende bevolking.

De talloze kleine pensioeninkomsten – we denken hierbij aan de pensioengroep van 70-700 miljoen mark – vertegenwoordigen in aantallen weliswaar het overgrote deel van de kapitaalspensioenbelastingverplichtingen, dat wil zeggen circa 150.000, maar noch hun inkomsten uit kapitaalbelangen, noch hun belastingbetaling, circa 0,7 miljoen, zouden een rol spelen in de staatsbegroting – maar wat deze cijfers voor ons zo opmerkelijk maakt, is de omstandigheid dat het grote leenkapitaal bij deze honderdduizenden kleine renteontvangers een krachtige bescherming heeft gecreëerd tegen alle aanvallen op de inspannings- en arbeidsvrije inkomsten uit rente.

Het is natuurlijk gemakkelijk om deze kleine renteontvangers ervan te overtuigen dat hun spaargeld tot op zekere hoogte een blijvende aanspraak op rente moet garanderen, want de gelijkenis tussen deze mensen, die hun hele leven lang hebben gezwoegd en daadwerkelijk voor hun spaargeld hebben gewerkt, en de pensioenontvangers in de staat en de arbeidsomstandigheden van de werknemers is duidelijk. Maar wat deze houding onderscheidt van het idee van een pensioen, is het essentiële verschil dat de pensioenaanspraak afhankelijk is van de persoon en eindigt bij overlijden, terwijl de renteaanspraak een materiële aanspraak is en onafhankelijk van de persoon op een onpersoonlijke manier verbonden is met het blote bezit van geld als een "eeuwige wettelijke aanspraak".

Op deze verbanden gaan we verder in bij de bespreking van de algemene ouderdomspensioenen, omdat we met behulp van deze observaties de overgang kunnen vinden van het ongerechtvaardigde eeuwige belang naar de terechte aanspraak van iedere volksgenoot op een zorgeloze oude dag.

In de vraag over de opmerkelijk toegeeflijke omgang met het leenkapitaal door de oude staat komen deze kleine renteontvangers niet in aanmerking, maar alleen degenen die het leeuwendeel van de kapitaalpensioenen opslokken en die vervolgens weer als de grote financiële donoren van de staat naar voren treden.

Machine Translated by Google

Weg dus met deze nationale economische onzin van een op kapitalistische belangen georiënteerde staatsfinanciële administratie en op naar een vrije nationaal-socialistische werk- en prestatiestaat, vrij van alle belastingen.

Zodra de staat bevrijd is van de loodzware last van zijn renteverplichtingen, zal men zien wat de staat kan bereiken. Als er nieuwe, omvangrijke inkomstenbronnen bijkomen, zoals het aanboren van waterkracht en de natuurlijke hulpbronnen van het land, dan zal een staat zonder belastingen niet langer een utopie zijn, maar een vreugdevolle realiteit.

Als we desondanks willen spreken van een belastingbeleid van de nationaalsocialistische staat, dan is dat omdat uit dergelijke belastingbronnen de middelen konden vloeien voor vele taken die feitelijk op een staatsoplossing wachten, maar waarvoor er in de staatsbegroting nooit meer middelen beschikbaar waren. We denken hierbij aan de brede terreinen van de nationale gezondheidszorg, de strijd tegen geslachtsziekten, alcoholmisbruik, de bevordering van fysieke sporten, de meer substantiële bevordering van kunst en wetenschap, zwangerschapsverlof, kinderopvang, de bouw van tuinsteden en bovenal de kwijting van de ereschuld van het Duitse volk aan zijn oorlogsgewonden, oorlogsweduwen en -wezen.

Voor een nationaal-socialistisch staatsbestel op het gebied van belastingbeleid gelden de volgende beginselen:

1. Een belastingheffing ter zake van de rentebetaling over binnenlandse leningen is uitgesloten.
2. Belastingen zijn alleen toegestaan ter dekking van de staatsuitgaven voor onproductieve doeleinden, voor bestuur, rechtspraak, leger, politie, gezondheidszorg en onderwijs, voor zover de overschotten van de commerciële staatsbedrijven, de spoorwegen, post, telegraaf, staatsbossen en staatsmijnen, alsmede de elektriciteitsvoorziening van de grote interlokale staatsbases niet toereikend zijn voor de dekking hiervan.

3. Voor het dekken van bijzondere behoeften of bijzondere noodsituaties, met name in geval van oorlog, zijn directe en indirecte belastingen niet alleen toegestaan, maar zelfs geboden.
4. Directe belastingen op vermogen kunnen in elke vorm worden geheven, maar hierbij moet een verregaande gradatie worden gepland. Het inkomen moet tot een passend niveau belastingvrij worden gelaten. In dit geval moet grondiger dan tot nu toe worden bekeken of de belastingplichtige een gezin met kinderen heeft of andere zorgtaken.

5. Overheidsfunctionarissen moeten in principe vrijgesteld worden van belastingen. Voor getrouwde mensen zijn kinderen Er moeten toelagen worden gegarandeerd.
6. Indirecte belastingen komen in normale tijden alleen in aanmerking voor luxe goederen. De staat heeft hiermee een uitstekend middel in handen om de prijzen te beheersen en te verhogen voor de productie van artikelen die slechts dienen ter overlast van aantrekkelijke luxe, overdaad en vraatzucht in eten en drinken, en de excessen van de mode. Zelfs zuivere semi-luxe goederen zoals tabak, alcohol en wijn, voor zover ze geen gezondheidsdoeleinden dienen, zullen indirecte belastingen dragen. Aan de andere kant moeten alle indirecte belastingen, die de bevolking vandaag de dag volledig uitbuiten, fundamenteel worden vermeden. We bedoelen hier alle onzinnige indirecte belastingen die slechts prijsverhogend werken, zoals op suiker, zout, lucifers, lampen en limonade, evenals de belastingen op steenkool die de productie drastisch duurder maken, evenals de belastingen op personen- en goederenvervoer, en bovenal de belastingen op de verkoop van goederen.

7. Het innen van oorlogs- en revolutiewinsten moet worden uitgevoerd als een taak van rechtvaardigheid. Voor een dergelijke taak moet uiteraard eerst de basis worden gelegd voor een redelijke berekeningsbasis waarop men de huidige rijkdom kan vergelijken met de vroegere. Uiteraard moet ook hier weer onderscheid worden gemaakt tussen de rijkdom die voortvloeit uit productief werk, waarvoor de oorlog echter een bijzondere bloei betekende. Het is niet meer dan rechtvaardig en

Machine Translated by Google

Het is dan ook terecht dat van zulke aanzienlijke oorlogswinsten een deel naar de gemeenschap gaat. Daarentegen moet een veel scherpere beoordeling worden gemaakt van de rijkdom die ontstaat door intermediaire handel en speculatie.

8. Zegelrechten en leges, zelfs belastingen die de vrije beschikking over vermogensbestanddelen beperken, voor zover deze beschikking niet tegen het algemeen welzijn is gericht, dienen zoveel mogelijk te worden beperkt. Hiertoe behoren ook de erf- en schenkingsrechten.

In principe moet het fiscale financiële beleid gericht zijn op het einddoel van een "staat zonder belastingen". Het is immers niet de taak van de staat om geld van zijn burgers te eisen om een fundamenteel valse staatsleningeconomie in stand te houden, maar om het algemeen welzijn van de mensen te vergroten. De staat is er niet om rente te innen voor grootschalig leenkapitaal, maar om de persoon en het bezit van zijn staatsburgers te beschermen en de natuurlijke hulpbronnen van het land dienstbaar te maken aan de gemeenschap. De middelen voor de onproductieve staatstaken zouden, zoals reeds beschreven, in de eerste plaats moeten worden verkregen uit de overschotten van de commerciële staatsbedrijven, en ten tweede uit luxebelastingen, ten derde uit vermogen en inkomsten die verder gaan dan wat kan worden verkregen door louter arbeid te verrichten, en pas daarna uit de bezittende middenklasse, evenals uit indirecte belastingen op semi-luxe goederen waarvan het gebruik niet van levensbelang is. En alleen in oorlogstijd, waarin het leven van de hele natie wordt bedreigd, kan de staat eisen dat zelfs de gemeenschap – zoals zij inderdaad van iedereen militaire dienst kan eisen door haar dienstsoevereiniteit – en wederom met bijzondere aandacht voor de bezittende klassen, haar financiële bijdrage levert aan de oorlogvoering in de vorm van indirecte en directe belastingen.

Tot slot kunnen we nog iets zeggen over de kwestie van de "commerciële staatsbedrijven". Men wijst er nu liever op dat staatsbedrijven niet "winstgevend" zijn. We hebben de fundamentele kwestie van winstgevendheid al uitgebreid besproken.

In de poging om de spoorwegen, enz. "zakelijk" te leiden, "ze te bevrijden van de oneconomische staatsonderneming" of "ze in een gemengde economische vorm te brengen", gaat slechts de slecht verhulde wens van het grote leenkapitaal schuil om zelfs dit aanzienlijke vermogensbestanddeel van de natie voor zichzelf bruikbaar te maken. Als de staat zelfs deze vermogensbestanddelen overdraagt, is deze volledig overgeleverd aan het leenkapitaal en heeft zij, afgezien van de toestemming om als rente-incassobureau voor het leenkapitaal op te treden, geen terrein meer waarop zij soeverein is, of waarop zij op een regulerende manier kan opereren en waaruit zij aanzienlijke inkomsten kan verkrijgen voor de dekking van haar taken.

Machine Translated by Google

De financiële politieke bevrijding van de staat

We hebben eerst beschreven welke maatregelen er genomen moeten worden om omstandigheden zoals we die nu meemaken in de toekomst onmogelijk te maken. Deze taken vereisen weliswaar creatieve diensten, maar ze kunnen desalniettemin worden gerealiseerd zonder dat de bestaande juridische voorwaarden hoeven te worden aangetast of gewijzigd. Anders is het gesteld met het verbreken van de bestaande ketenen van de rentegebonden schuld van onze staat aan zijn interne en externe schuldeisers.

De hier te nemen maatregelen zijn op zich uiterst eenvoudig; alleen de uitvoering ervan zal veel moeilijkheden opleveren. De remedie tegen de eeuwige renteverplichting van interne leningen is: *de wettelijke afschaffing van deze rentebetaling.* Aan de andere kant zal het grote leenkapitaal, in het belang van de kleine gepensioneerden, een groot protest aanheffen en de meest angstaanjagende dreigementen uiten tegen een staat die "onschendbare rechten met voeten treedt", die "een wetsovertreding begaat die hem zijn laatste restje vertrouwen zal ontnemen". Het grote kapitaal zal uiteraard alle zeilen bijzetten om "de enorme misdaad tegen de fundamentele economische wetten" te voorkomen. Natuurlijk! - men kan niet verwachten dat een internationale mogendheid plotseling afstand doet van haar aanspraak op heerschappij.

In deze strijd is het alleen een kwestie van het behouden van ijzeren zenuwen en het niet toestaan dat men bang zijn voor het gehuil van de perskoelies die door de hoge financiën in stand worden gehouden.

De Jood zal deze strijd met de meest hardnekkige vasthoudendheid voeren, want het is een kwestie van "zijn eer", zoals de oude Rothschild zei: "Mijn geld is mijn eer, en wie mijn geld afneemt, neemt mijn eer af".

Nu mag hun geld in geen geval worden afgenomen van de eigenaren van de staatsobligaties, maar moeten de wettelijke eisen die in hun uitwerking een groot onrecht voor de nationale gemeenschap vormen, worden ingetrokken.

Maar vanuit het standpunt van de staat, en ook vanuit het standpunt van de bevolking die met haar werk de enorme bedragen moet opbrengen om aan deze "wettelijke eisen van de staatscrediteuren" te voldoen, gaat het niet om "wettelijke eisen", maar om het grootste onrecht aller tijden: een blijvende roof van de werkende bevolking ten gunste van een kleine groep grote kapitalisten met staatssteun. *Een staat die de "doorbreking van de renteslavernij" tot een feit maakt, begaat geenszins een onrecht, maar verzoent een zeer krachtig onrecht waarvoor ze zelf een handlanger is geweest.*

Uiteraard betekent dit een volledige reorganisatie van de huidige staat. De staat moet beslissen of hij het geheel wil dienen of, zoals nu, de rentmeester van de internationale financiën wil zijn.
In deze kwestie bestaan geen compromissen. Alleen een vastberaden aanpak kan hier leiden tot het doel én de oplossing.

De nationaalsocialistische staat is zich inderdaad bewust van deze krachtige beslissing – het zou buitengewoon moeilijk zijn om zo'n beslissende stap te zetten als we niet precies wisten wat we moeten opzetten ter vervanging van de rentekapitalistische economie. Maar omdat we dit weten, gaan we met de grootste zekerheid van de overwinning deze grootste strijd uit de wereldgeschiedenis in. We weten dat de heerschappij van de rente enkel en alleen gebaseerd is op leugens en bedrog, en omdat we dit weten en duidelijk hebben erkend, weten we ook dat zo'n *spinnenweb* van leugens en bedrog, hoe moeizaam het ook gesponnen is, met één ruk uit elkaar kan worden getrokken.

Er is nog maar één vraag die ons bezighoudt, de laatste: wat zullen andere landen zeggen van een dergelijke radicale hervorming en vooral van een weigering om verdere rentebetalingen te doen aan buitenlandse rentecrediteuren?

Machine Translated by Google

Ja, wat zullen de buitenlanden daarvan zeggen? Deze vraag is op zichzelf al zo ontzettend veelbetekenend voor onze Duitse nood en ook voor de kosmopolitische houding van de grootste kringen. Wat zijn in het algemeen "buitenlandse naties"? Zijn het de Fransen, de Engelsen, de Amerikanen? Zijn het de Zweden, de Nederlanders en de Noren? Zijn het de Russen of de Chinezen? Of zijn het de Indiërs of de Vuurlanders82 of de Congolese negers? Inderdaad, al deze mensen behoren tot "buitenlandse naties" in relatie tot ons. Nu zal verreweg het grootste aantal van al deze "buitenlanders" helemaal niets zeggen, het kleinste aantal Chinezen, en ook het kleinste aantal Russen en Fransen zal over het algemeen weten waar het over gaat. Ten slotte blijven er de regeringen van onze oorlogsvijanden over en dan natuurlijk – als degenen die er echt in geïnteresseerd zijn – de Joodse internationale bankiers, die "er wel iets over zullen zeggen". Wat de internationale financiële wereld daarop zal zeggen, is echter heel gemakkelijk te beantwoorden. Zij zal, met alle middelen die haar ter beschikking staan, een dergelijke procedure karakteriseren als een ongekende misdaad tegen de beschaafde mensheid. Zij zal, via haar eigen toegewijde pers, met alle mogelijke leugens en verdraaiingen, de zogenaamde beschaafde wereld ophitsen tegen een dergelijke ongekende schending van aangegane verplichtingen. Zij zal spreken over de volledige ineenstorting van Europa en zal proberen Frankrijk, als de bij uitstek geschikte drager van de Europese beschaving, aan te zetten tot een openlijke oorlog tegen Duitsland. Alles wat de buitenlandse naties, dat wil zeggen de Joodse hoge financiën, zullen zeggen tegen een dergelijke moordaanslag op de totale macht van het grote Jodendom.

Men zou zich dus zowel de vraag zelf als het antwoord kunnen besparen. Want het is zonneklaar dat de macht waartegen de bevrijdingsoorlog zich richt, zich niet zonder slag of stoot zal onderwerpen, aangezien het hier niet om Duitsers gaat, voor wie de buitenlandse belangen en rechten veelal heiliger zijn dan de rechten van de Duitsers, maar om mannen wier meest in het oog springende kenmerk een brute wil tot macht is.

Bij al dergelijke afsluitende historische vragen is het volkomen zinloos om speculatieve observaties te maken over wat de vijand nu zal doen, want dat hij niet onmiddellijk een bevrijding of opstand zal toestaan, is duidelijk. Heel anders is het om te overwegen welke machtsmiddelen de tegenstander tot zijn beschikking heeft en over welke krachten men zelf beschikt. Als men bovendien precies weet wat men zelf moet en zal doen, moet men observeren hoe de vijand de aanval zal pareren en pas dan kan men de tegenmaatregelen nemen. Geen enkel militair plan kan de campagne na de eerste aanval bepalen, maar het kan wel de algemene richtlijnen geven voor een energieke handelwijze. Zo ook hier.

In ons geval zijn de tegenstanders moeilijk te pakken, omdat het om een onpersoonlijke en supranationale macht gaat. Het campagneplan zal daarom eerst moeten bekijken welke machten en belangen niet als tegenstanders in aanmerking komen. Dit is belangrijk om te voorkomen dat machten onnodig worden ingezet in een richting waaruit geen gevaar dreigt.

Achter de vraag: "Wat zal het buitenland daarvan zeggen?" gaat vooral de angst schuil dat we in zo'n geval geen krediet, voedsel of andere grondstoffen uit het buitenland zullen krijgen. Hoe is de situatie hier?

Als nationale economie kunnen wij op de lange termijn onze importen alleen nog maar betalen via export, dat wil zeggen door goederen voor goederen te ruilen, maar niet met papieren geld en niet met "kredieten". Dit alles werkt een tijdje, zolang het buitenland daadwerkelijk krediet geeft, dat wil zeggen zolang de verschillende buitenlandse leveranciers erop vertrouwen dat de Duitse importeurs de betreffende goederen met de volle waarde zullen betalen. Maar dat is alleen mogelijk als de importeurs als exporteurs van Duitse goederen buitenlands geld hebben geïnd. De angst dat we geen katoen of vetten zullen ontvangen,

---

82 De bewoners van Tierra del Fuego, de archipel ten zuiden van Zuid-Amerika.

Machine Translated by Google

koper of veevoer, vanwege de weigering van internationale rentebetalingen, combineert vragen die in wezen niets met elkaar te maken hebben. Zelfs de volledig Joodse grootbankmacht kan op de lange termijn niet voorkomen dat de overschotten in de grondstoffenproducerende landen de Duitse fabrieken en werkplaatsen bereiken, en evenmin zullen de Duitse eindproducten hun weg vinden naar de afzetmarkten van de wereld. Deze wederzijdse goederenuitwisseling tussen de verschillende nationale economieën vindt inderdaad plaats volgens de dwingende wetten van vraag en aanbod. Natuurlijk kunnen hier, onder dwang en tijdelijk, beperkingen en stopzettingen optreden, zoals we dat in de oorlog hebben meegemaakt, en later ook in het Ruhrgebied. Maar dit zijn allemaal dwingende maatregelen die de andere landen op vergelijkbare wijze schade toebrengen.

We kunnen er dus met zekerheid van uitgaan dat de groothandel erin zal slagen de absoluut noodzakelijke importbehoefte te dekken. Er zullen altijd neutrale landen zijn waarlangs deze import ons kan bereiken.

Bovendien kan een nationale economie die zich weer bewust is van haar nationale plichten en daardoor weer efficiënter wordt op het gebied van exportartikelen, er veel meer op rekenen dat ze het oude vertrouwen terugkrijgt. De tijdelijke intermediaire kredieten bij import en export zijn een zaak van de handelshuizen en zijn gebaseerd op hun persoonlijke krediet.

Deze vraag heeft nog een ander aspect: de angst voor politieke dwangmaatregelen vanwege de opschorting van de nationale rentebetaling aan de oorlogsleningen en andere rentedragende obligaties van het Rijk of de deelstaten. Zelfs dit is uiterst onwaarschijnlijk, aangezien het hier gaat om de rente-eisen van individuele particuliere schuldeisers van Duitse staatsobligaties, waarvoor nauwelijks politieke actie kan worden ondernomen. Sterker nog, het is in de geschiedenis van staatsfaillissementen nog nooit voorgekomen dat een militaire interventie volgde op het opschorten van de rentebetaling door een staat. De tegenovergestelde mening, namelijk dat de Fransen in dit geval onmiddellijk represailles zouden nemen, is op logische gronden geenszins te accepteren, want anders hadden de vijanden destijds met militaire actie moeten ingrijpen tegen de daling van de Duitse mark. De valutadaling heeft de buitenlandse schuldeisers van Duitse obligaties uiteindelijk alles ontnomen. Onze maatregelen voorzien nu helemaal niet in de kwijtschelding van deze interne Duitse staatsschulden, maar slechts in de kwijtschelding van rente en de omzetting van de obligaties in banktegoeden. De contante betaling kan daarentegen direct aan de buitenlandse schuldeisers worden aan

Hoe is het mogelijk dat in zo'n geval, wanneer de heer X. Illinois of Chicago van zijn bankier te horen krijgt dat de Duitse regering de oorlogsleningen contant terugbetaalt en dat dit bedrag op zijn rekening is bijgeschreven, hij zo boos wordt en zijn regering tegen Duitsland opzet?

Er valt van geen enkele kant serieuze weerstand te verwachten, wanneer een nationalistische Duitse regering de annulering van de rente op alle rentegevende obligaties zou afkondigen en deze obligaties tegelijkertijd zou omzetten in renteloze tegoeden op staatsbanken of postchequerekeningen. Voor ons is het belangrijk dat de gemeenschap door onze maatregelen niet wordt geschaad – het feit dat er vanuit de kapitalistische hoek verzet zal worden gepleegd, kan de bevrijdende daad niet belemmeren. Juist in het geval van deze maatregel zal men zien dat hier een scheiding van zielen zal plaatsvinden en dat de gesloten falanx van degenen die in deze regeringsmaatregel een bevrijding en

[83] Toen eind 1922 bleek dat de Duitsers ernstig in gebreke bleven met de betaling van hout en steenkool als oorlogsherstelbetalingen aan de geallieerden, bezetten de Fransen en Belgen, onder leiding van de Franse premier Raymond Poincaré, in januari 1923 het industriegebied Ruhr. De Duitse reactie op deze bezetting was er grotendeels een van passief verzet, dat de sympathie van de wereld won en leidde tot een "verzachting" van de voorwaarden van de herstelbetalingen in het Dawes-pact van
April 1924 (zie hierboven p. 94), waarin ook werd opgeroepen tot een terugtrekking van de geallieerde bezettingstroepen uit het Ruhrgebied.

Machine Translated by Google

De bevrijding van de arbeid van een enorme druk zal zeer binnenkort alle werkenden omvatten. Alleen de bank- en beurskringen en de kring van kleine gepensioneerden die gevangen zitten in hun eigen voordelen, zullen als tegenstanders blijven bestaan.

Iemand die werkt, heeft er geen enkel belang bij dat hij rente ontvangt van de banken over zijn tijdelijke activa, laat staan dat hij er belang bij heeft om zeer hoge rentes te betalen voor kredieten; met zijn geld als werkkapitaal wil hij werken en verdienen. Om deze reden zullen alle zakenlieden, fabriekseigenaren en handelaren nauwelijks geïnteresseerd zijn in de instandhouding van het rentekapitalistische systeem. – Dit wordt zonneklaar voor iedereen die in gedachten houdt dat overheidsinkomsten – zoals we duidelijk hebben aangetoond – alleen worden verkregen via directe of indirecte belastingen op het arbeidsinkomen van de productieve arbeiders.

Wie deze kennis helder voor ogen heeft, kan op geen enkel moment van gedachten veranderen. Het is immers een fundamenteel principe: *de staat kan alleen geven wat hij in welke vorm dan ook weer van zijn burgers moet afnemen.*

De rente voor de rentebetalingen van de staat moet onder alle omstandigheden afkomstig zijn van de productieve arbeiders. Geen enkele arbeider is van dit principe uitgesloten, en al helemaal niet de handarbeider die geen rentedragende obligaties tot zijn beschikking heeft. Deze situatie treft hem het hardst, want ook de directe en vooral de indirecte belastingen treffen hem het zwaarst. Dat juist de arbeider via de directe inkomstenbelasting in de vorm van inkomensaftrek wordt aangesproken voordat alle andere kringen hem hierover helderziend hebben gemaakt, geldt ook voor alle loon- en salaristrekkers. Weliswaar zijn deze kringen zich veel minder bewust van de veel radicalere indirecte belastingen – hoewel ze die vooral voelen in de inflatie, zoals beschreven in het hoofdstuk "Inflatie". Indirecte belasting is de meest asociale belasting. Ze belast arbeid ten gunste van zuiver leenkapitaal. Niemand kan zich eraan onttrekken en daarom onderdrukt ze degene met het laagste inkomen het zwaarst. De indirecte belastingen daarentegen – de belastingen op steenkool, zout, lucifers, suiker, bier en andere dranken, de belastingen op personenvervoer, etc. – storen de bezitter van een groot kapitaalvermogen in het geheel niet.

Iemand uit de kring van de arbeiders die tegenstander is van zo'n bevrijdende daad kan alleen komen door gebrek aan kennis en begrip van deze verbanden.

Het laatste en moeilijkste punt dat we in dit hoofdstuk nog moeten behandelen is de kwestie van de afschaffing van de internationale renteverplichtingen – met andere woorden, de weigering van verdere rentebetalingen voor de oorlogsschulden.

Deze vraag is nauw verbonden met de Duitse historische vraag. Sterker nog, het is feitelijk de Duitse vraag in het algemeen, want de vraag luidt: Wil het Duitse volk vrijheid of slavernij?

We weten dat in zulke laatste vragen alleen de vastberaden wil de overwinning kan behalen – het antwoord op deze vraag gaat daarom veel verder dan de reikwijdte van financieel-politieke observaties. Maar het is essentieel dat een natie die naar haar vrijheid moet streven, weet dat haar slavernij in de allereerste plaats financieel-politiek is, dat politiek en economie hier nauw met elkaar verbonden zijn. Maar juist dit is het nieuwe aan de huidige situatie: ze wordt geregeerd door politieke standpunten van financiële macht en dat de politieke standpunten van militaire macht pas op de tweede plaats komen.

We kunnen inderdaad spreken van het Mammonistische tijdperk als van een nieuw tijdperk. De god Mammon heeft de troon van deze wereld bestegen. Keizer en koning buigen voor hem. De parlementen en regeringen zijn zijn onderdanige dienaren. Hij heeft grote bewegingen kunnen aansturen – zoals het streven van de loonarbeiders naar verbetering. Het internationale kapitaal heeft eveneens de

Machine Translated by Google

persen van de wereld die dienstbaar zijn aan haar doelen – zoals zij zichzelf ook de beheerder van de culturele rijkdom heeft gemaakt en de vervalser van elke nationale inheemse kunst en literatuur.

Als de meest vooraanstaande dragers van deze mammonistische plaag en heerschappij over de wereld hebben wij de Joden erkend en daarmee is de cirkel van onze kennis wederom gesloten met de vraag der vragen : *de Joodse vraag.*

De oplossing van het renteprobleem is de oplossing van de Joodse kwestie. De oplossing van het renteprobleem, in de zin van onze uitleg, is het breken van de Joodse wereldheerschappij, omdat het de macht van het wereldjodendom – hun financiële macht – verbrijzelt.

Maar de oplossing van het renteprobleem is bovendien, in constructieve zin, tegelijkertijd tijd ook de oplossing van de sociale kwestie.

Een weigering van elke rente- en belastingbetaling op de oorlogsschulden zou de internationale financiële wereld, of Frankrijk, voor de vraag plaatsen of het de volledige financiële administratie van heel Duitsland zou kunnen overnemen. Als alle belastingen van het Rijk, die nu dienen voor de rentebetaling aan de vijand, zouden worden afgeschaft, zou dit in de eerste plaats intern een bevrijding van de krankzinnige belastingonderdrukking betekenen, een grote sociaal-politieke daad van de allergrootste omvang, en de vijand zou moeten proberen een eigen financiële administratie in Duitsland op te zetten.

Maar als het Duitse volk de Franse of Joodse belastinginner in elk belasting- en pensioenkantoor zou zien zitten, en als de beste koeien door deze buitenlandse onderdrukkers uit de stallen van de boeren zouden worden gehaald, dan zou de woede en verontwaardiging wellicht spoedig zo sterk worden dat op een nacht het buitenlandse spook met een bloedige bezem zou worden weggevaagd en Duitsland zou bevrijden.

Of een militaire macht in het algemeen een dergelijke onderneming zou ondernemen in dienst van de financiële draagkracht is dus nog zeer twijfelachtig.

De vooruitzichten voor onze wil tot bevrijding zijn lang niet zo ongunstig als ze in eerste instantie leken – integendeel. De allereerste keer dat Duitsland unaniem de uitlevering van zijn "oorlogshelden" weigerde, was met dit "nee" het spookbeeld ten einde.

Nu zal de internationale financiële wereld zeker andere methoden zoeken, met name de boycot en de volledige wurging van de internationale markt. Dat dit laatste niet zal lukken, is eveneens zeker, en ook de boycot van Duitse goederen zou Duitsland, in eerste instantie alleen in zijn economische activiteit, en tijdelijk ook uitsluitend, naar zijn interne markt leiden. Het zou daarom ook hier slechts de taak zijn van een bekwame binnenlandse politiek – met name door middel van genereuze promotie op het gebied van woningbouw – om de kritieke tijden te overwinnen en deze te benutten voor het welzijn van de bevolking, totdat de nieuwe wegen naar de wereld zijn bepaald.

Deze opening van nieuwe wegen naar de wereld zal plaatsvinden door het breken van de Joodse overheersing, zelfs onder andere naties, want ook de individuele naties kunnen alleen een gezonde nationale economie bereiken door hen te genezen van hun binnenlandse vergiftiging door het Joods-Mammonistische gif. Dan zullen de natuurlijke wegen naar een gezonde internationale handel en economische handel tussen de naties zich vanzelf openen – en de mensheid, bevrijd van de Joodse onderdrukking, zal een tijdperk van ongekende welvaart beleven – en bovenal *Duitsland – het hart van de wereld!*

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Versie 1.0

Gepubliceerd in het jaar 130 van AH, in Kali Yuga oktober 2018 van de Christelijke Kalender door

Sudetenland Verlag.

Geredigeerd door Einar Birkemann.

Voorkant van het boek gemaakt door Italo.